

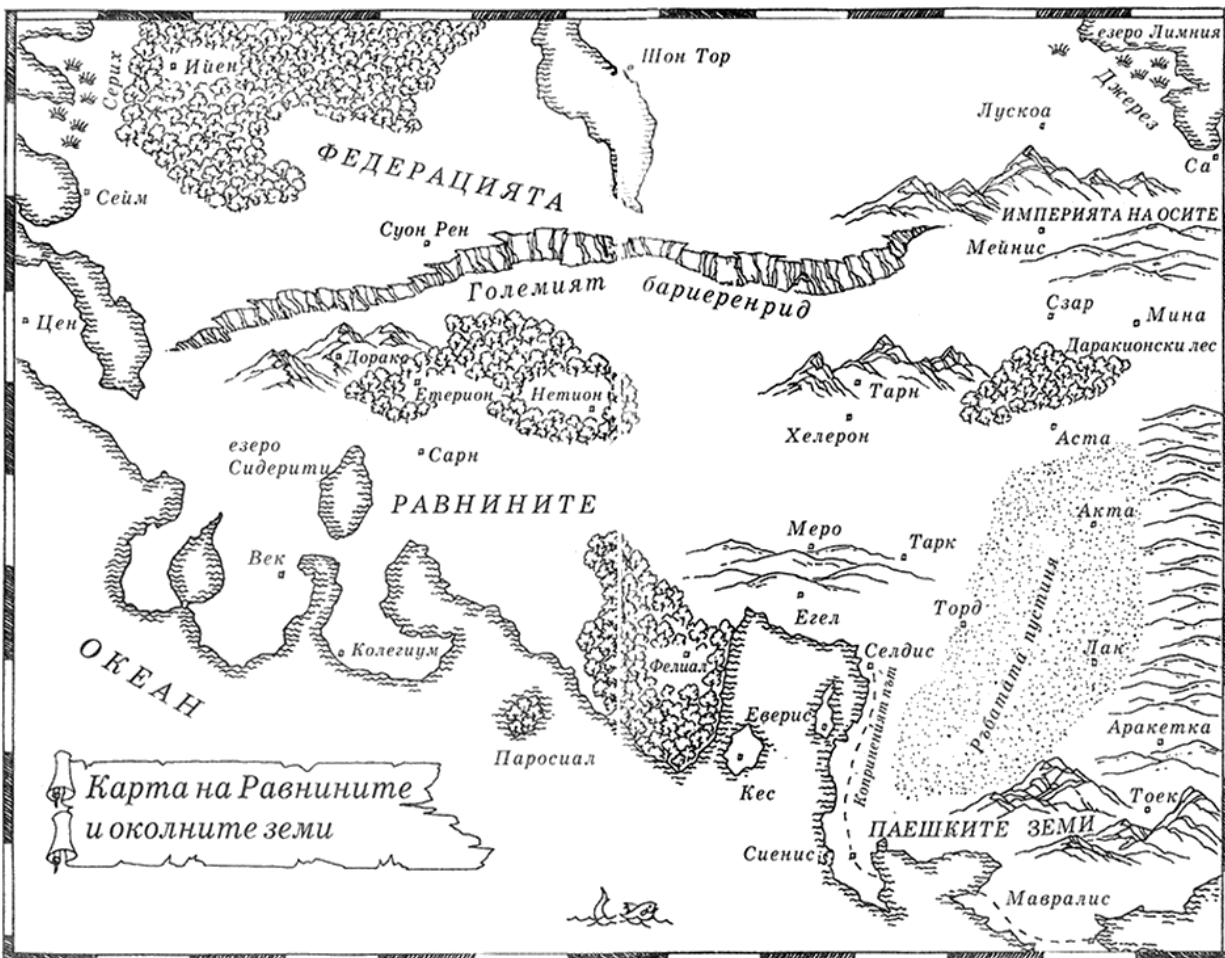
ЕЙДРИЪН ЧАЙКОВСКИ ПОГЛЕД В МРАКА

Част 4 от „Сянката на умелите“

Превод от английски: Милена Илиева, 2011

chitanka.info

На моите родители, които още се чудят защо посветих третата книга не на тях, а на един мъртъв французин

РЕЧНИК

ХОРА

Стенуолд Трудан — бръмбаророден политик и ръководител на агентурна мрежа.

Челядинка Трудан, Че — негова племенница.

Тисамон — богомолкороден оръжемайстор.

Тиниса — негова полуродна дъщеря, повереница на Стенуолд.

Ахеос — молецороден маг, любимият на Че.

Атриса — майка на Тиниса и някогашна любима на Тисамон, покойница.

Талрик — осороден, бивш майор от Рекеф.

Неро — мухороден художник, стар приятел на Стенуолд.

Фелисе Миен — дуелистка от расата на водните кончета.

Таки — мухородна авиаторка от Соларно.

Линео Тадспар — бръмбаророден, говорител на Събранието в Колегиум.

Балкус — мравкороден агент на Стенуолд, ренегат от Сарн.

Спера — мухородна, агент на Стенуолд.

Дестрахис — паякороден лекар и спътник на Фелисе Миен.

Паропс — таркиански мравкороден, командир на свободните таркианци.

Йонс Аланмост — бръмбаророден авиатор.

Плиус — чужденец мравкороден в Сарн, агент на Стенуолд.

Принц-минор Салме Диен (Салма) — благородник от расата на водните кончета, командир на Равнинската чет.

Драгоценната на водните кончета (Драгоценна) — пеперудородната любима на Салма.

Фалмес — минаски боен бръмбар, бивш разбойник, сега лейтенант на Салма.

Теорнис от Алданраелите — паякороден аристократ и боен лорд.

Одиса — главният агент на Теорнис в Соларно.

Честа — бръмбаророден убиец от Соларно.

Скобран — авиатор, соларнийски боен брџмбар.
Летриме — богомолороден призрак от Кутията на сенките.
Зареа — молецородна разузнавачка от Тарн.
Тегрек — осороден майор и магџосник, губернатор на окупирания Тарн.
Раека — осородна, личната слугиня на Тегрек.
Кимене — боен брџмбар от Мина, водач на местната съпротива.
Чисис — боен брџмбар от Мина, лейтенант на Кимене.
Хокиак — скорпионороден черноборсаджия в Мина.
Грилис — паякороден, бизнес партньор на Хокиак.
Алвдан Втори — император на осородните.
Седа — негова сестра.
Максин — осороден генерал от Рекеф.
Рейнер — осороден генерал от Рекеф.
Бруган — осороден генерал от Рекеф.
Малкан — осороден генерал, главнокомандващ на Седма армия.
Латвок — осороден полковник от Рекеф, приближен на Рейнер.
Ган — осороден полковник, губернатор на Сзар.
Ултер — осороден полковник, бивш губернатор на Мина, покойник.
Аксрад — осороден лейтенант и авиатор.
Уктебри Саркадџт — комаророден роб и магџосник.
Гегевей — мокрицороден роб и съветник.
Дариандрефос (Дрефос) — полуроден занаятчия и полковник от помощната войска.
Тото — полуроден занаятчия, помощник на Дрефос.
Касзаат — пчелородна занаятчийка, помощник на Дрефос.
Големия Грейв — конощипороден занаятчия, помощник на Дрефос.

МЕСТА

Капитас — столицата на Империята.
Аста — градче, имперски преден пост за кампанията в Равнините.
Колегиум — град на брџмбарородни, дом на Великата академия.
Федерацията — дџржавата на водните кончета северно от Равнините, частично окупирана от Империята.

Даракион — в миналото крепост на богомолкородните, сега призрачна гора.

Хелерон — индустриален град на бръмбарородни, окупиран.

Мина — град на бойни бръмбари, завладян от Империята.

Сарн — град-държава на мравкородни, съюзник на Колегиум.

Соларно — управляван от паякородни град на брега на езеро Езгнано, окупиран.

Паешките земи — градове на паякородни южно от Равнините, легендарни със своите богатства и с обширните територии, които владеят.

Сзар — град на пчелородни, завладян от Империята.

Тарк — град-държава на мравкородни, окупиран.

Тарн — планинска обител на молецородните, окупирана.

Век — град-държава на мравкородни, до неотдавна във война с Колегиум.

ОРГАНИЗАЦИИ И НЕЩА

Древната съобщност — съюз на молецородни и богомолкородни от Доракс, Нетион и Етерион.

Събранието — изборният ръководен орган на Колегиум, заседава в сградата на Амфиофоса.

„Скокливата мома“ — въздушният кораб на Йонс Аланмост.

Кристалната, Нефритената и Сатенената партии — политически партии в Соларно.

„Еска Воленти“ — ортоптерът на Таки.

Великата академия в Колегиум — културното сърце на Равнините.

Равнинската чет — войска от бежанци под командването на Салма.

Мерсери — рицарски орден на водните кончета.

Форумът на умелите — дуелистко общество в Колегиум.

Рекеф — тайната служба на Империята.

Кутията на сенките — артефакт, съдържащ в себе си сърцето на Даракион.

Скрири — магове първенци на молецородните.

„Звездно гнездо“ — гигантски въздушен кораб, който осородните използват за нашествието в Соларно.

Крилатите фурии — прякорът на Седма имперска армия.

След победата си над сарнианците в Битката при релсите генерал Малкан се готви да поведе армията си срещу самия Сарн, за да унищожи военния капацитет на Равнините. Съюзът, договорен от Стенуолд в Сарн, все още набира сила, а междувременно Равнинската чет на Салма е единствената, която може да забави похода на Империята.

През изтеклата зима осородните са прибавили към своите владения паешкия Соларно, както и планинската обител Тарн. Сложните манипулации на скририте и тяхната агентка Зареа водят до поверяването на губернаторския пост в Тарн на Тегрек, който тайно симпатизира на каузата им, понеже самият той е маг, но е крил уменията си от своите сънародници.

Междувременно Дрефос, майсторът занаятчия от помощната войска на Империята, е получил заповед да отнесе тайните си оръжия в Сзар, защото местното пчелородно население се е разбунтувало след смъртта на своята царица, държана като заложник срещу тяхното безропотно подчинение. Между помощниците на Дрефос е Касзаат, родом от Сзар, тя е и любовница на Тото, бивш студент на Стенуолд.

Опитът да върнат Кутията на сенките в Колегиум се проваля, след като Тиниса, попаднала под контрола на комарородния Уктебри, напада Ахеос и го ранява тежко. Междувременно кутията е вече в ръцете на Уктебри, който е обещал на император Алвдан, че ще я използва, за да го дари с безсмъртие. Ала магьосникът заговорничи със сестрата на императора да отстранят Алвдан и да качат на трона Седа, която да властва като безсмъртна императрица.

1.

Защо винаги се случва нещо такова?

Нелепа мисъл за човек, който тръгва на война, но войната още не беше започнала, а мнозина от приятелите на Стенуолд вече бяха пострадали... пострадали при това при изпълнението на задачи, които той им беше поставил. Никога нямаше да забрави ужаса, който изпита, когато донесоха Спера. А сега това.

„Този път Ахеос. О, Че, бедната ми Че, какво ти дойде до главата. И не само до нейната.“

— Толкова съжалявам — промълви той. Понечи да сложи ръка на рамото на Тиниса, но тя се дръпна като опарена.

— Не мен трябва да съжаляваш — каза момичето.

За пръв път виждаше повереницата си в такова състояние. Тиниса беше вървяла през живота без страх, с красивото лице и вродената грация на паякородната си майка, със смъртоносните умения на богомолкородния си баща и с непреклонната самоувереност на истинска колегиумка. А сега стоеше на прага на лечебницата в Академията, не смееше да влезе, но не искаше и да си тръгне. В лечебницата почти нямаше свободни легла — мнозина още се възстановяваха от раните, получени по време на векианската обсада. Вътре беше и Ахеос, лежеше със затворени очи, а сивата му кожа беше толкова бледа, че изглеждаше почти бяла. Още не се беше събудил, още не беше проговорил. Лекарите се въздържаха от прогнози дали изобщо ще дойде в съзнание.

До леглото седеше Че и държеше ръката му. Тиниса не отделяше очи от нея, макар да се виждаше, че гледката ѝ къса сърцето. Именно нейният меч беше посякъл Ахеос. Не по нейна воля обаче — в това Стенуолд беше сигурен и без уверенията на баща ѝ, че Тиниса е действала под въздействието на магия. Фактът, че е наранила Ахеос, беше трагедия сама по себе си, но за Тиниса несъмнено най-страшна беше раната, която неволно беше нанесла на доведената си сестра —

скръбта, която беше причинила на Че, невинната и наивна до глупост Че, която никога вече нямаше да е същата.

Тиниса потръпна и Стенуолд се досети за какво си мисли: „Откъснах я от себе си завинаги.“

— Тази война тепърва ще взема жертви — промърмори той. Отново се сети за Спера, за пореден път се върна към мига, когато сарнианските войници донесоха изтерзаното телце на дребната мухородна. Спера вече ходеше, дори летеше по малко, но никога нямаше да забрави какво са й сторили. „И не друг, а собствените ни съюзници! За какво са ни осите, щом сами се опваме на масата за изтезания.“

— Тиниса... — поде той.

— Не — прекъсна го момичето, — не ме интересува какво искаш, Стен. Повече не ме пращай никъде. На мен не може да се разчита. Приключих с това.

— Тисамон ми обясни какво е станало...

— Баща ми просто си е измислил нещо, за да не се чувства толкова зле. — Тя се обърна и го измери с враждебен поглед. — Не казвай, че вярваш на глупостите му.

— Вярвам, че той вярва, а Тисамон знае за тези неща повече от мен. — Стенуолд сви рамене. — Самата ти видя с очите си светилището на Паросиал, нали така?

— Онова беше различно. Упоиха ме и видях... бяха халюцинации.

Стенуолд сведе поглед към ръцете си.

— Преди и аз разсъждавах като теб, но се случиха неща, които... Животът не се изчерпва с онова, което очите ни виждат. Ахеос несъмнено би казал същото.

— И виж докъде го доведе това.

— Тиниса... ще дойдеш ли с мен на съвета?

— Не — каза тя. — Съжалявам, Стен, но не мога. Вече не мога да разчитам на себе си. Ще трябва да намериш друг.

Той кимна бавно. „Нужна ми е, но не мога да я принудя.“ Може би Тисамон ще успее да я убеди. Хвърли последен поглед на племенницата си, после се обърна и тръгна.

„Губя ценни хора“ — помисли си с тъга той. И то точно когато Равнините се готвеха за битка. Сарн, Колегиум и Древната съобщност

събираха съюзниците си. Именно сега Стенуолд имаше нужда от всичките си агенти, но колкото и да се стараеше, сметките му не излизаха. На Спера вече не можеше да разчита, нито на Ахеос, който би бил толкова ценен за каузата като свързка със своя народ. Тиниса не желаше да участва, а Че... нея Стенуолд още не беше помолил за помощ. Осородните мобилизираха армиите си, а неговите ресурси се топяха.

Пристигна рано в съвещателната зала. За днес беше насрочен поредният военен съвет. Това го подсети за омразната титла войнемайстор, с която хората продължаваха да го наричат, макар че обсадата беше свършила преди месеци. Очакваше на съвета да се появи Линео Тадспар и още двайсетина членове на колегиумското Събрание, всеки със собствените си планове и идеи. Там щеше да е и Тисамон — както винаги щеше да стои в дъното на залата, да мълчи и да не крие презрението си. Сигурно щеше да дойде и паякородният, Теорнис...

Сякаш чакал знак, Теорнис влезе в залата, като потриваше делово ръце. Днешният му тоалет се състоеше от кираса от кост и обработена кожа върху червена копринена роба, която, заедно с хитиновата шапчица, закичена с перестите стръкове от антени на гигантски молец, му придаваше вид на древен воин с мистичен уклон. Зад него пристъпваше миниатюрната мухородна авиаторка Таки, която беше дошла с Че от родния си Соларно, прогонена от поредното имперско нашествие.

— Майстор Трудан — каза паякородният, — времената, уви, се движат по-бързо от нас.

— В какъв смисъл?

— Получих вест, която изисква да се прибера у дома по най-бързия начин. Вече уредих един въздушен кораб да превози мен и свитата ми до Селдис.

— Осородните?

— Спрели са на лагер недалеч от границите ни, а за разлика от предния път сега богомолкородните едва ли ще се навият да ни свършат мръсната работа.

— Значи ще се биете? Наистина ли?

— Невъзможно е да се каже — отвърна с усмивка Теорнис. — Така или иначе, в Селдис и Еверис себират лични гвардии и

наемнически отряди, от които аз да се възползвам, когато му дойде времето. Така де, каква е ползата да съм боен лорд, ако не поведе хората си в бой? Междувременно в Мавралис — един от градовете край Езгнано — стават интересни неща, затова ще взема Таки с мен. Добре ще е да сритаме Империята изотзад.

Стенуолд кимна.

— В докладите, които аз получих, също има данни, че с окупацията на Соларно Империята е надценила силите си.

Зад усмивката на Теорнис за миг се разкри силното напрежение на паякородния.

— Да се надяваме, че си прав, приятелю, защото в противен случай цялото южно крайбрежие скоро ще се оцвети в черно и жълто. Току-виж всичко се свело до способностите на някой осороден чиновник в Аста, който разпределя продоволствието и доставките. Както знаеш, майстор Трудан, войните се водят от войници, но се печелят от снабдяването.

— А ти, искаш ли да отидеш с Теорнис? — обърна се Стенуолд към Таки.

— Сир Трудан, че аз цял живот съм служила на паякородни. Искам да освободя града си, а и те желаят моят град да е свободен.

— Имам още един спътник, когото ще отделя от твоята компания, майстор Трудан. Дано нямаш възражения — намеси се Теорнис.

Стенуолд го изгледа с празен поглед. Незнайно защо се сети най-напред за Тиниса — може би защото девойката очевидно искаше да отиде някъде и да се посвети на нещо, което да облекчи чувството ѝ за вина.

Усмивката на Теорнис се изкриви.

— Разбрах, че майстор Неро иска да се върне в Соларно. Градът явно е успял да го... очарова.

Последната дума накара Стенуолд да сведе поглед към Таки. Първата му мисъл беше: „Дъртият му похотливец!“, а после: „Точно аз нямам право да го съдя.“

— Не знам каква полза ще има от него — отбеляза Таки. — Дано поне не ми се пречка в краката. Но щом ще идва, все ще му намерим някаква работа.

Другите членове на съвета вече заемаха местата си, така че Стенуолд стисна ръката на Теорнис, после и малката ръчица на мухородното момиче.

— Желая ти късмет — каза ѝ той.

— Всички ще имаме нужда от късмет — поправи го Таки.

Стойката беше в съвършено съзвучие с острието му — леко приведен, коленете свити, равновесието отлично, така че да се движи със скоростта на рефлексите, а не на мисълта си. Ръката му не беше изопната като при дуел с рапири, а прегъната леко в лакътя, та сърповидното острие да лежи по протежението ѝ наглед пасивно, но готово да удари и отстъпи точно като смъртоносните предни крайници на гигантските богомолки, чието име носеше народът му. Другата си ръка държеше протегнатата напред, костните шипове стърчаха по цялата ѝ дължина чак до лакътя, готови да отбият противниковата атака и да отворят пролука за дебнещия сърп.

Плъзна поглед по дъгата, оформена от ръката му и сърповидното острие. И го спря върху нея.

Нейната стойка беше различна в детайлите, но не отстъпваше на неговата нито по съвършения си баланс, нито по търпението, което излъчваше. Стоеше с изправен гръб, единият ѝ крак беше силно подвит, другият — изтеглен крачка напред. Стискаше с две ръце дългата дръжка на меча си, държеше го ниско и почти вертикално, а цялата си енергия беше фокусирала в диамантения връх на оръжието.

Вече десетина минути стояха неподвижно и се гледаха.

Както обикновено, той беше с подплатения си тъмнозелен жакет и със златната брошка на левия ревер — знака на оръжемайсторите. За разлика от него тя не беше с обичайната си броня, вместо това се беше сдобила с близко подобие на облеклото, което носеха водните кончета от Федерацията — широки дрехи от паешка коприна, стегнати на кръста, от лакътя до китката и на прасците. Тоалетът ѝ беше издържан в преливащи се отсенки на тюркоазеното и златното, с широк черен колан.

Тисамон и Фелисе Миен се наблюдаваха бдително и чакаха другия да направи своя ход.

Тисамон беше слял душата си с острия връх на нейния меч. Упражняваха се с истински оръжия, разбира се. Другото би било обида за бойните им умения.

Застигна го бегъл спомен за първия им двубой. Тогава Фелисе го беше взела за агент на осородните и Тисамон за пръв път от много години изпита съмнение относно изхода на битката. Преди повече от десетилетие беше наложил името си в Хелерон и оттогава отдаваше под наем уменията си на всеки, който бе в състояние да плати високата му такса. Парите бяха без значение, дуелите бяха важното. Смятал бе, че безчетните дуели и сбивания подхранват гордостта му, но сега разбираше, че просто е чакал да срещне наистина достоен противник. И тя го беше намерила в Колегиум.

Когато онзи двубой, първият, свърши, когато Фелисе го прекрати така неочаквано, Тисамон дълго не можа да овладее огъня в кръвта си, чувството, че е по-жив отвсякога. Емоциите му бяха толкова силни в онзи момент, че дори го подведоха да пощади паякородната предателка на Стенуолд. Тогава Тисамон нямаше желание да се занимава с подробности, защото само *тя* имаше значение — жената, която беше влязла неочаквано в живота му и също толкова неочаквано си беше отишла, а краткият им сблъсък го беше белязал завинаги.

Нейде дълбоко в себе си той губеше равновесие, сякаш тогава, при първата им среща, бе получил удар и все още не бе превъзмогнал последствията от него. Вече седемнайсет години живееше в покаяние — в Хелерон и на други места, — покаяние, задето е предал расата си, залюбвайки паякородната Атриса; покаяние, задето се е доверил на предателското ѝ сърце; а накрая и покаяние, задето сам я е предал, докато тя е умирала безгрешна. „Обичах я, а тя... оказа се, че тя не ме е предала.“ Тази беше най-болезнената рана от всички — мисълта, че в крайна сметка той я е изоставил, а не обратното. „Как само би ме намразила, ако беше жива.“

Не отделяше поглед от очите на Фелисе — очи с бадемовидна форма и менлив цвят, от синьо към зелено и обратно, напрегнати в очакване.

„Толкова време мина.“ Хората от неговата раса носеха някои белези до живот, вярно, но наистина беше минало много време. „И преди съм нарушавал правилата.“ Лицето на Фелисе оставаше безизразно. Неразгадаемо. Колкото и да се вглеждаше в очите ѝ,

Тисамон не откриваше там знаци на напрежение, нищо, което да подсказва мобилизация за атака.

Бил е мъртъв през тези седемнайсет години, осъзна той. Подновената дружба със Стенуолд и появата на Тиниса го бяха разбудили донякъде, но някаква част от него беше продължила да спи безсъзнателно. Докато не се появи Фелисе. При първия им сблъсък той не знаеше коя е, какво цели, кому служи. Не му и трябваше да знае, не би имало значение, дори да служеше на паякородна дама, да беше робиня на мистерите или да се биеше под флаг в черно и златно. Умението говореше на свой собствен език и докато се дуелираха, докато нейният меч се стремеше да прободне сърцето му, неговото вълнение растеше ли, растеше. Ако го беше убила тогава, което ѝ беше напълно по силите, той щеше да поеме с радост меча ѝ в гърдите си.

И знаеше, че Фелисе разбира това. Не беше богомолкородна, но и нейната раса ценеше високо съвършенството, крайната отдаденост.

Фелисе нападна внезапно с пробождащ удар. Тисамон улови меча ѝ със сърпа си, а свободната му ръка се стрелна да отклони острието встрани.

Застинаха като вкаменени в края на краткия сблъсък, на ръка разстояние един от друг, лице в лице. Ако се нагиздеше като паякородните, с грим и всичко останало, Фелисе би изглеждала красива в очите на другите, но за него беше красива с всяка линия на тялото си. Нещо в него нададе вой, когато той премести ръката си на няма и педя от лицето ѝ, ръка, чиито шипове се прибираха и разгъваха.

Чу се тежка стъпка, безспорен знак, че бръмбаророден приближава притихналата арена във Форума на умелите. Навън беше тъмно, или поне беше тъмно в началото на тяхното напрегнато бдение. Тисамон отстъпи пръв, без да сваля очи от лицето ѝ.

В залата влезе Стенуолд. Изглеждаше по-измъчен от обичайното. Кимна им, но остана сляп за емоционалното напрежение помежду им.

— Не дойде на военния съвет — каза недоволно той.

— Аз съм войник, а не тактик — напомни му Тисамон.

Стенуолд се замисли над думите му.

— Сигурно си прав. И въпреки това усетих липсата ти. Преди винаги можех да спра поглед на теб и да си спомня какво е истинското лице на войната. Умът ми не го побира как толкова хора станаха експерти по военно дело, без да са хващали меч в ръка.

После свъси изведнъж вежди, сякаш най-после долови частица от напрежението помежду им.

— Всичко... наред ли е?

— Потренирахме малко — побърза да отговори Тисамон. А сетне, след кратка пауза: — Да те питам... ти и твоето паешко момиче... щастливи ли сте?

Стенуолд се ухили глуповато.

— О, да, повече отколкото заслужавам. Но ти беше прав. Войната ни настигна и не се знае къде ще ме свари краят й... или къде ще свари Ариана... — Стисна устни. Явно въображението му рисуваше разнообразните беди, които ги заплашват заедно и поотделно. — Както и да е. Ще ви оставя да се упражнявате. Четири часа приказки ми дойдоха в повече.

Тисамон дори не забеляза кога приятелят му е излязъл от залата. Наистина го беше казал. Казал беше на Стенуолд, че трябва да се възползва от щастието в пълна мяра, където го намери и когато го намери. Бъдещето беше несигурно и с всеки ден ставаше все по-несигурно. Сто хиляди осородни войници бяха тръгнали в поход под флаговете си в черно и златно. Двайсетина бойни полета чакаха своите жертви.

Тисамон зае нова стойка — сърпът бе изтеглен назад и повисоко, а позата бе по-агресивна и рискована от предишната. Фелисе отговори, като се сниши още повече, единият й крак бе изнесен встрани, другият подвит под нея, меча задържа на нивото на кръста си, върхът му сочеше право към сърцето на Тисамон.

В очите й се появи нещо, което го прониза. Не смееше да го назове, но определено го видя там. Почувства раната.

2.

Отрядът осородни съгледвачи се спусна и обгради фермерската къща. Половин дузина се приземиха отпред, двама заеха позиции отзад, един кацна на покрива. Командирът им огледа двора. Чифликът изглеждаше изоставен, собствениците му бяха избягали, подплашени от имперското настъпление. Къщата и пристройките сигурно отдавна бяха опоскани до голо, но винаги съществуваше възможност мародерите да са пропуснали нещо ценно. Кимна на един от хората си, войникът изрита здраво вратата и при втория удар дървото се сцепи.

Затаиха дъх и се ослушаха. Никакъв звук не долиташе отвътре, но не беше изключено разбойниците да използват къщата за скривалище. Офицерите ги наричаха така, „разбойници“, но толкова много бандити нямаше дори във Федерацията. Равнините бяха известни като място разединено и опасно, но дори в най-разпасаната страна не би трябвало да има стотици въоръжени мъже, които дебнат в засада имперските съгледвачи. Ако питаха сержанта, това поведение подходеше повече на организирана войска, а не на шайка бандити, но никой не го питаше, а и той не би дръзнал да сподели мнението си с началниците.

Нищо, че изводите изглеждаха очевидни.

Ако беше войска обаче, то тя беше странна войска, която не иска да влиза в бой, не иска да се покаже дори. При редовните си обиколки съгледвачите намираха стари следи и студена пепел от лагерни огньовете. А някои така и не се връщаха. Загубите сред разузнавателните отряди станаха толкова много, че офицерите започнаха да изпращат съгледвачите си на все по-големи групи, но дори отряди от по петдесет или седемдесет души съумяваха някак да изчезнат без следа в голите, каменисти земи между лагера на Седма армия и мравешкия град Сарн, да пропаднат вдън земя сред рехавите горички и прорязаните от потоци ждрела.

По-късно офицерите пробваха друго — съгледвачите да скъсят периметъра на обиколките си, така че да не излизат от полезрението на

основните имперски сили. В резултат на това войската пълзеше бавно и се натъкваше на разрушени мостове, на посипани с метални шипове участъци, на отровени кладенци. Само няколко дни след като армията напусна лагера, напредъкът ѝ се забави значително. И отново започнаха да пращат съгледвачите напред.

Това не се отразяваше добре на бойния дух и за никого не беше тайна, че генерал Малкан е бесен. Преди няколко дни бяха заловили двама мъже по подозрение, че са членове на разбойническата армия, и Малкан лично се зае с разпита им. След няколко часа жестоки изтезания пленниците описали местонахождението на бандитския лагер.

Имперските сили не откриха нищо на посоченото място. Нямахше дори признаци за наличието на лагер, било в по-близко или по-далечно минало.

Преди да умрат, заловените бандити казали, че си имат цар. Разбойнически цар. Който, според твърденията на единия, бил велик магьосник. Знаел всичко и бил непобедим в битка. Можел да минава през стени и да чете чужди мисли.

Малкан бе наредил да разгласят, че онзи, който му доведе въпросния „цар“, ще получи награда от четиристотин златни империала или двеста, ако го убие. Само че никой не се втурна да спечели наградата, освен може би неколцина от изчезналите съгледвачи, чиято предпазливост очевидно е била пометена от изкушението.

Малцината оцелели след сблъсък с разбойниците докладваха, че повечето носели преобоядисани имперски брони и се сражавали с имперски мечове и копия. Всеки изчезнал разузнавателен отряд увеличаваше ресурсите на бандитската папач. Малкан пробва да праща на разузнавателни обиколки войници от помощната войска с основанието, че щом армията му така или иначе ще губи хора, по-добре те да са от мобилизираните роби, а не от редовните осородни войници. Скоро пълзнаха слухове, че повечето изчезнали помощновоюскове съгледвачи по-късно били забелязвани живи и здрави в редиците на разбойническите шайки. С това практиката беше прекратена.

Сержантът пристъпи в къщата — не искаше да влезе пръв, но не искаше и да се помайва, в случай че нещо ценно е останало вътре. По

неписано правило сержантите вземаха най-хубавата плячка. Офицерите бяха твърде горди, за да се занимават с дребни трофеи, а обикновените редници трябваше да си чакат реда.

— Ей, вие отзад! — извика сержантът. — Отваряйте си очите!

Отвори с камата си чекмеджетата на масата и намери там няколко дребни монети. Прибра ги без колебание — гордостта нямаше място в служба като неговата. Чу как един от хората му се качва по стълбите.

Щом наближат Сарн, пляката несъмнено ще стане по-богата. Чифлици, които още не са изоставени, някоя и друга достойна награда за един усърден сержант. Жени например? С Шеста пътуваше и отделение на роботърговския корпус, чиито офицери охотно биха платили награда за всяко ново попълнение, без да се интересуват твърде много от състоянието на пленниците.

Под леглото в съседната стая имаше ракла. Сержантът я издърпа и откри, че е заключена. Коленичи на пода пред нея. Нещо го човъркаше отвътре. Пъхна острието на камата си под капака и взе да натиска. Или езичето щеше да поддаде, или натискът щеше да изкърти заключващия механизъм.

Сержантът изгрухтя от усилието и в същия миг осъзна, че така и не е получил отговор от двамината зад къщата. Лоша дисциплина, това е то.

— Хей, вие отзад! — извика отново.

Никой не му отговори.

Продължи да натиска с камата, но смътната му тревога се засили.

— На покрива? — изрева той с цяло гърло. — Нещо при теб?

Мълчание.

Той впери поглед в стената, като продължаваше да натиска. Нещо в механизма най-последно започваше да поддава. От горния етаж не се чуваше нищо, само сърцето му блъскаше все по-силно в гърдите.

— Редник, докладвай! — извика той. Не му пукаше кой от всичките ще се отзове на командата.

Не му отговори никой.

Капакът на раклата се отвори изведнъж и сержантът политна напред. И видя, че най-последно му е излязъл късметът — раклата беше пълна със съдове — сребърни и позлатени, твърде тежки, за да последват стопанина в неговото бягство.

Видя отражението си в най-горната чиния — прегърбена фигура, тъмнееща върху потъмнялото сребро. Както и мъжки силует на заден план.

Посегна много бавно към дръжката на меча си. Другата му ръка се отвори, готова да изстреля жило. Без резки движения или друго действие, което да предизвика атака, той се изправи внимателно и се обърна.

Мъжът беше съвсем млад — златокожо водно конче от северните княжества на Федерацията, с кираса от преплетени кожени ивици, предпазители на китките и прасците и дрехи от паешка коприна отдолу. Носеше обикновен бръмбарски шлем, който оставяше лицето открито, защитено само от рехава метална решетка в долната половина. В ръката си държеше меч мравешка направа.

Зад него сержантът видя трупове на трима от своите хора. Нищо не беше чул. „Как са могли?...“

Нямаше значение, осъзна той. Трябва само да убие момчето, да изскочи навън и да се издигне в небето. „Стигна ли веднъж до армията, ще подбера стотина мъже от леките въздушни отряди и ще се върнем тук по най-бързия начин.“

— Види се, май сме само двамцата с тебе, синко — каза той и стисна демонстративно меча си, като едновременно с това вдигна ръка да изстреля жило.

— Не — отвърна кратко водното конче и в същия миг сержантът усети как нещо го удря в гърба. Залитна напред и младежът отскочи от пътя на падащото му тяло.

Салма сведе поглед към мъртвия войник и очите му се спряха на малкия метален снаряд, потънал почти изцяло в гърба му. Мухородна жена пърхаше пред прозореца и когато Салма вдигна поглед към нея, тя го поздрави с отворена длан — осородният жест на заплаха, който неговите хора бяха възприели като свой запазен знак. В ръката ѝ имаше щраколък — много полезно оръжие, нищо че Салма не можеше да си служи с него. И още по-полезно, откакто по-изобретателните сред неговите последователи откриха, че ако намалят въздушното налягане, каквото и да означаваше това, щраколъкът ставаше безшумен

като арбалет. Все пак основната част от дейността си извършваха с помощта на кинжали, експлозивни и къси мечове.

„Превърнах се от разбойник в убиец“ — помисли си той, но истината бе, че в неговата война нямаше място за скрупули. Твърде много съдби зависеха от него.

Излезе навън и събра хората си — само десетина на брой, но всичките опитни следотърсачи и ловци. С едно изключение — единствената цивилна в отряда им се приближи и го прегърна, както правеше винаги след мисии като тази. Тя беше Драгоценната на водните кончета, неговата любов, неговата душа, пеперудородната, по чиято кожа се гонеха дъги и която го беше върнала от портите на смъртта. Салма знаеше, че Драгоценна мрази кръвопролитие, но същевременно разбира, че той прави онова, което трябва да се направи. Бяха постигнали съгласие, равновесие, и тя държеше да го придружава навсякъде. Твърде дълго бяха разделени.

— Трябва да разберем докъде се е придвижила армията — каза той. Походът на осородните минаваше през по-труден терен, където земята беше нарязана от ждрела и каньони, обрасли с шубрак, и труднопроходими гори. Скоро разбойническите удари срещу съгледваческите отряди нямаше да са достатъчни; идваше ред Салма да удари авангарда на същинската армия. Беше сключил сделка със сарнианците и трябваше да изпълни своята част. Надяваше се, че и те ще изпълнят своята.

Обратният път до лагера им не беше кратък, но Салма и хората му бяха свикнали с дългите преходи, а и познаваха отлично терена. Когато наближиха, мухородни пратеници взеха да се спускат един по един от небето и да рапортуват на Салма.

— Осородните откриха ли лагера? — прекъсна ги той.

— Ликвидирахме патрулен отряд. Петнайсет души — докладва един от мухородните. — Вече събираме багажа. Ще сме изчезнали, преди раираните да разберат, че им липсват хора.

Все същото. Винаги в движение, винаги на крачка пред острието на врага, непредсказуеми. Хората му бяха разделени и единствено усърдните мухородни, готови да разнасят съобщения във всякакво време, поддържаха връзката между командирите на различните групи. Местеха се често, но не оставяха следи — веднага щом разваляха поредния си стан, собствените им горяни имаха грижата да заличат

всички признаци за присъствието им. Осородните се придвижваха на сляпо. И сега бе моментът да се възползват от това.

Когато пристигнаха в лагера, хората му още се упражняваха. Салма спря да се наслади на гледката, и както винаги, сърцето му се сви. Нито хората, нито животните отбираха от дисциплина.

Беше пратил писмо на Сфайот, своя представител в Сарн: „Нека ми пратят всички коне, които могат да отделят, всички ездитни бръмбари, всяко опитомено зверче, което търпи юзда и бяга бързо.“ Наложило се беше да повтори молбата си, защото първия път сарнианците не я взеха на сериозно. А после животните започнаха да пристигат — на групи по пет, по десет и по двама дори. Две трети бяха коне, които Салма предпочиташе, защото бяха по-издръжливи и по-бързи от повечето насекоми. Останалата една трета представляваше най-шарената сбирщина от създания, която Салма беше виждал някога — един състезателен бръмбар, отдавна прехвърлил младежката възраст; дузина впрегатни животни с високи заоблени черупки; чифт пъргави бръмбари-скитници с огнен темперамент, които току вирваха опашките си като скорпионски жила. Имаше дори две екзотични създания, които сарнианците сигурно бяха взели от пътуваща менажерия — ездитен паяк на черни и бели ивици, който имаше неприятния навик да прави триметрови подскоци при всеки по-силен шум, и един нисък щурец със ситна стъпка, способен да надбяга и кон на кратки разстояния. Като цяло ездитните качества на изпратените му животни варираха, темпераментът — също, и това не беше чудно предвид незначителното място, което кавалерията заемаше във военните традиции както на Равнините, така и на Империята. Комбинацията от летящи отряди, отлични арбалетчици и нежеланието на мравкородните да разчитат на създания, чиито умове не могат да включат в мисловната си мрежа, беше обрекла на забвение благородното ездаческо изкуство. По тези земи ездата беше запазена за съгледвачите и куриерите, а не за истинските войници, затова когато Салма обясни на хората си какво е намислил, те го зяпнаха сякаш внезапно си е изгубил ума.

Освен неколцина като Фалмес, разбира се. Фалмес се беше сражавал срещу сънародниците на Салма в Дванайсетгодишната война и знаеше от първа ръка как се бият водните кончета.

Само че във Федерацията имаха по-добри коне и повече време за обучение. Все пак обикалящите тронаво в кръг ездачи поне съумяваха да се задържат на седлата. Фалмес, който яздеше отпред, срита животното си в галоп и другите го последваха. Конете преминаха от тръс в галоп по-сърцато отпреди, реши Салма, а насекомите хукнаха решително след тях. Късите им крака се движеха толкова бързо, че се сливаха в размазано петно.

Фалмес го забеляза и дръпна юздите на животното си, при което следовниците му се пръснаха безредно кой накъдето свари. Минасецът подкара към Салма. Отдалеч си личеше, че ролята на учител отдавна е спряла да му допада.

— Как се справя твоята кавалерия? — попита го принцът.

Фалмес се изплю едно.

— Още три счупени крака — изсумтя той. — Но поне сарнианците явно са схванали чертежите на новите седла, които им изпрати, и сега ездачите падат по-малко. Още не съм им обяснил защо ни трябва обаче. Реших, че новината няма да им хареса.

Във Федерацията и седлата бяха по-добри, не само конете и ездачите, затова Салма беше направил скица по спомени и я беше пратил в Сарн за изработка. Тамошните кожари явно се бяха справили по-добре от очакваното. Високата предна и задна част на новите седла имаше за цел не толкова да държи ездачите по местата им, колкото да противодейства на инерцията, когато в битка прободат с пика врага.

Но Фалмес беше прав — не му беше сега времето да навлизат в подробности.

— И какво, готови ли са? — попита той.

— Много са далеч от готовност — отвърна Фалмес. — Ако продължим с обучението, все някога ще му хванат цаката, но ако питаш дали ще е скоро, отговорът е не. На този етап не могат да влязат в битка.

Салма стисна устни.

— Доверявам се на преценката ти, но отпорът е неизбежен и ми се ще да го дадем по-скоро рано, отколкото късно. Подкрепленията на Малкан пристигат. Шеста армия всеки момент ще се присъедини към Седма, а това означава, че ще спрат да се влачат и ще увеличат темпото. Ако искаме да спазим дадената на Сарн дума, трябва да действваме бързо.

Генерал Малкан беше наредил да изкарат едно автовозило, за да наблюдава лично пристигането. Стоеше на покрива му с офицера от разузнаването и неколцина войници за охрана и следеше с присвити очи петнайсетте хиляди войници, които маршируваха към временния лагер.

— Кажи ми за Шеста — нареди той, след като си отбеляза наум, че войската се движи в добър ред. Въпреки дългия поход пешаците набиваха усърдно крак в прави колони между тъпоносите военни автовозила от метал и дърво, всяко с по една артилерийска установка на върха, и гигантските бронирани транспортъори, които се движеха бавно и търпеливо по краищата като големи брѣмбари. Съгледвачите, които бяха излетели напред, както и онези по фланговете, вече се връщаха и кацаха в челото на армията да рапортуват.

— Ами — започна разузнавателният офицер, — сигурно вече сте чули, че Шеста е понесла най-тежкия удар при няколко ключови сражения срещу водните кончета в Дванайсетгодишната война.

— Битката при Масаки, нали така беше? — вметна Малкан.

— Е... „битка“ може би е силно казано — призна офицерът. — Тогавашният им командир направил грешката да навлезе твърде навътре във федерална територия. Сигурно е сметнал липсата на модерно техническо оборудване за обикновена слабост. Така или иначе, почти цялата Шеста попаднала в засада близо до Масаки и се оказала обградена от армия на водните кончета, която ги превъзхождала числено с десет към едно, ако не и повече. По всичко личи, че това е най-голямата военна сила, събирана някога от водните кончета.

— Изглеждате ми впечатлен, капитане — отбеляза Малкан.

— За една Неумела раса организация от подобен мащаб наистина е впечатляваща — каза с равен тон капитанът. — Целта на упражнението явно е била най-сетне да наклонят в своя полза везните на проточилата се война.

— И какво станало с Шеста? Мислех, че сме извоювали голяма победа там.

— Амиии... — проточи капитанът. — Малко отделение инженери от помощните войски били пратени да укрепят един лагер

наблизо и благодарение на това избегнали клането. Малко по-късно на свой ред били атакувани от превъзхождаща ги федерална войска. Незнайно как удържали укрепления лагер цели седем дни и избили толкова много вражески войници, че пристигналото по-късно подкрепление успяло да обърне водните кончета в бягство и да спаси честта на Империята.

— И въпросните инженери от помощната войска са били пчелородни, нали?

— Да, генерале. Точно затова, когато редиците на Шеста били попълнени, започнали да я наричат Кошера.

Малкан гледаше как портите на лагера му се отварят да пропуснат новодошлите. Авангардът на армията се състоеше от стегнато каре тежкобронирани войници, твърде ниски и набити, за да са осородни, а и униформата им беше различна — вместо хоризонталните райета в черно и златно, техните туники бяха в същите цветове, но разделени наполовина по вертикала. Явно пчелородните при Масаки, сражавали се жертвоготовно за империята на друга раса, си бяха спечелили известни привилегии.

— А за генерал Претер какво ще ми кажеш? — попита Малкан. — Той не е командвал Шеста по онова време, разбира се.

— Така е, генерале. Генерал Хакен загинал при Масаки, което според мнозина било най-добрият изход за него предвид обстоятелствата. По онова време Претер бил обикновен лейтенант и отговарял за инженерите. Говори се, че началниците му не го харесвали и затова го назначили за техен командир, като един вид наказание.

— Инженерите и славата рядко вървят ръка за ръка — кимна Малкан. Но Империята именно Претер направи свой герой. Обяви го за осородния офицер, най-достоеен да заеме поста, и така с една крачка той се бе озовал на върха на военната стълбица.

— Говори се, че... че е твърде близък с хората от помощната войска — добави предпазливо офицерът от разузнаването — и че обича нещата да стават по неговия начин. И че предпочита традиционните начини.

— Ще видим тази работа — каза Малкан. — Прати да го известят, че разполага с два часа да настани хората си, след това да се яви при мен.

Претер се оказа по-възрастен от очакваното, с късо подстригана и щедро прошарена със сиво коса. Бая стар лейтенант трябва да е бил при Масаки, помисли си Малкан. Физиката му също не впечатляваше с нищо — не беше нито висок, нито широк в раменете. Двата пчелородни войници, които вървяха с него, бяха съвсем малко по-ниски и значително по-плещести. Над бронята си Претер носеше обикновен черен плащ с качулка.

— Генерал Претер — поздравя го Малкан.

— Генерал Малкан.

В поведението на Претер не се забелязваше и следа от негодувание, задето са го пратили под командването на по-млад мъж, факт, който изненада Малкан и го смути.

— Насаме, генерале — каза той. — Мисля, че трябва да разговаряме насаме. — Изгледа многозначително двамата пчелородни, но не и собствения си разузнавателен офицер.

Претер смръщи вежди и хвърли поглед през рамо към хората си.

— Не съм ви поканил тук, за да ви екзекутирам, генерале — подхвърли шеговито Малкан.

По-възрастният мъж кимна на пчелородните и те излязоха послушно от четвъртитата шатра, която Малкан използваше за свой команден център. Излязоха, но не се отдалечиха, а застанаха на пост пред входа — и вдигаха достатъчно шум, за да стане ясно, че са там.

— Явно много държат на вас — отбеляза Малкан.

— Много сме преживели заедно — отвърна с равен тон Претер.

— Колцина са? Пчелородните от помощната войска имам предвид?

— Две хиляди сто и осем.

Малкан хвърли поглед към своя офицер и усмивката му на часа се стопи.

— Генерале, да не сте полудели? Няма начин да не сте чули какво става в Сзар. Какво ще се случи, когато и вашите пчелородни войници научат?

— Те вече знаят.

— Знаят?

— Бунтове в Сзар — каза Претер. — Царицата им е мъртва. Знаят всичко.

— И това не ви тревожи?

— Не. — Генералът свали спокойно плаща си. Бронята отдолу не беше направена от металните ивици с мека връзка, типични за имперската армия, а беше обикновен нагръдник, наполовина черен и наполовина златен. — Точно затова ни изпратиха тук, за да сме далеч от Сзар. Макар че нямаше нужда.

— Няма ли?

— С цялото ми уважение, да, няма. Моите хора са лоялни.

— И все пак са от помощната войска, генерале. Нали не твърдите, че са толкова лоялни, колкото и редовните имперски войници?

— В никакъв случай, моите хора са по-лоялни — каза простичко Претер. — Никой не разбира пчелородните, дори след като завладяхме града им. Жителите на Сзар бяха верни на царицата си — отдаденост, която никога не би им хрумвало да поставят под съмнение. Докато държахме царицата им, те ни служеха безпрекословно. Сега царицата е мъртва и те не виждат причина да ни се подчиняват. Това е най-важното, което трябва да се знае за Сзар.

— Но защо тогава вашите хора са различни? — „Нещо тук не е наред“ — мислеше си Малкан. Претер беше като човек с меч на кръста, който само чака подходящия момент да го изтегли от ножницата. Всички тези приказки за помощната войска бяха само въведение.

— Те ми дадоха клетва — обясни Претер — и няма да я нарушат. Дадоха я още в Масаки, клетва, която обвързва тях, семействата и синовете им с мен.

— А ако умрете, генерале?

— За вас ще е добре да ме опазите жив, генерал Малкан.

Малкан кимна и си помисли: „Започва се.“

— Трябва да призная, генерале, че очаквах да изпитвате негодувание. Така де, рядко се случва старши офицер да приеме без възражения задача, която го поставя под командването на човек по-млад от него с двайсет години. — Нарочно преувеличи разликата във възрастта им, но дори това не предизвика реакция по лицето на Претер.

— Боя се, че нещо бъркате, генерал Малкан — каза спокойно той. — Няма нужда да възразявам срещу каквото и да било.

Малкан вдигна предпазливо вежда.

Претер се усмихна сухо.

— Може би това ще обясни нещата. — Бръкна в кесията на колана си и извади оттам сгънат и подпечатан документ, който Малкан взе предпазливо.

„Немалко са получавали заповедта за екзекуцията си по подобен начин“ — помисли си Малкан, когато различи дворцовия печат върху петното восък, но въпреки това отвори без колебание свитъка.

Писмото се състоеше от няколко реда, написани с калиграфския почерк на усърден писар: „Този документ дава на генерал Претер от Шеста имперска армия, известна като Кошера, на основание неговото старшинство и забележителното му военно досие, общото командване на Шеста и Седма армия, докато трае сарнианската кампания.“

Малкан задържа погледа си върху подписа.

— Генерал Рейнер — каза бавно той.

— От вътрешната служба на Рекеф. Много приятен човек — уточни с равен глас Претер. Везните бяха изравнени, помисли си Малкан, и най-малкият жест можеше да ги наклони в едната или в другата посока. Шеста армия едва сега пристигаше, Седма само дете не беше пуснала корени в околностите на Сарн. Една негова дума можеше да доведе до кръвопролитие. „До кръвопролитие и до потенциално обвинение в държавна измяна.“ Споменаването на Рекеф, тайната служба на Империята, беше нажежило атмосферата в шатрата като пред буря.

— Нали знаете, че този пост ми беше поверен с благословията на генерал Максин? — каза той. — Също от вътрешната служба на Рекеф.

— Разполагате ли с подпечатани заповеди, които да потвърдят това? — поинтересува се безизразно Претер.

„Нямам, разбира се, защото откога изобщо рекефските генерали слагат подписа си под каквото и да било? Откога това е част от играта?“ От този момент, очевидно, защото подписът на Рейнер се мъдреше черно на бяло пред очите му. Малкан беше чувал това-онова за боричкането между генералите в Рекеф, но не вярваше, че последниците ще го настигнат тук, на фронтовата линия. „Те знаят ли изобщо, че водим война?“

— Е, генерале — подхвана той с насилена бодрост, — имате ли някакви заповеди за мен, или предпочитате най-напред да чуете докладите на моите разузнавачи за последното развитие на нещата?

3.

Балкус пристъпи от крак на крак, разкърши ненужно рамене и взе да се оглежда сконфузено.

— Я пак ми припомни що трябва да го правя това?

Стенуолд изгледа от горе до долу едрия мравкороден войник.

— Защото отчаяно копнееш да се сдобриш със собствения си народ.

Балкус плю красноречиво.

— Да бе. Те ще ме линчуват. — Размърда отново широките си плещи в опит да нагласи по-удобно новата си броня.

— Няма. Защото няма да се явиш пред портите им като обикновен отцепник и ренегат — изтъкна Стенуолд. — А като командир Балкус, главен офицер на колегиумско военно подразделение.

— Командир Балкус, значи — повтори замислено мравкородният. — Със срам трябва да призная, че започва да ми звучи добре.

Стенуолд сви рамене.

— Ако не се лъжа, ти го поиска сам.

Балкус се наежи.

— Писна ми все да съм единак. Не ми е в кръвта — измърмори той. — Но не съм си и помислял, че ще ме пратиш у дома — довърши и прехапа устни.

Всички мравкородни ренегати са такива, помисли си Стенуолд. Мислят, че са обърнали гръб на дома и народа си, но все още носят оковите на кръвното си наследство. Когато от малък си живял с мислите на много хора и после си тръгнеш, в главата ти остава гигантска празнина. Повечето от тях накрая се връщаха, рано или късно, въпреки заплахата от смъртна присъда.

Мислите на Балкус явно се движеха в същата посока.

— И те нямат нищо против, така ли? Моите... сарнианците?

— Знаят всичко за теб. Пратих им писмо кого съм избрал да поеме командването.

— Това не е същото! — възрази Балкус. — Виж, нямам намерение да измина толкоз път с железницата, а те да ме чакат с наточени ножове.

— Във война сме и сарнианците разбират, че личните им предпочитания трябва да останат на заден план — подчерта Стенуолд. — А ти си най-опитният в нашата войска.

— Е, по това няма да споря — изръмжа Балкус.

— А сега ще идем ли да направим прегледа? — подкани го Стенуолд. Балкус кимна намусено и двамата излязоха от залата в Амфиофоса, сградата, от която колегиумското Събрание управляваше града. Докато Стенуолд водеше дипломатически битки в Сарн, Балкус беше обучавал новосформираната войска на Колегиум. Градът никога не беше поддържал редовна армия и макар че неотдавнашната обсада, спретната им от векианските мравкородни, беше създала стотици ветерани, Колегиум на практика не разполагаше с професионални войници. Балкус трудно би покрил и най-минималните изисквания за офицерско звание, но имаше силен глас и беше мравкороден, което автоматично означаваше, че войниклъкът му е в кръвта. Макар че напредъкът, който предоставените му новобранци бяха постигнали под негово ръководство, не беше достоен дори да се сравнява с уменията и дисциплината на истинските мравкородни войници, за колегиумските стандарти беше нещо невиждано.

Десетина офицери вече ги чакаха на стъпалата пред Амфиофоса — водачи на военните подразделения, мобилизирани и финансирани от различни търговски дружества в града и вече придобили популярност като „търговските роти“. Въпросните търговски роти се строяваха на площада отпред под строгите погледи на своите офицери. Повечето бяха бръмбарородни мъже и жени със здраво телосложение и едър кокал. Носеха нагръдниците си над двойни кожени ризници, натъпкани с парцали и конопени влакна, които на теория би трябвало да отнемат от силата и дори изцяло да спрат арбалетна стрела и щраколъков снаряд. На главите си имаха капи, подсилени с извити метални ивици, от които снарядите и осколките да отскачат. Този модел броня беше съвсем нов и на практика неизпробван. На всички нагръдници се мъдреше гербът на Форума на умелите, а именно меч

върху отворена книга, очертани в сребърно върху тъмния метал, но повечето офицери и техните повереници бяха притурили шарфове и свободни жакети с цветовете и емблемите, които съответната рота беше избрала за свой запазен знак.

Не им беше стигнало времето за подробно планиране, нито за създаването на надеждни продоволствени маршрути и снабдителна мрежа. От друга страна, понеже създаваше армията си от нула, Колегиум беше постигнал нещо неவிждано до този момент, но типично за своята раса. Военният съвет беше измислил име на тази нова система — „лък и шип“. Една трета от войниците бяха снаряжени с нещо като алебарди, но вместо брадва, на върха на дългата дървена дръжка имаше късо острие или „шип“, оръжие, типично по-скоро за стражарите, с което да държат противника на разстояние както на земята, така и от въздуха. Останалите две трети имаха метателни оръжия за бой от по-голямо разстояние. Осородните не се сражаваха в плътни формации като мравкородните, да речем, и рядко влизаха в близък бой. Не, те бяха бързи и повратливи, предпочитаха стрелба с голям обсег или нападения от въздуха. Войниците, които изпълваха площада пред Амфиофоса, бяха въоръжени с арбалети за многократна стрелба, с гвоздистрели и с новите щраколъкове — с тях съгражданите на Стенуолд бяха свикнали толкова бързо, сякаш конструкторът на оръжието го е измислил специално за бръмбарородните.

„Дали пък няма да се окаже, че осоридите са ни дали оръжието, с чиято помощ да ги победим?“

Имаше хора и от други раси, разбира се, защото Колегиум не страдаше от излишна гордост и не би върнал никого, изявил желание да помогне. В армията участваха мухородни съгледвачи и стрелци, а сред шипоносците се виждаха богомолкородни и паякородни. В редиците имаше мравкородни от пет-шест различни мравешки града, всичките ренегати като Балкус, които бяха насочили неуморната си вяръност към Колегиум.

Градът беше взел решение да изпрати почти хиляда войници в помощ на Сарн, защото ако Сарн паднеше, Колегиум щеше да е на практика обречен. Това беше единственият въпрос, по който в Събранието нямаше разногласия. Неколкократно по-многобройна войска щеше да остане в Колегиум и да пази стените му от

изненадваща имперска атака — или векианска. Междувременно нови доброволци се стичаха и сформираха нови роти.

„Всичко това ще промени града до неузнаваемост — мислеше си Стенуолд. — И не за добро. Спокойно можехме да минем без тази война.“

До слуха му стигна тропот на маршируващи в идеален синхрон крака и скоро на площада се появи последната част от заминаващото за Сарн подкрепление. Появи се по начин, който напълно засрами местните. Командир Паропс водеше своите седемстотин бледнокожи таркианци, личния състав на Свободната таркианска армия, както сам той я беше нарекъл, която съставляваше бойната сила на неговия окупиран понастоящем град. В момента хората му бяха най-добре въоръжените мравкородни в целия свят — всеки втори имаше щраколък освен традиционните меч и щит, а немало можеха да се похвалят с гвоздистрел и арбалет в добавка. Мисловната мрежа, в която бяха свързани умовете им, позволяваше на таркианците да преминават от едно оръжие към друго, целокупно или на части, в зависимост от ситуацията на бойното поле. Те щяха да са ядрото на колегиумската войска, от която местните да черпят кураж и да вземат пример.

Таркианците спряха на място като един, а Паропс тръгна по стъпалата към Стенуолд.

— Готови за тръгване, войнемайстор — каза той и се усмихна, защото знаеше, че Стенуолд мрази тази титла.

— Треновете вече са композирани на гарата — кимна Стенуолд. — Натоварени са с провизии, палатки, а доколкото разбрах, и с леки артилерийски оръжия. — Плесна таркианеца по рамото. — Знаем какъв риск поемаш, командире.

Паропс кимна със сериозна физиономия.

— Сарнианците със сигурност няма да са от най-гостоприемните домакини, понеже са неблагодарници и прочее, но в момента нямаме друг избор, а хората ми искат да се бият. С твое позволение, време е да тръгваме.

Стенуолд кимна отсечено, а Паропс се върна при войниците си, които започнаха веднага да се изтеглят от площада. Стенуолд се огледа за Балкус и го видя коленичил встрани от групата офицери в прегръдките на мъничка мухородна. Спера изглеждаше по-добре

отпреди, забеляза Стенуолд, но пък беше видимо разстроена от заминаването на Балкус. Дватамата с мравкородния бяха близки още от Хелерон, от времето, когато работеха като агенти за каузата на Стенуолд.

— И да се пазиш, глупак такъв — нареждаше Спера. — Само смей да пострадаш.

— Че какво толкова може да ми се случи? — репчеше се Балкус и геройски се напъваше да се усмихва. — А ако сарнианците имат късмета да ми създадат проблеми, аз ще им ги върна тъпкано.

— Само така! — изсъска ожесточено Спера и го прегърна за последно, преди да отстъпи мястото си на Стенуолд.

— Е, май това е то — смънка Балкус и изкриви лице.

— С другите успя ли вече да се сбогуваш? — попита го Стенуолд.

Балкус се ухили.

— С онез, дето имаха време, се сбогувах. Но комай всички са хукнали по свои си неотложни задачи.

— Така е. — Покрай тежкото състояние на Ахеос и емоционалните терзания на Тисамон, каквито и да бяха те, напоследък Стенуолд се чувстваше самотен. — Желая ти късмет, командире. Надявам се да не опреш до това, но все пак — късмет.

— Късметът никога не е излишен — измърмори под нос Балкус и тръгна към поверените си войници. Площадът пред Амфиофоса беше пълен с мъже и жени, които се сбогуваха с близките си — съпрузи и съпруги, деца и родители. Несвикнали с бронята си бръмбарородни се навеждаха да целунат любимата жена, приятели си стискаха крепко ръцете, бизнес партньори носеха на ортаците си пликосе с подобрани лакомства от складовата наличност, които да им подсладят поне малко пътуването. Току някой вдигаше глава да хвърли последен поглед към покривите на Колегиум, към Амфиофоса и Академията, и сигурно всички се питаха тайничко дали някога отново ще зърнат познатите до болка сгради... и чий ли флаг ще се вее над тях тогава.

Още от сутринта Тисамон съзнателно странеше от всички. Открил беше една висока кула в Академията, чиито потънали в прах

стълби водеха до изоставен кабинет, сменен от обитателя си срещу нещо с не толкова изтощителен достъп. От прозореца се откриваше чудесна гледка към града, но не натам гледаше Тисамон, а към небето. Ала дори препускащите облаци, парцаливи номади в безкрайното синьо, го притискаха с тежестта си. Чувстваше се така, сякаш умира.

Би трябвало да е с Тиниса сега, вместо да виси тук. Момичето страдаше и той трябваше да е до нея. Но пък страданието ѝ беше от хубавия богомолски вид, нищо че тя още не го разбираше. Беше отгледана от мекушави бръмбари, които правеха всичко възможно да отклонят болката, и не познаваше катарзиса на мъката.

Богомолско нещо беше това — да убиеш или раниш свой другар по силата на трагична грешка или в лудостта на битката. Стотици песни разказваха все същата история. Тиниса би трябвало да погледне стореното очи в очи, да го приеме в сърцето си, а не да се крие от него. А той би трябвало да е до нея и да я напътства.

Само че не се чувстваше като модел за подражание, в момента поне.

Бурята най-после беше дошла. Усетил беше ветровете ѝ да се надигат още преди да тръгне за Джерез. Поверил беше Фелисе на Стенуолд, но не заради самата нея, не. Усетил беше бурните ветрове в душата си и беше тръгнал с Ахеос, за да се защити от помитащата им сила.

Но бурята така или иначе, неизбежно, го беше застигнала.

Знаеше, че докато го е нямало, Фелисе се е упражнявала. Усъвършенствала е отново и отново танцовите стъпки на дуелисткото си умение и е чакала той да се върне. И когато се върна, двамата се сблъскаха на тренировъчната арена. Неведнъж мериха силите си в двубои и тези двубои му отвориха една отдавна заключена врата. Врата към света на неговия народ и на нейния, свят, където изразните средства на дуела бяха най-висшата поезия. И свят, в който отколешните традиции на собствената му раса го заклеймяваха сурово заради чувствата, които терзаеха сърцето му.

Тук, горе, беше студено, но Тисамон съблече подплатения си жакет, разкъса ризата си и оголи гръд в опит да замрази тази болест, да я убие, да я изтръгне от себе си. Ала студът не можеше да проникне достатъчно дълбоко — по целия бял свят нямаше болка и унижение, достатъчно силни за тази цел.

Измъчваше го болка, каквато не помнеше отдавна. Когато имперският шпионин Талрик го обгори с жилото си в Хелерон, не го заболя толкова. Когато Стенуолд едва не го усмърти с новината за полуродната му дъщеря, не го заболя толкова. Сега беше като прикован с копие — колкото и да се гърчеше, не можеше да избяга. Не можеше да потърси убежище дори в бойните си умения, както бе правил преди, защото самотният танц с острието само му напомняше колко попълноценни са упражненията с партньор.

Не трябваше да става така. Предателство след предателство, още по-непростимо за човек като него, който нееднократно е плюл на наследството си, за да угоди на личните си стремежи. Всички древни традиции на неговия народ лежаха стъпкани в краката му, а сега той се канеше да ги стъпче още веднъж. И не само тях — щеше да стъпче и нейната памет, светлата памет на паякородната, заради която бе жертвал толкова много преди години и която бе означавала всичко за него. Нима и нея можеше да захвърли с лека ръка, щом копнежите му го тласнеха другаде? И ако е така, ако тя е означавала само толкова, тогава защо е трябвало да жертва всичко, за да бъде с нея?

„Ами бягай тогава! Плюй си на петите!“ Редно беше да напусне Колегиум. Да се насочи към някоя от имперските армии и да избива осоиди, докато те не убият него. Редно беше да избяга надалеч, някъде, където никой не го познава. По-добре да си среже собственоръчно гърлото тук и сега, отколкото да размишлява върху такова грехопадение.

„Богомолкородните се вричат само веднъж и до живот. Това всички го знаят.“

Ала мислите му упорито се връщаха към съвършената ѝ грация, към очите ѝ, към линията на острието ѝ, към нежните очертания на крилете ѝ, и болезненият копнеж, трупан седемнайсет пусти години, го пробуждаше право в сърцето.

„Предци мои, спасете ме.“

Небето притъмня постепенно и с идването на нощта Тисамон взе решение. Спусна се по прашните стълби, които не пазеха други следи, освен от собствените му стъпки нагоре; слизаше, а имаше чувството, че пада. Беше се заразил с нещо и заразата си беше пробила път до сърцето му. И той я остави да го изведе от Академията, невидим за

очите на окъснените студенти и поелите уморено към дома преподаватели.

От портите на Академията до дверите на Амфиофоса разстоянието беше кратко. Имаше пазачи на входа, бдителни пазачи, но Тисамон мина незабелязано край тях. Болестта беше удвоила уменията му.

Вече не можеше да се спре. Беше водил дълга битка в прашната стая на върха на кулата и я беше загубил. И сега нечовешката болка го тласкаше напред — огън, който не можеше да угаси, освен по един-единствен начин. Промъкваше се безшумно и с разкъсана риза по коридорите на общежитието зад Амфиофоса, където се помещаваха дипломатическите квартири и стаите за чуждестранните гости на Събранието. Знаеше, че е болен.

„Неизлечимо болен — помисли си Тисамон. — Изобщо не би трябвало да идвам тук.“

В общежитието също имаше охрана, която да пази високопоставените гости от имперски убийци. Повечето бяха бръмбарородни със звънтящи ризници и тромава стъпка, други бяха мухородни — по-наблюдателни и с по-добро нощно зрение. Тисамон лесно мина покрай тях — години наред се беше подвизавал в индустриалния Хелерон и умееше да се промъква незабелязано в сгради като тази. Всички вярваха, че богомолкородните са хора на честта, горди и верни, и почти никой не си даваше сметка, че тези качества спокойно могат да съжителстват с уменията на един таен убиец. Забравяха, че богомолката, тотемът на тяхната раса, е смъртоносен звяр, който дебне плячката си от засада.

Още един белег на болестта му — докато се промъкваше покрай стражите, Тисамон и за миг не си помисли, че трябва да предупреди Стенуолд за слабостите в охраната на общежитието. Вместо това беше благодарен, че пролуките са достатъчно големи, за да остане незабелязан. Дори да го видеха, щяха да го познаят, да го поздравят и толкоз, но той предпочиташе да не го виждат. Не искаше никой друг да става свидетел на провала му. Беше го срам.

Наближаваше целта си и сърцето му, което запазваше спокойния си ритъм в дуели и битки, сега изведнъж се разбърза. Потеше се; беше му зле, тресеше го, но той потисна неприятните физически усещания.

Никой магьосник не му беше внушават такъв страх, никоя заплаха от смърт или болка.

Вратата беше в дъното на късия коридор и в заслепението си Тисамон не забеляза силуета, приседнал в малката ниша отстрани. Инстинктите му се разбудиха миг преди да е подминал мъжа. Част от секундата по-късно, приклепнал в бойна стойка, Тисамон опря сърповидното си острие в гърлото на... измина още миг, преди да осъзнае, че лицето на човека му е познато. Паякородният лекар, Дестрахис, нейната постоянна сянка.

А после видя, че металният сърп потрепва със слаб, но ясно доловим тремор.

— Интересно — прошепна Дестрахис, като се стараеше да не помръдва и на косъм, — а аз си мислех, че си невъоръжен.

— Хората виждат онова, което искат да видят — каза Тисамон. — Какво правиш тук?

— Чакам те.

Тисамон присви очи.

— Нищо не ме спира да те убия, паяко. — Като нищо можеше да го направи, не за друго, а заради треската, която го гореше отвътре. Не се владееше. Беше изпуснал юздите на самоконтрола си и може би никога нямаше да ги хване отново.

— Знам. Подозирам дори, че би го направил с удоволствие — отвърна предпазливо Дестрахис. — И въпреки това, ето ме тук.

— Казвай каквото имаш да казваш.

— Върви си.

Тисамон го гледаше втренчено и чуваше собственото си дишане, така накъсано, че звучеше почти като хлип.

— Знам за какво си дошъл — продължи Дестрахис. — Знам също, че тя те чака. — Замълча за миг и стисна замислено устни. — Поразпитах за теб, богомолкородни. В този град има хора, които те помнят отпреди години. И двамата идвате в окови на тази среща, а това е неразумно.

— Знам — отвърна безизразно Тисамон.

— Тогава си върви.

— Не и по твоя воля. Не по волята на един паякороден. Знам ви игричките, усукванията. Реша ли, че ми се бъркаш в живота, паяко, ще те убия. — „Ще те убия. Ще те убия така или иначе. Не мога да се

спра.“ Ала паякородният продължаваше да диша, а острието все така трептеше на гърлото му.

— Виж, ти не ме интересува. Нито жив, нито мъртъв. И на кол да те набият, и в морето да се удавиш, на мен ми е все тая — каза Дестрахис. — За нея ми е грижата.

— Сериозно?

— Тя е моя пациентка и досега съумявах да я увардя от най-лошото според силите си — въздъхна той. — Но от това не мога да я опазя. Мога само да помоля...

— Имаш чувства, паяко, така ли? Имаш чувства към нея?

— Аз... съм неин лекар. — Не стана ясно дали паузата се дължеше на острието, което трепна за миг върху гърлото му, или се коренеше в нещо друго.

— Ако сметна, че таиш похотливи мисли към нея... — измърмори Тисамон. Заплахата остана неизречена, но нямаше и нужда да я изрича докрай.

Дестрахис направи опит да каже нещо, веднъж, после още веднъж, но от устата му не излезе нито дума.

Тисамон дръпна сърпа от гърлото му.

— Изчезвай. И не си прави труда да ми казваш, че това е нередно. — Лицето му се сгърчи от болка, изражение, при което Дестрахис се сви инстинктивно. — И сам го знам. Не съм господар на себе си. Не съм... няма значение. Върви си. Каза каквото имаше да казваш. Ако не се махнеш, ще те убия. Ще те убия.

Дестрахис кимна уморено и за миг лицето му се изопна от силно терзание, което като никога разкри истинската му възраст. Стрелна с поглед вратата, после поклати глава и се отдалечи по коридора толкова тихо, колкото Тисамон беше дошъл.

„Прав е“ — помисли си Тисамон и стисна юмруци. Навярно все още би могъл да спаси нещо от себе си. Да си тръгне, да се принуди някак.

„Съвършената стойка, деликатният баланс на острието. Не бях виждал такива след...“ Седемнайсет години беше живял в лишения. Лишен от онова, което преди беше центърът на живота му, живителният извор на всеки ден и час. Седемнайсет години бяха твърде много. „Боли ме!“ Бронираната ръкавица беше на ръката му и

изведнъж го заля непреодолим импулс да забие сърпа в собствената си плът, да изреже болката като хирург.

А после вратата се отвори. В сенките Фелисе Миен стоеше по долна риза на прага и го гледаше.

— Тисамон. — Името му на устните ѝ, изречено с характерния ѝ мек акцент. Той залитна крачка назад, прибра острието си, приковал поглед в нея. А после, като кукла на концѝ, пристъпи към прага.

Тя протегна ръка, но спря миг преди да е докоснала гърдите му. И тя като него трепереше леко.

— Тисамон — изрече отново името му е пресекващ глас.

Вдигна очи да го погледне в лицето и той се зачуди какво ли съзира в острите му черти, в посребрената му коса. Той, който виждаше в огледалото лице ту жестоко, ту изтерзано от стари призраци, сега изпиваше с поглед Фелисе и гореше в огън, който само тя можеше да угаси.

„Не е толкова млада. Не е толкова млада, колкото изглежда.“
Беше вдовица все пак, както и той беше вдовец. И двамата отдавна бяха изгубили свежия блясък на младостта. Ала водните кончета бяха красива раса и никое не беше по-красиво от Фелисе Миен такава, каквато я виждаше богомолкородният Тисамон.

— Моля те — прошепна той, — отпрати ме. Една твоя дума и ще си тръгна. Нямам работа тук. Аз... предавам...

Тя прехапа устни. Ръката ѝ още се колебаеше на педя от голите му гърди.

— Дойдох, защото нямах силата да се спра — призна той. — Но ти можеш да ме прогониш. Да ме отпратиш. Твоята дума ще успее там, където аз се провалих. Моля те.

— Години наред се будя с писъци — каза най-сетне тя, толкова тихо, че Тисамон неволно се наведе към нея, за да чуе думите ѝ... а после още малко, придърпан от аромата на тъмната ѝ коса. — Не на глас, а в главата си — продължи тя. — Стореното от осородните носех като рисунка, която да гледам всеки ден. А сега рисунката я няма, от писъците е останало затихващо ехо. И противно на очакванията ми, това се случи не защото държах живота на Талрик в ръцете си.

— Аз нямам такива сили — промълви меко той. — Не ми приписвай заслугите на лечител.

— Защо си дошъл? — попита го тя. — Да се бием? Нека взема меча си тогава. Това ли искаш?

— Не. Не това — отвърна той и преглътна. „Искам да усетя златната ти кожа, да вкуся от потта по нея, да се потопя в изящството и благородството ти.“ Колкото и свирепо да гонеше тези мисли, те се връщаха упорито в главата му.

Ръцете му я грабнаха без предупреждение и със същия инстинкт, който водеше острието му по-бързо от мисълта, той я целуна. В първия миг тя се вдърви, после го прегърна ожесточено на свой ред и заби нокти в гърба му, заби ги дълбоко в светлата кожа, нашарена оскъдно със стари белези и по-нови следи от изгаряния. Шиповете на палците ѝ добавиха свой послепис в червено.

Тисамон я блъсна в стаята и затръшна с ритник вратата. После измъкна нощната риза през главата ѝ и забрави да диша, омагьосан от аскетичното изящество на голото ѝ тяло.

Някой стисна внезапно ръката на Че и я извади рязко от полусънното ѝ състояние. В първия миг тя не разбра какво става, а после погледна към него... и видя, че очите му, очите на Ахеос, са отворени леко и тънки бели ивици прозират под полупритворените му клепачи. Сърцето ѝ полудя — от радост и от тревога. Беше ли в съзнание Ахеос? Можеше ли да говори?

— Ахеос? — прошепна тя. Наоколо ѝ другите ранени спяха, въртяха се неспокойно в леглата си, някои мърмореха нечленоразделно.

Устните му помръднаха и Че наведе глава, да го чуе, но напразно.

— Ахеос, чуваш ли ме?

— Че... — Слабо придихание и нищо повече, но все пак беше нейното име, нейното име, изречено с неговия дъх. Все още беше блед като мъртвец, с хлътнали страни. Белите му очи изглеждаха празни и тя не можа да прецени дали гледат нея, или се взират в незначайна бездна. Но беше изрекъл името ѝ и само това имаше значение в момента.

— Ще изтичам за лекар... — започна тя, но ръката му се стегна върху нейната.

— Че, чакай... — прошепна отново той. Паузата преди следващите му измъчени думи беше влудяващо дълга. — Трябват ми... лечители. Не доктори. Не лекари... Не мога да остана тук. Не мога да се изцеля тук... Този град на Умели ме убива... Лекарствата им не вършат работа. — Усилието да говори беше изтощително и Че се вкопчи в ръката му сякаш той се давеше, повлечен от черни води, а тя е единствената му надежда за спасение.

— Не разбирам — каза тя, а после: — Това е... знам, че вашите лекарства са други. Тукашните са различни, защото ние сме Умели и правим нещата другояче. Помня... — Спомнила си бе билковата отвара, която Ахеос използва при първата им среща, докато тя шиеше раната му. Станало му беше навик да получава рани.

— Че... кутията... тя?...

Не искаше да му казва. Не беше сигурна, че ще понесе шока от новината. Но ако го излъжеше сега, той винаги щеше да помни, че го е излъгала, дори след като забравеше каква е била основателната причина да го направи. Пък и неизбежно щеше да го прочете в очите ѝ. Затова поклати глава и тъжно отрони:

— Съжалявам.

Той потрепери. „Всичко е било за нищо“ — сигурно това си мислеше.

— Че — прошепна отново той, — помогни ми.

— Обичам те, Ахеос. Ще направя всичко, което поискаш. Само го назови.

Крехка усмивка придърпа устните му и Че се наведе по-близо да го чуе.

Десет минути по-късно Челядинка Трудан спря пред една врата. Ивица блед светлик се процеждаше през прага. Още един, който будува до късно, помисли си Че. Какво ли толкова прави майор Талрик по това време на нощта?

Знаеше, че трябва да почука направо, но вместо това се замисли за пътя, който двамата бяха изминали заедно. Тя — като пленница, заплашена от изнасилване и изтезания, пионка в неговите политически интриги. Нищо не му дължеше, реши Че.

Понечи да отвори дръзко вратата, но в последния миг промени решението си. Дошла беше за услуга, нищо че от това я побиваха тръпки на омерзение. Не виждаше друг начин да постигне нужното.

Вдигна ръка да почука и в същия миг чу гласа му отвътре:

— Ти, дете стоиш пред вратата ми, какво искаш?

Тя застина с вдигната ръка като дете, което са хванали по средата на пакост. Проклетият Талрик!

— Отвори вратата, убиецо непрокопсан — чу се отново гласът отвътре и Че го направи. Отвори тежката дървена врата и примижа от светлината на лампата. Мнозина в Събранието бяха настояли Талрик да бъде тикнат в затвора, но Стенуолд наложи ветото си. „Чичо Стен сигурно се надява, че Талрик ще стане небрежен и ще се разкрие чрез действията си като предател“ — помисли си Че. Два пъти предател, защото вече беше предал собствените си хора.

Талрик седеше зад бюрото със свитък пред себе си, явно беше писал нещо, преди появата ѝ да го прекъсне. Отворената му длан беше вдигната към вратата. След кратък размисъл той свали ръка и продължи да я наблюдава безизразно.

— Челядинка Трудан — каза. — Не очаквах да те видя тук.

След като Талрик нито я покани, нито я прогони, Че пристъпи в стаята и затвори вратата зад себе си.

— Какво пишеш толкова късно? — попита го тя.

— Доклад за случилото се в Джерез — каза Талрик, а после добави в отговор на гримасата ѝ: — Питаш се за кого го пиша? Не знам, но старите навици умират трудно. Така или иначе, боя се, че никой не би повярвал на написаното — въздъхна той и остави писалката. Хубава резервоарна писалка колегиумска направа, забеляза Че. Осородният бързо се беше ориентирал в предимствата на местното производство.

— Е, за какво си дошла? — попита той. — Да ме предупредиш, че откачената федерална отново се кани да ме убие или че най-после са решили да ме арестуват и съдят?

— Бих ли дошла тук на крака, за да ти съобщя нещо такова?

— Знам ли, може би ще ти е приятно да ми съобщиш лично подобна вест.

Тя го гледаше, мразеше го, но знаеше, че ѝ е нужен.

— Ние не сме както твоите сънародници от Империята. Не ни е приятно да гледаме как някой страда.

— Може и така да е — кимна той. — Но твоят богомолкороден приятел би ме убил, без да му мигне окото.

— Но не би те изтезавал. Би го направил бързо.

— Голяма утеха, няма що — отбеляза той. — Ако намирах бързата смърт за привлекателна, щях да се оставя на собствените си хора. Тази ситуация прелива от ирония, не мислиш ли?

— Коя ситуация?

— Че сега ти решаваеш дали да умра, или да живея. Не беше много отдавна времето, когато ролите ни бяха разменени.

— Помня, че ти смяташе да ме подложиш на изтезания.

— А аз помня, че това така и не се случи.

Гневът ѝ припламна.

— Защото ме спасиха! А не защото ти си се смилил!

За миг ѝ се стори, че той ще възрази, което много би я изненадало, но после Талрик сви рамене и сведе поглед към доклада пред себе си. По причина с неясен за Че произход в сърцето ѝ се промъкна неканено съчувствие към провалилия се шпионин, който, по липса на друго, се е вкопчил в старите си ритуали като удавник за сламка.

— Талрик...

— Госпожице Трудан. — Той дори не вдигна очи към нея.

— Имам нужда от помощта ти.

Осородният избухна в смях и писалката се плъзна със скърцане по пергамента — не се смееше на нея, а на нелепия обрат след думите ѝ отпреди малко.

— И какво бих могъл да направя за теб, госпожице Трудан, предвид квалификацията си? Може би Събранието иска някой и друг затворник да бъде подложен на обстоен разпит, без те да си цапат ръчичките с кръвта му?

Тя се приближи тихо, стигна до бюрото му, преди той да си е довършил репликата, и стисна ръба на плота. Талрик вдигна най-сетне очи към нея и я прецени замислено с поглед.

— Какво? — попита, осъзнал, че гостенката му говори сериозно. — За какво става въпрос?

— Нужна ми е помощта ти — повтори бавно тя. — Трябва да ида в град, окупиран от твоите хора, а не знам как да го направя.

Зачака някаква реакция, но той остана безстрастен. Талрик беше шпионин по професия — каквото и да мислеше за молбата ѝ, доводите „за“ и „против“ се групираха в ума му, но не стигаха до лицето.

— Тарн — каза тя. — Трябва да ида в Тарн.

4.

Ако беше стигнал до леглото си, Стенуолд щеше да пренебрегне тропането по вратата, колкото и настоятелно да звучеше то. Чу Ариана да се размърдва. Сигурно го е чакала да се върне, а после е заспала. И нищо чудно — Стенуолд трябваше да се е прибрал преди часове. Самия него сън не го ловеше — твърде много тревоги обсаждаха мислите му. Отбраната на Сарн и предвожданото от Балкус подкрепление; Салма и неговата партизанска война; разкъсваната от вина Тиниса и измъчваната от скръб Че; стенанията на ранените; галерията от лица, които никога нямаше да види отново и чиито безценни съвети му липсваха болезнено.

Стенуолд отиде да отвори вратата с надеждата окъснелият посетител да разведри за кратко мислите му. На прага стоеше Дестрахис, жилестият паякороден с дългата посребрена коса. Стенуолд примигна насреща му.

— Нападат ли ни?

— Не, майстор Трудан. Още не. — Дестрахис не даде знак, че иска да влезе; пристъпяше от крак на крак и очевидно беше смутен.

— Кое време е?

— Четири камбани след полунощ. Още една-две и ще се съмне.

Стенуолд го зяпна невярващо.

— Наистина ли е толкова късно? — „Трябва да си лягам. И да заспя, та ако ще и с помощта на опиат.“ — Какво... защо си дошъл?

— Трябваше да дойда по-рано, майстор Трудан, но... не знаех как да ви го кажа. Нямам право да ви моля за каквото и да било, но истината е, че имам нужда от помощта ви. От часове си блъскам главата за някакъв изход. Надявам се вие да измислите нещо.

— По това време?

— Засега е достатъчно да се съгласите. Действията могат да почакаат до сутринта, но трябва да ми дадете думата си сега, майстор Трудан.

— Не си в ред — възкликна Стенуолд. — А явно и аз не съм, щом още съм на крак. Кога е станало толкова късно, да му се не види?

— Майстор Трудан, умолявам ви — настоя Дестрахис, видимо изгубил контрол над прословутото си паешко самообладание. Стенуолд чу тихи стъпки зад себе си. Ариана, увита в чаршаф, идваше да провери какво става.

— Връщай се в леглото, хайде — каза ѝ Стенуолд. — Не знам за какво е всичко това, но...

— Стенуолд, още ли не си легнал? И защо стоиш на вратата? — попита тя.

— Аз... — Реши да подмине първия въпрос. — Стоя на вратата, защото този човек е решил, че може да се отбие два часа преди съмване. Дестрахис, какво има? Онова, което трябвало да направя на всяка цена, какво е?

— Трябва да намерите някаква работа на Фелисе — изрече с равен глас паякородният. — В противен случай не знам какво може да направи. В големите ви планове все ще се намери нещо подходящо и за нея, нали?

— Не знам, аз... — Стенуолд поклати глава. — Ако осородните стигнат до тук, тя може да участва в боевете, но...

— Нямаме толкова време, майстор Трудан — не се отказваше Дестрахис и Стенуолд с изненада видя сълзи в очите му, било от чувство на безсилие, било от някакви по-дълбоки емоции. — Майстор Трудан, хрумна ми една идея, която се надявам да одобрите.

— Идея. Поредната. Всички имат идеи. Главата ми ще се пръсне от идеи и планове. Никакви идеи повече по това време, моля те.

— Утре сутрин тогава. Обещайте ми, майстор Трудан, че ще ме изслушате веднага щом се съмне.

„Тоест след един, най-много два часа.“

— Добре — съгласи се Стенуолд. — Обещавам. А сега просто... си върви, ако обичаш. — Погледна към Ариана. Тя измерваше с неодобрителен поглед Дестрахис.

— Ще си вървя — каза паякородният, — но трябва да ми повярвате, че не става въпрос за каприз. Въпросът е на живот и смърт, майстор Трудан.

— Живот или смърт *утре* — заяви твърдо Стенуолд и понечи да затвори вратата в лицето на Дестрахис, когато някой друг се появи на

бегом откъм стълбището и избута с рамо паякородния.

— Стен!

Този път беше Тиниса. Стенуолд я зяпна безпомощно, имаше чувството, че бързо и все по-необратимо изпуска края на ситуацията. Незнайно защо му хрумна, че Дестрахис знае какво е довело Тиниса при него.

— Сега пък какво? — попита той, по-грубо от предвиденото. Лицето ѝ беше подуто и на петна, очите ѝ — зачервени. „Дали пък най-сетне не е загубила битката с чувството си за вина?“ А после изведнъж изстина от страх. „Да не би Ахеос да е починал?“ Продължи зададено: — Какво има?

— Тисамон — отвърна простичко тя. — Няма го.

— Няма го? Къде е? — Подпря се на касата, окончателно изгубил надпреварата със събитията.

— Не знам, но... — Протегна ръка към него. Нещо в дланта ѝ отразяваше слабата светлина. — Тръгнал си е. Няма го. Случило се е нещо и той ни е изоставил. Намерих това пред вратата на стаята си.

Брошката с кръга и меча, емблемата на оръжемайсторите, която Тисамон винаги носеше на ревера си.

Търсиха го, разбира се, Стенуолд и Тиниса. Първо в Амфиофоса, после на други места в града, където Тисамон имаше навика да кисне — започнаха от Форума на умелите и оттам продължиха в разширяващи се кръгове. В последния час преди разсъмване двамата обърнаха града, макар да знаеха, че е безсмислено. Тисамон беше оставил брошката си като послание. Знак, че заминава по свои дела, които нямат нищо общо с общата им кауза.

Накрая се върнаха в къщата на Стенуолд и завариха паякородния лекар да ги чака. Изглеждаше стар и измъчен, като човек, с когото са злоупотребили ужасно. В болнавата светлина на ранното утро двамата най-сетне го оставиха да обясни какво е станало между Тисамон и Фелисе Миен и защо Тисамон си е тръгнал. С тъжния си уморен глас Дестрахис разказа спокойно историята, сякаш описваше интересен медицински случай. Изложението му беше стройно и логично, но далеч от реалните измерения на богомолския кошмар, в който Тисамон беше изгубил себе си.

— Бедният Тисамон — въздъхна накрая Стенуолд. — Бедният, бедният Тисамон.

— Бедният Тисамон? — възкликна Дестрахис. — Изглежда, не съм обяснил достатъчно ясно нещата.

— Не, не — спря го Стенуолд. — Разбрах те. Накрая все пак е отишъл при нея. — Сведе поглед към ръцете си на масата, широки и нашарени с белези. — Трябваше да го предвидя, но бях прекалено зает с други неща.

— Не забелязах никакви признаци, докато бяхме в Джерез — обади се тихо Тиниса. — Но пък той винаги гледаше да си намери някаква работа.

Бяха само тримата — бръмбарородният войнестор, осиновената му дъщеря и паякородният лекар, който никога не беше изглеждал толкова стар. На безмилостната утринна светлина Стенуолд си даде сметка, че косата му е не просто сивееща, а сива, почти бяла в корените, Паякородните остаряваха бавно и красиво, значи Дестрахис трябва да беше с десетина години по-възрастен от Стенуолд, ако не и с повече.

— Отишъл е при нея. Спал е с нея — каза Стенуолд. Ръцете му се стиснаха в юмруци, сякаш по своя воля. — А после се е сетил... за другата.

— За Атриса — кимна Тиниса, макар че вътрешно сигурно беше оформила мисълта си другояче. „За майка ми.“ Стенуолд се зачуди дали Тисамон не се е сетил и за дъщеря си, дали не е съзрял в това второ предателство, без да му хрумне дори, че Тиниса най-вероятно би одобрила стореното от него. „Момичето не страда от излишни скрупули.“ Само че Тисамон не би погледнал на ситуацията по този начин.

— Богомолска гордост — продължи Стенуолд. — Всеки друг на негово място... който и да е друг... би се възползвал охотно от предоставения му шанс и не би задавал излишни въпроси. Всеки друг би бил щастлив. Всеки, който не е богомолороден, разбира се. И сега той се самобичува заради постъпката си, която вижда като най-долно предателство. Окончателното предателство. Първо е предал расата си, после, след Мина, е предал нея, а сега... богомолородните се вричат до живот, това се знае. Никога не постъпват както е постъпил той... или така поне си повтарят един на друг. И Тисамон го вярва безпрекословно. Бедният Тисамон.

— И сега Фелисе е изоставена — поде Дестрахис. — Всеки на нейно място би се почувствал виновен, отчасти поне. А тя ще поеме цялата вина върху себе си, познавам я.

— Как е тя? — попита го Стенуолд.

— След като си тръгнах оттук, отидох при нея и стоях там до зори — отговори паякородният и измъченият му вид го потвърждаваше. — Тя ще се убие.

Стенуолд и Тиниса го зяпнаха. Лицето му бавно се отпусна в примиреното изражение на човек, който вече няма надежда и търпеливо чака неизбежното.

— Тя, както знаете, и изгубила цялото си семейство. Осородните са й отнели всичко. За да оцелее, да превъзмогне някак загубата, Фелисе тръгна по следите на основния виновник, Талрик, и го преследва през целите Равнини. Единствено това й даваше сила. А после срещна Тисамон и той й даде нова цел, даде й... проклет да е!... даде й надежда за нормален живот. А сега него го няма и тя отново е сам-сама.

— И затова ти искаш от мен да я включа в плановете си. Смяташ, че мога да й дам цел в живота. И казваш, че имаш план? — вдигна вежди Стенуолд. — Виж, Дестрахис, не се обиждай, но...

Лекарят го гледаше с плаха усмивка и чакаше.

Стенуолд въздъхна и продължи:

— Моите хора казват, че паякородните винаги гледат най-малко в две посоки едновременно. Самият аз, макар от двайсет години да се занимавам с шпионаж, не мога да те разчета, признавам си. В сравнение с вас, ние, бръмбарите, сме начинаещи в играта на надлъгване. Така че кажи ми какво точно искаш от мен.

Дестрахис не отговори веднага, нито тънката усмивка слезе от лицето му.

— Е, майстор Трудан — каза най-сетне той. — Бих могъл да ви отговоря, че съм лекар и имам дълг към своята пациентка. Или да ви уверя, че дори нашата раса знае що е чест. Бих могъл да ви кажа, че съм искрено загрижен за Фелисе Миен, която е изстрадала много и заслужава щастие, а не смърт от собствената си ръка. Бих могъл да ви кажа всичко това, но вие няма да повярвате и на една моя дума, така че защо да се хабя? Какво да ви кажа, за да ми повярвате?

— Кажи ми за плана си.

— Може да не съм тактик — каза паякородният, — но разбирам едно. Осойдите имат повече войници от вас, от вас, сарнианците и всички малки градове, взети заедно. Империята е много голяма и разполага с много войници, осородни и от подчинените раси.

— Ние приобщихме Паешките земи — изтъкна Стенуолд.

— На мен не вярвате, но разчитате на Паешките земи да ви помогнат? — вдигна вежди Дестрахис.

Стенуолд кимна, в знак, че приема довода му.

— В такъв случай наблюдението ти е вярно. Империята е по-голяма от нас — съгласи се той.

— Затова вие ѝ създавате нови врагове. Като със Соларно. Чух от племенницата ви как са се развили нещата там. Сега осородните имат още един град, който да държат под контрол, и още една битка, която да водят.

— Те превзеха Соларно по своя воля — възрази Стенуолд.

Дестрахис сви рамене.

— Щом казвате. Така или иначе, сега в Соларно има няколко хиляди имперски войници, които няма да се бият пред портите на Сарн. Хрумвало ли ви е, че осородните имат и други врагове?

Стенуолд отвори уста да каже нещо, но бързо я затвори. Дестрахис чакаше търпеливо събеседникът му сам да стигне до правилния извод, което той и направи след кратка пауза:

— Имаш предвид народа на Фелисе? Говориш за Федерацията?

Дестрахис кимна спокойно.

— Но ние никога не сме поддържали връзки с тях, нито дипломатически, нито търговски... А и те със сигурност знаят, че...

— Знаят какво? — прекъсна го Дестрахис. — Колко знаят собствените ви сънародници за Дванайсетгодишната война? Федерацията е много стара. Дори упадъкът ѝ е започнал столетия преди Империята да се надигне от нищото. За водните кончета всеки, който живее извън техните граници, е варварин. На пръсти се броят онези, които проявяват интерес към Равнините — като твоя приятел, който води партизанската си война в земите около Сарн.

„Дестрахис си е отварял ушите, това поне е ясно“ — помисли си Стенуолд. Не че би могъл да го вини, разбира се.

— Сега, когато Империята атакува Равнините — продължи паякородният, — Федерацията има шанс да си възвърне окупираните

по време на Дванайсетгодишната война княжества. Но някой трябва да подсказе този ход на водните кончета, трябва да им предложи участие в общата кауза, защото те са хора на традициите и етикета. Фелисе може да бъде вашият пратеник, начинът да стигнете до висшите управленски кръгове на Федерацията. Каквото и да е направила, тя все още е една от тях.

— И ти би тръгнал с нея? — попита го Стенуолд.

— Бих тръгнал, да, но ако искаме планът ни да сработи, трябва да потеглим веднага и да се придвижим по най-бързия начин, тоест по въздуха. В противен случай вашите градове ще са паднали, преди ние да сме изложили молбата си където трябва.

— А ако водните кончета нападнат Империята... Е, осородните имат много войници, но не могат да са навсякъде. Особено ако Теорнис убеди и Паешките земи да се включат...

— Правя го за вас и за Фелисе, майстор Трудан — подчерта Дестрахис. — Лично за себе си не искам нищо.

Стенуолд се вгледа отново в ръцете си.

— Може да се получи. И ти си прав, че трябва да опитаме. Всеки възможен източник на подкрепа, всеки шанс да раздвоим вниманието на Империята трябва да се проучи обстойно и да се използва максимално. — Той кимна, стигнал до решение. — Ще отида лично при водните кончета. Засега Колегиум ще мине и без мен, поне докато предстоящият сблъсък при Сарн не наклони везните в едната или в другата посока. Ще ида аз, също... Тиниса, какво ще кажеш? — „И ти имаш нужда от нещо, което да ангажира мислите ти.“

Но Тиниса го изненада.

— Не — отказа тя.

— Тиниса, не разбирам защо не...

— Защото има нещо друго, което трябва да свърша.

— А, не — отсече категорично Стенуолд и вдигна ръка, сякаш можеше да я спре.

— Напротив, трябва да открия Тисамон и да го върна.

— Той няма да ти се зарадва.

— Не искам да ми се радва. Искам да му кажа, че не ми пука какво е направил и че на него също не трябва да му пука. Искам да говоря с него от свое име и от името на майка си. Искам да изрежа вината от него, преди раната да загной.

Тренът трещеше и се клатеше по железния си път, вагоните му бяха натъпкани с войници, които спяха на пресекулки, говореха си тихо, хвърляха зарове или си предаваха обща бутилка. Колегиумското подкрепление пътуваше към Сарн.

Балкус се придвижваше от вагон във вагон, прескачаше захвърлени мешки и протегнати крака на хъркащи войници, и като цяло се ослушваше за настроението сред своите хора. Повечето будни го посрещаха с усмивка или кимване и Балкус се окуражи, че от неофициалната му инспекция има някаква полза. Знаеше, че сред поверените му войници има всякакви хора и че немалко от тях доскоро са паразитирали върху снагата на Колегиум. Дребни престъпници, биячи, непрокопсаници и всякаква измет, научили ценен урок по време на векианската обсада — че дори те могат да бъдат герои в очите на съгражданите си. Други се бяха записали заради парите, видели в новосформираната войска единствения начин да избягат от кредиторите и враговете си. Ала повечето бяха обикновени хора, решили да изпълнят своя граждански дълг — дюкянджии, търговци, избягали чираци и студенти от горните курсове. В историята едва ли е имало друга армия с толкова много мъже и жени, способни да разглобят двигател или да спорят за граматика. В тяхната имаше дори двама преподаватели от Академията, които Балкус беше повишил в офицери.

„Но като цяло сме истинска сбирщина.“ Повечето му войници се бяха сражавали срещу векианските мравкородни, но отбраната на град с яки стени срещу попълзновенията на агресивни съседи нямаше нищо общо с полевите сражения срещу една могъща империя. Балкус не можеше да повярва, че толкова много цивилни граждани са се записали във войската и продължават да се записват. Гражданите на Колегиум не притежаваха робското себеотрицание на мравките, но не бяха и глупави хора. Стъпваха в огъня с широко отворени и очи и с пълното съзнание какво ги очаква.

Буца заседна в гърлото му при тази мисъл. Нападнаха го ярки спомени, избрани моменти от сраженията с векианците, особено след като те пробиха стените и се изсипаха по улиците на града. Самият той не беше колегиумец, но искрено се гордееше с решителността на

колегиумските занаятчии и дребни търговци, които доказаха, че не ги е страх да влязат в битка. Бойните им умения бяха съмнителни, снаряжението им — неизпитано в реални условия, но по сърце всички те бяха герои, от първия до последния човек.

След като обиколи целия влак, Балкус се върна в своето купе, където Паропс го посрещна с едно отворено око, чул стъпките му.

— Целуна ли всички за лека нощ? — попита го таркианецът.

— Като гледам, скоро ще трябва да ги разритаме от седалките — изсумтя Балкус. — Не ще да сме далеч от града.

— Ако се съди по ентузиазма ти — така е — отбеляза сухо Паропс.

Балкус кимна с натежало сърце. Тръшна се на седалката и впери поглед през прозореца. Понеже не беше свикнал да анализира собствените си чувства, сам не знаеше дали внезапното му униение се дължи на предстоящото завръщане в родния град след толкова години на доброволно изгнание, или на мисълта, че ще поведе толкова много недообучени войници в битка.

„Не трябваше да се простирам извън чергата си.“ За всичко беше виновна проклетата му амбиция. Сигурно изобщо нямаше да пътува сега към Сарн, ако не се беше изстъпил напред, когато Събранието обяви, че набира офицери. „От мене командир не става. Знам си аз.“ Ала колегиумци не му дадоха възможност да бие отбой, убедени, че мравкороден като него със сигурност разбира от военните дела.

И ето го тук в малките часове на нощта, на хвърлей камък от Сарн, натоварен с отговорности и изправен пред помирение, които нито е искал, нито е търсил.

Гръмовното полюшване на трена под краката му се промени доловимо — двигателят убиваше скоростта. Във всички вагони войниците щяха да се надигнат, усетили промяната в движението, а по-поспаливите щяха да се събудят от крясъците на офицерите.

— Я погледни, моля ти се — възкликна Паропс от седалката отсреща. — Изглежда така, сякаш вече е под обсада.

Балкус се наведе през прозореца. Видя стотици огънове, а зад тях се издигаха тъмните крепостни стени на Сарн.

— Какво, да опустее?... — измърмори той. Тренът вече минаваше на бърз ход между лагерните огънове, палатките и

импровизираните бараки край тях. — Не са били тук, когато със Стен идвахте за последно, така ли?

— За пръв път ги виждам — потвърди Паропс.

Балкус се вгледа в хората, насядали около малките огньове. Влакът се движеше все по-бавно и това му помогна да потвърди първоначалната си догадка — парцаливи хорица, основно деца и старци, и едва малцина достатъчно млади и силни, за да въртят меч.

— Бежанци — отсъди той.

— Откъде? — попита го Паропс.

Балкус се вгледа отново и различи бръмбарородни, мухоиди и какви ли още не.

— От всички земи източно оттук, като гледам — отговори и от мисълта за това принудително преселение сърцето му още повече натежа. — Къде ще идат, когато осородните настъпят към Сарн?

Тренът подмина с механично безразличие бежанския лагер, навлезе в града и спря на железопътната гара. Балкус се надигна от мястото си. Усещаше в себе си празнина, която бързо се запълваше с хаотичните мисли на неговите сънародници. Всичко му изглеждаше познато до болка — газените лампи по прозорците на солидните, ъгловати сгради на същинския Сарн от едната страна на релсите и шаренията от разнородни фенери, факли и лампи от другата им страна, в квартала на чужденците. Войници имаше навсякъде — някои инсталираха артилерийски оръдия в гнезда по крепостните стени, други чакаха на гарата да товарят и разтоварват, трети просто маршируваха, заети със строева подготовка.

— Когато за последно видях толкова много въоръжени мравкородни — отбеляза той, — повечето се опитваха да ме убият.

— Нали си даваш сметка, че всички очакват ти да се заемеш с приказките? — каза Паропс.

— Аз ли? — зяпна го Балкус. — Забрави.

— Колегите ти офицери до един са бръмбарородни — изтъкна Паропс — и в техните очи ти си най-подходящ, защото ако не друго, поне ще чуваш какво си говорят сарнианците наум.

— Много време мина — бавно отвърна Балкус. Усещаше жуженето на разменени мисли откъм перона вън. Упорито се мъчеше да го заглуши, но въпреки това го чуваше. Наистина беше минало

много време. „Но е важно да разберем дали бившите ми сънародници ще се отнесат почтено с нас.“

— Чумата да го тръшне — изсумтя той. — Прав си.

— Не се притеснявай — окуражи го Паропс. — Като командир на Свободната таркианска армия, аз ще съм плътно до теб. Това много ще им хареса, обзалагам се.

Би трябвало да е мрачен и ветровит ден в унисон с настроението им, а вместо това слънцето им се пулеше подигравателно от безоблачно небе и напичаше колегиумското летище като в летен ден, взет назаем през ранната пролет.

Основното занимание на Стенуолд през последните два дни беше да спори ожесточено с... кажи-речи с всички. Линео Тадспар беше направил всичко по силите си да го убеди, че изобщо не трябва да тръгва. Стенуолд, от своя страна, беше направил всичко по силите си да убеди Тиниса да тръгне с него, а не да рискува напразно живота си, като издирва Тисамон.

— Тисамон може сам да се грижи за себе си — беше изтъквал той нееднократно.

— Тисамон е тръгнал да търси битки — възрази тя. — И ако първата не го убие, ще потърси втора, точно както е правил след провала в Мина. О, той умее да се бие, няма равен на себе си, но това не значи, че е безсмъртен. Трябва да го открия, преди късметът да му изневери.

Тиниса беше права, разбира се. Тисамон беше оцелял след Мина, но тогава беше млад. „Тогава всички бяхме млади, а вече не сме.“

Сред по-големите си посестрими, привързани на летището, „Скокливата мома“ изглеждаше паянтова и старомодна. Йонс Аланмост преохотно се беше съгласил да поднови сътрудничеството си със Стенуолд, който, воден от горещата препоръка на Тиниса, му го беше предложил със същата охота. Дестрахис беше прав, че е най-добре да пътуват по въздух, а Аланмост изглеждаше способен да прекара въздушния кораб с все пътниците му над места, където не е препоръчително да привличаш излишно внимание.

Паякородният вече се беше качил в гондолата на кораба, стоеше до парапета и гледаше безизразно града. Равнините бяха пълни със

странни хора без корен, които бродеха по пътищата и продаваха уменията си на всеки, който е готов да плати. „И ето че след кратко прекъсване Тисамон отново се вля в редиците на това братство.“ Дестрахис вървеше по същата пътека, но Стенуолд се питаше дали паякородният тайничко не се надява Федерацията да го приеме обратно.

До него — и с една глава по-ниска — стоеше Фелисе Миен с дълъг плащ и качулка. Не беше продумала и една дума на Стенуолд, той пък не знаеше какво да й каже. Ако се съдеше по издутия релеф на плаща ѝ, Фелисе отново беше надянала старата си броня. Сигурно намираще в нея сигурност отвъд обикновената физическа защита. Едва ли щеше да е най-приятната компания в предстоящото пътуване, помисли си Стенуолд.

— Готови ли сме да потеглим? — попита Ариана, застанала до него.

Той я стрелна с бегла усмивка и каза:

— Ти оставаш тук.

Ариана го зяпна невярващо.

— Стен...

— Вече реших. Смятах да поговорим за това, но покрай другите спорове през последните дни не остана време. Този път няма да дойдеш с мен, Ариана.

Нескрита болка изпълни очите ѝ. Болка и обида.

— След всичко, през което преминахме заедно, ти още не ми вярваш?

— Не! Чук и клеци, не, разбира се! Вярвам ти, Ариана, и те обичам. Ти ми донесе толкова... такава радост, каквато никой мъж на мое място не заслужава. — Той я хвана за раменете. — Само че проклетите сарнианци можеха да разпънат теб на масата за изтезания. Логично беше да разпънат теб, а не бедната Спера. Не, този път оставаш тук.

— О, Че ми е казвала колко обичаш да държиш близките си далеч от опасности...

— Този път определено смятам да успея, мамка му — изръмжа той.

— Колкото до масата за изтезания, можеше теб да опнат там, между другото — изтъкна Ариана. — Какво щях да правя аз тогава?

Стен, не бива да...

— Тази война е моя — прекъсна я той. — Водил съм тази война, когато ти си била... ха, когато си била още дете.

— Но ти имаш нужда от мен.

— Да, да, така е. — Оголената искреност в тона му, изглежда, най-после стигна до съзнанието ѝ. — Да, имам нужда от теб. И точно затова трябва да останеш тук. Няма да скучаеш обаче, гарантирам ти. Разчитам ти да ръководиш агентите ми, докато ме няма, да приемаш и анализираш разузнавателната информация за напредъка на осородните, да държиш връзка със Събранието... колкото до последното, сигурен съм, че ще влезеш под кожата на онези старчоци много по-успешно от мен. Но това пътуване... то е луда работа и ще се проточи, а аз... — Млъкна, установил, че трепери. — В Сарн си дадох сметка, че ако нещо се случи с теб, аз няма да го преживея. Не познавам Федерацията. Никой равнинец не я познава. Това пътуване е необходима лудост и аз няма да те въвлека в нея.

В очите ѝ имаше сълзи, каквито никоя паешка преструвка не можеше да извика.

— Не е честно — промълви тя.

— Така е — кимна той. — Но другояче не мога да постъпя. Съжалявам.

Дълго я държа в прегръдките си, макар да знаеше, че Аланмост и другите ги гледат и го чакат да се качи на борда. Знаеше и не даваше пукната пара.

Но дори след като Ариана си тръгна почти на бегом, „Скокливата мома“ не потегли, този път заради Тиниса, която стоеше недалеч с раница на гръб. Тя нямаше да се качи на кораба — щеше сама да си намира пътя, следвайки дирите на самотния богомолкороден дуелист, чието придвижване несъмнено щеше да е белязано с трупове.

Стенуолд тръгна към нея. Тиниса го гледаше с подозрение, сякаш се боеше, че е довел хора, които да я хванат и затворят под ключ, за да не тръгва никъде. Само че Стенуолд се беше примирил с поражението си. Протегна ѝ ръка като войник на войник и двамата се здрависаха крепко.

— Желая ти късмет — меко каза той. — Светът наоколо ни се разпада по шевовете и желанието да помогнеш на баща си е добра причина, по-добра от много други, човек да се хвърли в бурята с

главата напред. — Дълбоко в сърцето си Стенуолд не вярваше, че Тиниса ще намери Тисамон, нито че той ще ѝ се зарадва, ако все пак успее.

— Късмет и на теб — пожела му Тиниса. — Имаш ли поне минимална представа какво да очакваш от Федерацията?

— Не, но познавам един, който знае. С малко късмет ще открия Салма навреме, за да ми даде препоръки.

— Поздрави го от мен — каза тя с равен глас. Стенуолд знаеше, че преди време Тиниса беше увлечена по федералния принц и че появата на Скръб в окови — или както там се наричаше понастоящем пеперудородната — в живота му я беше наранила дълбоко. Докато беше студентка в Академията, Тиниса натрупа доста опит в този сорт връзки. „Да се надяваме, че онова е било обикновено младежко увлечение и че поне по сърдечните въпроси Тиниса не се е метнала на баща си.“

— Трудан, вятърът е идеален! Време е да тръгваме! — извика нетърпеливо Аланмост откъм перилото на „Скокливата мома“. Стенуолд кимна за последно на Тиниса, после изтича до въжената стълба и се закатери тромаво към гондолата, докато пилотът изхвърляше придържащите кораба въжета. Тиниса проследи с поглед повратливия въздушен кораб, който се издигна, улови вятъра и пое на север към далечния Бариерен рид, маркиращ границата на Равнините с тайнствената Федерация на водните кончета.

— Тръгнаха — извика тя. — Вече можеш да излезеш.

Че се приближи бавно към летището, като следеше с поглед смаляващия се балон на „Скокливата мома“.

— Не събрах смелост да му го кажа в очите — прошепна тя. — Щеше да ми забрани.

— Че, ако зависеше от мен, и аз бих ти забранила — каза сурово Тиниса, после спря поглед на двамата облечени в бяло служители на Академията, които мъкнеха носилката към тромавото на вид возило, с което Че се беше прибрала от Соларно. — Предложението ми още е валидно.

— Ти си имаш свой път — отвърна твърдо Че. Изглеждаше толкова нетипично сериозна и мрачна, без следа от младежката си свенливост.

— Но за всичко съм виновна аз...

Че поклати глава.

— Ти гледай да намериш Тисамон и да му набиеш малко ум в главата. Ахеос се нуждае от мен. От мен и от своите хора, така че все някак ще трябва да се спогодим с тях. А и няма да съм сама.

Тиниса изсумтя с отвращение и сякаш чакал знак, към тях се присъедини светлокос осороден с квадратна челюст, нагизден с имперската си броня сякаш никога не е сменял цветовете.

— Талрик — кимна му ледено Тиниса.

Талрик я погледна с усмивка, в която нямаше нито хумор, нито топли чувства.

— Много мило от твоя страна да ме изпратиш — каза и вдигна ръка да спре гневното ѝ избухване. — Хайде да приемем, че вече си изрецитирала заклинанията си — ако ви предам, ако Че пострада заради мен и прочие, и прочие, всичият гняв и безпощадната мъст на паяци и богомолки ще се стоварят отгоре ми.

Тиниса го гледаше право в очите.

— Спомни си тези думи следващия път, когато се видим, Талрик — предупреди го тя, но заплахата ѝ прозвуча кухо, защото ако осородният решише да превърне Че в поредното си предателство, Тиниса с нищо не би могла да му попречи.

На борда на „Скокливата мома“ цареше униние. Фелисе мълчеше като риба, потънала в ледената шушулка на личната си тегоба. Към Стенуолд не поглеждаше изобщо и толкова по-добре. Той не би могъл да ѝ помогне, нито искаше да ѝ се натрапва, затова мълчанието ѝ беше добре дошло. Дестрахис се мотаеше наоколо ѝ като парцалив призрак, носеше ѝ храна, но нито веднъж не я заговори. Явно се беше примирил с факта, че е изчерпал докрай лечителските си умения, и сега чакаше търпеливо с надежда Фелисе сама да потърси помощта му.

„Затова ли съчини тая история с Федерацията — да откара Фелисе някъде, където познатите гледки да я утешат?“ — запита се Стенуолд. Подозираше обаче, че жената не пази добри спомени от Федерацията на водните кончета.

Самият той се беше лепнал за Йонс Аланмост и убиваше времето с каквито там дребни задачи от механично естество благоволяше да му повери авиаторът. Все едно се беше върнал в студентските си

години и чиракуваше на нова сметка. Не беше очаквал, че ще му е толкова приятно да остави пътуването им в ръцете на Аланмост, без сам да носи отговорност за каквото и да било.

Не след дълго кацнаха близо до Сарн. Стенуолд беше пратил куриер по железницата, но можеше само да се надява, че съобщението му ще стигне навреме до Салма, ако изобщо стигне до него. Ала очевидно бяха извадили късмет, защото на уреченото място го чакаше малка делегация — минаски бръмбаророден със синкавосива кожа и още двамина, всичките на коне, повели със себе си навързани ездитни животни. Били в Сарн, когато съобщението пристигнало, и изчакали още ден, докато Стенуолд се появи. Минасецът повери животните на своите подчинени, а самият той се качи в гондолата на „Момата“ и каза на Аланмост да насочи кораба източно от Сарн. „Право към имперската армия“ — помисли си Стенуолд. Салма скоро щеше да се изправи пред сериозно изпитание, но сам го бе избрал.

Кацнаха край един лагер, после излетяха и кацнаха край друг, доста далече от първия. Салма очевидно беше в постоянно движение. Откриха го в третия — седеше в една палатка и работеше върху плановете си. Стенуолд беше единственият, на когото позволиха да влезе и да говори с него, другите останаха да чакат отвън.

В сумрака на палатката принцът правеше отметки по една карта, прикрепена към гладко парче дърво, което той държеше с другата си ръка. Невъзможно беше да се прецени каква част от вниманието си отделя на посетителя.

— Доста време мина, Стен — подхвърли той.

— Как са нещата при теб?

— Биват. Кажи ми за Че — отклони въпроса му Салма. — Как е тя?

Стенуолд го гледаше напрегнато. На сляпо, защото каква ли информация можеше да извлече от сведената глава на събеседника си, Стенуолд му разказа накратко за състоянието на Ахеос и тревогата на Че.

Салма кимна.

— Наскоро сънувах как я обгръща мрак. Е, за молецородните това сигурно би било добро предзнаменование. — Около палатката стотици въоръжени мъже и жени бързаха по делата си. Не носеха войнишки униформи, но във всяко друго отношение бяха бойци,

разнородна войска, в чийто състав влизаха хора от десетина и повече раси, всичките заети да вдигат лагера за поредното преместване. „Скокливата мома“ беше привързана в центъра на този организиран хаос.

— А Тиниса? — попита Салма. Даде картата на една мухородна и най-сетне се обърна. Стенуолд му описа терзанията на Тиниса и каква мисия е избрала за себе си, като едновременно с това се опита да опресни преценката си за своя бивш студент.

Салма досущ приличаше на разбойнически главатар. Бронята му беше различна, но и тази най-вероятно беше плячка от имперската армия. Беше изработена от преплетени кожени ивици, подсилени с метални капси, отдолу имаше подплата от коприна, целият комплект несъмнено беше качествена паешка направа. Мечът на колана му беше с тясно острие и дълга дръжка, приличаше на федерално оръжие, но не беше. Точно такъв меч Стенуолд не беше виждал. На челото си Салма носеше кожена ивица със златни орнаменти и предпазители на бузите.

— Пристигаш в труден момент, Стен — каза най-после Салма. — При това си решил да посетиш не друг, а моя народ.

— Смяташ, че няма да ни помогнат?

— За това не знам. Знам само, че каквото и да направят, ще е по собствено усмотрение и по причини, които ти няма да разбереш. — Салма прикрепи празен лист на дъската и започна да пише нещо. — Не очаквай, че ще седят като бръмбари и с часове ще разискват проблема. Изложи молбата си, изчакай да ти съобщят своя отговор и недей да спориш.

— Ще го запомня — каза Стенуолд и трепна, когато нещо разклати палатката. След миг го окъпа дневна светлина, проникваща свободно през платницата, които група великани навиваха с отработени движения и завидна лекота, без да обръщат внимание на хората вътре. Стенуолд отстъпи инстинктивно, защото мъжете бяха огромни, с много черна кожа, някои бръснати до голо, други с рошави гривни бяла коса.

— Конощипородни — досети се той.

— Четирийсет на брой — кимна Салма. — И още половин стотица скакалецородни от Шо Ел, което, доколкото разбирам, е някъде далеч на изток, в самия край на Империята. Всички те са дезертъори от помощната войска.

— Не знаех, че е толкова лесно да дезертираш от имперската армия.

— Така е. Не смеят да дезертират, защото семействата им ще платят цената. Ние обаче се стремим да не оставяме вражески трупове на бойното поле. Цели разузнавателни отряди изчезват до последния човек, и редовните войници, и помощните. Така осойдите не знаят кой е загинал и кой е дезертирал. Сред помощните скоро се намериха такива, които осъзнаха потенциала на подобен подход, както и че тук, при нас, могат да намерят убежище. Морлейр и хората му дойдоха при мен по своя воля.

При тези думи един от гигантските конощипородни се обърна, кимна и изгледа с подозрение Стенуолд.

— Иди в Суон Рен — каза Салма, свали листа от дървената подложка и го даде на Стенуолд. — Предполагам, че принц Фелипе Шах все още зимува там с двора си. Надявам се, че още ме помни. Ако е така, това ще ти помогне да говориш с него.

— Суон Рен — повтори Стенуолд. Според оскъдните му познания за Федерацията, мястото с това име се намираще някъде северно от крепостта на молецородните Доракс, недалеч от южната граница на Федерацията.

— Добре ще е да тръгнеш веднага — посъветва го Салма. Минасецът отпреди малко дотича и му даде лист, на който беше скицирана картата на някаква местност, със стрелки и други означения. — Шеста армия се приближава към нашите позиции — обясни Салма. — Правим необходимото да ги забавим, залавяме съгледвачите им, но сега те са вдигнали две летящи машини във въздуха и това може да затрудни вашето изтегляне.

— Тръгвам веднага — кимна Стенуолд.

Салма вдигна ръка да го спре.

— Има едно име от старите времена, което не споменахме, Стен.

— Знам.

— И?...

— Доколкото знам, Тото още е с осите. Нищо чудно да са го прехвърлили в армията, която настъпва към вас.

— А. — Салма сведе поглед за миг, после протегна ръка на Стенуолд да се сбогува. — Желая ти късмет, Стен. И попътен вятър.

— Късмет и на теб — отвърна Стенуолд и тръгна обратно към „Скокливата мома“, която изпъваше въжетата си под напора на вятъра. Дълго щеше да помни Салма така — единствената неподвижна фигура сред гмежта на един лагер, който бързо се разпада на съставните си части.

5.

— Не вярвам да е само заради момичето. Нали? — попита Теорнис. Паякородният аристок не погледна към Неро само защото художникът работеше върху профила му и изрично беше помолил модела си да не мърда. — Така де, двамата не прекарайте много време заедно, преди тя да отпраши.

— Тя не остана дълго на борда — изтъкна Неро.

Теорнис задържа още миг-два зададената му поза — застинал с хитиновата писалка в ръка, — после добави още няколко думи в доклада, който предстоеше да изпрати. Вече беше приел двама мухородни куриери, които носеха пакети с документация, очакваше всеки момент да долети и трети. Въздушният им кораб се носеше над островния Кес, чийто боен флот се събираше за война в морето отдолу.

— Бях останал с впечатлението, че мухородните не си падат по засуканите флиртове. Че го карате направо — подхвърли разсеяно Теорнис.

— Нямам представа как го правят в Соларно. Сигурно се млатят с риба по главите или нещо такова. Там всички са луди за връзване. В дупките нещата наистина са доста опростени — отбеляза художникът, имайки предвид Егел и Мерио. — По простата причина, че всичко се урежда предварително от семействата. Аз точно затова се магнах и не съм единственият. Не си ли се питал защо толкова много мухородни живеят в чужди градове? Защото е по-лесно да живеят далеч от дома, отколкото под носа на роднините си. А при вас как стават тези работи?

— Нямам идея как го прави простолюдието — каза Теорнис, имитирайки с лека усмивка тона на художника. — Сред аристоките обаче това е сложно и деликатно занимание. Ако жена пожелае компанията на даден мъж, той обикновено го разбира чрез трети човек, но в повечето случаи тя просто чака да се появят ухажори, защото се смята, че никой мъж не е достоен да привлече вниманието ѝ, без да е положил специални усилия. След като ухажорът реши да си пробва късмета, от него се очаква да подходи внимателно и с уважение. И да

спази поредица от задължителни стъпки — да зададе определени въпроси на прислугата и приятелите ѝ, да поднесе дискретно дарове с помощта на посредници, да напише посветени на нея стихове или да поръча — както ти добре знаеш, — изработването на художествени произведения в нейна чест.

Неро кимна, навързал някои случки от собственото си минало.

— Не знаех, че съм станал част от любовните игрички на разни паякородни мераклии.

— Незначителна част от предварителната фаза — уточни Теорнис. — Следва запознанство с най-близките придворни на дамата, придружено най-често от дуел, при който ухажорът бива предизвикан от някой по-маловажен член на свитата. Уменията на предизвикващия, забележи, са обратнопропорционални на благоволенieto, с което се ползва ухажорът в очите на дамата. След това двамата се срещат при условия, определени от нея и съобщени му в последния момент. Тази среща е нещо като изпитание. Ако ухажорът демонстрира достатъчно остроумие, красота, чар и каквито там добродетели търси в него дамата, най-вероятно ще си спечели и по-нататъшен достъп до дома ѝ, покоите ѝ, а накрая и до леглото ѝ. В противен случай... е, ако извади късмет, ще се измъкне жив и с ненакърнена репутация, но не винаги става така. Ухажването на паякородна аристократи е опасно занимание за неподготвените.

— А ако тя е дала да се разбере, че го харесва, но той не споделя възжеланията ѝ? — попита Неро, заплепен от разказа на паякородния.

Теорнис се засмя тихичко.

— Дребни мой приятелю, в този ритуал интересите на мъжа са без значение, което навярно обяснява защо толкова много мъже от моя народ живеят в градовете на чужди раси. — Заради тази рядка демонстрация на неподправен хумор Неро реши, че паякородният може би не е чак толкова неприятен тип.

На вратата на каютата се почука почтително и след като Теорнис повиши глас в покана, член на екипажа въведе мухородна пратеничка в стаята. Жената явно беше свикнала да работи за паякородни и не се изненада, че заварва адресата си да позира за портрет. Връчи му поредната чантичка с документи и толкова. И да беше летяла усилено, за да пресрещне навреме въздушния кораб, с нищо не го показва.

— Дайте й нещо да се подкрепи — обърна се Теорнис към мъжа, който я беше придружил до каютата му. — Скоро ще бъда готов с писмата, които да отнесе обратно.

Отвори внимателно чантичката, извади първия свитък и плъзна бърз поглед по съдържанието му — обобщение на най-важните неща в останалите документи, реши Неро. Лицето му остана все така спокойно, но след като изчете страницата, Теорнис обяви:

— По всичко личи, че дипломатическите канали се затварят.

Неро не реагира, изчаквайки разяснение.

— Пратихме емисари при имперските сили в Тарк и в Соларно. Това е отговорът.

Неро продължи да чака мълчаливо. Усмивката на Теорнис се беше превърнала в корава линия.

— Отговорът гласи, че всички територии северно от Селдис официално са имперска собственост — продължи Теорнис. — И че ако се намесим, самият Селдис ще бъде подложен на обсада. Явно всичките ни усилия са ги забавили само толкова, колкото те са сметнали за необходимо, и сега са се хванали на работа така, както го диктува осородната им природа — чрез груба сила. Втора имперска армия е потеглила от Тарк към Метро и Егел, а Осма остава в нравешкия град като резерв, в случай че ние предприемем нещо. Е, официално сме във война, така че подобно отношение не бива да ни изненадва. — Млъкна за кратко. Сигурно се опитваше да прецени каква доза информация да отмери на Неро. — Колкото до емисарите ни в Соларно, те, както виждам, са били убити. Заловили са ги, обвинили са ги в шпионаж и са ги езекутирали. Боя се, че летите право към ураганна буря, майстор Неро. Дано сте достатъчно силни, ти и приятелката ти, за да удържите на ветровете.

След като художникът си тръгна, Теорнис се върна към докладите, пратени от неговите агенти. Всички те бяха написани с красив почерк, съдържаха празни любезности, покани за светски събития, модни коментари и прочие. Само истински паякороден манипул можеше да прозре през труфилата и да разшифрова ценната ядка от информация, която се криеше отдолу. „Всичко се стъкмява“ — което означаваше, че всичко се разпада. Теорнис продължи да чете.

„Трябва да приема — помисли си той, — че ще дойде момент, когато стъкмяването и разпадането ще се слоят.“

Докладите съобщаваха информация от втора ръка, че две имперски армии са тръгнали в поход към Сарн и неговите съюзници, но този въпрос не представляваше интерес за Теорнис. Мравкородните бяха получили своя шанс и или щяха да се възползват от него, или да го пропуснат. В най-лошия случай северната половина на Равнините щеше да премине под имперско управление. Но това бяха земи, които можеха да бъдат отстъпени. Съдбата им не го засягаше по друг начин, освен че подобно развитие би усложнило отбраната на Колегиум. А Колегиум трябваше по възможност да остане свободен. Стойността му като благодарно оръдие на паякородните беше твърде висока и не биваше да се пропилява с лека ръка. Не се беше старал толкова да вдигне обсадата от града преди година, само за да го завладеят осородните сега.

Дори да изгубеше в крайна сметка двубоя, Сарн щеше да ангажира вниманието на Империята десетници наред, преди те да окупират града, а след Сарн изстребването на така наречената Древна съобщност щеше да им отнеме още повече време. Междувременно Теорнис щеше да има други грижи от по-локално естество.

Имперската армия, напуснала неотдавна Тарк, се беше насочила право към поселищата на мухородните Егел и Мерио. Верни на себе си, те се бяха предали, без изобщо да вдигнат оръжие, и се бяха заклели във вярност на Империята, преди дори армията да е наближила прага им, така, както биха се заклели във вярност на Паешките земи, на таркианците и на всеки друг, който тръгне срещу тях. Подобна лоялност, без съмнение, щеше да продължи само докато е налице достатъчна военна сила, която да я вдъхновява, но така или иначе имперският печат върху двете свързани помежду си поселища беше факт, с който Теорнис трябваше да се съобрази.

От Егел и Мерио нататък напредъкът на Империята ставаше потруден заради удължаването на снабдителните маршрути и опасната им близост до Паешките земи — близост, която позволяваше да бъдат прекъсвани лесно и нееднократно. След земите на мухородните идеше ред на островната град-държава Кес, сериозно начинание за всеки обсадител, особено след като кесианците бяха превъоръжили войската си с новите джаджи, предоставени им от Сарн. Нататък по крайбрежието се простираше Фелиал, чиито богомолкородни обитатели неотдавна бяха избили до крак Четвърта имперска армия.

Имперските стратегии със сигурност имаха разработени планове както срещу Кес, така и срещу богомолкородните, но агентите на Теорнис още не се бяха добрали до тях. Самият той подозираше, че главнокомандващият на последната армия, включила се в играта, пази въпросните планове в главата си, откъдето и най-добрият шпионин трудно би могъл да ги открадне.

Освен това съществуваше проблемът с укрепения гарнизон, който осородните бяха оставили северно от Селдис, и с Осма армия, която чакаше в близкия Тарк. Паякородните все още контролираха морето — закотвените за сушата осоици, изглежда, недооценяваха значението на морето като лесен начин за организиране на атаки по крайбрежието, — но ако Теорнис решише да придвижи войски, за да помогне на Равнините, трябваше да се сражава за всяка педя земя по пътя си.

„Не е изключено да се стигне и до това“ — помисли си той. Неговото семейство, Алданраелите, вече събираше съюзниците си и мобилизираше войска в Селдис и Еверис. Войници от фамилните гвардии на десетина благородни семейства от висшата прослойка на аристокрацията се ръгаха с лакти по улиците и се предизвикваха на дуели, докато наемници и дружини от сатрапиите се придвижваха към сборните пунктове било по море, било по Копринения път край Сиенис. Голяма част от необходимите за това средства, повече от половината всъщност, идваха от съкровищниците на паякородни фамилии, които до неотдавна клеймяха Алданраелите като свои закleti врагове. Имперското посегателство над Соларно беше наранило гордостта на паякородните, а Теорнис се беше възползвал максимално от силното им негодувание.

Соларно... още един аспект на ситуацията, който трябваше да се обмисли добре. Соларно, блудният и горделив град, който не смяташе себе си за част от Паешките земи и вместо това се занимаваше с нелепи провинциални игрички и политически боричкания по бреговете на езеро Езгнано. И с просто око се виждаше защо осородните са решили, че лесно ще го превземат, само че и в този случай, като в много други, Империята беше останала сляпа за истинската реалност. Соларно може да беше град отцепник, но не какъв да е, а любимият отцепник на всички паякородни, блудният им син. Той беше малката провинциална локва, където паякородните

аристои да се плацикат от време на време, без да ги е грижа кого ще настъпят и какво ще последва. Соларно беше курортното градче на манипулите. Повечето влиятелни семейства обичаха Соларно.

Алданраелите не бяха от най-привързаните към града, но пък бързо бяха съзрели ползата от едно имперско нахлуване в Соларно. Теорнис си помисли за мухородното момиче, Таки. Колко сериозно приемаше тя случилото се. Е, желаше ѝ късмет. Няваше значение дали усилията ѝ да освободи Соларно щяха да се увенчаят с успех или не — и единият, и другият изход можеха да бъдат използвани по предназначение.

Теорнис сведе поглед към следващия доклад, изпратен му от агент, който действаше в град Кес, и се опита да прецени колко време ще мине, преди осородните да стигнат по един или друг начин пред портите на Колегиум.

Уловки и отклоняване на вниманието — така можеше да се определи соларнийската операция, игралната дъска, върху която Теорнис беше поставил своите нищо неподозиращи агенти. Неро изглеждаше добър избор, способен, макар и емоционално неангажиран, а и Теорнис по правило предпочиташе да използва мухородни там, където не си струваше да рискува паякородни. Авиаторката обаче беше неизвестна величина. Можеше да се окаже опасна. Или безценна. Дано е толкова добра, за колкото се има. Мислите му се съсредоточиха върху Таки, отдавна изпреварила техния въздушен кораб с отремонтираното си летало. „Спаси града си, ако можеш, моме — помисли си той. — Но преди всичко гледай да създадеш работа на осите. Успееш ли в това, пет пари не давам какво ще се случи със Соларно, ако ще да изгори до основи.“

Таки измина разстоянието от Селдис до Порта Мавралис, яхнала възходящото течение над Копринения път, който се виеше по периферията на Ръбатата пустиня. Използва последния си парашут да пренавие двигателя и с мъка се добра до летището на Мавралис.

Неро щеше да я последва някак си. Дори беше изтръгнал от нея неохотно обещание да го чака там, докато пристигне.

— Просто ме изчакай — помолил я беше. — Няма да се бавя много. А ти използвай времето да се ориентираш — огледай се,

поразпитай, но не тръгвай, преди да съм дошъл.

Тя го беше изгледала със скръстени ръце.

— Ако чуя, че някой у дома има нужда от мен, тръгвам. Ако Соларно се нуждае от мен или приятелите ми се нуждаят от мен. — После отстъпи малко при вида на нещастната му физиономия: — Но иначе ще те изчакам. Стига да не се забавиш твърде много. — Продължи да го гледа с нарастващо подозрение. — Трябва да те питам нещо обаче. Защо изобщо ти пука? Това не е твоята битка и не ми е ясно какво изобщо правиш тук.

При тези й думи наперената му усмивка стана жалостлива, после още по-наперена.

— Ами, защото те харесвам, момиче, защо иначе? — И това от устата на плешив мъж с буцесто лице, два пъти по-стар от нея, който дори не беше летец.

Таки още се опитваше да реши какво точно мисли за всичко това. Неро можеше да се окаже полезен в Соларно, като се има предвид колко бързо беше спечелил благоразположението на домина Джениса, бившата й работодателка.

Шокът от имперското нашествие все още тресеше Порта Мавралис. Осородните се опитваха да стиснат в юмрук Соларно и това неимоверно затрудняваше търговията в целия район на езерото. Повечето кораби бяха връщани, други биваха задържани на соларнийските докове, а на една малка част се разрешаваше да търгуват свободно — при това в подбора нямаше никаква система, сякаш осородните решаваха съдбата на всеки кораб с хвърляне на зарове. Колкото повече вести научаваше Таки, толкова повече се убеждаваше, че нашествениците действат несъгласувано и различните офицери дават различни заповеди. Другата голяма новина беше, че Кристалната партия все още правеше опити да се наложи като новия господар на града въпреки яростната съпротива на всички конкурентни фракции. Гражданите на Соларно много скоро щяха да потърсят сметка на тази шайка предатели, в това Таки не се съмняваше, веднага щом за всички станеше ясно в чии жестоки ръце са предали града им Кристалните.

Теорнис не я беше изпратил съвсем безпомощна на тази мисия. Дал й беше запечатано препоръчително писмо до главния си агент в Мавралис, с когото Таки се срещна на втория ден след пристигането

си. Агентът на Теорнис се оказва стройна и лукава на вид паякородна жена, която се казваше Одиса.

— Все още пристигат бежанци от Соларно — обясни шпионката. — Близко четвърт от представителите на Нефритената партия в Дворна Светлинна са се събрали тук, в Мавралис, и твърдят, че са правителство в изгнание. Други са се пръснали още по-далеч по бреговете на Езгнано — в Принцеп Изгнана, Острандер, Дировешни и Часме. Осородните още се опитват да разчистят улиците на Соларно и да наложат контрол над града. Полковникът им още не е успял да се обяви за губернатор, а неколцина от водачите на Кристалната партия са мъртви.

— От чия ръка?

— Никой не знае — отвърна паякородната, но по усмивката ѝ пролича, че има свои теории по въпроса. — В града цари атмосфера на силно недоверие и всички са заподозрени, включително и имперски фракционери, които се опитват да подлеят вода на главнокомандващия.

— Добре. — „Нека се боричкат помежду си и току-виж плячката им се изплъзнала под носа.“ — Трябва да разбере къде са отишли едни хора. Можеш ли да ми помогнеш?

— Лорд Теорнис не го е забранил изрично, така че ако ми дадеш списък с имената им, ще видя какво мога да науча. — Одиса побутна към нея празен лист, мастилница и хитинова писалка.

„Възможно е всички да са мъртви — помисли си Таки. — Някои от тях със сигурност са мъртви.“ Мислеше за другарите си, за своите колеги авиатори от Соларно и другите езерни градове. „Моите въздушни братя и сестри, моите първокласни противници и най-близки приятели.“

— С какво друго можеш да ми съдействаш? — попита тя паякородната. — Само с информация ли?

— Не, не. Моят боен лорд не е толкова свидлив, уверявам те — отвърна Одиса. — Самата аз съм отседнала в картелната къща на семейство Кресандрал. Знаеш ли кой друг се ползва от гостоприемството им?

Таки стисна зъби.

— Ще прощаваш, бела Одиса, но аз съм пилот, а не играч. Градът ми е окупиран, така че защо просто не ми кажеш какво имаш предвид?

Одиса я изгледа съчувствено, но това Таки можеше да го преживее.

— Компания ми правят двайсет гвардейци от фамилната гвардия на Кресандралите и още двеста наемници от Иак.

Таки примигна.

— Значи ти ще?...

— Обмисли плановете си, мъничка, и аз ще ти помогна според силите си. Когато дойде времето да пуснем малко кръв по улиците на Соларно, ще бъда до теб.

Двеста и двайсет. Одиса изглеждаше много доволна от себе си, но Таки се сети за гигантския въздушен кораб „Звездно гнездо“ и стотиците осородни войници, които се бяха спуснали от него. „Колцина от приятелите ми са останали в Соларно, готови да се сражават за града ни?“ Имаше нужда от приятелите си, от колегите летци, имаше нужда от план.

Трябваше ѝ някой, който да отиде вместо нея в Соларно, някой, но когото вярва. И този някой не беше Одиса.

Значи оставаше Неро.

6.

Войната се отразяваше зле на търговията. Но имаше и такива бизнес начинания, които не съкращаваха дейността си дори по време на война. Нещо повече, въпросните бизнес начинания дори набираха допълнителен персонал.

— Дребни доставки — беше обяснил на Тисамон мухородният контрабандист. — Съобщения насам и натам. Оръжия. Хора понякога. Двама могат да се сместят отзад. Тесничко е, но върши работа.

Контрабандата се осъществяваше посредством олекотено автовозило с шест тесни колелета, задвижвани от пренавит двигател с часовников механизъм, който работеше почти безшумно и благодарение на който возилото сякаш се носеше на педя над земята, а по нанадолницата буквално летеше. Мухородният сам го караше и поправяше, сам имаше грижата да надбяга всяка неприятност, но напоследък плащаше на двама въоръжени мъже, които да го охраняват денонощно, защото големите си печалби изкарваше с цената на още по-голям риск. Опасността и потайността бяха негови постоянни спътници. Свидетелство за рисковете на професията му беше овакантиеното място, което Тисамон беше заел.

Така, лесно и бързо, Тисамон се придвижи до окупирания Хелерон. По-малко от две десетници висяха от скелета на купето — кажи-речи само това беше останало от возилото след преустройството, на което мухородният го беше подложил, — след което малобройният им екипаж се вля в потока от пътници, стичащи се към Хелерон от Аста и Тарк или по Копринения път от земите на юг.

— Оттук нататък вече сме законни — беше му обяснил контрабандистът. — Осородните може да си мислят, че управляват града, но Хелерон все още е централен пазар, а не военен лагер. Бръмбарите не са толкова глупави, че да отпращат хората, а в града няма и един магнат, който да не трупа парици с помощта на Черната гилдия. Говори се, че имперските чиновници също приемат подкупи. Бързо се учат гадинките, няма спор.

Хелерон, град, където съграждането и разрухата вървяха ръка за ръка; където днешното зъбчато колело заличаваше следите от вчера; град на машините, който всекидневно засмукваше и изплюваше стотина мъже и жени, дошли с надежда да намерят щастieto си, а превърнали се вместо това в гориво за леярните. Именно тук беше дошъл Тисамон предния път, след предателството на Атриса и своето към нея. В Хелерон, където, проливайки кръв с лекота и срещу заплащане, беше успял да забрави първопричината, тласнала го насам. По някакъв извратен и горчив начин Тисамон пазеше мили спомени за този град.

Изминал бе съвсем кратък период на опрощение — месеците, откакто напусна Хелерон, преди да се върне отново. Стенуолд го беше измъкнал от самоналоженото му заточение, отдалечил го беше от порочния кръг на улични сбивания и потушаване на пиянски свадни. Стенуолд му беше дал шанс да се очисти, да се върне към истинската си същност. За кратко — докато се биеше с осородните тук и в Мина, докато обучаваше дъщеря си и издирваше Кутията на сенките в Джерез — изглеждаше, че ще успее да преоткрие себе си.

„Слабоволев, ето какъв съм.“ Трябваше да остане във Фелиал, верен на расата си, а вместо това беше предал стародавните традиции на своя народ заради една паякородна жена и с това беше поставил началото на множеството провали, довели го дотук. Местеше поглед по мърлявата блъсканица наоколо и постепенно усмивка разтегли лицето му. Каква по-добра гробница за такъв като него от мръсните коптори и осаждения метал на Хелерон.

Сградата, която търсеше, не беше се променила, само табелката на вратата се четеше още по-трудно под новия пласт едногодишна мръсотия — „Роуен Паласо, посредник“. Тисамон влезе, даде името си и след няма и минута го заведоха на третия етаж в кабинета на собственичката.

Роуен Паласо беше бръмбарородна жена на неговите години. Боядисаната ѝ в червено коса сребрееше в прораслите корени, лицето ѝ беше подпухнало и нарязано от бръчки. Беше типичен представител на средната търговска класа в Хелерон, от хората, които цял живот въртят усърдно бизнеса си, но така и не постигат планираните успех и богатство. В Хелерон такива като нея — с лопата да ги ринеш. Предмет на посредническата ѝ дейност бяха мъже и жени, чиито

умения бяха неоспорими, но и извън закона — взломаджии и крадци, биячи и наемници за мокри поръчки, дуелисти и убийци. В противовес на потайните нощни занимания на нейните сътрудници канцеларията на Роуен беше във висша степен уютно и приятно място — с възглавнички по столовете и везани гоблени с мъдри сентенции. Всъщност баналният уют на обстановката имаше за цел да извади от равновесие както клиентите, така и сътрудниците ѝ.

— Тисамон Фелиалски, от плът и кръв — възкликна Роуен. — А аз си мислех, че повече няма да те видим. Но пък хората от нашата черга винаги се връщат в Хелерон.

— Така изглежда — отвърна тихо той.

— Какво, дошъл си да дириш работа, да изкараш някоя пара?

— Искам да се бия — каза Тисамон.

— Естествено, че искаш. Нали в това те бива. Дърводелците искат да правят разни неща от дърво, занаятчиите мрат да си омацат ръцете с машинно масло, а ти искаш да убиваш хора. Защо не? Човек трябва да развива талантите си, така казвам аз.

И наистина обичаше да го казва. Същата фраза Тисамон беше чувал поне десетина пъти от устата ѝ.

— Какво имаш за мен? — попита я той.

— Не е толкова лесно, приятелю ловки, изобщо не е толкова лесно — поклати глава Роуен. — Сега градът има ново управление.

— Нали не искаш да повярвам, че осородните са сложили край на твоя бизнес?

Тя го удостои с тъжна усмивка.

— Не съвсем, Тисамон, не съвсем. Но старите ти ловни полета вече ги няма. Настъпи краят на една ера. Стълкновенията между бандите, уличните боеве, в които ти си създаде име — всичко това остана в миналото. Империята сериозно се е заела да прочисти всички територии, които не искат да подвият коляно. Единствената работа от стария тип, която мога да ти намеря, ще е равносилна на самоубийство — твоето и на малцината, които още удържат фронта.

Тисамон кимна замислено.

— От друга страна, ако проявяваш интерес към нещо малко по-различно... — Бодрите ѝ усмивки не бяха толкова убедителни като тъжните.

— Слушам те.

— Осородните донесоха със себе си един нов вид развлечения. Адски са запалени, те, както и всички местни, които искат да им се подмажат, само че въпросното забавление е малко... просташко.

— Двубои пред публика и срещу заплащане — досети се Тисамон.

— Но нямат нищо общо със състезанията на мравкородните — предупреди го Роуен. — Говорим за кървав спорт — хора срещу животни или един дуелист срещу тълпа от невъоръжени роби или затворници. Нищо общо с войнската чест, Тисамон. Човек би си помислил, че няма да ти хареса — каза тя, като го наблюдаваше зорко. — Но ако проявиш интерес, мога да те уредя. Двубоите са нещо съвсем ново в Хелерон и всеки може да се запише. Е, робите обикновено не ги питат искат ли да участват, но срещу това няма закон...

„Кое то отваря нова ниша за човек с нужните умения“ — помисли си Тисамон, без да е сигурен дали има предвид жената или себе си.

— Запиши ме — каза ѝ той.

Седа никога не беше виждала комарородния облечен с друго освен с обичайната си черна роба. Е, понякога и с роби в имперски цветове по настояване на брат ѝ. Сега обаче го завари седнал с кръстосани крака на пода в огледалната стая, заобиколен от запалени свещи и нагизден с някаква светла дреха, увита като бинт около краката и ръцете му и стегната с червени панделки на коленете, лактите и китките. Обичайната качулка също я нямаше, бе заменена от черна ивица плат през челото, заради която лицето и скалпът му изглеждаха дори по-мъртвешки от обикновено.

— Като какъв си се облякъл, магьоснико? — попита го отровно тя, след като пазачът си тръгна. Напоследък ѝ позволяваха да остава сама с Уктебри — новост, която Седа не можеше да си обясни. Или брат ѝ беше твърде зает с други неща, или недоловимото влияние на комарородния вършеше чудеса.

Когато Уктебри вдигна глава да я погледне, Седа отстъпи инстинктивно назад, защото в изпитото му като на череп лице имаше нещо невиджано преди.

„Задоволство“ — съобрази тя. Неприкрито и злорадо задоволство. Червените му очи и местещото се рождено петно, което черната превръзка скриваше само отчасти, пулсираха диво. Устните му се разтеглиха в усмивка и извадиха на показ всичките му заострени като на хищна риба зъби.

Вдигна ръце към нея. В шепите му като в люлка се мъдреше очукана кутия, покрита с пластове изящна дърворезба.

— С цената на превратности и дълъг път... — изсъска той. — С цената на кръв и огън, на предателства и престъпления тя е тук. Макар и със закъснение, Рекеф успя. *И кутията е моя.*

Седа се постара да го измери със студен поглед.

— И струвало ли си е усилията?

— Хилядократно — каза той. Изправи се с лекота, зарязал старческите преструвки, и Седа се зачуди чия ли кръв е използвал, за да си върне младежката енергичност. — Зает бях с малко проучване. Това облекло, за което питаш, панделките и прочие, не са магически. Но имат своето символично значение за определени същества от определено време. Помогнаха ми да се представя в пълния си блясък пред въпросните същества, така че да разберат кой съм и да не стоварят гнева си върху мен.

— И къде ще го стоварят тогава? — учуди се тя.

— Където аз пожелаю или където те сами пожелаят, стига желанието им да не противоречи на моите планове — заяви Уктебри и отиде да вземе робата си, която лежеше захвърлена до стената. Успя да я навлече през тавата си с едната ръка, без да изпуска и за миг кутията. Седа остана с чудатото впечатление, че за миг комарородният се е видял през нейните очи и видяното го е смутило.

— Тази кутия — каза тя. — За какво ще я използваш? За собствено забавление или за нещо, свързано с нашите планове?

— А ти докъде го докара? — попита той и си вдигна качулката. Стори й се, че долавя разочарование в гласа му. Да не би да е очаквал да се въодушеви при вида на находката му?

— Няколко полковници вече са на моя страна, включително Бруган. Ухажвам и стария губернатор Танред, макар че не знам дали си струва заради нищожното му влияние. Плюс един майор от инженерните войски, друг от роботърговския корпус, двама висши чиновници от Консорциума. Всички те вече са на моя страна. Мъже

разочаровани и пренебрегнати при повишенията, мъже амбициозни и отмъстителни. Плета мрежите си като истински паяк.

— Добре — кимна Уктебри. — Колкото до твоя въпрос, кутията не просто е свързана с нашите планове, тя е сърцевината на нашите планове. Вътре в кутията, принцесо моя, има живот и смърт едновременно, от които аз да черпя. Живот за теб и смърт за...

Тя вдигна ръка да го спре, макар да знаеше, че никой не може да ги подслуша. Не можеше да му има доверие, нали? Знаеше, че Уктебри планира да я използва като кукла на конци, с чиято помощ сам да управлява Империята. „Но така или иначе, комарородният ми дава по-голям шанс от собствения ми брат“ — каза си тя.

— Вижда ми се много малка — изрече пренебрежително на глас. — Чудя се дали не ми я вреш в очите само за да ме впечатлиш и омаеш.

Усмивката му се разпука отново в сенките на качулката.

— Скъпа ми, обзета от съмнения принцесо. Вярваш ли в духове?

Понечи да отхвърли нелепото му предположение, но Уктебри очевидно очакваше точно такъв отговор, затова Седа предпочете да вдигне безразлично рамене.

— Знам, че не си в състояние да проумееш как точно е структуриран светът — заговори той. — Затова ми позволи да използвам метафора. Представи си света като платно, изтъкано от нишки. — Ръката му се подаде от широкия ръкав, стиснала една от червените панделки.

— Щом казваш.

— Всичко, дърветата, камъните, дивите животни, небето, водата, всичко това е тъкано платно — продължи търпеливо Уктебри. — Но когато мислиш, мислите ти внасят промяна. Разнищват платното, връзват възли в тъканта му. И ако си магьосник, можеш да използваш тези възли, за да придърпаш други нишки. Ето това е магията и в нея няма нищо сложно. Направо се чудя как всички не стават магьосници. — Пръстите му се раздвижиха светкавично и в центъра на панделката се появи възел.

Седа успя да вдигне отново рамене.

— Не отричам, че притежаваш сила, комарородни. Но едва ли ще я проумея някога и е по-добре изобщо да не се опитвам.

— Може и да си права — ухили се той. — Какво става обаче, след като умрем? Какво се случва с възела? — Дръпна силно краищата на панделката и възелчето изчезна сякаш никога не го е имало. — Уви, всичко изчезва в миг, принцесо моя. — Усмивката му стана съзаклятническа. — Ами ако не беше така?

— Какво... не разбирам.

— Тялото го няма — погребано, изгнило на прах. Но възелчето от мисли още е там, в капан между нишките, затегнато докрай. — Обикаляше стаята и гасеше с пръсти свещите сякаш да наподобя вечерния сумрак навън.

— Не виждам как може да стане такова нещо.

— Ти не разбираш нито едно от нещата, за които ти говоря, защото вярваш единствено на очите си. Нека те улесня тогава — каза той. — Летримере, покажи се, моля те. Ред е за една малка драматизация.

Сега го изгледа, смръщила вежди.

— Какви ги дрънкаш?

— По-скоро драма — уточни Уктебри. — Може би повече от необходимото, но богомолките открай време си падат по драматичните жестове.

В стаята беше станало студено — по-студено, отколкото можеше да се обясни с изгасналите свещи, — но далеч по-притеснително беше поведението на Уктебри, който гледаше втренчено над рамото ѝ към нещо зад нея.

Сега се обърна и изпищя, отскочи и тупна на пода, после залази трескаво на четири крака с единствената мисъл да се отдалечи възможно най-много от привидението, появило се между нея и вратата.

Беше жена, висока, стройна и бледа, с хитинова броня, тялото ѝ бе пронизано на десетки места от трънливи лиани, които се гърчеха, издължаваха се и я пронизваха отново и отново, но въпреки всичко това лицето ѝ беше спокойно, блажено дори, и в същото време излъчваше откровена лудост.

— Пред теб, принцесо, е най-голямата грешка на молецородните — изсъска Уктебри, — най-големият възел във везмото на историята, възел, който никога не ще бъде развързан. При това дамата, която виждаш, е само говорителката на стотиците други създания, оплетени в трънлива прегръдка като на шипките, които я пронизват, едновременно богомолки и молци, споени, преплетени, омесени в едно

цяло. Резултатът на най-великата магия, която е правена някога и която аз сега държа в ръцете си.

Лицето на изтерзаната жена се беше сдобило с ново изражение, изражение на дълбока ненавист, насочена изцяло към Уктебри. За себе си Седа откри, че споделя напълно тази емоция.

Тисамон се върна в жилището, което държеше под наем. Чувстваше се разтърсен и отвратен.

Не заради дуела, който беше единственото смислено нещо в цялата история. В крайна сметка сложната връзка между хора, които се сражават на живот и смърт, пораждаше особено взаимно разбиране, братство дори, което отдавна беше станало част от живота му.

Бяха превърнали едно от градските пазарища в арена. Осородните бяха наредили на местните да премахнат сергиите и на тяхно място да издигнат амфитеатрални скамейки. Не се различаваше особено от Форума на умелите, място, за което Тисамон пазеше мили, макар и поизбледнели спомени. Очакванията му също бяха свързани с Форума на умелите — двубои, в които дуелистите демонстрират бойните си умения и получават учтиви аплодисменти. Богомолкородните не намираха нищо нередно в майсторските дуели, които завършват със смърт. Смъртта, в крайна сметка, беше просто окончателната, финалната изява на бойното изкуство.

Ала случилото се тук беше различно и го омърси по съвсем неочакван начин.

Излязъл беше на арената с още десетина бойци. Представиха ги по ред, като всеки вдигаше оръжието си и посрещаше аплодисментите на тълпата. Групичката беше шарена — бръмбарородни, нравкородни отцепници, полуродни и дори един скорпионороден с огромен меч. Нямаше нито предварителни договорки, нито правила. Когато осородният церемониалмайстор, или каквато там му беше титлата, смъкна с отривисто движение позлатената си дървена палка, бойците се нахвърлиха един срещу друг. Обзет от познатия транс на занятието си, Тисамон посрещна охотно най-близкия противник — бръмбаророден с дълга до коленете броня от припокриващи се плочки, който го нападна с двуостро копие.

Тисамон блокира копието му със сърпа си, заби костните шипове на другата си ръка в пролуката между врата и рамото на противника си и когато той залитна назад, му преряза гърлото.

Следващ по ред се оказа мравкороден с висок щит и къс меч, без друга защита освен металния си шлем. Тисамон го уби, после уби още двама, с което успя да привлече вниманието на останалите и те се нахвърлиха вкупом отгоре му. Бяха шестима и очевидно искаха да го посекаат с общи усилия, преди да приключат надпреварата помежду си.

Сред шестимата нямаше посредствени бойци, но никой не беше оръжемайстор, а и не бяха свикнали да се бият заедно. В крайна сметка Тисамон се справи с всички им, четирима уби, а двама рани толкова тежко, че ги извади от играта.

И чак тогава чу рева на тълпата. Съвсем беше забравил, че се бие пред публика. Защото не се биеше заради нея, а заради себе си.

Полудели бяха — крещяха, дюдюкаха, тропаха. А той стоеше в центъра на арената с кръвта на осем мъже по острието на сърпа си, притиснат от смазващата сила на аплодисментите. Цяло чудо беше, че краката му не се подгънаха.

Но зрителите не бяха приключили с него. Не, сега искаха да довърши двамата, които беше ранил.

А това беше *нечисто*.

И тогава, докато местеше поглед по лицата на осородните войници и чиновници, на бръмбарородните богаташи, слугите и гостите им, Тисамон осъзна, че те не се интересуват от умението в боя. За тях беше без значение, че той е оръжемайстор, че е овладял боен стил, зародил се преди хилядолетия, и че е *добър* в това, което прави. Не, бяха дошли единствено заради кръвта и ако Тисамон беше заклал двайсетина невъоръжени роби, вместо да победи десет опитни бойци, щяха да го аплодират по същия начин.

Сега обаче те го обичаха. Той беше техният шампион, героят на мига, защото беше пролял повече кръв от своите противници.

Следващият му двубой наистина го изправи срещу двайсет роби — осъдени престъпници, мъже и жени от робските пазари на паякородните или просто нещастници, имали лошия късмет да разгневят новата градска управа. Той не пожела да се бие с тях, но те го нападаха отчаяно, защото им бяха обещали свободата, ако успеят да го убият. Тисамон не бързаше да вдигне оръжие, даде им шанс да се

откажат. Но когато го приближиха, откри, че ненавистта му към роботърговците много лесно се превръща в презрение към онези, които са позволили да бъдат заробени.

А тълпата продължи да го аплодира ентусиазирано, сякаш наблюдаваше театрално представление. Хелеронските бръмбарородни явно бързо се учеха от новите си господи, установи той. Именно те крещяха най-силно и най-настървено.

Когато всичко приключи, Тисамон поръча да пратят наградата му на Роуен Паласо, после си тръгна.

„Никога повече“ — реши той. Имаше и други, почтени начини един дуелист да си изкара прехраната. Тисамон седеше на леглото в малката таванска квартира и размишляваше усилено. Откри, че ръцете му треперят — не заради кръвта по тях, а заради одобрението.

В дуелите различните раси имаха различни традиции. Мравкородните обожаваша дуелите с меч, но ценяха най-вече умението и двубоите рядко продължаваха след първата кръв. В Колегиум дуелите бяха спортно мероприятие, което се провеждаше с дървени мечове, подходящи за пред публика, от преподаватели в Академията и младежи. Богомолкородните нерядко се сражаваха до смърт, но само с общо съгласие и никога за забавление на зрителите.

Знаеше, че понякога паякородните организират робски двубои пред публика, но не беше вярвал, че същите декадентски вкусове ще достигнат отвратителната си кулминация при осородните.

Стана и отиде при вратата. Трябваше да намери друг начин за оцеляване, друг град. Този живот не беше за него.

Долови нечие присъствие в стаята.

Завъртя се мълниеносно и замахна със сърпа си там, където знаеше, че ще намери натрапника.

Сърпът му издрънча при удара в друг сърп и шокът го парализира за миг, смъквайки гарда му за ответния удар. Усещаше стоманата, но не виждаше нищо.

Тя се събра от нищото като сгъстяващ се въздух, като неясна сянка, пронизана от гърчещи се шипки и тръни.

„Тисамон — назова го. — Оръжемайсторе.“

Той я гледаше втренчено, изтръпнал. Магията беше сред малкото неща, срещу които той не притежаваше защита.

„Тисамон“ — повтори тя. Богомолкородните ѝ черти се различаваха смътно сред лианите и блясъка на многофасетните насекомоидни очи.

— Какво искаш от мен? — промълви той.

„Дойдох да те съдя — отговори привидението. — Ти нали това търсиш, присъда?“

Тисамон осъзна, че се е смъкнал на колене.

— Присъда... за какво?

Очите ѝ, невестествени макар, го държаха здраво в хватката си.

„Добре знаеш престъпленията си. Нима не търсиш изкупление дори сега, в този бездуховен град?“

— Няма изкупление за мен — каза задавено той.

„И затова трябва да изкупваш вината си вечно? Тази идея не е чужда на нашата раса. Имаме толкова правила и закони, че рано или късно неизбежно ги нарушаваме. И сме по подразбиране несъвършени, защото стандартите ни са невъзможно високи. Чудно ли е тогава, че живеем в агонията на неосъществените си желания, че законите на традицията ни обездвижват като остри тръни, забити дълбоко в плътта?“

— Коя си ти? — попита той, неспособен да отдели погледа си от нея. — *Какво си?*

„Аз съм паметник на богомолската гордост и провал, Тисамон. Преди да падна, ме наричаха Летриме. Вече петстотин години роня сълзи и се покаявам, но никога не ще избягам от последствията на своите действия. Няма да избягаш и ти.“

Не знаеше какво да каже, не знаеше какво да мисли, освен че точно това е тръгнал да търси, когато напусна Колегиум. Че това е присъдата, която заслужава.

„За какво да те съдя, Тисамон? — попита го тя. — Ти изневери на народа си заради жена. Изневери на себе си заради вината, с която това те изпълни. Изневери на любимата си, като я изостави, и на дъщеря си също. Изневери на старата си любов с новата, а сега изневеряваш и на нея, като ѝ обръщаш гръб. Има ли нещо ценно, което да не си захвърлил, Тисамон?“

— Не.

„Напротив, има. Може да си свалил брошката си, но още си оръжемайстор. Нима не съзнаваш какви задължения произтичат от

тази ти роля? Ти все още си защитникът на своите хора, на всичките си хора, дори на онези като мен, които са паднали толкова ниско, че твоите прегрешения изглеждат нищожни.“

— Нима вие имате нужда от защита? Срещу какво?

„Срещу зли и алчни люде, решени да откраднат онова, което принадлежи на народа ни — нашето наследство, нашата история.“

— Аз съм недостоен да...

„Именно затова се обръщам към теб, защото си недостоен — прекъсна го тя. — Страдал си, но съществуват страдание и безчестие, които никой от нашата раса не бива да понесе. И кого друго да потърсим за помощ, кой друг би издържал напрежението по-добре от съсъд, който вече е счупен?“

— Какво искаш от мен? — попита отново той.

„Докато с теб си говорим, към теб идват хора да те пленят, Тисамон. Хора, чието внимание си привлякъл и които искат да те заробят. Продаде те собствената ти посредничка и сега ги води към теб.“

Той скочи и острието на ръкавицата му се отвори в готовност.

— Роуен ме е предала?

„Предателят бива предаден на свой ред.“ Думите ѝ го смълчаха. „Ако наистина търсиш изкупление за горделивостта си, Тисамон, ще ги оставиш да те заловят. Трябва да преклониш глава пред най-лошото, иначе всяка надежда за изкупление е изгубена.“

— Да ме заловят? Тоест?...

„Или ще се вкопчиш в горделивостта си, която не е достатъчно силна, за да се пречупи?“

Вече бе стигнал до вратата. Там спря и насочи сърпа си към привидението.

— Не искам от мен да стана роб. Никой богомолкороден не е падал толкова ниско.

Сянката на Летрима се приближи, минавайки без затруднение през разтуреното легло.

„Аз съм робиня, Тисамон. Робиня съм на кутията, която не успяхте да опазите. И в резултат на това сега съм роб на нашите врагове. Повярвай ми, аз съм vyplъщението на всичко богомолкородно — крехката гордост и страха от провал. Напълно съзнавам за какво те

моля.“ Стоеше пред него, прозрачна като утринна мъгла. „Само по този начин би могъл да изтриеш петното, което съзираш в душата си.“

— Толкова ли е тежък грехът ми? — попита дрезгаво той.

„Не — каза простичко тя, — освен в собственото ти съзнание. Но това е съдникът, когото не можеш да измамиш и от когото не можеш да се скриеш.“

Непосилен товар легна на плещите му. На стълбището вън се чува стъпки. Сигурно Роуен и онези, на които го е продала. Осойди, най-вероятно.

Прибра острието, седна на леглото и зачака.

7.

Талрик подръпна доспехите си. Не беше минало чак толкова време, откакто ги беше носил за последно, а ето че ги чувстваше непривично върху тялото си. „Сигурно защото нямам право да ги нося“ — помисли си горчиво той.

— Така — измърмори под нос и се огледа. Вътрешността на бъчвоподобния „Сатър“ беше заета почти изцяло от варели с гориво, ако не се брои едно тясно местенце зад пилотското кресло, отделено за нуждите на болника. Ахеос се беше надигнал на лакти от постелята си и го гледаше. Все още беше мъртвешки блед, но в погледа му се мяркаше подобие на усмивка, което при здрав човек сигурно би минало за проява на хумор.

— Е, майоре, как ще извъртим номера? — попита той, събрал сили да надвика рева на двигателя.

„Майор или капитан?“ — запита се Талрик. Като майор от Рекеф ли да се представи, или като капитан от редовната армия? По-лесно би било да действа от името на Рекеф, но майор от тайната служба с неговото описание можеше да разбуди нечии спомени за черния списък с изпадналите в немилост. С късмет като неговия току-виж попаднал на още един, след Бродан, който хем го познава, хем е чул за неприятностите му.

— Вече виждам града — извика Че откъм пилотското кресло. Беше се навела напред и се взираше с присвити очи през тесния наблюдателен процеп. Видимостта намаляваше допълнително заради проливния дъжд, който вятърът носеше на пелени. За щастие, „Сатър“ беше солидно транспортно летало. Талрик се съмняваше, че някой полек съд би издържал на лошото време през последния ден. Зимата се беше разлютила, решила да прегази за последно източната част на Равнините, преди да отстъпи пред пролетта.

С известна изненада установи, че се чувства притеснен като актьор, комуто предстои да излезе на сцената. „Не е истина. Та това е професията ми.“ Или поне беше до неотдавна.

— Къде да кацна? — попита Че.

— Аз откъде да знам? — тросна се Талрик. — Строителите на града едва ли са предвидили летище, освен ако не са били дори помели предсказатели, отколкото им се приписва в легендите.

— Чакай, чакай. Виждам нещо — съобщи Че. — Импровизирана писта. Заравнено поле с няколко барачки. Има хелиоптери и един въздушен кораб с изпуснат балон. Ще кацна до тях. Талрик, ти си готов с речта си, нали?

Талрик кимна, но си даде сметка, че момичето не може да го види, затова каза:

— Да, май съм. — Поне в неговите уши твърдението прозвуча крайно неубедително. Така или иначе, скоро щеше да се разбере колко струва речта му.

„Сатър“ и вятърът си размениха по един силен удар, после бунтът в стомаха на Талрик му подсказа, че се спускат рязко надолу. Ахеос нададе стон. Странно беше, че летяща раса като молецородните понася толкова зле механичните полети. После машината се стовари тежко на пистата, Талрик изхвърча към стената и се стовари по задник, а Ахеос изпъшка от болка. Но това не беше най-лошото — „Сатър“ се хлъзна странично и в главата на Талрик се заредиха панически мисли за височината, на която се намираха, за тесните планински платформи, за импровизираната писта, която на практика беше разкаляна ивица пръст... Вкопчи се в привързаните за пода варели. Ако успееше някак да стигне до люка и да го отвори...

В същия миг „Сатър“ се удари в нещо солидно, плъзна се няколко метра назад и най-сетне спря на едно място.

— Някакви войници бързат насам — уведоми го услужливо Че. Талрик се изправи, отиде при люка и освободи заключващия механизъм. Дъждът се втурна решително насреща му през отвора, но той призова крилете си, излетя и кацна върху извития корпус на машината. Наистина идваха войници, цяла дузина, някои на бегом, други летяха във въздуха, и всички размахваха копия. Той ги изчака търпеливо. Дъждът моментално, намокри косата му и туниката под металната ризница. Веднага щом видяха, че от непознатото летало е излязъл осороден офицер, войниците забавиха крачка. Един сержант кацна пред Талрик и козирува.

— Извинете, не бяхме уведомени, че...

— И не би трябвало — прекъсна го Талрик. — Нужна ми е квартира за трима, инженер да погледне машината и спешна среща с дежурния офицер. А, и съберете лекарски консилиум. По възможност от местни доктори.

Сержантът мигаше насреща му.

— Първо трябва да попитам кой сте и какви са пълномощията ви.

„Да видим как ще се търкулне зарът.“

— Капитан Манус, сержант. Пътувам за Капитас. Останалото ще обясня на дежурния ви офицер, не се безпокойте.

Сержантът още не изглеждаше убеден, но опитът на Талрик показваше, че това рядко е пречка. И наистина сержантът прати част от хората си да изпълнят дадените от Талрик указания, а повече от това едва ли можеше да се очаква.

— Добре — похвали го Талрик. — А сега нека двама от войниците ви се качат в леталото. Вътре има ранен, трябва да го пренесат на сухо по най-бързия начин.

Той скочи пъргаво през люка, убеден, че сержантът ще го последва лично, за да не го изпуска от поглед, което ще му даде възможност да го спечели без бавене на своя страна.

Сержантът и един войник влязоха след него и спряха на място, като оглеждаха с подозрение Ахеос и Че.

— Нещо притеснява ли ви, сержант? — попита остро Талрик.

— Капитане, тези са...

— Слуги на Империята, сержант — твърдо каза Талрик. — Сигурно сте чули, че се води война. И че има места, които не са безопасни за *слугите* на Империята. — Постара се да подчертае правилните думи, защото един офицер от тайната служба, от страховития Рекеф, никога не би признал гласно какъв е, но понякога беше полезно хората да се досещат с кого си имат работа.

Сержантът не беше глупав, пък и за никого не беше тайна, че външната служба на Рекеф често прибягва до услугите на агенти от всякакви раси. От подозренията му не остана и следа — мъжът козирува отсечено и зарадва заповеди на хората си. Дотук добре, помисли си Талрик.

Скоро след това Ахеос бе настанен в една лечебница, неколцина молецородни го оглеждаха нервно от прага на стаята, Че седеше до

леглото му. По същото време Талрик стоеше пред местния офицер на външната служба.

Сержант всъщност, установи с облекчение Талрик. Не беше въпрос на късмет, разбира се — Тарн, изглежда, бе най-долу в скалата с приоритети на Рекеф и службата беше поверила ръководството на местното си представителство в ръцете на обикновен сержант. Нищо чудно сержантът да беше и единственият представител на Рекеф в Тарн. Никой не се интересуваше от такива забутани провинциални места. Основната задача на тукашният имперски гарнизон сигурно беше да държи отмъстителните молецоводни далеч от Хелерон, което обясняваше и защо губернаторът на Тарн е само майор, а представителят на Рекеф — сержант. По-късно сигурно щеше да се срамува от грубия начин, по който си присвои пълномощията на бедния рекефски сержант, но в момента на деянието се почувства добре — явно отдавна беше държал под похлупак гнева си и натрупаната агресия бе намерила за нужно да се излее точно сега.

Новината се разпространи като горски пожар. Докато вървеше по коридорите на Тарн, осветени след нашествието със сглобени от подръчни материали газени лампи, Талрик със задоволство установи, че и местни, и завоеватели бързат да му сторят път и го сочат един на друг като „човека от Рекеф“. Толкова голямо беше облекчението му, че за кратко наистина се почувства такъв, човек от Рекеф, и съвсем забрави за Че и Ахеос. Воден от тази самозаблуда, Талрик отиде право в покоите, които му бяха подготвили — хубави стаи с големи прозорци, изсечени в скалното лице на планината, — и зачака там информацията, която беше поискал. Защото какво друго би направил един офицер от Рекеф при пристигането си, ако не да прегледа докладите и да разпита местните информатори?

Че беше настояла да остане с Ахеос, но молецоводните отказаха да се заемат с лечението му в нейно присъствие. Явно смятаха, че наличието на бръмбарородна в обителта им е по-нетърпимо от присъствието на всякакъв брой осоиди. Заеха се с Ахеос едва след като тя напусна неохотно лечебницата. Лекарите дойдоха преди разпитвачите — редуваха мехлеми и отвари, напеви и заклинания в сложен целебен ритуал. И така цели два дни. Когато дойде ред на

въпросите, Ахеос се чувстваше достатъчно силен да се надигне на лакът. Ако не друго, поне можеше да гледа разпитващия го в очите.

Разпитваше го молецородна със сурово лице на границата между младостта и средната възраст. Придружаваха я млад писар и жена с тояга. Тоягата определяше носителката като охрана, макар че присъстващите осородни никога не биха се досетили. Сигурно бяха забранили да се носи оръжие в града, предположи Ахеос, но в техните очи тоягата не заслужаваше внимание.

— Разбрах, че си агент на Рекеф — каза първата жена, като се постара да вложи въпросителна нотка в гласа си, колкото да стане ясно, че все още не са го осъдили като предател. Присъствието на лекарите вече го беше навело на този извод, но предпазливостта никога не беше излишна. Току-виж се оказало, че само въображаемата му връзка с имперския завоевател го предпазва от гнева на собствените му хора.

— Само това ли сте разбрали? — попита Ахеос. Гласът му още не беше укрепнал, но той нарочно говореше по-тихо, отколкото му беше по силите, така че жената да се напруга за всяка негова дума. На този етап думите бяха единственото му оръжие.

— Ти си Ахеос — отвърна тя, — и не си си тръгнал оттук, покрит със слава. Всъщност цяло чудо е, че изобщо си успял да напуснеш Тарн. За последната година си успял да се превърнеш от посредствен ученик в откровен отцепник. А накрая... ето те пак тук.

Той се постара да прикрие чувствата си.

— Нима човек не може да се върне у дома? Отсъствах известно време, вярно е, но не знам да са ме осъждали на изгнание.

Жената хвърли поглед през рамо, но не към придружителите си, което подсказа на Ахеос, че разговорът им стига и до друг — някой от скририте, навярно, — който можеше да е навсякъде в Тарн.

— Пред вратата няма осородни стражи — каза тя, — така че разговорът ни ще бъде чуто само от наши хора. Или от *мои* хора, може би ще е по-правилно. Ти наистина ли продължаваш да твърдиш, че молецородните от Тарн са твоят народ?

— Да.

— Значи не си агент на Рекеф или на осоидите.

— Изводът ви е правилен.

И да беше усетила намека за пренебрежение, жената с нищо не го показа. Гледаха се един друг с безизразни лица.

— Ситуацията в града е деликатна. Не бихме искали по коридорите и в залите на Тарн да тръгне агитатор и да сее хаос.

— Предпочитате да си останете роби?

— Разликата между роб и господар не се долавя от пръв поглед.

Последното го накара да се замисли. Лицето ѝ беше все така неразгадаемо, но нещо в тона ѝ подсказваше, че в Тарн се случват неща, за които той не подозира.

Жената отново хвърли поглед през рамо и Ахеос присви очи. Този ѝ навик беше странен и ненужен. Навик на човек, който е прекарал дълго време далеч от сънародниците си. „Къде обаче?“ Отговорът бързо изплува в съзнанието му. „Била е в Империята, ето къде. Какво става тук?“

Решил беше, че ги наблюдават, но явно имаше и друго. Жената, изглежда, получаваше указания от наблюдаващия я скрив и тези указания не ѝ допадаха особено. Уж каменното ѝ изражение започна да му разкрива разни неща.

— Аз съм Зареа — обяви неочаквано тя.

Ахеос затаи дъх и изчака пулсът му да се успокои — факт беше, че неговите хора не съобщаваха току-така имената си. Научаването на нечие име ти даваше сила. Да ти се представят официално означаваше, че те признават най-малкото за равен. Постъпката на Зареа беше знак, че му се дава достъп до нещо специално.

— Какво става тук? — попита я той.

— Знаеш много за случващото се в Равнините, нали?

— Знам това-онова.

Тя го изгледа замислено.

— Не си достатъчно силен да ставаш от леглото.

— Вече съм по-силен, но не толкова, вярно е.

— Скоро ще се почувстваш по-добре и когато това стане, искам да те запозная с един човек.

Той я изгледа с подозрение.

— И кой е този човек?

Устата ѝ най-сетне се разтегли в лека усмивка.

— Кой друг, ако не новият ни господар, губернаторът на Тарн?

Че спря пред вратата на Талрик, внезапно обзета от колебание. Сигурно имаше и друг вариант, но молецородните я бяха изгонили от лечебницата с отровни погледи и тихи подмятания за „омразния враг“.

Коридорите на Тарн винаги се бяха отличавали с атмосфера на враждебност, освен когато Ахеос крачеше до нея. Дори с подсиленото си от Изкуството зрение, за което не беше пречка обичайната тъмнина на молецородните обиталища, светът наоколо ѝ беше свят на враждебни погледи, демонстративно извърнати глави и осородни войници, които я оглеждаха с подозрение на светлината на фенерите си. По-добре изобщо да не виждаше.

Постояла беше известно време пред един прозорец в скалното лице, вперила поглед в поройния дъжд, изливащ се косо върху импровизираното летище, където „Сатър“ клечеше в компанията на десетина имперски машини. Дъждът помрачи още повече настроението ѝ. Копнееше да полети със собствените си криле като при дебюта си последния път, когато се озова в Тарн.

И ето я тук, вдигнала ръка да почука на... на какво? Молецородните не си падаха по врати, предпочитаха арковидните входове, които се редяха един след друг от стая в стая, истински лабиринт от помещения към планинските недра, и навсякъде владееше отвратителен студ. Малкото врати в Тарн бяха скрити паравани и тайни плочи, които се плъзгаха в каменните стени и за чието присъствие никой външен не би се досетил. Студът също не притесняваше местните, нищо че изглеждаха толкова крехки. Имперските войници бяха навлечени с палта и увити с шалове, дъхът им се къдреше във въздуха, докато се оплакваша един на друг от студа, а в същото време молецородни слуги припкаха край тях по сандали и с тънки туники.

Чу се звук от стъпки, сянка прекъсна леещата се откъм стаята треперлива светлина и Талрик застана на прага — все още с имперската си броня, осороден сред осородни.

„Това беше грешка“ — реши тя. Странно, но той като че ли беше на същото мнение. Когато я видя, на лицето му се изписа горчиво изражение, примирено дори.

— Какво? — попита го инстинктивно тя.

— Ще прощаваш, но ти идваш при мен, а не обратното — каза той и отстъпи назад. Че усети топлината в стаята. Огнището беше

напалено, имаше и цели четири лампи — малко имперски уют сред чуждоземския мрак.

— Аз... искаше ми се да поговоря с някого, с когото ще да е — поде тя. — Молецородните не ме харесват, не ми позволяват да стоя при Ахеос, а с твоите сънародници нямам за какво да си приказвам.

Талрик вдигна високо вежда при последните ѝ думи и тя побърза да му се сопне:

— Знаеш какво имам предвид.

— Така е, знам. — Той се върна при писалището, отрупано с документи, някои навити на рула и завързани, други разтворени и затиснати с полирани камъни. — Трябва ли да се лаская обаче?

— Мога да си тръгна, ако искаш — предложи тя, а Талрик стана отново. Имаше странно изражение на лицето си.

„Дали не е самотен?“ Не, не беше това. Изражението му беше като на човек, който е научил интересна новина и иска да я сподели с някого. С когото и да е. „Явно сме добре дошли в Тарн“, помисли си Че.

— Какво има? — попита гласно, разбута някакви документи от една пейка и седна. Странно ѝ беше да поема инициативата от него, да го види толкова разтърсен, и то тук, сред собствените му хора.

— Какво те накара да дойдеш точно сега? — попита той, но въпросът му беше реторичен. — Челядинка Трудан, как изобщо успяваш да опазиш главата си? Отдавна някой трябваше да те е убил. Нямах и грам усет къде и кога е безопасно да се появиш. Не, ти просто се натрисаш където ти падне като някой... като бръмбар. Точно така те залових аз в Хелерон, така те хвана и Малкан след Битката при релсите. Чух, че и в Соларно си се измъкнала на косъм, така че как изобщо си между живите?

Че не можа да прецени дали Талрик наистина е ядосан, а комай и той не беше наясно. Ала думите му я накараха да се замисли и изведнъж ѝ стана още по-тъжно.

— Не ми липсват ранени приятели — призна тя. — Може би нося лош късмет на хората около себе си.

— Значи носиш лош късмет, но самата ти успяваш да избегнеш последствията му — заключи той. — Челядинке?

— Викай ми Че.

Той примигна насреща ѝ.

— Ако ще използваш по-фамилиарно обръщение от „госпожице Трудан“, нека е Че. Защото си нямаш представа какво е да носиш товара на име като Челядинка.

Талрик дълго я гледа втренчено, а после устата му по своя воля се кривна в усмивка.

— Е, сигурно си права — отстъпи той.

— Талрик... — започна тя, а после спря и се замисли. — Талрик. Виждам, че си си намерил ниша тук. Ако Ахеос се оправи и двамата с него си тръгнем от Тарн... не виждам какво ще те спре да останеш.

Усмивката му изчезна, а с нея и колебливият му гняв.

— Собствените ми хора, ето какво. — Седна отново и бутна неволно с ръка няколко свитъка от бюрото. — Издадена ми е смъртна присъда, Челя... Че. Нека е Че, щом искаш. Рано или късно, и по-скоро рано, отколкото късно, непременно ще попадна на човек, който ме познава. Някой от Рекеф или от армията, кой знае. Опитах се, признавам, да намеря обратен път към своите. — Нова усмивка, този път изпълнена единствено с горчивина. — Когато бяхме в Джерез. Опитах се да продам богомолкородния и другите. Опитах се да проявя лоялност към Империята. Но Империята не желае моята лоялност. Човекът, към когото се обърнах, ме позна и се опита да ме убие. Същото можеше да се случи и тук. Все още може да се случи — всеки път, когато пристигне ново имперско попълнение. Или пък в гарнизона има таен агент на вътрешната служба, който някой ден ще види капитан Манус и ще се сети за майор Талрик. Знаеш ли какво съм аз, Че?

Тя поклати мълчаливо глава.

— Аз съм ръководител на агентурна мрежа, майор от външната служба на Рекеф. Имперски разузнавач, който е посветил живота си на това занятие. Сега обаче не ми позволяват да го упражнявам. А бях добър, бях много добър в работата си. Преглеждах тези доклади и си повтарях: „Трябва да им кажа за това“ или „Следващата стъпка трябва да е тази и тази“, а после осъзнах, че не мога. Не мога да им кажа нищо, а дори да им кажа, те няма да ми благодарят. Вместо това ще ме набучат на кръстосани копия. Вече не мога да използвам уменията си в полза на своята Империя, затова седя и се измъчвам с една кухня преструвка.

— Съжалявам.

Очакваше Талрик да се изсмее презрително, но той само кимна сериозно.

— Знам ли, може и да съжаляваш. А ти, как се забърка ти във всичко това?

— Племенница съм на Стенуолд.

Той сведе поглед към документите на писалището и Че благоразумно реши да не го прекъсва. Някакъв ред на мисли се нижеше през главата му в момента, някакво назряло решение, което Талрик е отмервал прецизно още преди нейната поява.

— Сзар се е разбунтувал — каза накрая той.

— Не раз...

— Сзарианците са се вдигнали на открит бунт срещу Империята — прекъсна я Талрик. — Хиляди имперски войници са пренасочени, за да смажат въстанието. Много от тях е трябвало да се отправят на запад, към Равнините.

Че кимна бавно. Имаше известни колебания къде точно се намира Сзар, но разбираше какво има предвид осородният.

Талрик си пое дълбоко дъх.

— Град Мина, от който и двамата имаме мили спомени, също е на крачка от въстание.

— Мина? Значи Кимене е ус...

— Да — прекъсна я отново той. — Мина е на ръба. Част от гарнизона е потеглила на северозапад към Сзар. Въпреки това Империята все още държи града в желязна хватка. Въпросът е ще рискуват ли минащите с още едно въстание.

— Накъде биеш? — попита го тя, защото беше очевидно, че зад думите му се крие още нещо.

— Казвам само — отвърна бавно Талрик, сякаш още се колебаеше дали да изплюе камъчето, — че ако агенти на Равнините решат да отскочат до Мина и да уверят водачите на местната съпротива, че не са сами, че Равнините готвят сериозен отпор, че Сзар и Соларно създават проблеми и че Империята воюва на няколко фронта, тогава минащите със сигурност ще въстанат.

Че бавно се изправи.

— И ти предлагаш да... какво? Аз? Ние? *Ние*? Ахеос не е в състояние да пътува.

— Ахеос е на сигурно място сред собствените си хора — изтъкна Талрик. — Иначе, да, *ние* бихме могли да отлетим за Мина с онова твоє нелепо летало и да налеем масло в огъня. За друго може и да не ставам вече, но в конспирациите съм ненадминат. На мен минасци никога няма да повярват, но в твоите думи може да се вслушат.

— Не ми се ще да оставям Ахеос сам... — заколеба се тя, но умът ѝ сякаш по своя воля се беше заел да развие идеята на Талрик. — Ще трябва да говоря с него — завърши нескопосно Че.

— Разбира се — съгласи се Талрик. — Но не се бави. Трябва да действате бързо. Ако минасците закъснеят и се вдигнат на бунт, след като въстанието в Сзар бъде потушено, всичко ще е било напразно.

— Ще говоря с него. Още сега всъщност — реши тя и тръгна към изхода на стаята. Хвърли му последен поглед, преди да излезе, и Талрик се зачуди какво ли вижда в него — почти съюзник или прегорял имперски шпионин?

„Така или иначе, аз още владея занаята. И занаятът владее мен“ — каза си. Предаваше Империята с всеки свой дъх, но със същата лекота можеше да се погледне в огледалото и да предаде Стенуолд Трудан. „Ето, че открих новото си призвание. Имам повече лица и от ликоменящата Сцила.“

8.

Един ден и една нощ живяха в див страх, докато крехката конструкция на „Скокливата мома“ се мяташе напред-назад, млатена от ураганни ветрове, каквито Стенуолд не помнеше. Сега, уви, му се предостави възможността да ги опознае в детайли. Като единственият Умел сред пасажерите, на него се беше паднала честта да остане на палубата с Йонс Аланмост, където да отпусна и натяга въжета и да помага с каквото може на авиатора, така че малкият им кораб да не се разпадне на съставните си части или пък гондолата да се отдели от балона и да пропадне безславно към земята.

— Няма ли да е по-безопасно, ако кацнем? — беше извикал той на Аланмост.

Другият бръмбаророден, без да сваля и за миг ръце от макарата, която въртеше упорито, извика в отговор:

— А ти какво си мислиш, че правя? Намалих до възможния минимум налягането в балона, но ветровете ни държат във въздуха!

При тази вест Стенуолд се зачуди дали ако балонът се откъсне, гондолата ще пропадне незабавно, или ще продължи да се носи по вятъра като лодка в невидимо море.

Малко по-късно Йонс насочи усилията си в противоположната посока — помпаше с газ балона на „Скокливата мома“ и трескаво се опитваше да я издигне, защото на хоризонта все по-ясно се очертаваше тъмната стена на Бариерния рид, колосалната планинска верига, която маркираше южната граница на Федерацията.

После, няколко часа преди зазоряване, ветровете поутихнаха и Аланмост го прати в трюма. Стенуолд се срина на пода до люка, уморен и схванат до смърт, с ожулени длани, разранени кокалчета и голяма синина на челото от сблъсъка си със страничното перило на гондолата, което, за щастие, се оказа достатъчно здраво и не се счупи под тежестта му.

Неизвестен брой часове по-късно Стенуолд се събуди. Вятърът беше спрял или поне утихнал дотолкова, че да не се чува в трюма.

Гондолата обаче се движеше зле — не се носеше плавно като преди, а се люлееше странично.

„Сякаш вече не сме във въздуха“ — притесни се Стенуолд. Мобилизира се, изкачи се по стълбата и избута капака. Посрещна го ярка слънчева светлина и синьо небе, грейнало през решетка от клони.

Балонът на „Момата“ също беше там — пробит от няколко клона и изместен силно встрани, но все още запазващ формата си.

Стенуолд се изкатери на палубата, която се поклащаше леко в дървесната си люлка.

— Къде сме, да опустее дано? — измърмори той, като се оглеждаше притеснено. Пейзажът беше полупланински, със стръмни възвишения, но явно нещо странно се беше случило с него в миналото, защото много от хълмовете приличаха на пресечени конуси с плоски върхове и терасирани склонове, спускащи се към долините. „Земеделие?“ — зачуди се Стенуолд. Това обяснение му се стори най-логично, макар че заравнените терени бяха обрасли с трева, а гъстите храсталаци показваха, че земята не е обработвана от много години.

„Пътувахме на север — спомни си той. — Подминахме Доракс и връх Хейн, а после видях... сигурен съм, че видях Бариерния рид. Какво друго може да е било? Във Федерацията ли сме, или вятърът ни е отвял някъде другаде?“ Обърна се и тръгна по наклонената палуба, оглеждайки се за познати ориентири, но бурята явно ги беше отнесла по-далеч от очакваното. Като тяхното дърво имаше още дузина, с голи клони и толкова високи, че от гондолата до земята имаше поне десетина метра, макар „Момата“ да висеше от най-долните разклонения. На хоризонта тъмнееше гъста гора, но Стенуолд не можа да прецени дали и тя е съставена от подобни чудовищни представители на местната флора или от дървета с по-нормални размери.

Онова, което задържа вниманието му обаче...

На теория знаеше как изглеждат, разбира се, но такива постройки не можеха да се видят в нито една от познатите му земи. Равнините можеха да се похвалят с масивни крепостни стени около градовете си, с укрепени села и военни постове, с палисади и фортове. Но не и със замъци. Отбранителната концепция на мравкородните, която задаваше тона в целите Равнини, имаше за цел да защити цялата общност, а не да съсредоточи отбраната около центъра, като нехае за откритите

поселища по периферията. Равнините не познаваха и самотните бастиони, издигнали снага в пущинака. Тук обаче имаше истински замък, цели шест ката висок, построен от бели каменни блокове и с асиметрична корона от кули, извити към центъра. Благодарение на тях хората в замъка не само виждаха околността като на длан, но можеха лесно да се защитят и от въздушно нападение.

Стенуолд напразно се опитваше да прецени разстоянието до замъка — може би половин миля, може би доста повече или доста по-малко. Нямаше представа колко големи са замъците по принцип, оттам идеше и затруднението му с определянето на мащаба.

Разбира се, Федерацията беше огромна и под еднолично управление. Когато сам човек управлява такава територия, сигурно има нужда от замъци като допълнителни центрове за контрол.

— Добре ли си, Трудан?

Стенуолд подскочи, стреснат от гласа на Аланмост. Авиаторът спускаше възетата на балона.

— Лошо ли сме пострадали?

— Смятай ден-два да закърпя балона и още един да го напълня с газ.

— Съжалявам за „Момата“ — започна Стенуолд, но Аланмост махна с ръка.

— И по-лошо сме виждали двамцата с нея. — Изглеждаше много уморен, под очите му тъмнееха сенки и Стенуолд съобрази, че авиаторът не е спал нито час от началото на бурята. — Преди не бях летял до Федерацията и явно е трябвало да слушам по-внимателно онези, които са летели. Всички казваха, че около Бариерния рид времето ставало променливо.

— Променливо — повтори Стенуолд, а после събра мислите си и попита: — Значи сме във Федерацията?

— И още как — чу се гласът на Дестрахис. Стенуолд се обърна и го видя да излиза от трюма. Главата му беше превързана — явно и пасажерите долу бяха платили данък на бурята. Фелисе беше излязла на палубата преди него, стоеше до парапета, без да се държи въпреки наклона, и обхождаше с поглед пейзажа.

— Дали знаете къде точно се намираме? — попита паякородният лекар. — Федерацията е голяма.

— Нищо ли не ти изглежда познато? — попита на свой ред Стенуолд.

— Федерацията е голяма колкото половината Равнини, взети заедно, ако не и повече, майстор Трудан. Дори водните кончета едва ли биха се ориентирали само по гледката, какво остава за мен. Единственото що-годе сигурно е, че все още сме в южните ѝ краища, иначе земята щеше да е покрита със сняг, но тази информация едва ли е особено полезна.

— Ще имате достатъчно време да попитате местните — изтъкна Аланмост. — А ако успеете и да докарате неколцина, за да свалим „Момата“ от дървото, ще съм ви дълбоко благодарен.

Стенуолд кимна и погледна отново към замъка. Питаше се кой ли е щурмувал стените му и дали обитателите му са чували някога за Равнините. И което беше по-важно — дали въпросните обитатели са видели светлия балон на „Момата“, заседнал в клонаците като непослушна луна, и какво ще направят, ако са го видели.

— Ще слезем — потвърди той. — Трябва да разберем колко остава до Суон Рен и дали не сме се отклонили от курса. Йонс, оставям те да се оправяш сам с ремонта. Дестрахис, Фелисе, време е да си заработите прехраната.

— Удобствата на пешеходците явно не са приоритет тук, във Федерацията — отбеляза Стенуолд, след като прегази поредната затлачена от бурени тераса. Местните растения, омесени с високата трева, до едно бяха покрити с къси власинки, от които кожата по ръцете на Стенуолд се покри с обрив и той, волю-неволю, нахлузи тежките си занаятчийски ръкавици, защото единственият начин да се катери нагоре беше да си помага, като се хваща за храстите.

Замъкът сякаш изобщо не се приближаваше. Първоначалната му преценка за разстоянието явно се оказа погрешна, но през далекоглед всичко изглежда близо.

Стояха на върха на поредното възвишение — решили бяха да се движат по права линия въпреки стръмния терен, защото обиколният маршрут в ниското със сигурност щеше да ги отведе встрани от целта. Земята наоколо, така варварски терасирана, изглеждаше странна и чужда в очите на Стенуолд.

— Защо им е трябвало да обезобразяват така хълмовете?

Дестрахис го погледна учудено.

— Това е обработваема земя, майстор Трудан.

Стенуолд вдигна високо вежди.

— Е, значи реколтата им от бурени е първокласна. Не знам какво друго да кажа.

— Добре де, било е обработваема земя — призна Дестрахис. — Поне от пет години е изоставена, може и от повече. Чудя се къде ли точно се намираме.

— И аз — каза Стенуолд и пое по нанадолнището. Земята беше осеяна с големи буци и всяка крачка по стръмния склон беше изпитание за ставите му. Чувал беше за стъпаловидното земеделие, разбира се. От племенницата си знаеше, че молецородните го използват масово поради липса на място. Очаквал беше, че Федерацията, с нейните обширни и незасегнати от индустриалното производство територии, ще е по... по-натурална някак. А тук всяка педя земя носеше белезите, позараснали макар, на драстична човешка намеса. Дори му се беше сторило, докато стоеше на поредното възвишение, че съзира поток, врязал се прав като конец през хълмистия терен. Плавателни канали? Водните кончета нямаха нито автовозила, нито релсови пътища, така че изграждането на канали изглеждаше логично, но да изсечеш няколко квадратни мили гора му се струваше безумно. — Много земя има тук. Толкова ли не са могли поне един хълм да оставят на мира?

Дестрахис сви рамене. Дългите му крака се справяха с лекота с неравния терен. Всъщност Стенуолд май беше единственият, който срещаше затруднения.

— Ефективност — обади се Фелисе Миен, с което толкова изненада Стенуолд, че той спря посред крачка, осъзнал, че това е първата дума, която чува от нея, откакто са поели на път. Не, откакто се беше върнал от Сарн.

— Когато имаш да храниш много гърла, терасирането е по-ефективно — продължи Фелисе с тон на детска учителка. — Тези тераси са изградени преди много столетия и всяко следващо поколение земеделци е поддържало и поправяло стореното от своите майки и бащи.

— Много гърла? — подхвърли Стенуолд и погледна към Дестрахис, който оглеждаше смутено пейзажа.

Фелисе вдигна глава, но Стенуолд нямаше представа дали изобщо е чула въпроса му.

— И на мен не ми харесва — съгласи се паякородният. — Но поне се открива ясна гледка към замъка, а той, изглежда, е единственият ориентир по тези места. Надявам се, че не сме попаднали в някоя окупирана от осородните провинция. Това би било... забавно, като си помисли човек.

— Наблюдават ни — отбеляза безизразно Фелисе.

— Къде? — Ръката на Стенуолд инстинктивно посегна към играчката, която си беше донесъл от Колегиум и която носеше на ремък през рамото си с цевите нагоре.

— Напред и наляво — отвърна жената водно конче.

Стенуолд съобрази, макар с известно закъснение, указаната посока и хвърли предпазливо поглед натам.

— Никого не виждам.

— Там са.

— Сигурно са хора от замъка, излезли да видят новодошлите — предположи той и направи поредната си тромава крачка по стръмния склон. — Или измъчвани от чувство на вина земеделци, които възнамеряват да продължат делото на своите бащи и майки.

— Замъкът е изоставен — заяви без грам колебание Фелисе.

— Откъде... познаваш ли това място? — попита я Стенуолд.

— Майстор Трудан — намеси се със странен тон Дестрахис, — когато огледахте замъка през далекогледа си, забелязахте ли признаци на човешко присъствие?

— Ами, замъкът си стои.

— Замъците по принцип си стоят, майстор Трудан. — Паякородният сви устни. — Даже когато са изоставени от десетилетия.

Стенуолд свали пронизвача от рамото си и провери дали четирите стрели са на местата си. На билото на най-близкия до тях хълм се бяха появили неколцина водни кончета. Петима мъже и една жена в платнени доспехи, подсилени с метални плочки. Някои стискаха копия, други — мечове с къси остриета и масивни накрайници при дръжката. Двама бяха въоръжени с дълги лъкове.

Стенуолд преглътна с усилие. Групичката определено не изглеждаше гостоприемна.

— Добрутро! — извика той. — Ние сме пътници, които търсят...

Стрелата литна право към него. Не беше неволно произведен изстрел, нито предупреждение, а откровен опит за убийство, преди той да си е довършил изречението. Стенуолд се метна назад и усети как върхът на стрелата раздира кожената куртка близо до рамото му. В същия миг четирима от федералните се издигнаха във въздуха и полетяха към тях.

И спряха още преди тромавите мисли на Стенуолд да са регистрирали атаката — спря ги не някакво природно бедствие, а Фелисе. Без никакъв преход неподвижната дотогава жена излетя мълниеносно с отметнат плащ и оголен меч, разбута нападателите във въздуха и кацна зад гърба им, близо до двамата лъкометци, които бяха останали назад. От четиримата излетели двама издъхнаха, преди да са паднали на земята.

Лъкометците стреляха незабавно, едната стрела отскочи от бронята ѝ, другата се строши на трески в острието на меча ѝ, после Фелисе се хвана на работа. Посече и двамата, преди да са хвърлили лъковете и да са извадили мечовете си. Като видяха това, двамата оцелели се издигнаха бързо във въздуха и отлетяха нанякъде. Стенуолд реши, че Фелисе ще ги последва, защото крилете ѝ още плющяха на гърба, но тя остана неподвижно на билото между двамата мъртви лъкометци, все така стиснала меча си в ръка.

После бавно го вдигна, а Дестрахис изруга грозно иззад Стенуолд. Бръмбарородният запълзя усилено по склона, но не беше изминал и половината разстояние до хребета, когато видя, че още десетина мъже и жени са се издигнали във въздуха, някои летят към тях, други запъват стрели в лъковете си.

Фелисе също излетя, като отбиваше с меча си насочените към тях стрели. Стенуолд вдигна пронизвача, натисна спусъка и възпламени зарядите огнепрах в четирите гнезда едновременно.

Щетите бяха минимални — повечето снаряди минаха далеч от целта и само един от връхлитащите нападатели се срина към земята с еднометрова стрела в слабините. Звукът обаче... — веднага щом Стенуолд натисна спусъка, водните кончета се пръснаха панически във

всички посоки и чак след минута-две се прегрупираха над един хребет двестатина метра по-нататък.

„Никога не са чували такъв трясък“ — даде си сметка Стенуолд. Клекна да презареди, вадеше стрели от торбата си и ги пъхаше в цевите.

Паякородният дойде при тях на билото.

— Това успя да им привлече вниманието — каза той и наистина, към десетината нападатели се бяха присъединили още и бройката бързо нарастваше. Стенуолд продължи да зарежда с мрачна физиономия оръжието си — за всеки случай, макар ползата от него да изглеждаше минимална.

— Защо ни нападнаха така? — повиши глас Трудан. — Мислех, че Федерацията е по... знам ли, по-цивилизована.

— Това са ренегати, разбойници — заяви сурово Фелисе, без да сваля поглед от кръжация рояк на своите съотечественици. — Княжеството е изоставено.

— Не можа ли да ни кажеш по-рано?

— Нали вие огледахте замъка с далекогледа — напомни му Дестрахис. — Защо не казахте, че е руина?

— Откъде да знам как трябва да изглежда един замък във Федерацията? — сопна се Стенуолд и се изправи със заредения пронизвач в ръце.

— Има други вдясно — посочи Дестрахис и Стенуолд се обърна да погледне.

По всичко личеше, че трясъкът на неговия пронизвач им е докарал истинската беда — седем или осем ездачи пришпорваха към тях конете си по разширяващата се пътека между хълмовете, целите в блестящи доспехи.

— Така — започна предпазливо Стенуолд, — предлагам да направим следното...

По-далеч не стигна. Фелисе вдигна изведнъж меча си във въздуха и извика нещо, крясък безсловесен, поне в началото, дивашки и неочакван като трясъка на пронизвача от по-рано. Когато изрева отново с цяло гърло, Стенуолд различи думи във вика й, думи, които не му говореха нищо.

— Мерсре монахис! — викаше тя. — Мерсери при мен!

Такива коне Стенуолд никога не беше виждал. В Равнините конете бяха впрегатни животни или се отглеждаха заради месото и кожата, затова много малко от тях ставаха за яздене. В кавалерията на водните кончета конете бяха удивителни — атлетични и дългокраки, тъмни на цвят и с дълги изящни вратове. В очите им грееше неестествена за животно интелигентност, а храбростта им очевидно беше завидна, защото се сражаваха наравно с господарите си, танцуваха около въздушното меле и се втурваха да стъпчат всеки враг, който изгубеше височина.

Ездачите носеха брони като на Фелисе, макар и не в пълния им комплект — между сияйните метални плочки на повечето конници прозираше подплата от кожа или дебел плат. Мечовете им също бяха като нейния, освен тях носеха копия и лъкове.

Тя ги наричаше мерсери, име, което беше смътно познато на Стенуолд.

— Те са ръката на монарха, орденът им е бил създаден преди векове — обясни му с тих глас Дестрахис, докато вървяха, заобиколени от конниците. — Мерсре бил техният основоположник, принц Мерсре, вторият син на тогавашния монарх. В наше време мерсерите обикалят страната и изправят неправдите. Ако питаш мен, без тях Федерацията отдавна да се е разпаднала. Само че няма как да са навсякъде едновременно, затова извадихме късмет, че техен отряд се случи наблизко.

Мерсерите бързо бяха видели сметката на бандитите — мнозина убиха, а останалите подгониха към изоставения замък. Фелисе Миен, почерпила сили от допира със своето минало и изплувала за кратко от дълбините на лудостта си, ги беше помолила за съдействие и те се съгласиха да придружат равнинците до Суон Рен.

Йон Аланмост беше накъде над тях с окуцялата „Мома“. Ако го бяха оставили сам да си довърши ремонта, както той настояваше енергично, местните разбойници скоро щяха да му видят сметката. Мерсерите бяха зяпали въздушния кораб с мълчаливо изумление. Личеше си, че никога не са виждали такова нещо и че то не им се нрави особено.

Оказа се, че бурята е издухала равнинците по-далеч от очакваното и че Суон Рен е останал на юг от тях. Явно бяха пресекли

границата доста по-встрани от планираното, и се бяха озовавали в друго княжество, което пустеело от години. Водачката на мерсерите информира Стенуолд, че владеещото го семейство било избито по време на войната, но от казаното и премълчаното Стенуолд се досети, че въпросното „семейство“ и преди това е наброявало не повече от един-двама души. Явно упадъкът на княжеството бе започнал отдавна и войната само е сложила последната точка в печалната му история.

Сега Фелисе яздеше пред тях, оклюмала след краткия си изблик на войнственост. Яздеше коня на загинал в битката мерсер, чието тяло, праметнато пред седлото на друга жена, бележеше единствената жертва, дадена в стълкновението с разбойниците. Дестрахис току поглеждаше притеснено към Фелисе, която отново изглеждаше потънала в собствения си свят.

— Съжالياваш ли, че дойде с нас? — попита го Стенуолд.

— Трябваше да направя нещо — отговори паякородният. — Тепърва ще се види дали не съм сбъркал.

Пътуваха дни наред. По едно време Стенуолд предложи равнинците да се качат на кораба и да следват по въздух бързоногата кавалерия, но мерсерите се възпротивиха. Явно още не знаеха какво да мислят за странниците, дошли от земя, за която никой не беше чувал, и предпочитаха да ги държат под око. Или пък се опасяваха, че в Суон Рен няма да повярват на историята им, ако не ги представят като доказателство.

Стенуолд беше очаквал пътят им да ги отведе до замък, подобен на първия, по-голям може би, но остана изненадан, защото Суон Рен се оказа пълна противоположност на видяното дотук. Гледката дори го наведе на мисълта, че водните кончета отдавна не строят внушителни каменни грамади като замъка в изоставеното княжество, че замъците са били просто фаза, през която обитателите на тази гигантска страна са преминали в енергичното юношество на своята история, преди да улегнат в коловозите на тихо съзерцание.

Съзерцание беше и най-точната дума, с която да се опише Суон Рен — съзерцание и бдителност. Наближиха града отвисоко и Стенуолд се възползва от възможността да го огледа подробно и без бързане. Градът беше заобиколен от серия малки кръгли платформи, издигнати на високи стълбове. Тук-там върху платформите имаше хора, които наблюдаваха от птичи поглед грижливо терасираната

обработваема земя. Повечето наблюдатели бяха деца, прецени Стенуолд, макар стълбовете да нямаха скоби или други приспособления, които да улесняват катеренето. Явно изпълняваха ролята на наблюдателници за летящи, като им спестяваха усилието да кръжат дълго време във въздуха. На неголямо разстояние от най-външните сгради имаше два канала с дървени кейове, празни в момента. Стенуолд можеше само да гадае дали тук пристигаха лодки всеки ден, веднъж в десетницата, два пъти годишно или никога. Суон Рен изглеждаше невъзприемчив към самата идея за времето и неговия ход.

Изглеждаше логично седалището на властта да се намира на централно място, в дворец или палат, но за изненада на Стенуолд домът на местния управник беше извън града, кацнал на един хълм в съседство. Издигаше се на четири етажа в несъвършено подобие на замъка, който бяха видели по-рано — първите два етажа бяха едва наполовина изградени, а останалото, както и горните етажи, се състоеше от опасани със скеле отделни стени, сякаш градежът още не е завършен. Най-горният етаж, с изящни колони и арки, приличаше на градина с лози и висящи гирлянди от цветя, които преливаха през ръба и се спускаха по стените.

Оттатък наблюдателните платформи градът се състоеше най-вече от открити пространства. Центърът заемаше значителна част от равната земя в средата на Суон Рен и представляваше голям кръг, може би пазар, място за общи събрания, бойна арена или всичко това едновременно. Или пък нито едно от изброените. Светлината и просторът доминираха навсякъде, дори къщите бяха строени на този принцип. Покривите бяха направени от плоски греди и под еднакъв наклон, а стените откъм по-високата им част се издигаха едва наполовина, така че летящите водни кончета да влизат и излизат свободно през пролуката между стената и стрехите. Дестрахис обясни, че вътре в къщите имало външни стаи с формата на пръстен и с подвижен покрив, който се затварял само при лошо време. Да, вратата била въпросната пролука под покрива, но стените можели да се местят и пренареждат, така че да е удобно и за нелетящите гости на града. Стенуолд намираще всичко това за крайно чудато, и с право, защото Колегиум беше град на земята, а Суон Рен се родеше с небето.

В средата на пръстеновидната външна стая, продължи да обяснява Дестрахис, се намирали вътрешните помещения, където семейството спяло, защитено от студа и стихииите на времето. Подобен градеж изглеждаше твърде крехък в очите на Стенуолд — бурята, довяла ги тук, със сигурност би изравнила целия град със земята.

В далечния край на града, в най-южния му ъгъл, ги чакаше изненада — три сгради, които дебнеха засрамено в периферията, тежки, грозни и затворени отвсякъде. Типични бръмбарородни постройки, пренесени сякаш от Колегиум или Хелерон.

— Онези къщи какви са? — обърна се Стенуолд към водачката на мерсерите.

Жената го погледна изненадано, сякаш очакваше Стенуолд да знае отговора.

— Вашето посланичество, чуждоземни майсторе.

Там се запознаха с Грамо Шикалка, бръмбаророден на преклонна възраст с перушинеста бяла коса, облечен по местната мода с туника до коленете и роба без ръкави. Той ги посрещна бос в малката си градинка и явно не се изненада от появата на свои сънародници толкова далеч от дома. Радушно поведе другите двама бръмбарородни към най-голямата от трите трътлести къщи в съседство.

— Малката къща ей там — обясни той, — е стоянката на Куриерската гилдия. Такива стоянки има само няколко в цялата Федерация, но мухородните не се спират пред нищо. То и аз така се озовах тук — като ги следвах. Кой да повярва, че ще намеря спирка точно тук, където всичко е толкова различно от нашите краища.

— А другата къща? — попита Стенуолд.

— Тя ли? Е... — Грамо спря на прага, загледан в средната по размери постройка, долепена до посолството. — Отдавна не съм влизал там. Преди я използвах за... Така де, беше ми нещо като работилница. Когато дойдох тук, бях си навил на пръста да... знам ли, да донеса със себе си някои нововъведения, малко колегиумско знание... Само че с времето изгубих интерес... а и уменията ми отдавна са ръждясали.

Фелисе Миен не беше отишла с мерсерите, не пожела да влезе и в къщата. Вместо това застана навън като на пост, отпуснала ръце

върху дръжката на меча си. Дестрахис остана с нея. Не личеше докторът да се е отърсил от напрежението, помисли си Стенуолд. Изглежда, все още очакваше нещо драматично от страна на пациентката си.

— От колко време сте тук? — попита Стенуолд домакина си. Посолството само по себе си разказваше подробно историята на Грамо от пристигането му насам — стилът и вкусовете на претъпкана колегиумска къща, разтворили се постепенно в аскетичните предпочитания на един истински федерален. Стаята, където покани гостите си, имаше тежко писалище и стол, сбутани до едната стена, но самият Грамо седна в средата на пода, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Също като мухородните, явно и водните кончета предпочитаха да седат на пода, а обзавеждането свеждаха до възможния минимум.

Старецът пресмяташе мълчаливо, само устните му се движеха.

— Ами, като гледам, трябва да е било... преди цели двайсет години. Или повече.

— И кой ви назначи за посланик на целите Равнини? — попита многозначително Йонс Аланмост. Беше в лошо настроение, тревожеше се за състоянието на кораба си, а принудителното забавяне на ремонта го изправяше на нокти.

— Ами — смути се старецът. — Реших, че може да е от полза, в случай че... за всеки случай. А и водните кончета се отнесоха много добре с мен. Дори изпратиха официални писма до Академията, за да се знае, че съм тук, в случай че потрябвам някому — добави той, като местеше обнадеждено поглед от единия към другия и обратно.

Стенуолд лесно можеше да си представи каква реакция биха предизвикали подобни писма в по-консервативните среди на Академията.

— Е — продължи Грамо, — а вас какво ви води толкова далеч от дома?

Изглежда не беше чул за войната, макар да знаеше това-онова за Империята.

— Не знам какво да кажа — поклати глава той, след като изслуша съкратената версия на събитията, белязали Колегиум през последната година. — Всичко се е случило толкова внезапно.

— Ако питате мен — каза Стенуолд, — сега ви се удава възможност да оправдаете положението си тук, майстор Шикалка. Трябва спешно да разговаряме с местния управник Фелипе Шах.

Грамо кимна.

— Е, аз това го знаех. Още преди да дойдете. Щото те ми казаха.

Гостите му се спогледаха.

— Какво са ви казали? Че идваме? — попита Стенуолд. — Няма как да са знаели предварително.

Усмивката на Грамо би отивала повече на злорадстващо дете или на оглупял старец.

— Няма как, знам, няма как, ама знаеха. Хората тук знаят много неща. И аз не вярвах в началото, ама като поживееш с тях, проумяваш, че повечето неща са си верни, без значение дали им вярваш или не. Още преди близо десетница ми рекоха да се готвя за гости, тъй си беше. Той и принцът всеки момент ще прати да ви извикат.

— Значи няма смисъл да се окопаваме тъдява — изръмжа Аланмост.

— Ама аз вече съм ви приготвил легла. Няколко, щото не ми казаха колко гости да очаквам. — Грамо размаха ръце. Явно имаше предвид останалите стаи в посолството. После забеляза колебливите им изражения и обясни: — Като казах, че принцът ще ви извика всеки момент, нямах предвид веднага. Тук не измерват времето съвсем като в Колегиум.

В потвърждение на думите му вечерта настъпи, без да ги извикат при принца. Когато навън се смрачи, Аланмост предпочете да се върне при безценната си „Мома“, а Стенуолд остана да прави компания на Грамо. Чувстваше се длъжен да му угоди поне с това — в крайна сметка старецът е чакал случай да поеме подобна отговорност още преди младият Стенуолд да се счепка за пръв път с Империята.

Прекара безсънна нощ в обречена борба с местната представа за удобно легло и бързо стигна до заключението, че водните кончета явно до неотдавна са спали по дърветата и едва наскоро са открили и това предназначение на земята. В резултат тукашните легла представляваха мрежа, опъната между две от подпорните колони на къщата, нещо като моряшки хамак, в който Стенуолд се въртя, люля и пада половината нощ, докато накрая реши да легне на пода, а протоколът да върви на майната си. С идването на утрото ярката светлина се изля през всички

прозорци на къщата, които Грамо държеше отворени сякаш в отчаян опит да наподобява въздушната архитектура на тукашните домове. Зората събуди Стенуолд толкова бързо, като да го беше шамаросала в лицето. Схванат и натърген, той седна рязко и се зае да ругае и Федерацията, и всички подивели посланици.

А после откри, че не е сам. Дестрахис клечеше в един ъгъл, опрял гръб на стената.

— Защо вие, паяците, нямате и грам уважение към личното пространство на хората? — измърмори под нос Стенуолд.

— Изчезнала е — каза Дестрахис.

Стенуолд го измери с празен поглед.

— Изчезнала е — повтори паякородният. — Без да каже и дума. — Чувстваше се дълбоко наранен и за това свидетелстваха омачканите му дрехи и несресаната коса. Паяк, който е излязъл без обичайната си броня срещу превратностите на света.

— Фелисе ли? — попита Стенуолд.

— Фелисе, я. Кой друг?

— Къде е отишла? И защо?

— Не знам, тръгнала си е и толкова — каза Дестрахис. — Майстор Трудан, трябва да я намеря.

— Виж, Дестрахис, сега тя е при своите — отбеляза Стенуолд. — Значи може да си тръгва и да си идва както й скимне, така че...

— Снощи тя беше неспокойна, унила. Може би твърде много спомени са се разбудили едновременно. — Дестрахис прехапа устни. — Но да си тръгне... без да каже и дума. Нещо се е случило, сигурен съм.

— Нали не мислиш, че... — Стенуолд не довърши, защото не искаше да го изрича на глас, но накрая, след като паузата се проточи, все пак го направи: — Боиш се, че е убила някого — каза той.

Дестрахис вдигна очи към него. Страхът на паякородния, че изказаното току-що предположение може би отговаря на истината, беше изписан на лицето му толкова ясно, че не убягна даже на Стенуолд.

— Надявах се... надявах се, че близостта на собствените й хора ще помогне. И за кратко надеждите ми се оправдаха — докато беше с мерсерите, Фелисе изглеждаше щастлива и спокойна. Но снощи, още

през деня всъщност... личеше си, че спомените се връщат и я разкъсват отвътре.

— Какво ще стане, ако наистина е убила някого? Какво знаеш за местното правосъдие?

— Правосъдието на водните кончета зависи изцяло от принца, който го раздава — обясни Дестрахис. — Но това е без значение в случая. Фелисе Миен не е с ума си, следователно няма да я накажат. Лудостта е... за водните кончета лудостта е нещо свещено. Може би ще се опитат да я затворят някъде, но... — Лицето му се сгърчи. — Местните са странни, когато става въпрос за нечия лудост. Почитат я.

— Дай да караме по ред — настоя Стенуолд. — Да разберем дали нещо наистина се е случило, пък после ще се тревожим за последствията.

Откриха Грамо Шикалка, самоназначилия се посланик, да плеви билковата градинка зад къщата. Като ги видя, той се усмихна широко. Старецът още беше буден, когато Стенуолд се оттегли в стаята си снощи, така че оставаше неясно дали изобщо е спал.

— Благородничката мерсер ли? — откликна той, когато го попитаха за Фелисе. — Дойдоха за нея късно снощи.

— Дойдоха? Кой е дошъл? — попита Дестрахис.

— Пратеник лично от принца — каза Грамо. — Явно някой е искал да говори с нея.

— Значи може още да е там — изтъкна Стенуолд. Дестрахис само поклати глава, но не каза нищо.

— Вас също ви викат — добави бръмбарородният посланик. — Когато ви е удобно.

— Принц Шах? — попита Стенуолд.

Грамо се разсмя от сърце.

— Принц *Фелипе*, имате предвид. Не, не е той. Друг от замъка моли за присъствието ви, навярно същият, който е повикал и приятелката ви. Но не е спешно. Когато сте готови.

— Готови сме сега — реши Дестрахис.

9.

— Значи вече имаме доверие на Талрик, така ли? — попита Ахеос. Изглеждаше по-добре, наистина по-добре, откакто молецородните лечители се бяха заели с него. Пътуването до Тарн явно си бе струвало усилията, макар че сега се задаваха нови неприятности.

— Ами... мисля, че му вярвам — каза Че.

— *Мислиш*, че му вярваш? — Ахеос изкриви лице. — Това никак не звучи категорично, Че.

Той протегна ръка и Че я хвана, като за пореден път се удиви на изящните му пръсти.

— Нали помниш Мина, Ахеос? — поде тя. — Помниш Кимене и окупацията.

— Помня ги, да.

— Разполагаме с нещо, което ще им помогне — изтъкна простичко тя. — Трябва да признаеш, че логиката на Талрик е желязна.

— Само ако информацията му е сигурна. И ако приемем, че не се опитва да те вкара в капан.

— За това не знам. — Тя сви рамене. — Но ако искаше да ни предаде в имперски ръце, досега да го е направил. Тук, например. Или по пътя насам дори — можеше да ме принуди да кацна в Хелерон, който е окупиран и е само на крачка от Тарн. Или да продължи към Аста, където гъмжи от имперски войници. Мисля, че Талрик е... че се чувства изгубен. Преди е имал цяла империя зад гърба си, а сега е сам и това е ново за него.

— Бедният Талрик — отбеляза отровно Ахеос.

— Но нали виждаш логиката, все пак? Ако Мина встане, Империята ще разполага с по-малко войници, които да хвърли срещу Равнините. Ако Мина и онзи другият град се разбунтуват, а Стен успее да привлече Федерацията на наша страна... знам ли, току-виж сме успели да разклатим цялата западна Империя. А сигурно има и други

места, които биха се опитали да отхвърлят хомота, ако знаят, че Империята няма достатъчно войници, които да прати срещу тях.

Ахеос затвори очи, потънал в размисъл.

— Мравкородните в Мейнис — каза той. — И Са. Да, има и други. — После отвори своите странни очи, без ирис и зеница, които винаги я караха да се чуди дали гледа към нея или не. — Разбирам логиката, Че, наистина я разбирам. И помня Мина. Навярно сме в дълг към минащите, освен всичко друго. Но просто... просто нямам доверие на Талрик и това е. И се тревожа за теб.

— А аз се тревожа за теб — призна тя. — Така де, оставям те тук, в *техните* ръце. Освен ако не греша, собствените ти хора нямаше да си мръднат и пръста, ако осородните бяха решили, че си пленник, а не гост.

Той се усмихна леко.

— Не е изключено нещата тук да са в процес на промяна. Не е изключено тарнианци най-сетне да са разбрали, че светът е голям и че малцината, които са си подали носа извън залите на града, могат да бъдат полезни, пък макар и не докрай достойни за доверието им.

— Сериозно? — попита тя с високо вдигнати вежди.

— Срегнах се с разни хора — обясни Ахеос. — Те не ме харесват, Че. И няма как, защото съм нарушил твърде много неписани закони. Не ме харесват, но имат нужда от мен. А положението тук не е такова, каквото изглежда на пръв поглед. Имам предвид окупацията. Забравяш, че ние сме лукави хора, по свой си начин.

Тя стисна устни.

— Е, щом ти си склонен да се довериш на тях, не виждам защо аз да не се доверя на Талрик.

— Че, това са различни неща, повярвай ми.

— Знам, но...

Усмивката му стана още по-горчива.

— Знам. Стенуолд би направил същото на твое място. Знам и какво означава Мина за него. За него Мина е първият му досег с Империята, неговото откровение. Знам. — Стисна по-силно ръката й. — И на теб ти се иска да му събщиш как си помогнала за освобождението на Мина. Искаш той да се гордее с теб.

Последното твърдение я сряза надълбоко.

— Искам сама да се гордея със себе си — възнегодува тя. — Досега само вървя по стъпките на други хора, мотая се. Още нищо не съм *направила*. И сега искам да взема инициативата в свои ръце.

Че беше убедила хората от Древната съобщност да застанат рамо до рамо със Сарн, спомни си Ахеос. Пак тя беше донесла чертежите на щраколъка. Намерила беше съюзници в Соларно и в Тарн. Ала всичко това не ѝ беше достатъчно, защото още се чувстваше в сянката на чичо си и на доведената си сестра Тиниса.

При мисълта за Тиниса го побиха тръпки, макар че не я беше видял да вдига меча си срещу него. Оттам логично се сети за другия основен играч в тази драма — комарородния, чиято помощница чрез несъзнателното съдействие на Тиниса му беше нанесла раната и едва не го беше убила. Още един въпрос, който да обсъди със скририте. Дори да не беше прикован към леглото, дори да можеше да тръгне с Че и Талрик към Мина, дългът пак би го заставил да остане тук.

— Върви тогава — отстъпи той. — Трябва да отидеш, права си. Но те моля за едно — не позволявай на Талрик да води еднолично играта. Не му давай шанс да те предаде. Когато пристигнете в Мина, вярвай само на Кимене и нейните хора, дори на онзи стар скорпион вярвай повече, отколкото на Талрик. Ако Империята реши отново да му протегне ръка, брой го техен.

— Знам — каза Че.

Ахеос се наведе напред и тя го прегърна внимателно, но въпреки това усети как той потръпва от болка.

— А ти не вярвай на хората си повече от необходимото — предупреди го на свой ред Че. — Ако наистина те харесват, всичко ще бъде наред, но ако само се нуждаят от теб, ще те зарежат веднага щом тази нужда отпадне.

— О, знам — каза той. — Не си мисли, че не го знам.

Въпреки това, когато Че поспря на вратата, преди да си тръгне, внезапна мисъл споходи Ахеос. „Повече никога няма да я видя.“ Надяваше се да е обикновен страх, а не предчувствие на провиждащ.

След като Че си тръгна, Ахеос долови някакво движение и скоро Зареа пристъпи в стаята с присвити очи. Излъчваше нескрита подозрителност.

— Чула си всичко, разбира се — въздъхна уморено Ахеос. — Мравкороден да бях, пак щях да имам повече уединение.

— Дори да оставим настрана извратените ти вкусове — отвърна тя, — казаното току-що беше само на крачка от предателството.

— Само ако смяташ, че тя би ме предала.

— Ако ще ходи в Империята, по-добре да не знае нищо, свързано с нашите планове.

Ахеос я гледа дълго, толкова дълго, че Зареа не издържа и попита:

— Какво? Какво има?

— Вече разбирам защо ви е нужна моята различна гледна точка — каза ѝ той. — В Тарн има имперски гарнизон. Имате имперски губернатор. Защо все още смятате, че не сте част от Империята?

Тя смръщи вежди, но не отговори на въпроса му, вместо това каза:

— Като говорим за губернатора, крайно време е да се срещнете. Не е редно той да идва при теб, затова ти ще трябва да идеш при него.

Наложи се да му помогнат. Не беше в състояние сам да извърви трудния преход от няколко коридора и завоя. Оздравяваше бързо, но раната едва не го беше убила. Заведоха го в стая за медитация. „Дали пък не се надяват да приобщят Империята към своя начин на мислене?“

Вътре завариха старица. Скрир. Жената измери Ахеос със сдържан, но не и враждебен поглед. Стори му се дори, че съзира сянка на страх нейде дълбоко в белите ѝ очи. Тя кимна на придружителите му и те му помогнаха да седне до нея. Богомолкороден в дълга роба коленичи на крачка встрани и зад Ахеос, готов да му помогне при нужда.

— Не казвай нищо — инструктира го скрирът. — Само наблюдавай.

Зареа стоеше до вратата, а по коридора отвън се чуваше отсечен тропот на ботуши — съдбата приближаваше с маршова стъпка.

Новодошлият беше с неофициална имперска униформа — без броня, само с туника и плащ в черно и златно, обилно накичен с бижута. Появи се, следван от млада осородна робиня и почетен ескорт от шестима стражи, високомерен и арогантен, изобщо образ и подобие на типичния имперски губернатор.

Старицата стана да го посрещне и дори Ахеос се надигна с помощта на богомолкородния.

— Милорд губернатор Тегрек — поздрави го Зареа с грижливо отрететирано спокойствие. Но Ахеос не можа да заблуди — той познаваше хората си и веднага разбра, че Зареа е центърът, възелът, който крепи тази крехка конфигурация. И че самата тя е наясно с незавидната си роля. Товарът на гигантска отговорност лежеше върху нейните плещи и дребните издайнически признаци на вътрешно напрежение не убягнаха от погледа на провиждания. От известно време той долавяше у себе си растящо негодувание към своя народ, към изолацията, в която молецородните бяха избрали да живеят, дразнеше го враждебността им към останалия свят и най-вече към народа на Че. Зареа обаче го изпълваше с възхищение. Зареа, която съзнателно беше влязла в устата на звяра, за да спаси молецородните.

Новият губернатор Тегрек не беше от най-расовите представители на народа си — нисък, поокръглил се и безвкусно накичен с бижута. Въпреки това се постара да направи нужното впечатление и изгледа пренебрежително присъстващите, преди да освободи ескорта си. Последното не беше проява на безразсъдна смелост пред лицето на опасността, а увереност на човек, който знае, че врагът му е сломен.

Войниците излязоха, а Тегрек изчака, сякаш се ослушваше кога стъпките им в коридора ще заглъхнат, а светликът на фенерите им ще угасне. Единственото осветление в малката стая бяха двете факли, които богомолкородният слуга беше запалил и чиято пушлива светлина хвърляше неспокойни сенки по стените.

Тегрек се ухили самодоволно. Само по този начин можеше да се опише промяната в изражението му. Хвърли поглед назад към коридора и се ухили самодоволно. Напрежението отпреди малко — изиграно напрежение, може би? — се стопи без следа. Богомолкородният помогна на Ахеос да седне отново на пода и оттам, с кръстосани крака, той видя как осородният губернатор на Тарн облича черна роба и се превръща в местен. Тегрек удържа останките от суровата си фасада още малко, докато осородната девойка нагласи както трябва робата му, след това се усмихна — на тях или на себе си може би.

— Милорд губернатор — поздрави го скрирът, потънала почти изцяло в диплите на робата си и хванала завит на спирала жезъл в

едната си ръка. Като всички скрири и като повечето издигнати молецородни, тя не беше разкрила името си.

Тегрек погледна към нея, после към Ахеос, а накрая седна на пода. Нагизден в черната роба, той спокойно можеше да мине за едър молецороден ученик, жаден да получи знания от своите учители. „И е точно такъв“ — помисли си Ахеос. Бяха го предупредили, но той не повярва. „Осороден провиждащ, който е трябвало да се учи сам, а сега е тук да се учи от майсторите в занаята.“

Зареа също седна, робинята последва примера ѝ. Старицата направи няколко колебливи стъпки.

— Това е Ахеос — посочи тя. — Идва при нас от Равнините, където твоите хора водят война.

Тегрек кимна.

— Наближава време на криза, Тегрек — каза тя и назовавайки го по име, без сама да изрича своето, наложи авторитета си над него. — Включително и за теб. Разбираш ли ме?

— Мисля, че да — отвърна осородният, все така с усмивка на уста.

— Сделката ни още е в сила, нали?

— Аз нямам оплаквания. — Той хвърли поглед към момичето до себе си и Ахеос забеляза, че след оттеглянето на стражите дистанцията между господар и робиня също се е стопила значително.

— Ти се показва като способен ученик — призна скрирът. — Постигна повече, отколкото можеше да се очаква предвид произхода ти.

Тегрек спря погледа си на Ахеос, сякаш се опитваше да проникне в душата му. Ахеос на свой ред стори същото и видя човек, който плува в чужди води и бързо се отдалечава от познатия бряг.

„Какво ли е било да растеш в свой свят, който няма нищо общо със света на хората около теб?“ Разделението между Умели и Неумели беше границата между яркото ново и избледняващото старо. На пръсти се брояха малцината, способни да прескочат тази разделителна линия и да надникнат от другата ѝ страна. Сети се за Че, която охотно се беше съгласила да поделителната границата с него. И откри, че се възхищава на Тегрек за постигнатото. Едва ли е било лесно да зальже Империята с шепа фокуснически трикове и после да си извоюва тихомълком свое кътче в нея. И сега не изглеждаше да му е много лесно, въпреки.

— Искате да направим размяна — изрече след дълго мълчание Тегрек и отново хвърли поглед на момичето. — Да променим условията на сделката?

— От векове се опитваме да държим промяната настрана — отбеляза сухо скрирът. — Сега откриваме, че промяната е неизбежна, така че, да, ще има промяна и в нашата сделка.

— Разбирам какво искате от мен — каза Тегрек, — но може би вие не разбирате от какво искате да се откажа.

Скрирът сви устни.

— Ахеос, онзи там, той знае. Защото е изгнаник и е тук за кратко. Избрал е да живее не с нас, а с враговете ни. Въпреки това е тук и това показва, че верността към великите мистерии преодолява всичко останало. Самият ти можеш ли да погледнеш към Империята, към чина си, към годините служба и да си кажеш: „Това е нещо, от което не мога да се откажа“?

— Трябва да помисля — настоя той.

— Нека размислите ти не се проточват извънмерно — предупреди го старицата.

Тегрек съблече робата, излезе от стаята и тръгна към стражите от ескорта си, които го чакаха по-надолу по коридора, но не им каза нищо, потънал в мислите си.

„Винаги съм вървял по ръба“ — каза си.

Той беше майор Тегрек, губернатор на незначителния Тарн, студено провинциално градче, което Империята си беше направила труда да превземе само защото се намираше в района на нейната разширяваща се южна граница. Молецородните, изолирани и назадничави, не можеха да предложат нищо на Империята — не ги биваше нито за бран, нито за тежък труд, бяха народ от отшелници и чудаци. Същото Тегрек се беше погрижил да потвърди с доклади до началниците си, с добре премерен тон на страдалческо негодувание.

Наистина вървеше по ръба, но не с вяло примирение, а като човек със силна амбиция, който не се страхува да манипулира другите и да подкрепя неуморно късмета си. Не знаеше за друг майор, издигнал се до губернатор, пък било и на незначителна дупка като Тарн. В същото време Тегрек беше инвалид — живееше с грижливо

крита умствена деформация, неспособност да проумее неща, които сънародниците му приемаха за повече от естествени. Въпреки всички предпазни мерки недъгът му не остана скрит докрай и бодеше в очите дори онези, които имаха полза от бързото му издигане. Усещаха, че има нещо нездраво в него, но така и не проумяваха какво, защото истината далеч надхвърляше въображението им. Светът, в който живееше Тегрек, не се вместише в границите на техния светоглед.

Откакто дойде в Тарн, Тегрек откри още едно въже над пропастта, по което да балансира. Лъскаше неуморно публичния си образ на суров имперски губернатор, поел задачата да ръководи това самотно, древно и грозно място и да изслушва с разбиране оплакванията на служителите и войниците си, които приемаха назначението си тук като наказание. Зад тази фасада обаче Тегрек беше нов човек. Преди да пристигне тук, беше учил магията както дойде, от стари книги или от разговори с роби от далечни земи. Беше дошъл в Тарн с половинчато знание, скърпено оттук-оттам, което му беше помогнало да оцелее и да се издигне в Империята само защото го беше използвал както уличните измамници използват сръчността си — жертвите чуваха думите му, виждаха как ръцете му разместват чашките, но никой така и не разбра защо топчето не е там, където би трябвало да бъде. Открай време живееше в страх, че ще го разкрият — не дребните му измами, а истинската му същност. И нито за миг не бе дръзнал да се нарече провиждащ.

Ала точно провиждащ го бяха нарекли молецородните. Те бяха надменни, горди и самомнителни, но не се интересуваха от произхода и расата, а от таланта. През времето, прекарано тук, разнищените парчетии на неговите познания бяха съшити в цяло платно. Никой не оспори таланта му, макар молецородните за пръв път да виждаха осороден магьосник. Нищо чудно да беше първият от Вещото време насам.

„Не ми е мястото тук“ — помисли си. Само че за него място нямаше никъде. Беше си проправил пътя в Империята като паразит, а тук, в Тарн, нямаше нужда да крие какъв е. Нямаше да е първият предател в историята на Империята, нито първият губернатор, предал своите. Утеши се с мисълта, че в Капитас никога нямаше да проумеят защо е направил онова, което щеше да направи.

Беше взел своето решение.

10.

Кавалерията като бойна единица не беше част от традиционната имперска армия, но генерал Претер беше опознал достатъчно потенциала ѝ по време на Дванайсетгодишната война и разбираше ползата от нея. Обикновените коне бяха твърде крехки за имперския военен стил, затова сега Претер оглеждаше войниците си от висотата на седло с висок преден лък, здраво прикрепено към гърба на брониран бръмбар, дълъг над три метра от мандибулите до опашката. Наоколо му тежките бойни машини на Шеста армия пъплеха напред с механична решителност, която, по негово мнение, беше до голяма степен илюзорна. Машините редовно се разваляха във вихъра на сражението, а Претер не се сещаше и за една битка без някое автовозило да замлъкне в най-неподходящия момент. Беше се научил да не разчита на тях.

Въпреки това автовозилата съставляваха централния юмрук на неговото настъпление, защитени зад паравана на леките въздушни отряди, които летяха в клин напред. Пехотата — а Шеста армия разчиташе на пехотата си повече от обичайното за имперските военни сили — маршируваше в големи извити крила по двата фланга. Самият Претер се движеше с най-бавните машини в центъра, два пъти от личните му телохранители яздеха край него, а останалите вървяха след тях, без да изостават въпреки тежките си брони.

Когато прати войниците си напред, Претер беше убеден, че се вдига много шум за нищо. Съгледвачите на генерал Малкан докладваха за малка войска, наброяваща към две хиляди души или по-малко, при това не сарниански войници, а обикновени бандити и негодяи. Въпреки това Претер беше решил да им види сметката. Не би било добре, ако Малкан спечели още слава в тази кампания. Младият генерал беше човек, комуто постоянно трябваше да се напомня кой ръководи парада.

Сегашното нямаше да е като при Масаки, разбира се. Още помнеше блясъка на водните кончета, как се втурнаха в атака и

изпълниха небето, а земята под тях възвря от сенките им. Често се сещаше за цветовете — червено и златно, искрящо синьо и зелено във всички оттенъци. Помнеше ги в устрема на величествените, свирепи нападения, помнеше ги и мъртви — като цветя след буря, осеяли бойното поле, покосени от неговите балисти и арбалети.

Теренът тук не беше подходящ за открито сражение — хълмист и нарязан от големи и малки потоци, които щяха да затруднят значително неговите автовозила. Склоновете бяха каменисти, голи в голямата си част, обрасли с трънливи храсталаци и нашарени от малки горички, тук-там загрозени допълнително от колибите на козари и пастири на стада от листни въшки. Заради релефа лявото крило на армията му се беше разточило по склона и билото на едно възвишение, където трънаците бавеха и изнервяха хората му, а дясното се придвижваше през долина току пред следващия хълм, с летящи съгледвачи по външния периметър, които да се оглеждат за евентуална засада. Машините пълзяха по протежение на долината от двете страни на голям поток, съумял с цената на столетни усилия да си издълбае своя бръчка на картата. В същото време генерал Малкан водеше Седма армия по обходен маршрут с намерението да излезе в гръб на противника и да избие до крак оцелелите.

„Този човек го бива единствено да разчиства след мен...“

Противникът още не се виждаше от позицията на Претер, но летящите отряди в авангарда бяха дали уречения сигнал, което означаваше, че разбойниците не са далеч. Според разузнавателната информация, парцаливата войска беше издигнала дървени заграждения и барикади напреко на долината — укрепления, които нямаше как да ги защитят от нападение по въздуха и лесно щяха да бъдат прегазени от автовозилата. Претер се чудеше защо изобщо си правят труда да организират отпор.

Свъси чело и се хвана по-здраво за високия лък на седлото, докато ездитният му бръмбар пъплеше през каменист участък. Оставаше въпросът със съгледвачите, разбира се. Които и да бяха, враговете му безспорно умееха да елиминират разузнаването на генерал Малкан. Този път обаче съгледвачите се бяха върнали живи и здрави с информация за малкото укрепление. Значи им е било *позволено* да го видят.

Дълго си беше блъскал главата над този факт, но така и не стигна до друго решение, освен да разгъне войската си така, че да загради възможно най-голям участък, а летящите отряди да прати по крилата като предпазна мярка срещу засади. „Само че кой би бил толкова луд, че да организира засада на цяла армия?“

Една от машините залитна тежко и Претер реши, че е нагазила в потока. Само че бреговете му бяха доста встрани от машината. Без никаква видима причина автовозилото буксуваше в прашната земя, колелетата му се въртяха на празен ход, а после потънаха до осите, изхвърляйки широко ветрило от пръст и прах, които заслепиха Претер и той вдигна ръка да предпази очите си. И без да вижда, само по звуците, разбра, че закъсалото автовозило си има компания. Още една машина, този път вляво от него, внезапно изпадна в затруднено положение. Претер смуща бръмбара си с дръжката на малкия камшик и подкара животното към закъсалата машина. Само след няколко крачки насекомото залитна, пропадна в зейнала под краката му дупка и единствено с цената на огромни усилия успя да издрапа обратно. Ямите бяха навсякъде — под повърхността долината беше надупчена като сито. Досега не бяха забелязали ямите, защото пешаците бяха леки и не пропадаха през непокътнатия горен пласт земя, но машините около Претер, и колесните, и верижните, до една буксуваха безпомощно, а онези с метални крака се бяха откъснали напред от общата група.

— Водещите автовозила да намалят скоростта си наполовина! — нареди Претер и един от хората му пришпори моментално животното си, като заобикаляше заседналите машини. — Да дойдат инженери да освободят заседналите — добави Претер и друг от ескорта му отпраши да предаде нареждането.

— Генерале! — Войник от леките въздушни отряди кацна до него, като кашляше от прахта. — Генерале, атакуват левия фланг.

— Откъде?

— Врагът е заел позиция в гористата местност отпред, генерале.

— Ами атакувайте на свой ред и го изкарайте на открито.

— Търпим големи загуби.

— Защо? — Претер се наведе към него от седлото си. — Каква е числеността на противника?

— Неизвестна, генерале. ВЪоръжени са с щраколъкове. Успяхме да скъсим дистанцията, но летящите отряди дават много жертви.

Претер отвори уста да даде указания, но в същия миг някъде напред избухнаха взривове, както вляво, така и вдясно, и засипаха него и хората му с камъни и пръст.

„Трябва да видя какво става“ — реши той.

— След мен! — извика и обърна бръмбара си да изкатери склона на съседния хълм. Плътна пелена от прах закриваше гледката и Претер разбра, че взривовете отпреди малко са имали за цел не да нанесат поражения, а да осигурят максимално прикритие за истинските действия на противника.

Нещо просветна в прашния облак зад него, последвано от приглушен трясък. Звукът му беше познат — години наред работеше с инженери и не би могъл да сбърка характерния звук на избухнала граната. Нещо повече, само по звука разбра, че гранатата е с нарязана обшивка, а не от обикновените гладки модели, което означаваше, че металните парчета ще се разлетят около мястото на взрива в равномерен шрапнелен дъжд.

Още пет взрива долетяха иззад него, а той все така не виждаше нищо. Влудяващо беше да не знае какво става, да гадае дали цялата му войска е подложена на унищожение, или пораженията са минимални. Въздухът бързо се изпълни с мъже, които излитаха панически и без ред, за да избягат от прашния облак. Чуваше се припукване на енергийни залпове, прозвуча и басовият глас на един от моторизираните оловомети, които Претер беше включил в начинанието като артилерийско подкрепление. А после генералът най-сетне стигна до хребета на възвишението и проби прашното одеяло.

— Сигурно вече се бият — отбеляза Паропс.

— Кой? А, имаш предвид онова приятелче на Стенуолд със странния прякор. — Балкус се намръщи. Застанал на крепостната стена, той виждаше като на длан бежанския лагер около града, чиито обитатели сарнианците пропускаха през крепостните врати на групички от десетина-петнайсет души. Сарнианските мравкородни бяха притиснати от вилата на двузъба дилема. От една страна, нямаше никакво желание да пускат в града си, особено по време на война,

хиляди недоволни, гладни и съмнителни чужденци. От друга, както Паропс беше изтъкнал, онова момче, водното конче, се сражаваше за тях дори в момента, за да забави максимално имперското настъпление, така че сарнианците да приведат в съвършен ред отбранителните си системи. Като всички мравкородни, сарнианците бяха хора прагматични, съзнаваха, че поетите задължения трябва да се спазват, а също и че ако захлопнеха портите си в лицата на хората, които Салма беше взел под крилото си, споменът за това предателство би отровил връзките им с останалия свят за десетилетия напред.

— Наричат го капитан на Равнинската чет, лорда от пущинака — отбеляза Паропс.

— Принцът от пущинака — поправи го Балкус, изричайки с наслаждение чуждоземската дума. — Момчето се справя добре. Дано доживее да се порадва на постигнатото.

Паропс погледна към новата обсадна машина, която издигаха с макара към върха на стената. Беше гигантска балиста за многократна стрелба с два чифта рамене и масивен щит, който я защитаваше отпред и отгоре, само с тесен процеп, през който артилеристът да се прицелва. Оръжие далеч по-ефикасно от големия катапулт на неговата кула в Тарк.

„Ако имахме по-добри занаятчии, дали нямаше да?...“ Ала Тарк беше паднал толкова категорично, че едва ли и най-модерните машини биха могли да го спасят. А и историята на града им не предполагаше наличието на по-добра техника — вековна изолация и търговски връзки повече с Паешките земи и скорпионородните от Ръбатата пустиня, отколкото с останалата част от Равнините. Модерното си въоръжение Сарн дължеше на сътрудничеството с бръмбарородните. Тукашните мравкородни бяха загърбили част от наследството си, за да отворят място на бръмбарските занаятчии и техните чуждоземски идеи. Повече чужденци по улиците, повече новаторски идеи в колективното съзнание на града. И никакви роби. „Никакви роби!“ Макар че лично той рядко беше прибягвал до услугите им, все още не можеше да проумее как е възможно такъв голям град да функционира без помощта на робския труд. „Как изобщо се справят без тях?“

Освен бежанците на Салма, пред града се трупаха и новопристигнали от севера. Повечето още не бяха помолили да ги пуснат в Сарн, ала решаха ли да влязат, сигурно нямаше и да питат за

разрешение — щяха да прелетят през крепостните стени и да подложат на изпитание новата въздушна отбрана на града. Доста време беше отнело на така наречената Древна съобщност да събере силите си и още повече, поне според слуховете, да реши колко точно да изпрати. Балкус се беше пошегувал, че нямало да се изненада, ако някоя сутрин пред портите на Сарн пристигнел самотен богомолкороден воин с твърдението, че той е армията на Нетион.

Богомолкородните бяха пословично недружелюбни хора и макар че мъже и жени от Етерион нерядко се наемаха на работа в Сарн, Нетион беше най-изолираната и затворена в себе си общност в целите Равнини. Въпреки това накрая все пак бяха дошли и продължаваха да пристигат. Дошли бяха с обичайната си пренебрежителна арогантност, поединично или на групички от по двама и трима, после на по-големи групи от десетина или двацет, докато пред града не се оформи рехав лагер от стотици богомолкородни воители, които постоянно се местеха и бройката им трудно можеше да се установи. Продължаваха да пристигат и никой не знаеше — навярно дори стариците, които ги предвождаха — колко ще се съберат накрая.

С тях бяха дошли и молецородни, по-малко на брой от богомолкородните, но все пак неколкостотин сивокожи и белооки мъже и жени вече чакаха пред портите на Сарн. И не само закачулени учени и откачалки при това — молецородните от Доракс бяха дошли екипирани като за война, с доспехи от подплатена кожа, с лъкове и ножове, но най-вече с крилете си и със силното си зрение, за което мракът не беше пречка. Новите възможности, които се откриваха благодарение на тях, буквално бяха взривили царския двор на Сарн с новаторски идеи.

— Командир Балкус! — извика някой откъм стълбите, вкопани в крепостната стена. Наведоха се през парапета и видяха закръглен мравкороден с богаташки одежди в бръмбарски стил. Двама сарниански войници го бяха спрели по средата на стълбата и той гледаше нагоре, стиснал торбеста шапка в ръце. — Командир Балкус! Трябва спешно да говоря с вас!

— И кой, моля, сте вие? — попита Балкус и тръгна към върха на стълбището.

— Казвам се Плиус. Вашият господар, Стенуолд Трудан, ме познава.

„О, познава те и още как — помисли си Балкус. — И подозира, че си намислил нещо.“ Тръгна надолу по стълбите към малобройната групичка. Знаеше, че Паропс го следва по петите, толкова сигурно, все едно можеше да му чете мислите.

— Какво искаш? — Новодошлият се усмихваше прекомерно любезно, като човек, който отчаяно се опитва да внуши доверие у своя събеседник. Балкус посегна несъзнателно към дръжката на меча си.

— Трябва да говоря с някого от сарнианските тактици. Най-добре лично с царя им, но в краен случай и високопоставен член на двора ще свърши работа.

— Защо? — зададе поредния си въпрос Балкус, но в същия миг усети раздвижването, внезапно шумолене в колективния ум на града. Бившите му съграждани го държаха изолиран от мисловната мрежа, но мислите им въпреки това се просмукваха през бариерата. Сега дори за него стана ясно, че нещо голямо се случва. Усещаше как войниците са вдигнати под тревога, долавяше напрежението на въоръжени мъже и жени, които тичат да изпълнят получените заповеди.

— Мисля, че ей сегичка ще разберем защо — обясни услужливо Плиус.

Десет минути по-късно тримата мравкородни, от три различни града, стояха на западната стена заедно с една прошарена сарнианка, тактик от царския двор. Наблюдаваха приближаването на още войници към града. Войниците бяха твърде далеч и детайлите се губеха заради разстоянието. Мухородни куриери вече летяха натам да докладват за числеността и принадлежността им. Но едно беше ясно въпреки разстоянието — войниците бяха мравкородни. Съвършеният строй на каретата им не можеше да се сбърка.

— Шестстотин войници — обясни Плиус. — От Цен.

— Какво е това Цен и къде е? — попита Паропс.

— Град в западните краища на Равнините, отвъд Век — обади се жената тактик. — Обясни какво знаеш — нареди на Плиус тя.

— С удоволствие. Аз всъщност не съм агент на майстор Трудан от Колегиум, тоест не само негов по-точно, а и на царицата на Цен. Откакто дойдох в Сарн, тази роля не ме затрудняваше с нищо, освен с редовните доклади, които изпращах, но миналия месец получих нови заповеди. Заповеди, които ме назначават за техен посланик, с ваше позволение.

— И какво има да ни съобщи шпионинът, превърнал се така внезапно в посланик? — попита остро сарнианката. Каквото Плиус кажеше пред нея, щеше да бъде чуто от царя, а и от целия град, ако това се сметнеше за целесъобразно.

Дебелият мравкороден сви рамене.

— Цен е далече оттук — каза той. — Цен е малък и приятелски настроен. Ако осородните разрушат вашия град, рано или късно ще се появят и пред нашите порти, а ние не ще можем да се защитим. Това накратко е искрената позиция на Цен, която лесно ще потвърдите и чрез собствените си източници.

Жената тактик кимна.

— Затова — продължи Плиус, — Цен ви праща тези войници да помогнат в отбраната на Сарн. Повече не можем да отделим, съзнаваме, че малкият ни жест едва ли ще реши битката, но трябваше да направим *нещо*. Не сме участвали във вашите военни съвети, нито бихме искали да станем част от Равнините, защото сме си добре така, далеч от центъра на бурята. Въпреки това съзнаваме нуждата да помогнем според скромните си възможности. — Взе да мачка шапката в ръцете си и това беше единственият признак за вътрешното му напрежение. — А нуждата — добави той — е преголяма.

Претер направи бърз анализ на ситуацията. Солидните формации на тежката пехота по лявото крило се придвижваха бавно и с вдигнати щитовете по трънливия, неравен терен. Леките въздушни отряди над тях кръжаха по протежение на колоната, впускаха се напред, после се връщаха. От врага нямаше и помен, виждаше се само залесеният участък по хребета на възвишението и надолу по склона му, само че между авангарда на тежката пехота и дърветата земята беше осеяна с трупове на осородни войници.

„Проклет да е Малкан, задето допусна да се сдобият с новото оръжие“ — изруга наум генералът. Опита се да пресметне колко бойци може да се крият в гористия участък и стигна до извода, че ако са нагъсто, числеността им като нищо може да надвишава и хиляда души.

Оловометът изтреця наблизко, тежкото му каменно гюле описа дъга над пехотата и се заби между дърветата. „Трябват ми още оловомети на позиция.“ Само че артилерията при дясното крило не би

могла да се придвижи навреме, освен това не беше разумно да оголва този фланг. Пришпори бръмбара си и го подкара в тръс след бавно напредващата пехота. „Твърде бавно“ — ядосваше се той. Виждаше ги как се свиват зад щитовете си. При сегашното разстояние снарядите на щраколъковете отскачаха от тях, но пехотинците очевидно знаеха, че продължат ли напред, това ще се промени.

— Дайте сигнал на офицерите от въздушните отряди — нареди Претер и един от телохранителите му разгъна голям червен флаг и започна да го размахва в широки дъги над главата си. — И част от щракометците да дойдат тук. — Даваше си сметка, че това е била първата му сериозна тактическа грешка. Беше подценил новото оръжие и беше оставил щракометците в ариергарда на войската си.

Офицерите на леките въздушни отряди кацаха един подир друг наоколо му и той се завъртя на седлото си да ги огледа. Видя осородни войници с леки доспехи, които да не затрудняват излишно полета им, въоръжени с мечове, копия и огнените жила на Изкуството си. Те бяха опората на всяка имперска армия, но и даваха най-много жертви. Умираха със стотици, за да осигурят възможност на пехотата да се придвижи към центъра на бойното поле. Ала това беше предназначението им във всяка атака, затова съчувствието беше излишно.

— Дойде решителният момент, мъже! — ревна той. — Искам тежката пехота да стигне до гората и да смачка врага, но ако сме научили нещо от сражението със сарнианците, то е, че щраколъковете могат да покосят и най-тежко бронирания фронт. Знаете какво означава това. Искам да полетите към гората, по цялото й протежение, и да заемете позиции сред дърветата, където ще бъдете по-трудна мишена. — Нови експлозии изтрещяха надолу по склона и той обърна инстинктивно глава нататък. Непростима грешка от негова страна — като военачалник, той трябваше да запази самообладание и така да даде пример на останалите. — Знаете дълга си — добави той. — Заемайте се.

Не един и не двама сред офицерите на въздушните отряди увесиха нос при тази заповед, но всички разпериха криле и отлетяха към своите позиции. Претер обърна ездитното си животно и го пришпори назад покрай колоните от тежкобронирани бойци, като крещеше:

— Въздушните ще ви осигурят време да се придвижите! Не го губете! Веднага щом започнат атаката, искам да ви видя, че *тичате!*

Вдигна поглед към леките въздушни отряди, които кръжаха в небето. Както и очакваше, врагът предвиди хода му и още преди масираната атака да е започнала, десетки осородни войници западаха безпомощно към земята. Той не отдели погледа си от тях, защото беше негов дълг да види докрай клането, предизвикано от собствената му заповед.

А после щурмът започна, стотици летящи бойци се юрнаха като гигантски облак към дърветата, редиците им се сгъстяваха все повече и скоро вражеските щраколъкове сваляха цели гроздове мъже едновременно. Хипнотизиран от тази ужасяваща гледка, Претер остана глух за тропота и дрънченето на тежката пехота, която подтичваше напред доколкото го позволяваше теренът, войниците бяха вдигнали високо копията си, за да не се закачат в гъстия храсталак.

— Генерале!

Обърна се и видя куриер да каца недалеч от него, дотолкова покрит с прах, че приличаше на привидение.

— Какво става долу?

— Мухородни, генерале — докладва куриерът. — Летят над нас и пускат бомби. Целят се в автовозилата.

„Сигурно само тях могат да различат през пелената от прах.“

— Тръгнете напред — нареди Претер. — Тръгвайте веднага след пехотата и обстрелвайте укрепленията им по земя и от въздуха. А леките въздушни отряди да разчистят небето от мухородните.

— Слушам, генерале. — Куриерът излетя, но едва издигнал се във въздуха, падна обратно, прободен от стрела.

— Генерале!

Претер вече се обръщаше да види откъде е дошла стрелата.

Шокът се стовари отгоре му като удар с чук. Нови въздушни отряди се включваха в сражението. Само че не бяха имперски, а истинска сбирщина от мъже и жени — мухородни, молецородни, богомолкородни, дори бръмбароиди и полуродни. Сега, когато имперските въздушни отряди по това крило водеха битка при дърветата, новодошлите временно се оказаха без конкуренция в небето, спуснаха се към тежката пехота, удряха я по фланга кой където свари, стреляха с арбалети, лъкове или просто хвърляха разни неща по

пехотинците. В атаката им нямаше нито ред, нито дисциплина, щурм като техния би бил срам за всеки имперски офицер, ала въпреки това в действията им се долавяше някакво единство. Парцаливите негодяи явно бяха тренирали заедно нападението.

Пехотата отвърна с жила, въздухът се нажежи и запука от енергийните залпове, но летящият враг вече се оттегляше, след като беше прекратил напредъка и развалил строя на имперското формирование.

Претер изкриви лице в гримаса.

— Едно отделение от тежката пехота да се върне тук! — извика той към телохраниелите си. — Нека са две.

— Генерале?...

— По-бързо!

Обърна животното си. Вече знаеше какво трябва да направи. Най-после, миг преди да е станало твърде късно, положението му се изясни. Кой щеше да е следващият участък от терена, който да избухне под краката им? При ариергарда на войската му най-вероятно... или откъм обратния склон на хълма, който той използваше за наблюдателен пост в момента. Врагът бе имал предостатъчно време да обработи терена, да го подкопае и минира, при това със завидно умение. Собствените му съгледвачи не бяха забелязали и следа от цялата тази дейност.

Колкото до укрепленията и окопите напред, Претер можеше да заложи чина си, че са празни. От самото начало знаеше, че е попаднал в капан, но едва сега разбираше механизма му.

Двете отделения тежки пехотинци се връщаха на бегом и той им извика да се строят в редици пред него.

— Генерале, въздушните... — започна един от офицерите.

Претер хвърли поглед към леките отряди, които още се сражаваха в края на гората. Сметнал бе, че врагът там ще се оттегли веднага щом стане ясно, че имперската армия е захапала стръвта, но изглежда, беше сгрешил и в това. Предводителят им явно притежаваше равни количества лукавство и безразсъдна смелост, качества, които биха били достойни за възхищение у един имперски генерал, но които трябваше да бъдат смазани по най-бързия начин у един враг на Империята.

Зад него земята под краката на пехотата внезапно изригна. Бръмбарът на Претер политна напред, после се изправи на крака и заразмахва лудешки антените си. Претер се хвана здраво за високото седло и огледа небето за гранатчици. Не видя нито един.

До ушите му стигна кухият трясък на оловомет, отдалече. Валма дим се издигнаха над билото на един от залесените хълмове в съседство.

Артилерия? Собствените му оловомети вече се завъртаха към дима, инженерите трескаво изчисляваха ъгъла и разстоянието.

И точно тогава врагът се появи — изникна от билото на неговия хълм, по земя и по въздух. Претер преглътна през сухо гърло. Прииждаха на бегом, истинска сбирщина от форми и размери — бронирани мравкородни войници, богомолски стрелци и мечоносци, паяци, бръмбари и скорпиони, минаски бойни бръмбари, тромави конощипородни. Утайката на Равнините и на Империята, мръсна пяна от гневни мъже и жени, която заплашваше да удави позициите на осородните.

Макар съзнанието му да се клатушкаше между нерешителност и страх, очите му подаваха информация за числеността на врага. Две хиляди, може би три... и много от тях носеха плячкосани имперски доспехи и оръжие. „Нима стигнахме толкова далеч, само за да въоръжим всеки негодник в Равнините?“

— Копия в земята! — изкрещя той и поведе кавалерията си между каретата на пехотата. — Някой да повика въздушни от другия фланг. Трябват ни тук! Основната атака е насочена тук! — „Уведомете Малкан“ — понечи да каже, но последната заповед си остана неизречена. Нямахше да я изрече дори заради живота на всички войници, които щяха да погинат тук. Нямахше да смири гордостта си дотам, че да поиска помощ от Малкан.

Като цяло неговата войска надвишаваше вражеската с десет към едно, ала тук и сега съотношението, уви, не беше такова.

Тя, позната преди като Скръб в окови, а сега като Драгоценната на водните кончета, гледаше как летящите воители на Салма се гмурват отново в прашния облак. Празните ѝ бели очи следваха полета им и тя

се питаше колцина ли ще загубят днес. Мразеше сраженията. Мразеше войната.

Обичаше Салма, който я беше намерил в самата паст на имперската армия. Именно затова се беше нарекла Драгоценната на водните кончета, след като беше носила името Скръб в окови, а после за кратко и Радостта на Ааген. Салма също не обичаше войната и това бе едно от нещата, които Драгоценна най-много ценеше у него. Може би не я мразеше колкото нея, но не я обичаше, не изпитваше варварска наслада от масовите убийства. Свирепата атака, която предвождаше сега, беше продиктувана от любовта му към нея и от любовта, която един принц изпитва към поданиците си. В Сарн се бяха приютили хиляди хора, които разчитаха да ги защити, и тази битка беше цената — тази и всички други битки, които предстояха.

Салма кацна недалеч и се озърна. Тя хукна към него с развята роба. Усмивката, с която я посрещна, я стопли като слънцето.

— Време е да се оттеглите, Салма — каза му тя. — Армията на осите, всичките им други войници сигурно вече идват насам.

— Точно в това искам да се уверя.

През цялото време войници от парцаливата армия на Салма тичаха насам-натам — прибираха ранените или отстъпваха от други стълкновения. Салма местеше поглед по тях, докато не видя отряд конна кавалерия, който се приближаваше в галоп.

— Фалмес! — извика той. Минаският боен бръмбар дръпна рязко юздите и конят му се хлъзна по песъчливия терен.

— Генерале! — поздрави го минасецът. Титлата беше имперска и Салма не я харесваше, но хората му го възприемаха като свой генерал и той нищо не можеше да направи по въпроса.

— Къде е основната им сила в момента? — попита той.

— Гончетата направиха каквото им беше по силите — докладва Фалмес. Конят му беше потен и дишаше тежко, забеляза Драгоценна.

— Изтеглили сме се, така ли?

— Почти пробихме фронта им, между другото. Но иначе, да, изтеглихме се. — Гончетата бяха отряди, чиято задача бе да създадат у врага грешното впечатление, че далечният фланг на имперската армия е основната цел на атаката. Инструктирани бяха да внесат максимален хаос. Истинският щурм щеше да удари противоположния край на напредващата войска.

— Трябва да довършим работата си тук. Какво става? — попита Салма.

— По-добре виж сам — отвърна Фалмес. — Остана само една групичка, но не отстъпва.

— Покажи ми.

Фалмес обърна коня си и хората му — в по-голямата си част старите му следовници отпреди да срещне Салма — потеглиха след него. Салма разпери криле и се издигна над главата на Фалмес, Драгоценна призова своите, те се разгънаха в многоцветно великолепие, и го последва.

Веднага стана ясно какво е имал предвид Фалмес с последните си думи. Осородните бяха изгубили тази част от долината, имаше много загинали, други бягаха накъдето им видят очите, трети се оттегляха в стегнат ред. Дим от горящите машини вгорчаваше допълнително прашния въздух. Само един отряд в черно и златно беше останал на бойното поле — неколкостотин мъже, обградени в рехав кордон от хора на Салма. Драгоценна забеляза, че само неколцина от тях са осородни.

— От помощната войска са, Салма — каза тя. — Пчелородни.

— Виждам.

— Времето ни притиска, генерале — предупреди го Фалмес.

Салма кимна и тръгна напред. Видя няколко арбалета да се вдигат, но вярваше, че бързите му реакции и страхът от възмездие ще го предпазят.

— Кой командва тук? — попита на висок глас.

Войниците се раздвижиха, после напред излезе стар осороден. Салма се намръщи. Надявал се беше сред помощните войскари да няма високопоставен осороден офицер, който да възпре естествения им стремеж към дезертъорство.

— Ти трябва да си лордът от пуцинака — заговори осородният с ясен глас, който с лекота преодоля разстоянието. — Аз съм генерал Претер от Шеста армия.

Последното предизвика раздвижване сред хората на Салма. „Генерал? Истински осороден генерал?“

— Генерале — каза Салма с пълното съзнание, че остатъкът от имперските сили няма да стои и да чака неговите речи. — На вас и

хората ви мога да предложи един-единствен шанс. Предайте се, хвърлете оръжията си и аз ще ви пощадя живота.

— Трябва да ви поздравя за начина, по който проведохте това сражение, федерален — изрече генерал Претер, сякаш всичкото време на света беше негово. — Сега разбирам колко оскъдни са били ресурсите ви и колко далеч сте стигнали въпреки това.

— Ще се предадете ли? — настоя на своето Салма.

— Знаете, че няма да го направя.

Салма изскърца със зъби.

— В такъв случай се обръщам към помощните войскари с вас. Няма причина да отстоявате чужд инат и да умираете заради своите поробители. Може да се влеете в нашите редици, да се върнете по домовете си или да отидете където решите, но трябва да оставите оръжието, и то сега, веднага. Не разполагам с време да ви дам втори шанс. Защо да умираете за Империята, когато можете да живеете за собствения си народ?

Отговори му тишина. Пчелородните го гледаха втренчено. Нито един не помръдна и Салма прочете нескрита гордост, почти сърцераздирателна гордост, по лицето на генерала.

— Получихте отговор — каза осородният. — Не ви остава друго, освен да влезете в битка с нас. — С тези думи Претер се върна сред хората си, които склчиха щитове около него да го защитят.

— Салма, армията им сигурно се е прегрупирала вече. Нямаме време.

„Не мога да ги пощадя — помисли си студено принцът. — Ако сред тях нямаше генерал, може би, но така... Какви неща се налага да върша заради войната.“

— Доведи щракометците — нареди тихо той и Фалмес пришпори без колебание коня си, като извика на висок глас заповедта.

— Съжалявам, генерале — каза Салма и отстъпи назад. — Позволете да ви поздравя за мъжеството.

— Хайде да вървим — прошепна му Драгоценна и сложи ръка на рамото му. — Едва ли искаш да видиш това с очите си.

— Така е, не бих искал — кимна Салма. — И точно затова трябва да остана.

Новият цар не се срещна с него и Салма прие това за лош знак. Дошъл беше в Сарн по най-бързия начин, изтощил беше до смърт един кон, за да измине разстоянието с минимален ескорт в лицето на двама от бившите разбойници на Фалмес, комуто беше поверил командването на Равнинската чет до завръщането си.

А там, в пущинака, имперската армия напредваше упорито въпреки постоянните атаки на неговите хора. Смъртта на генерал Претер беше спряла осородните за два дни, колкото Малкан да внесе необходимите промени в организацията, а после отново бяха поели напред.

Едва влязъл в града, Салма се срещна с хлеббаркородния Сфайот, който му докладва за бежанците. Фалмес може и да се грижеше за реда в армията му, но истинският народ на Салма беше тук — три пъти повече цивилни, предвождани от престарял хлеббаркороден.

Срещата в Сарн не приличаше на военен съвет, а на боен инструктаж. Времето за празни приказки беше отминало, ред беше на разговорите по същество и вземането на конкретни решения. Стаята беше малка, а около масата се бяха събрали едва десетина преговарящи. Сред тях нямаше държавници и политически лидери, които с една своя дума подпалваха война или сключваха мир, не, тук се бяха събрали командири, които щяха да водят войната на практика. Освен Салма от Равнинската чет, около масата седяха Балкус, Паропс и мравкородният чуждоземец Плиус; Сидре, тънка богомолкородна със сурово лице, която командваше бойците от Древната съобщност заедно с мълчалива молецородна с многопластова броня, която така и не им каза името си; както и дебел бръмбаророден, представляващ така нареченото сарнианско опълчение — нередовна войска, съставена от доброволци измежду обитателите на чуждестранния квартал. В добавка към така изредените на съвета присъстваше и сарнианка с прошарена коса, тактик от царския двор. Салма се беше надявал, че царят лично ще ги удостои с присъствието си.

„Но пък царят ще чуе всичко, разбира се“ — утеши се той. Това би трябвало да е достатъчно. Салма кимна с усмивка на Паропс, когото не беше виждал от обсадата на Тарк.

— Командири — започна сарнианката, обръщайки се към всички им. — Осородните приближават. По наша преценка до битката остава най-много десетница.

— По-малко, бих казал — прекъсна я Салма. — Според собствената ми преценка.

Сарнианката го изгледа безизразно. „Дали вече могат да ме жертват? Дали не надживях ползата, която имат от мен?“ В лицето на тази празнота, зад която се криеха мислите на целия град, Салма изведнъж се почувства дребен — не принц и боен командир, а обикновен разбойник, когото градът-държава търпи по милост.

А после тя каза:

— От вашата позиция нещата се виждат по-ясно, тактик.

Салма едва не пропусна титлата покрай ушите си, но другите мравкородни около масата затаиха дъх, когато чува сарнианката да я изрича. Но не титлите бяха важни.

— Разбрах, че сте се погрижили добре за моите хора — каза той. — Имах известни съмнения дали смъртта на царицата няма да промени договорките ни.

Лицето ѝ остана все така безизразно, но това можеше да се очаква от мравкородните — външната проява на чувства беше рядкост и Салма беше свикнал с това. Уви, не разполагаше с никакви други белези, по които да съди за реакцията ѝ.

— Изборът на монарх се подчинява не на кръвно родство, а на приемственост — уточни сарнианката. — Царят участваше в сключването на спогодбата с вас и вашите хора, следователно се чувства обвързан от поетите ангажименти. Разбрахме, че вършите добра работа на изток. Самотнишкият отряд, който ви пратихме, е пристигнал при вас, нали?

Стотна сарниански войници, толкова бяха сметнали за необходимо да му отделят. Явно бяха очаквали Салма да се сблъска фронтално с осоидите и всички да загинат геройски и напразно. Дано не ги беше разочаровал, че още е жив и че не е пропилял живота на нито един от въпросния отряд самоубийци.

— Бяха безценни — каза той.

— Но не са влезли в битка — отбеляза тактикът.

— Използвах ги за друго — отвърна Салма. Беше разпратил сарнианските войници в различните формирания на своята войска и мисловната връзка помежду им му помогна да координира действията по време на сложното сражение. Без тяхната помощ поне една от атаките неминуемо щеше да закъснее, да подрани, да се проточи или

да премине предсрочно в отбой. Салма беше превърнал самотнишкия отряд в очите и ушите на своята стратегия, чрез които да издава заповеди и да получава доклади от десетки разпръснати по бойното поле формирания.

— Сарн отново има нужда от съдействието ви — уведоми го жената тактик. Другите командири следяха напрегнато размяната на реплики. Това, изглежда, не беше военен съвет, а среща между *него* и офицерите на основната сарнианска армия.

— Имаме споразумение в този смисъл — отвърна Салма с готовност, която не му беше по сърце.

— Искаме да се срещнем с тях в полева битка — каза жената. — Царският двор смята, че полевата битка носи най-големи шансове за победа.

— Въпреки Битката при релсите? — попита Салма. Същият въпрос се четеше по лицата и на другите около масата.

— Сега и ние разполагаме с щраколъкове — напомни тактикът. — Въпреки това си даваме сметка за рисковете. Полевото сражение поне ще ни даде шанс да се оттеглим зад стените на града, ако нещата тръгнат зле. От друга страна...

Салма изчака жената да продължи, макар вече да се досещаше накъде върви разговорът.

— От друга страна — продължи сарнианката, — подобно решение, което изисква да хвърлим всичките си сили в полева битка, ще намали силно възможностите за отбрана на града. Ако събитията не се развият според нашия план — при тези думи в гласа ѝ се прокрадна едва доловимо треперене, което Салма си преведе като: „ако всички загинем на бойното поле“, — нашите хора, а и вашите, ще останат без друга защита освен крепостните стени на града. От нашия таркиански съюзник знаем — тук погледът ѝ се спря за миг върху Паропс, — че осородните имат известен опит с обсадите. За да поемем риска на една мащабна конфронтация с Империята, ние трябва да получим уверения, че стените ни ще издържат, поне докато пристигнат подкрепления отвън.

Салма кимна бавно. Може да не разбираше механиката на обсадните машини, но знаеше какво представлява една обсада. Беше го видял в Тарк.

— И преди да излезете срещу осородните, вие искате техните... какво? Техните...

— Артилерията — вметна отсечено Паропс. — Удар срещу обсадните им машини.

— Именно — кимна тактикът. — Можем да осигурим материалите и занаятчий, които да помогнат, но вашата войска има най-голям шанс да успее в това начинание.

Салма плъзна поглед по присъстващите — Паропс се мръщеше, видимо обзет от лоши предчувствия; двамата мравкородни до него се споглеждаха притеснено; богомолкородната Сидре му кимна почтително.

„Ех, Стенуолд, ако можеше да ме видиш сега.“

— Надявам се, че вашите занаятчий ще знаят какво да унищожат и как — отвърна накрая Салма. — Самият аз не знам нищо за тези умения, признавам. Но с един бърз и изненадващ удар мога да осигуря достъп на вашите хора. Това мога да направя.

— Даваме си сметка какво искаме от вас.

— Дано си давате сметка и какво аз съм поискал от вас.

Жената, а чрез нея и целият град-държава Сарн, кимна утвърдително.

— Поисканото ще бъде изпълнено до последната подробност, стига Сарн да оцелее, за да поеме задълженията си.

През време на усилената езда по обратния път Салма започна да пресмята, да съпоставя дните и цифрите. „Готови ли сме за това? И ако не сме готови, тогава какво?“ Имаше предвид своя специален проект, който беше лишил Сарн и околностите му от ездитни животни. Хората му тренираха от пролетта, всички, които имаха някакъв усет към седлото.

„Опитвам се да водя федерална война с равнински войници.“ Това не беше съвсем вярно, защото войната, която той водеше, нямаше корен във военните традиции на никой народ.

Фалмес го посрещна още в началото на лагера. Минасецът изглеждаше уморен, сякаш не беше спал от последната им среща насам. И сигурно точно така е било — имперският поход принуждаваше нередовната войска на Салма да отстъпва, макар и на висока цена. Хората му все така избиваха разузнавачите, залагаха

капани и ями за автовозилата и изобщо не позволяваха на осоидите и за миг да забравят за тях или да се почувстват в безопасност.

Нещо, изглежда, се е четяло по лицето на Салма, защото Фалмес оголи зъби веднага щом го видя.

— Толкова ли е зле? — попита. — Отрязаха ни, така ли?

— Не точно — отвърна Салма. — Сарн се готви за полево сражение.

— Проклетите мравки никога не си вземат поука — изсъска Фалмес и се изплю на земята. — Още едно полево сражение.

Салма сви рамене.

— Нямам намерение да уча мравкородните как се води война. В конкретния случай и ние, и те искаме Сарн да е в безопасност, докато армията му е извън крепостните стени.

— Не ми харесва тая работа.

— Едва ли на някого му харесва — призна Салма. — Но логиката е очевидна.

— А ние, какво? Ще се озовем между чука и наковалнята?

— Нищо ново, като си помислиш. — Салма въздъхна. — Следите имперците, нали? Разположение на силите, организация на придвижване?

Фалмес кимна.

— Искаш да събера момците, нали?

— Май така ще е най-добре.

„Момците“ бяха офицерите на Салма — парцалива групичка точно като армията му, без единна униформа, без понятие за дисциплина, но пък отдадени на командира си. И още по-отдадени на целта, която той си беше поставил. Фалмес и мухородната Чефре бяха с него от самото начало, както и един мейниски мравкороден от разбойническата банда на Фалмес. Сред по-новите попълнения беше един лаконичен богомолкороден ловец, вечно закачулен в плаща си и несравним стрелец с огромния си лък, дълъг два метра от единия си връх до другия. Морлейр, прегърбеният конощиороден, беше дезертър от помощните войски, точно като Фалмес. Именно на него и хората му дължаха феноменалния успех на подземните капани за имперските автовозила — окопи и ями, които те изкопаха с Изкуството си и с голите си ръце. Имаше един мухороден, умел занаятчия, прехвърлил средната възраст, и полуороден от Хелерон с мравешка и

бръмбарска кръв, който се справяше чудесно с командването на пехотата. Към този свой шарен офицерски щаб Салма беше добавил и командира на сарнианския самотнишки отряд, а сега и шефа на занаятчиите, които царят на Сарн им беше изпратил.

Разясни им новата задача възможно най-сбито. Не че имаше много за обясняване. „Трябва да унищожим бойните им машини“ — гласеше накратко заповедта. После ги остави да говорят един през друг, с прекъсвания и надвикване, да подхвърлят идеи в зачатък, някои от които намериха привърженици, други бяха отхвърлени веднага. Така работеше той — оставяше идеите им да бълбукат и заврят в котлето, докато най-добрите изплуват на повърхността. И сега отдели най-ценното — диверсия, подкрепления в резерв, изненадващ удар, въздушна атака.

— Генералът им ще очаква да направим нещо такова — предупреди ги Чефре. — Не е глупак.

— Ще го очаква, защото именно това е печелившата стратегия за нас — отвърна Салма. — Стратегия, която ние ще приведем в действие.

11.

„Вече съм стар за тези неща.“

Старият скорпионороден, познат като Хокиак, спря за миг, облегнат на бастуна си. Другата му ръка, онази с отчупената щипка на палеца, се поколеба върху дръжката на вратата към задната стаичка. Можеше просто да обърне гръб и да си тръгне. Не ставаше въпрос за печалба. Беше в играта от адски много време, печелил беше от кого ли не, но нямаше да се намери и един, който да го обвини, че се бърка в политиката.

Напоследък бизнесът не вървеше добре. Осородните отлично знаеха, че градът ври под повърхността, нищо че Кимене и бойците от нейната съпротива засега успешно избягваха арестите. Новият губернатор управляваше с желязна ръка. За разлика от стария Ултер, който им залагаше капани с примамки, новият действаше като човек, изпаднал в паника, и вместо да внуши страхопочитание към властта, си създаваше врагове дори там, където можеше да си създаде приятели.

Новият губернатор беше полковник Латвок, за когото Хокиак със сигурност знаеше, че е офицер от вътрешната служба на Рекеф. Латвок не хранеше никакъв личен интерес към Мина и това личеше във всяко негово действие. Не даваше аудиенции, не се съвещаваше с търговците от Консорциума, беше се окопал в двореца си като човек, който се готви за обсада. Нищо чудно Кимене и хората ѝ да му спретнат такава рано или късно.

През последната десетница стана много трудно да се върти бизнес в града, дори за Хокиак. Целият гарнизон се беше изсипал на улиците и раздаваше безогледно правосъдие с цел да вземе страха на минанци и да ги подтикне към послушание. Хокиак знаеше за десетина таверни, затворени от властите по обвинение, че приютяват членове на съпротивата, знаеше също, че част от тях наистина са явки, а други нямат нищо общо с тази история. Хора, които никога не са имали вземане-даване със съпротивата, бяха измъкнати от леглата им и

хвърлени в стаите за разпит, където под заплахата от изтезания признаваха всякакви небивалици и така компрометираха ценната информация, изтръгната от малкото истински заловени революционери.

Едновременно с това гарнизонът се тресеше от вътрешни чистки. Освен че тормозеше града, Латвок беше вдигнал мерника и на собствените си офицери. Неколцина вече бяха изчезнали. Като цяло новият губернатор действаше или като човек, който е сляпо отдаден на някакъв идеал, или като човек, тласкан от панически страх.

Да, бизнесът беше станал труден, но пък печалбите удряха тавана. Съпротивата беше по-силна отвсякога и Хокиак охотно им продаваше всичко, от което имаха нужда, стига да плащаха високата цена за услугите му. Едновременно с това беше извел от града няколко осородни офицери, на други беше осигурил фалшиви документи, с чиято помощ да избягат от несекващите чистки. Разбира се, трябваше много да внимава клиентите му да не се засекаат. Напоследък избягваше да продава информация, защото всички замесени в противоборството бяха способни да му отмъстят жестоко, ако сметнеха, че ги е предал.

Което върна мислите му обратно към новопристигналите, които чакаха в задната стаичка на дюкяна му и искаха да говорят с него.

„Човек трябва да държи счетоводните си книги в идеален ред.“ Давал си бе сметка, разбира се, че рано или късно ще дойде денят, когато ще поискат от него да вземе страна. Самата Кимене вече няколко пъти му беше подхвърляла намеци в този смисъл — смятала го за истински гражданин на Мина и прочие. И осородните скоро щяха да съобразят, че човек с разностранна дейност като неговата със сигурност знае повече, отколкото е склонен да сподели. Този ден несъмнено щеше да дойде.

И ето че беше дошъл.

— Ами ако не ща да участвам в играта? — каза той и почеса с щипка сбръчканата и провиснала кожа под брадичката си. — Не е речено, че трябва да вляза.

— Не влизай тогава — сви рамене бизнес партньорът му, стар и рошав паякороден на име Грилис, слаб като скелет и с дълга сива коса. — Нека търкат столовете.

Уместен израз, помисли си Хокиак. Въпросът бе дали посетителите ще търкат столовете при него или пейката в някой имперски зандан, а второто бе твърде вероятно предвид истинската им роля в голямата игра — роля, за която той се беше досетил, но тепърва предстоеше да установи със сигурност. И точно в това беше проблемът.

— Няма излизане от тази каша, нямаме печеливш ход, накъдето и да завием — оплака се той.

— Досега винаги сме успявали да останем над водата, стари щипалнико — отбеляза Грилис, но в хлътналите му очи се мерна сянка на неувереност. — Или мислиш, че е време да сменим терена?

— Това място го разработвам от много време. Не ми се ще да го видя как запада и се руши. — Хокиак напълни лулата си с една ръка — умение, родено от дълга практика, — после я запали и вдъхна жадно дима. — Ти само имай грижата момчетата да са нащрек, в случай че нещо се обърка. Искам да разкарат труповете и да ги хвърлят в реката, преди някой да е мигнал.

— Лесна работа.

Хокиак бутна врата и обходи с поглед малкото помещение, където се събираше подбраната му клиентела. Повечето ги познаваше отдавна. Двете мейниски нравкородни бяха платени телохранителки, приличаха си като близначки и бяха също толкова близки, а в момента чакаха поредния си клиент. Младата минаска в къшето въртеше заложна търговия с редки предмети и плащаше на Хокиак процент от приходите си срещу разрешението да ползва част от имота му за търговската си дейност. Шумната игра на карти между мухородния ножехвъргач и тримата местни биячи беше прикритие за телохранителите на Хокиак, които чакаха да им даде знак. Полуродният срещу вратата, белязан с минаски и осородни черти, сигурно беше новият контрабандист в града, който, според мълвата, хвърлял мрежи с надеждата да привлече клиенти. Хокиак щеше да говори с него по-късно. Първо да се оправи с другото.

Въпросните посетители, двама на брой, седяха на една ъглова маса. Момичето позна веднага — може да беше стар, но лица помнеше безпогрешно. Каква ли роля играеше сега младата жена, същата, която Хокиак познаваше като племенницата на Стенуолд Трудан?

Че стана да посрещне куцукация към масата престарял скорпионороден. Талрик остана да седи като увито в плащ привидение, закачулено и витаещо нейде далеч.

— Хокиак — поздрави го тя. — Благодаря ти, че се съгласи да се видим.

Той я изгледа, присвил пожълтелите си очи.

— Равнинци рядко се мяркат тъдява — каза и стрелна с поглед Талрик.

— Помниш ли ме? — попита го Че. — Аз съм Челядинка Трудан, племенницата на Стенуолд. — Говореше тихо, така че гласът ѝ да потъва сред говора на другите клиенти. Мухороден младеж спря пред масата им с три плитки купички бира. Хокиак му кимна разсеяно, после се сгъна с демонстративно пъшкане, скърцане на стави и прочие, на един от свободните столове.

— Помня те аз — отвърна скорпионородният. — Кажи ми обаче що дири момичето на оня изкуфял писар в кантората на стария Хокиак? Щото времето не е добро да се ходи по гости. Съобщение ли ми носиш? Или подаръче някое за стареца?

— Аз... имам малко пари — каза Че и моментално прехапа устни. — Извинявай, не исках да... Стенуолд не знае, че съм тук, Хокиак. Мисли, че съм в Тарн, града на молците. Аз обаче чух какво става в Мина и...

— И си скочила в някое летало да навестиш стария Хокиак. — Той се зае да припали лулата си. — Сетила си се за мен, браво.

— Виж, Хокиак, само теб от познатите си в Мина можех да намеря бързо и лесно — отвърна Че. — Имам нужда от помощта ти.

— То май сички имат нужда от това. — Настани се удобно в стола си. — Само не си въобразявай, че понеже познавам чичо ти, ей тъй ще ти отпусна кредит зарад черните ти очи, моме.

— Знам, че си помагал на съпротивата... — започна Че.

— Никога на никого не съм помагал. Продавах им, както продавам на всички. Парите на червенофлагците не са по-различни от парите на другите ми клиенти. — Очевидно чакаше нещо, което Че още не беше споменала.

„За пари ли иска да говорим?“ — запита се тя. Въпреки това продължи да настоява на своето:

— Хокиак, трябва да... искам да се свържа с тях и се надявам ти да ми помогнеш.

Той се усмихна и бледата му кожа се набръчка покрай закърнелите му бивни.

— Виж ти работа — каза бавно. — Защо ли си знаех, че това ще поискаш, а?

— Нямам много, но мога да ти платя...

Той отново вдигна ръка да я спре.

— Помня те аз, моме.

— Добре, значи...

— Теб те хванаха осите, а после бандата на Стенуолд дойде да те измъкне.

— Мен и Салма, да.

— Чух, че те разпитвали.

Че погледна неволно към Талрик. И как иначе — именно той беше човекът, опнал я на масата за разпити, нищо че в крайна сметка така и не я подложи на изтезания.

— Ами... в известен смисъл.

Хокиак въздъхна дълбоко.

— И сега искаш да те свържа със съпротивата.

Че чу как Талрик се размърдва на стола си, сякаш нещо го е изправило на нокти. Миг по-късно сама усети промяната в помещението. Шумните картоиграчи внезапно се бяха умълчали. Чу се стържене на столове по пода и тя погледна отново към осородния.

— Сигурно са хванали някого да лъже на карти — продума едва-едва в опит да разбере какво става.

Картоиграчите тръгнаха към тях. Че видя, че са извадили ножове, и скочи от стола си. Едва когато обградиха масата им, със закъснение съобрази, че мнимите картоиграчи всъщност са телохранителите на Хокиак. Ръката ѝ беше стигнала едва на половината път до дръжката на меча, откри тя и се почувства адски глупаво, адски объркана и в пълно неведение какво става. Талрик все така седеше на стола си, облегнат назад, но Че го познаваше достатъчно и знаеше, че е напрегнат като струна, готов било да ритне масата в лицето на Хокиак, било да изпържи някого от телохранителите му с Изкуството си.

— Какво става, Хокиак? — попита тя. — Ти?... — Усети как светът се накланя под краката ѝ. — Служиш на осородните?

Хокиак се разсмя на въпроса от сърце, макар и неблагозвучно.

— Служа, викаш? Я земи да седнеш, моме, и чуй какво има да ти каже старият Хокиак.

— Сядай — изсъска Талрик и тя се подчини несъзнателно.

— Тъй значи — заговори уморено Хокиак, — малката племенница на Стен е пораснала, види се? Върнала се е в града и иска да поднови познанството си със своите стари дружки от съпротивата. И хич не й пука, че осите са тук и като нищо ще я тикнат обратно в стаята с машинките си? Мда, не й пука. — Помълча малко, зает да дъвче мундщука на лулата си. — И човек почва да се пита чий го дири девойчето тука в компанията на осороден помагач. Отговорът изглежда комай прекалено очевиден, нали? Лишен от всякаква елегантност, но пък времената са такива — сурови. Теб те помня, него — не. А и ти няма да си първата, дете е излязла от стаята за разпити с променен мироглед. Говори се, че имперските разпитвачи си разбират от работата.

Че го зяпаше объркано.

— За какво говориш?

— Казва, че според него си сменила боята — вметна услужливо Талрик, не без известно задоволство в гласа. — Че не ти вярва.

— Какво? Но аз съм племенницата на Стенуолд...

— И самият Стенуолд би ти казал, че за мен туй не е достатъчно... Ох, забравих, че той не знае за малкото отклонение от маршрута ти.

Че премести поглед от скорпионородния към охранителите му.

— Но... какво да направя, за да ми повярваш?

Хокиак сви рамене.

— Не си прави труда, щото е без значение дали ти вярвам. Аз съм прост търговец, все пак. Въпросът е на кого да ви изтъргувам.

— Значи изведнъж се превърнахме в стока за продан, така ли? — попита го Талрик.

Хокиак му отвърна с широка усмивка.

— Е, човек трябва да си изкарва някак прехраната.

Че усети как напрежението у Талрик се покачва рязко и побърза да каже:

— Ами, продай ни на съпротивата. Няма проблем. Кимене ме познава. Нека просто говоря с нея.

— Че... — започна Талрик, но тя поклати глава и продължи. — Ще отида невъоръжена. Не ми пука. Виж, аз не работя за осородните, Талрик — също. Той е ренегат.

Хокиак присви очи.

— Талрик? Това име не го чувам за пръв път.

Талрик изпсува и прекатури с ритник масата.

Свари всички неподготвени, Че включително. Кръглият плот на масата отскочи, събори Хокиак с все стола му и цапардоса двама от биячите. Светлина изригна от дланта на осородния и най-близкостоящият мъж отхвъркна във въздуха, после се срина на пода с димяща дупка в гърдите. Талрик прескочи прекатурената маса, разперил криле. Мухородният охранител на Хокиак метна нож по него, но Талрик стреля в същото време. Жилото принуди мухородния да се свие инстинктивно, движението измести мерника му и вместо да прободне Талрик в окото, острието без дръжка само забърса скалпа му. Друг понечи да спре Талрик и получи лакът в лицето. Само с един скок осородният беше преполовил разстоянието до вратата.

Че посегна за меча си. Чувстваше се ужасно бавна и тромава. Минасецът до нея пръв извади оръжие от ножницата си и замахна да я намушка, но беше прекалено близо. Върхът на меча му само остърга кожената ѝ занаятчийска куртка, Че политна назад, протегна инстинктивно ръка, сграбчи портупея на минасеца, повлече го и той падна отгоре ѝ. Мечът му издрънча на пода и острието се скърши на две.

Талрик не я изчака, а продължи да си пробива път към вратата, водеща към претъпкания със стока дюкян, където Хокиак въртеше по-законосъобразната част от бизнеса си. Вратата се отвори, преди да е стигнал до нея, и Талрик видя на прага ѝ стар паякороден, който тъкмо изваждаше кинжал от кания на колана си. Понеже нямаше време за нов изстрел, Талрик връхлетя отгоре му с рамото напред и го избута с цялата инерция на крилете си. Миг по-късно вече беше в дюкяна, а в следващия изчезна през парадния вход.

— Жива! — викаше Хокиак. — Хванете я жива, проклети да сте!

Че избута от себе си полузашеметения минасец, надигна се, но той я хвана за глезена и отново я събори на пода. Тя залази на лакти и колене, но не беше изминала много, когато Хокиак я фрасна силно с бастуна си по главата. Че извика, строполи се по хълбок, после

телохранителят притисна лицето ѝ към дъските, изтегли меча ѝ от ножницата и го хвърли настрани.

— Предател! — изкрещя тя, като се бореше ожесточено, но и съвсем безполезно. Бастунът на Хокиак отново се появи в полезрението ѝ.

— Един от хората ми е мъртъв — чу тя гласа на скорпионородния. — Допреди минута бях изправен пред избор — дали да изпълня молбата ти, или да те продам. Сега няма нужда да избирам. Щото приятелчето ти, дето изчезна, току-що реши вместо мен.

— Той е беглец! — извика безпомощно Че към обувките и върха на бастуна му. — Помислил е, че ще го предадеш на властите!

— Да бе, тъй ще да е — изсмя се Хокиак. — Знам, че Талрик е от Рекеф, моме. И преди съм чувал името му. Глупаво беше да го споменаващ, но пък сигурно си отскоро в занаята и още не знаеш кое как се прави.

— Какви ги приказваш? Просто исках да се срещна с Кимене.

— И ще се срещнеш — увери я той. — Грилис, как си, приятелю?

— Бил съм и по-добре. — Паякородният се хвана за касата на вратата и се надигна с мъка, като притискаше с една ръка тила си.

— Прати съобщение на червенофлагците — нареди Хокиак. — Кажи им, че сме им хванали едно пиленце, дето пее на осите. А ти, моме, скоро ще откриеш, че има и по-страшни неща от стаята с машинките, повярвай ми.

Едно необяснимо събитие беше довело Тиниса дотук.

Отначало новините за баща ѝ бяха повече от оскъдни. Не че Тисамон криеше следите си, просто пътуваше толкова бързо, че не оставяше диря. Накрая, след като на два пъти се наложи да пролее чужда кръв, за да уварди своята, попадна на някакви черноборсаджии. В една крайречна таверна в Колегиум се заприказва със стар полуроден, наследник на бръмбарска и мравешка кръв. Дали случайно не е виждал богомолкороден, който да отговаря на това и това описание? Оказа се, че е виждал, при това не другаде, а в същата тази таверна, където въпросният богомолкороден се договарял с някакъв търговец, който тръгвал със стока за Хелерон и си търсел охрана.

Хелерон? Съвсем на място, като си помислиш. Къде беше отишъл Тисамон предния път, за да забрави миналото си? В Хелерон, разбира се, където хората рядко задаваха неудобни въпроси. Как не се беше сетила по-рано.

Сега ѝ оставаше да се придвижи до Хелерон и Тиниса реши да повтори бащината си стратегия. Въпреки войната, или точно заради нея, между окупирания бръмбарски град и неговия свободен побратим течеше редовна, ако не и дотам законна търговия. Което подсети Тиниса за Мина и за стария скорпионороден Хокиак, който беше казал, че осородните не били прекомерно строги към черния пазар в окупираните градове.

Бързо си осигури транспорт в лицето на бръмбаророден контрабандист на име Артели Пътешир, който си изкарваше прехраната с помощта на малък въздушен кораб и разнообразния му товар от дребни артикули за черния пазар. Имаше си един мухороден помощник за управлението на кораба, но искаше да наеме и охрана, а Тиниса лесно пребори другите двама кандидати за работата.

Неприятностите ги застигнаха на два дни път до Хелерон. Времето беше лошо, силен вятър ги отклони на изток, а балонът и гондолата на малкия кораб скърцаха зловещо. Междувременно Тиниса беше стигнала до извода, че Пътешир е човек, чиито самоувереност и оптимизъм далеч надвишават способностите му, а богатият му опит в занаята, с който той не пропускаше да се похвали, е силно преувеличен.

Малко по-късно ги заловиха осородните. Стана доста внезапно. Един фикс се появи откъм слънцето, повъртя се презрително наоколо им и хвърли Пътешир в тотално объркване. Миг по-късно въздухът се напълни с осоиди, които хвърчаха между въжетата на кораба и кацаха на палубата с извадени мечове. Пътешир прояви мъдростта да не окаже никаква съпротива.

Накараха го да приземи кораба, а долу, оказа се, ги чакаха още осородни. Всичко на всичко бяха десетина, пратени да патрулират Копринения път от Тарк до Хелерон с летящата си машина във въздуха и с един питомен паяк, натоварен с раници и бутилки вода, по земята. Тиниса вече прехвърляше наум възможностите. Едва ли би могла да ги избие всичките, но можеше да отстрани достатъчно, за да избяга. Само че оцелелите щяха да литнат по петите ѝ и да я замерят с жила, а и

фиксът, който едва ли се беше отдалечил много, също беше величина в уравнението.

Пътешир мънкаше уплашено, неспособен да обясни кои са и що дирят тук. За разлика от него Тиниса запази самообладание в достатъчна степен, за да съзре алчната искрица в очите на патрулния командир. Наложил се да сръга няколко пъти Пътешир, докато той схване намека. Накрая контрабандистът дръпнал командира настрани и му предложил дарение за военната кампания на императора. За щастие, сред другите неща в трюма на кораба имаше и машинно рязани диаманти от колегиумските работилници, които получили радушно посрещане.

И точно тогава се случи необяснимото. Тиниса погледна към командира на имперския патрул и чу думи в главата си. Гласът, който ги изрече, изобщо не приличаше на нормален глас. Съставен беше от шепот и шумолене на опадали листа, и от мрак между дървета, всичко това натикано в пролуките между човешките думи, за да оформи краткото изречение: „Иди с него“.

Тя се стресна така изведнъж и без видима причина, че осородният я погледна подозрително изпод вежди.

— Какво? — попита той. — Тази каква е, от екипажа или пътничка?

— От екипажа. Охрана — обясни Пътешир.

— Извинете, сержант — намеси се Тиниса. — Питам се дали...

— Дали какво? — Той я изгледа от глава до пети, но видяното не предизвика очакваната усмивка. Имаше ъгловато лице с широка челюст, което едва ли беше свикнало да дава израз на чувствата му.

— Дали е хубаво да се работи за Империята?

Сержантът премести поглед от нея към Пътешир.

— Омръзнала ти е компанията на този тип, а? Нищо чудно.

— Писна ми да работя за клоуни — потвърди тя. — А вие, имперците, винаги сте на печелившата страна. — Не обърна внимание на пискливите възражения на Пътешир. — Има ли с кого да поговоря в базата ви? Или не приемате външни хора?

Този път осородният се усмихна, макар и едва-едва.

— За помощната войска чувала ли си? Там има всякакви и от всички раси. — Лицето му все така си оставаше непроницаемо, но Тиниса се досети накъде текат мислите му — че във войната с

Равнините един местен шпионин би бил от полза. „Нека си мисли, лошо няма“ — каза си. — Мога да те заведа в лагера в Аста — продължи той. — Ако там решат, че има полза от теб, все ще намеря към кого да те прикрепя.

— Това би било напълно приемливо за мен — отвърна Тиниса.

Не се сбогува със скандализирания Пътешир, само проследи с поглед кораба му, който се издигна в небето и пое към Хелерон. Хелерон, накъдето уж пътуваше и самата тя... така че защо не беше на кораба? Заради някакъв си глас в главата ѝ, който ѝ каза да върви с осородния.

Зачуди се дали и Фелисе Миен чува гласове в главата си, или нейната лудост е от друг вид.

Така или иначе, поне на първо време пътят ѝ беше определен. Имперският патрул пое на североизток със спокойното темпо на кроткия товарен паяк, а фиксът току правеше кръгчета в небето над тях. Не помнеше много от Аста — среднощно разузнаване с Тисамон в търсене на Че. Сега беше съвсем сама, можеше да разчита само на бързия си ум и на три думи, изречени от глас, който не познаваше.

Отпусна им два дни, преди да зачекне темата. Дотогава осородните бяха посвикнали с нея. Не я включваха в разговорите си, разбира се, а и приказките им бяха все за хора и неща, непознати за нея. Но пък беше доказала, че може да върви наравно с тях, без да се оплаква, и това ѝ беше спечелило нещо като уважение.

— Сержанте — подхвана тя на третия ден, — сигурно не виждате много богомолкородни толкова далеч на изток?

Мъжът я погледна изпод вежди и Тиниса изтръпна, защото колкото и безизразни да бяха чертите му, нещо определено се раздвижи под повърхността на грубоватото му лице. А каквито и гласове да говореха в главата ѝ, Тиниса нямаше никакво намерение да се хвърля слепешката в пропастта.

— Странен въпрос задаваш — отбеляза той.

— Има един човек — обясни тя. — От известно време следя с интерес проявите му. Питам от любопитство, знаеш.

— Знам, че паякородните и богомолкородните не се погаждат — каза той. — Странно е, но в Аста наистина има един, който отговаря на твоето описание.

В Аста ли? Че какво прави Тисамон в Аста? Е, можеше и да е друг богомолкороден воин. Нямаше никаква гаранция, че е точно Тисамон. Никаква гаранция освен гласа...

— Може да го видя, докато съм там.

— Смятам, че ще ти хареса — подхвърли сержантът, без да изпада в подробности.

Аста беше по-голяма, отколкото я помнеше Тиниса, поне два пъти по-голяма. Паянтовите казарми и складове се бяха умножили, разширил се беше и палатковият лагер по периферията. Групата им пристигна по обяд и първото впечатление на Тиниса беше за неспирно движение, най-вече сред осородните обитатели на градчето. Войници пристигаха постоянно по вода и по въздух, разопаковаха багажа си, разпъваха палатки или ги събираха, опаковаха си нещата и потегляха на север, запад или юг. Имаше изобилие от летящи машини, автовозила, товарни животни. Освен редовна армия, имаше и десетки отделения на помощната войска от различни раси. Цели армии бяха в движение.

Техният патрул не спря да позяпа тарапаната, така че Тиниса се озова наред организиран хаос на имперската армия като камъче, хвърлено в бурни води. Вървеше със спътниците си сред забързана тълпа от осородни и роби и скоро ѝ се зави свят, почувства се нищожна в сравнение с гигантския мащаб на Империята, от която Аста беше само военно предмостие, малка капка в океана.

Сержантът се обърна към нея.

— Стой тук, докато ида да докладвам. Ще се върна бързо, аз или някой друг. — Изгледа я пресметливо и преценяващо, сякаш още не можеше да определи с точност каква би била ползата от нея.

С тези думи той продължи нататък през множеството, хората му също се пръснаха в търсене на храна, алкохол, игра на зарове или курви. По липса на други възможности Тиниса остана да чака. След като ѝ писна да я бутат и ръгат, си хареса едно голямо автовозило наблизо, покатери се по метала и огладената дървесина с помощта на Изкуството си и седна на покрива му, поуспокоена от илюзията, че не е част от имперския зверилник, макар че дори сега над главата ѝ постоянно бръмчаха войници, при това толкова ниско, че можеше да протегне ръка и да ги пипне. Въздухът гъмжеше от осоиди, мухородни и хора от други раси, всички с дрехи в цветовете на Империята.

Мина повече от час, преди някой да я потърси, а накрая дойде не сержантът, а теснолик осороден на средна възраст с майорски нашивки. Мъжът кацна на автовозилото и я изгледа отвисоко. Напомни ѝ за първия осороден, с когото беше говорила и когото беше преметнала — капитан Халрад на борда на „Небесен“, загинал малко по-късно от ръката на Тото.

— Искаш да бъдеш полезна, значи? — попита с равен глас той.
— Каква си? Паякородна шпионка?

Тя отвърна с широка усмивка.

— Щях ли да си призная, ако бях? А и откога Империята е във война с Паешките земи?

— Още не е, но очаквам вести в този смисъл — каза той, като я оглеждаше със съмнение. — Е, каква си ти?

— Наемник — отвърна Тиниса.

— Честен наемник, значи?

— Достатъчно честен — кимна тя и се облегна назад. — Е, майоре, сещате ли се за нещо, с което да ви бъде полезна?

— Не ми разигравай номерца — сопна ѝ се той, но Тиниса съзря в очите му пламъче на поласкана суетност. — Мога да те арестувам на мига.

— Да, но какво ще спечелите с това?

— Ти ми кажи. И започни с името си, ако обичаш.

— Атриса — изтърси тя, без да се замисля. Но пък майка ѝ едва ли би възразила. Не че имаше начин да ѝ поиска позволение, разбира се. — От сержанта ви разбрах, че имате богомолкороден тук.

— И аз пък разбрах, че търсиш човек от тази раса. За отмъщение ли става въпрос?

Тя прецени внимателно тона му.

— Не е нещо, което да не търпи отлагане. Но той е опасен човек и предпочитам да го държа под око.

— Или пък ти е вдигнал мерника? — контрира майорът и се усмихна. — Бас държа, че нямате високо мнение за нас, осородните. Вие, паяците, гледате отвисоко на всички. Кога обаче сте хващали за последен път жива богомолка в паяжините си?

— Държите го като затворник? — тревогата ѝ бликна, макар тя да си повтаряше упорито, че богомолкородният в Аста може и да не е Тисамон. За щастие, майорът видя единствено изненада в реакцията ѝ.

— Нещо повече. Играе ни по свирката и за наслада на тълпата.

Тиниса впрегна цялото си умение. Надяваше се, че изглежда подобаващо впечатлена.

— О, това определено бих искала да го видя. — „Възможно ли е да е толкова лесно? — помисли си тя, а после: — Не може да е той, абсурд.“

Гледаше го с широко отворени очи, беше млада и красива, а майорът очевидно обичаше да се перчи. Скочи от машината, като изпърха с криле да омекоти кацането, и ѝ подаде ръка.

— Ела и виж с очите си на какво е способна Империята — подкани майорът. Тиниса скочи след него, макар в сърцето си да знаеше, че не може да е *той*, че сигурно става въпрос за друг богомолкороден, когото имперците са подчинили на волята си.

Майорът я поведе през градчето и по пътя крещеше на всеки войник, изпречил се пред погледа му, което ѝ разкри за характера му повече от целия им разговор досега. Лъкатушеха между палатки, хора и машини, минаваха край постройки, чието временно естество вече плащаше данък на времето и стихииите, докато не стигнаха до една арена.

И тя беше импровизирана като всичко останало — скован от дъски парапет около кръг с диаметър не повече от десетина метра. Осородни стояха покрай парапета или кръжаха отгоре. Офицерите се ползваха с привилегията да наблюдават арената отвисоко, седнали на паянтова трибуна, скована от натрупани едни върху други сандъци и кутии. Имаше доста войници с характерните затворени шлемове на роботърговския корпус, забеляза Тиниса.

Майорът я поведе право към трибуната.

— Там, откъдето ти идваш, сигурно изобщо си нямате такива развлечения — опита да се изфука той.

„В Колегиум? Не.“ Но на глас каза:

— Сериозно ли мислите, че в Паешките земи нямаме вкус към спорта като забавление? В интерес на истината, аз съм истински запаянко. Да заложим, искате ли?

Предложението извика широка усмивка на лицето му, точно както Тиниса се беше надявала.

— Истински запаянко, казваш? Добре. Не знам каква полза би имала Империята от теб и сигурно изобщо нямаше да се занимавам с

толкова незначителен въпрос, ако сержантът не беше споменал, че търсиш нашия богомолкороден. Не искам никой да бара моя човек.

— *Вашия* човек? — попита тя, след като майорът изгони един младши офицер, за да ѝ направи място. Тиниса седна до него, като прикри неприятното чувство от прекомерната близост, и сведе поглед към арената. Двама гологърди бръмбарородни с мечове се биеха с осороден копиеносец. От пръв поглед личеше, че бръмбарородните не са бойци — препъваха се като гламави из арената и размахваха трескаво мечове. Тиниса със закъснение забеляза, че са вързани с верига един за друг, китка към китка.

Осородният си поигра с тях, нападаше и отстъпваше, издигаше се във въздуха, а накрая заби копието си в гърдите на единия противник, заряза оръжието си в трупа му и взе меча му. Другият мъж се опита да отстъпи, като влачеше трупа на другаря си, докато осородният го обикаляше с бавни стъпки, за да угоди на тълпата. Тиниса изнесе цяло представление, викаше и дюдюкаше, пригласяйки на майора. А когато и вторият бръмбаророден беше елиминиран, си помисли: „Това ли е представата им за победа? Толкова лесна и предизвестена? Жалка работа.“

Майорът попита нещо, което Тиниса не чу заради врявата наоколо. Един от роботърговците край парапета извика в отговор и майорът я уведоми доволно:

— Имаш късмет. Той е следващият.

Тиниса се стегна вътрешно, макар че едва ли би съумяла да скрие реакцията си, ако наистина се окажеше *той*.

Публиката се беше смълчала, почтително някак. Въведоха новия участник, Тиниса мерна светла коса, а после изтръпна окончателно. Не носеше подплатения си жакет, а беше гол до кръста като бръмбарородните преди малко, кожата му бе нашарена от белези и стари изгаряния като инвентарен списък на бойните му подвизи. Ръкавицата със сърпа беше на ръката му — Тисамон войнът, оръжемайсторът.

— Той е, нали? — попита майорът. Тиниса не беше в състояние да го отрече.

— Не е за вярване, че сте го хванали — чу се да казва. — Той е като природно бедствие.

— Няма непостижими неща за Империята, когато си науми нещо — похвали се майорът.

Откъм другия край на арената се чу дрънчене и стържещи звуци. Там имаше нещо като кошара с голяма врата на вериги, която неколцина мъже издигнаха от безопасно разстояние с помощта на макари. От кошарата излезе пустинен скорпион, вдигнал заплашително опашка и щипки. Тисамон наблюдаваше безучастно гигантското насекомо, по-дълго, отколкото той беше висок. Скорпионът се завъртя бавно, сякаш проучваше обстановката, понечи да се покатери по стената на кошарата, но роботърговците го мушкаха безмилостно с копия, крещяха по него и го вбесяваха все повече.

После създанието видя Тисамон, а може би го надуши, но така или иначе забеляза присъствието му. Щипците се разтвориха пошироко, чу се пронизителен съсък. Тисамон направи бавно крачка назад и също толкова бавно зае отбранителна стойка. Войниците под трибуната взеха да си шепнат възбудено, и от малкото, което чу, Тиниса разбра, че баща ѝ многократно се е дуелирал за тяхна угода.

— Пристигаш точно навреме, между другото — каза майорът, без да сваля очи от гигантския скорпион. — След няколко дни богомолкородният ни напуска, стига да оцелее дотогава.

— Къде отива? — попита тя.

— О, той е ценна стока — отвърна майорът. — Прекалено е добър за провинциите. Ако ще го разкъсват на парчета, нека е пред достойна публика.

Скорпионът се хвърли напред и удари, но Тисамон вече не беше там, а когато животното се обърна отново към него, стана ясно, че една от щипките му липсва. Отстъпи назад, докато опашката му не опря в парапета на арената, после нападна отново. При втория сблъсък Тисамон отрязва жилото му, но и този път не го уби.

„Също като при предишната битка, силният си играе със слабия — помисли си Тиниса. — Как е допуснал да стане част от това?“

Миг по-късно Тисамон нападна на свой ред, отсече наполовина втората щипка на скорпиона, метна се към обезоръженото създание и заби сърпа си в очите му, не веднъж, а три пъти, докато раненото насекомо не се сгърчи в предсмъртна конвулсия.

Публиката избухна в диви овации. Тисамон не реагира, не ги погледна, не се поклони, само се взираше в мъртвия звяр сякаш би

предпочел да е на негово място.

— Ценна стока е той — повтори майорът, — така че нараниш ли го, и теб ще направим робиня, без значение колко полезна би била иначе. А и той вече не е опасен за теб. Сама виждаш. Вече е наш.

Тя събра сили и се усмихна — най-трудната ѝ преструвка досега.

— Виждам, че е получил по-жестоко наказание и от най-смелите ми мечти — изрече със свито сърце.

Смяташе, че майорът ще я вземе един вид под крилото си. Вместо това и без изобщо да я потърси, на следващата нощ той изчезна с все безценния си дуелист. „Страх го е било, че искам да убия Тисамон.“ Явно беше доловил нещо от силните ѝ емоции, разчел ги бе неправилно и бе решил да не рискува живота на ценния си актив.

Първият ѝ порив бе да тръгне след тях, самотна паякородна, отправила се към центъра на Империята. Дори си приготви раницата и я метна на гръб. Но изглежда, беше понаучила нещо от доведения си баща, нещо, което я накара да промени решението си. „Тръгна ли сама, ще ме заробят или ще пролея толкова кръв, че ще се видят принудени да ме убият.“

Отвели бяха Тисамон като роб в окови, разстоянието помежду им растеше с всяка минута, а тя нямаше друг смислен избор, освен да заложи на деликатната игра. Намираше се в Империята, където всеки чифт очи принадлежеше на шпионин, готов да я разкрие. Тиниса не притежаваше нужните умения да се справи с тази ситуация, а и лицето ѝ трудно можеше да остане незабелязано тук. Завидя горчиво на ликоменящата Сцила, която можеше да отиде навсякъде и да направи всичко, а беше използвала дарбата си по най-лошия начин.

Минаха два дни, преди да попадне на подходящия човек. Дотогава се движеше през организирания хаос на Аста като остър нож в масло. Държеше се надменно, сякаш е агент на някой голям началник. Използва малкото, което беше подразбрала от Талрик за тайнствения Рекеф, за да внушава чрез многозначителни погледи и премълчавания мисълта, че е агент от външната служба на организацията. Офицерите гледаха на нея като на неприятна загадка — не можеха да решат дали да я оставят да се мотае наоколо им, но и не смееха да се отърват от нея без изрична заповед. Тиниса вървеше по тънко въже, стремеше се да избягва висшите офицери, а в умовете на сержантите и лейтенантите сееше смут.

За пред обикновените войници образът ѝ беше друг. Нямаше как да стане една от тях, защото беше от неподходяща раса и от неподходящия пол, но въпреки това им правеше компания. Гледаше ги как играят на зарове и дори се включваше в разговорите им, макар, че последното ѝ беше трудно — далеч по-трудно от мистериозния образ, който показваше пред началниците им. Научи много за хората, срещу които водеше борба от една година насам. Научи за яростното съперничество между армиите и между взводовете и ротите във всяка от тях. Научи, че завиждат на инженерите заради привилегиите и подобното заплащане, но едновременно с това ги гледат отвисоко, задето никога не са си цапали ръцете с вражеска кръв. Научи също, че мразят роботърговците и че разказват вицове за Рекеф много по-свободно, отколкото дръзваха да се шегуват шефовете им. Научи, че немалко от тях са в армията против волята си, почти като хората от помощната войска, с които се биеха рамо до рамо. Постепенно си изгради представа за Империята — плашещата представа за една монархия, която воюва, защото не може да прави нищо друго. Ако някога ѝ свършеха враговете, Империята щеше да разкъса сама себе си.

Така, между офицерите и техните подчинени, Тиниса се озова в нищия земя — натрапник и паразит в техния добре организиран, целенасочен и деен кошер. За двата напрегнати дни само една случка направи изключение от правилото — странната ѝ среща с един младши лейтенант, който я забаламоса с празни приказки повече от час, държа се колебливо и крайно предпазливо, сякаш посягаше да бръкне в капан, за да извади оттам нещо ценно. Едва по-късно Тиниса взе да се чуди дали лейтенантът не е бил рекефски агент, който се е опитвал да разбере каква точно е нейната принадлежност. Разговорът им не ѝ даде отговори, но повдигна нови въпроси. „Значи Рекеф не е толкова единен, колкото изглежда. Може би Талрик не си е измислял, че го гонят своите.“

В края на двата дни Тиниса най-после откри своя шанс. Откри го в лицето на един тип, който се казваше Отран и когото мразеха както офицерите, така и обикновените войници. Отран беше майор от Консорциума, но най-вече беше бирник, бюрократ. Дребният намусен осороден пристигна в Аста с автовозило и отряд тежкобронирани пазители за охрана. Пристигна и описа императорския дял от всичко, събрано досега покрай кампанията в Равнините. Виждаше се, че Отран

е наясно с омразата, която предизвиква у сънародниците си. Това Тиниса разбра от пръв поглед, а скоро разбра и друго — че това отношение го разстройва дълбоко. Отран гледаше на себе си като на сериозен офицер, натоварен с неприятна задача, а не като на сърдит дребен събирач на данъци, какъвто го виждаха всички останали. Накратко, беше идеален за нейните цели.

Започна да го ухажда и лесно постигна успех. Майор Отран копнееше за признание, а вместо това собствените му хора го облъчваха с ненавист на всеки ъгъл. Вниманието на една привлекателна паякородна беше като балсам за нараненото му честолюбие. Тиниса дори подозираше, че бързото им сближаване потвърждава в очите на всички останали съмнителната ѝ преди това принадлежност към Рекеф.

Най-важното бе, че Отран заминаваше за Капитас. А именно в Капитас бяха отвели Тисамон, където публиката беше „най-достоината“, а търсенето на роби бойци значително надвишаваше предлагането. Този вид забавления имаха важно място в културната традиция на осородните, което обясняваше защо Тисамон е толкова ценен за тях. Богомолкородният, изглежда, охотно подклаждаше тази тяхна оценка, акт, който за Тиниса беше необясним. Оставаше ѝ да се надява, че баща ѝ има някакъв план, само че мъжът, когото беше видяла с окървавено острие на импровизираната астианска арена, не приличаше на човек с план. Напомняше по-скоро на безмозъчна машина, готова да съсече всичко, което изкарат насреща ѝ. В онова си състояние Тисамон би убил и нея, ако я изправеха на арената, в това Тиниса не се съмняваше ни най-малко.

Автовозилото на Отран потегли на изток и Тиниса тръгна заедно с него. Пазителите от охраната на бирника я гледаха с подозрение и не я оставяха и за миг сама с парите от данъци, макар че нямаха нищо против да я оставят насаме с Отран.

А през цялото време Тиниса репетираше наум думите, с които да вразуми онзи леден убиец от арената и да открие в него баща си. Богомолска гордост! Нея Тиниса не беше наследила и не я разбираше.

Нощем, когато не беше с Отран, тя изваждаше брошката на Тисамон — пронизания от меч кръг — и търсеше в нея обяснение за странното му поведение.

12.

Тя се подвизаваше под името Уен, а той наричаше себе си Джемейн; и двамата бяха соларнийци от Нефритената партия. Минали бяха в нелегалност, криеха се, но не толкова добре, че Неро да не им хване следите. Джемейн се имаше за голям дуелист и за човек на действието, стига хората, които водеше в битка, да бяха от Сатенената партия. Нефритената беше пострадала много под управлението на осородните, особено след като неколцина нейни членове се бяха събрали в Порта Мавралис и се бяха обявили за Дворна в изгнание. Десетина от водачите им бяха задържани, а когато осородните арестуваха някого, той рядко виждаше бял свят. Из града упорито се говореше, че политическите затворници били изпращани на север, отгатык Тоек, и продавани в робство.

Уен, от друга страна, си падаше по дългосрочните стратегии. Отначало Неро се беше притеснил, че може всички да измрат от старост, преди „дългосрочните“ ѝ планове да узреят за действие. После разбра, че Уен преиграва с предпазливостта си просто за да съдържа нетърпението на Джемейн, и след като разбра това, сметна, че двамата с нея ще се спогодят. Уен беше ниска за соларнийка и потъмна от съгражданите си, всъщност доста приличаше на бръмбарородна от Равнините. Когато Неро ѝ обясни, че извън границите на Соларно е създадена организация за неговото освобождение и че тя трябва да се заеме с набирането на хора и оръжие, Уен каза, че ще се справи, и изглеждаше убедена в думите си.

Срещата им се беше състояла в една особено долнопробна кръчма, сбутана в уличките край соларнийското пристанище, в онази му част, която имаше лоша слава. След като Уен и Джемейн си тръгнаха, Неро остана да седи пред недопитата чаша стипчиво вино, потънал в размисли за следващия си ход. Вече се беше свързал с бившата работодателка на Таки, Джениса, и с неколцина други от Сатенената партия, която уж беше превила коляно пред осородните и техните съюзници от Кристалната и така се беше спасила донякъде от

преследване. Осигурил си беше съдействието и на нефритените в лицето на Уен и Джемейн, но в списъка на Таки имаше още имена — дуелистки кръгове, търговски гилдии и още пет-шест неофициални малки съдружия, които можеха да бъдат от полза.

Някой се изкашля да си прочисти гърлото и Неро подскочи стреснато, а след миг вече бе стъпил на масата, готов да изчезне. Видя слаб мъж с кестенява коса, облегал се небрежно на входа. На колана му висеше портупей с ками за хвърляне. Мъжът беше от непознатата за Неро раса, но въпреки това мухородният го позна веднага, защото го беше зърнал за миг преди време на Базаара, а и Че му го беше описала подробно.

Чак сега Неро си даде сметка, че ръката му е легнала върху дръжката на ножа. Мъжът на входа се усмихна бегло, все така облегал преспокойно на касата.

— Дали би могъл, как мислиш? — попита мъжът.

— Бих могъл да опитам, да — каза Неро и преглътна. — Знам те кой си. Ти си Честа, убиецът.

— Браво. Умник си явно.

— Сега работиш за осородните, така ли? — Неро се напрегна, готов да изпробва мухородните си инстинкти срещу дъжд от летящи остриета.

— Не, представи си, не работя за осите — отвърна Честа. — Ти обаче трябва да внимаваш повече. Мътиш водите из целия град, сир Неро, и това не остава незабелязано.

— Тъй ли? — Неро свали демонстративно ръка от дръжката на ножа си и скочи на пода. — А на тебе защо ти пука, майстор Честа? Че ми разказа за теб, но аз не открих никаква логика в думите й.

Тръгна към изхода и Честа му стори любезно път, после тръгна с него през тъмното помещение от другата страна.

— Аз не харесвам осородните, сир Неро — каза Честа. — Не искам много от живота, почти нищо всъщност. Не желая дом или семейство, нито дори народ, към който да принадлежа, все неща, които другите смятат за свои по подразбиране. Не, аз искам само известна свобода.

Неро забави крачка.

— Свобода да упражняваш професията си — изтъкна многозначително той.

— Това също, но и обикновена свобода. Свободата да ходя където си искам и да живея както сметна за добре. Осородните биха сложили край на това, защото носят със себе си контрол и закони. Бих могъл да убивам за тях, сир Неро, но това би ме направило техен роб. Бела Челядинка беше права за това. Аз нямам господари. Аз съм свободен човек.

Неро отвори входната врата и спря на място, а сърцето му прескочи в гърдите. Преглътна буцата в гърлото си и изпсува.

Трима мъртви соларнийци, всичките със синия шарф на Кристалната партия, лежаха в дворчето отпред. Те, както и шестима осородни войници, също толкова мъртви. Неро се обърна да погледне Честа, но лицето на убиеца беше все така безизразно.

— Както казах, трябва да внимаваш повече — отбеляза Честа. — А сега, след като представих препоръчителните си писма, какво друго бих могъл да направя за теб и твоите съюзници?

— Моите съюзници... — Неро го изгледа навъсено. — Моите съюзници не те харесват, убиецо.

— А, да. — Усмивката му беше тъжна и непресторена. — И къде е прелестната Те Скола Таки-Амре? — Неро запази упорито мълчание, а усмивката на Честа се разшири. — Не е нужно да ми отговаряш, сир Неро. И сам мога да се досетя.

Часме беше като грозен цирей върху южния бряг на Езгнано. Беше и постоянен дразнител за соларнийците, които често си говореха как трябвало да съберат флотилия и да сложат край на позорното му съществуване. Паякородните търговци от Порта Мавралис си говореха същото, но още никой не беше направил нищо по въпроса. Истината бе, че както сред паякородните, така и сред соларнийците, мнозина имаха интереси в Часме. В Часме всичко се въртеше около парите.

Не беше точно град. Твърде малък беше, за да се закичи с това определение. Беше по-скоро междинна спирка за всички, които обикаляха бреговете на Езгнано — сбирщина от тежки, изгърбени постройки, някои издигнати върху вкопани в земята колони, други върху понтони в морето. Някои от сградите бяха собственост на търговци, други на работници, но Часме беше известен най-вече като град на леярните. Фабриците му бълваха оръжие и брони, но преди

всичко машини. Часме беше центърът, който осигуряваше летала и пилоти на Неумелите водни кончета от Принцеп Изгнана и на разбойниците и въздушните пирати от цялото Езгнано. Часме беше порта за богатствата на непроучения юг, които пристигаха във вид на роби, хитин и ценни метали. Часме беше град без морал и закони, управляван от шепа баснословно богати отцепници.

Освен това, и поне засега, Часме беше извън обсега на Империята и именно по тази причина Таки се спря на него в избора си. Въпреки десетилетната антипатия между двата града, Часме внезапно откри, че със Соларно го свързва обща кауза. Никой не искаше осородните да пуснат корени по бреговете на Езгнано.

Жителите на Часме бяха чудат помиярски коктейл. Повече от половината бяха полуродни, пръкнали се от топилнята на мухородни, паякородни, бойни бръмбари, водни кончета, пчелородни и още дузина други раси. Сред цялата тази мешавица в една кръчма в сутерена на фабрика за автовозила малката групичка на Таки се вписваше идеално.

Тук бяха нейните пилоти, нейните приятели и съперници — всички, които Таки смяташе за свои равни. Събрала ги беше около три съединени маси и изчака всички да си получат питиетата и да приключат със заяжданията относно статут и положение.

Тук бяха соларнийците — Ниамед, чието лице изглеждаше още по-строго заради късо подстриганата коса и превръзката на окото; също едрият Скобран с изрисуваното златно крило на нагръдника, който беше довел със себе си още неколцина пилоти на свободна практика; тук беше и Те Френа, единствената друга мухородна сред присъстващите, която още носеше превръзки върху изгарянията по лицето си след близка среща с осородно жило. Тук бяха и местните пилоти — часмийски наемници, до един корави и безмилостни мъже и жени, сред тях мълчаливият полуроден, познат като Кръвопиеца, и печално известният пират Вечерницата, пчелороден в изгнание, чийто ортоптер „Пустота“ беше познат из цяло Езгнано. Тук бяха и десетина ездачи от Принцеп, по варварски великолепни с дървените си доспехи, мъниста и татуировки, начело с арогантния и изрисуван Древане Сае.

— Не е тайна защо сме тук — обяви Таки веднага щом гостите й поутихнаха.

— Соларно има нужда от помощ — обади се мъжът, познат като Вечерницата. Макар дребен почти колкото мухородните, Вечерницата

имаше свирепо излъчване, беше плешив, с обветрена кожа и щръкнала, разделена на две брада. — Въпросът е с какво сме длъжни ние на Соларно.

Таки му се ухили също толкова свирепо.

— О, ако наистина мислеше така, нямаше да си тук, сир Вечерница. Двамата с теб се познаваме; пътищата ни не се пресичат за пръв път. Но ако всички вие не виждате, че сега имаме насреща си враг, по-голям от всинца ни, взети заедно, значи няма смисъл да си губя времето с вас.

Част от водните кончета изпръхтяха презрително при последните й думи, а Скобран взе, че скочи ядосано и големите му юмруци разклатиха масата. Наложил се Таки да им кресне да си затварят устите и да си отворят ушите, за да чуят какво има да им каже.

— Добре, значи искате да ви засрамя с фактите? Така да бъде — заяви тя. — Да започнем с теб, сир Вечерница, и с корсарите от Езгнано. Вие още сте свободни и живи, сир. Защо?

— Щото съм по-добър пилот от всички тук, ето защо — изръмжа Вечерницата.

— И никога не спиш? Не ти се налага да приземиш от време на време леталото си, така ли? Не, свободен си, защото Езгнано е много голямо, а хората, които те преследват, нямат необходимите ресурси да те сгащят. Мислиш ли, че осородните страдат от недостиг на хора и летящи машини? Атакувай техен кораб или летало и те ще претърсят всяко островче в Езгнано, докато не те изтикат и от последното ти скривалище. А установят ли се веднъж, *всички* кораби и летала ще носят техните цветове! Ти го знаеш и точно затова си тук.

Вечерницата я изгледа злобно, но накрая все пак кимна бавно.

— А вие от Принцеп Изгнана — продължи Таки, — трябва да сте слепи, за да не виждате, че дните ви на суверенитет са преброени. Какво, според вас, ще направят осородните, когато открият, че на южната им порта има град на водни кончета? Равнинката Челядинка Трудан ми разказа за Дванайсетгодишната война — война между осородните и вашата раса.

— С тях сме се разделили преди векове — махна с ръка Древане Сае. — Със северняците. Те не са от нашия народ.

— *Осородните изобщо няма да ви питат* — настоя Таки. — За тях вие ще сте врагове също като водните кончета от севера. Всъщност

те гледат на *всички* ни като на врагове. Ами Часме, какво ще стане с него? Ти ми кажи, Кръвопиецо.

Кръвопиеца килна глава настрани.

— Или ще ни превземат, или ще ни избият до крак.

— И какво предлагаш? — попита намръщено Древане Сае.

— Да прогоним осородните от Соларно — отвърна веднага Ниамед и се изправи.

— Лесно е да се каже. Но ако е толкова лесно да се направи, значи те не са заплахата! — ядоса се Вечерницата. — А ако наистина са такива, каквито ти ги описваш, да ги прогоним би било, като да отблъснем приливна вълна. Невъзможно.

— Чуйте ме! — извика отново Таки. — Стигнах далеч на запад, по-далеч от всички вас, повярвайте ми. Оттатък Порта Мавралис, в земи, за които повечето от вас дори не са чували, но които също се бият с осородните. Върнах се заедно с един паякороден лорд, който на свой ред търси начин да се пребори с тях. Може да не ви се вярва, но неколкостотин наемници от Паешките земи само чакат да им дам знак. Проблемът е, че никой от вас, нито един, няма представа какъв е светът отвъд Езгнано. Не разбирате, че целият свят, целият проклет свят е въвличен в тази война.

Таки изведнъж се даде сметка, че за пръв път всички наистина са запазили тишина.

— За тяхната империя превземането на Соларно е дребна работа — продължи тихо тя. — Представете си капризно дете, което посяга да вземе нещо лъскаво само защото му е попаднало пред погледа. Северно и западно оттук има многохилядни имперски армии, тръгнали да завоюват други земи. Целта на осородните е да завладеят целия свят, град по град. За тях войната е начин на живот. Сега обаче са изправени пред враг по-голям и по-силен от предишните, затова все по-голяма част от войниците, машините и ресурсите им биват пренасочвани натам, към онази по-голяма борба. Ако кротува в оковите си, Соларно ще остане роб на Империята завинаги, а и цяло Езгнано заедно с него, но ако въстане *сега*, ако ние се притечем на помощ *сега*, имаме шанс да прогоним поробителите, защото вниманието и мечовете им са съсредоточени другаде. Пропуснем ли този едничък шанс, Езгнано ще се превърне в имперска провинция,

градовете ще паднат един след друг, а всички ние ще останем извън учебниците по история.

— Не обещавам нищо — каза Древане Сае, а после предложи: — Да чуем какво точно искаш от нас.

— Искам всяко летало, което можете да отделите — заяви Таки. — В Соларно вече се готви бунт, има и войска от Паешките земи, която е готова да тръгне в поход. Но ми трябват ортоптери, хелиоптери, фиксове, каквото можете да дадете — всички вие. От градовете до свободните корсари на Езгнано, имам нужда от вас. Имам нужда от всички вас.

Даде си сметка, че се изправила в целия си миниатюрен ръст, а те я слушат внимателно, сякаш молбата ѝ е нещо съвсем разумно и наложително. Даде си сметка за това и отговорността я изплаши до смърт.

В Соларно валеше — ситен топъл дъждец, който идваше от езерото и задръстваше улиците с мъгла. Залязващото слънце рисуваше дъги над водата. Свечеряваше се и Неро бързаше. Осородните бяха наложили вечерен час, който щеше да продължи и през следващата десетница. Затягаха винтовете на своята власт и постоянно усиливаха натиска над града, сякаш да пробват каква пара ще излезе.

„Ще им покажем ние една пара.“ Само че Неро не беше боец по природа и целият план все повече му намирисваше на хазартна игра с големи залози и още по-голям риск.

Мина бързешката покрай имперски патрул, с надеждата, че ще видят в него поредния мухороден в град пълен с мухородни, по-зле облечен от повечето и с нищо незабележим. Хлътна в една тясна уличка, а после се издигна право нагоре покрай стената и влетя в отворен прозорец на втория етаж.

Джемейн и Уен, бойците от съпротивата, вече бяха там. Уен го изгледа с полупритворени очи от мястото си в ъгъла. Джемейн крачеше из стаята.

— Къде са другите? — попита Неро. — Какво е станало?

— Повечето са долу — обясни лаконично Уен, а после добави: — Нищо не е станало.

— Нищо ли? — възкликна Джемейн. — За тебе може да е нищо, но днес осородните са арестували трима от хората ми. Явно са ни надушили...

— Арестували са ги, защото са ги сварили да агитират срещу господството им. Какво друго може да очаква човек? — отвърна ядосано Уен.

— Какво ще стане, когато ги разпитат? Ще стигнат ли до вас? — попита притеснено Неро.

— Не мисля. Знаят само за една явка, която вече закрихме — каза Джемейн и сигурно щеше да продължи, но по каменното стълбище проехтяха стъпки. Неро се премести по-близо до прозореца, за всеки случай, но бързо се отпусна, когато в стаята влезе Таки. Тя стрелна с поглед двамата бойци от съпротивата, после погледна към Неро.

— Още не си дал фира, както гледам.

Той я удостои с усмивка и получи същото в замяна.

— Ако искаш да прекратя опитите си за освобождаване на родния ти град, само кажи.

Заедно с Таки в стаята беше влязла и една паякородна, в чието лице Неро позна Одиса, агентката на Теорнис. До нея стоеше полуроден с тежка снага, някой от свободните пилоти на Езгнано навярно, реши Неро.

— Всички ли сме тук? — попита Таки.

— Не съвсем — каза Неро. — Очаквах да дойде някой от червените.

— Те са се снишили яко, проклетниците. Мазнят се на осите — отбеляза с отвращение Джемейн.

— Без тях няма да се справим — изтъкна Неро. — Трябват ни повече хора.

— Ако всичко тръгне добре, ще ни подкрепят — каза Уен. — Просто не искат да се ангажират отсега.

— Това ни поставя в доста несигурно положение — възрази Неро и погледна към Таки за подкрепа.

— Ще пратя съобщение на домина Джениса, пък дано се вслуша. Мисля, че сатенените ще се надигнат — каза тя.

— Ако не го направят, всички ще увиснем — настоя Неро.

Таки кимна, после сви рамене. Прав беше, но какво можеха да направят?

— След четири дни осородните ще дамгосат града — обясни Уен. — И ще го направят както си му е редът, с официална церемония пред очите на всички. Пробват границите на търпението ни. Ако церемонията по встъпване в длъжност на губернатора мине без проблеми, ще знаят, че са ни прекършили.

— Значи ще ударим след церемонията? — попита Неро и взе да мести поглед по лицата им в проточилото се мълчание. — Какво, сега ли?

— Ти не си соларниец — каза Таки.

Той я погледна ядосано.

— Но си рискувам кожата за Соларно, ако не си забелязала.

— Не това имам предвид.

— Соларнийската гордост — вметна едрият полуроден. — Това има предвид. Осите си знаят работата. Мине ли веднъж церемонията, никой няма да застане под флага ти.

— Значи... — Неро вдигна вежди. — Казвате, че осородните ще очакват проблеми по време на церемонията и вие ще се погрижите да не останат разочаровани?

Точно това казваха. Неро срещна погледа на Одиса и видя, че не е единственият, който смята тази идея за крайно ексцентрична.

— Там ще има войници, почти целият гарнизон и... — започна той.

— Именно — прекъсна го Уен. — Което означава, че ако го направим както трябва, ще им видим сметката с един удар.

— Ако — подчерта Неро. — Ако. Ще ни трябва нещо наистина специално, за да извъртим такъв номер.

— Осигурила съм пилоти и машини — заяви Таки. — Имаме войска и наемници от Паешките земи, които са готови да стъпят на пристанището. Имаме и съпротивителното движение вътре в града.

— Което може *евентуално* да ни подкрепи — изтъкна Неро.

— Можем да удряме по осите от тук до края на света — подчерта Таки с нескрито раздражение, — но това само ще ги накара да затегнат хватката си. Колкото повече време им дадем, толкова по-дълбоко ще се окопаят. Вашите Равнини се сражават с тях, вярно, но докога ще продължи съпротивата им? Ако искаме да освободим

Соларно, трябва да строшим оковите сега, преди осородните да са добавили нови.

Всички бяха на един акъл, очевидно. Неро стисна зъби.

— Щом така искате да си изиграете козовете — промърмори намусено той. — Ще ни трябва сигнал... — добави и вдигна ръка преди да са го засипали с откачените си идеи. — Аз ще имам грижата за сигнала. Оставете го на мен.

— И какъв ще е? — попита Уен.

— Ами, ако не измисля друго, ще си смъкна гащите и ще се нагъзя на новия губернатор. Дайте ми време и ще измисля нещо — увери ги той.

Таки се усмихна и това до голяма степен оправда всичко останало.

Когато си тръгнаха, той седна на пода, както го правеха мухородните по неговите краища, и се замисли. След малко каза на глас:

— Можеш да се покажеш вече. И без това си чул всичко.

Честа се вмъкна през прозореца. Сигурно беше клечал на перваза отвън в сянката на стрехата. Скочи на пода с ленива грация.

— Прави са, между другото — подхвърли той. — За подходящия момент. Познавам този град. Мине ли официалната церемония, всяко желание за съпротива ще се изпари. На соларнийците им дай яростни действия, за които после да съжаляват. В кръвта им е.

Неро го гледа дълго, преди да каже:

— Нямам право да те моля за нищо.

Честа кимна.

— Вярно е. Затова недей. — Бегла усмивка изкриви лицето му. — Какво ще правиш ти, ако спечелите, Неро? Ако Империята се види притисната от всички страни и Соларно си върне свободата? В Равнините ли ще се върнеш?

— Аз съм човек пътешественик — отвърна Неро. — Светът е голям. Все ще намеря нещо.

Честа сви рамене.

— Може би Равнините имат нужда от още един убиец. — Усмивката му се изкриви. — Ще си получиш сигнала, Неро, не се тревожи. Сигнал, който не може да се сбърка.

13.

Пътят до Сзар беше дълъг, особено когато пътуваш с бавната стъпка на моторизирани фургони. Подвижните работилници на Дрефос, механизмите и инструментите, чарковете и джаджите, пещите и наковалните, всичко това беше грижливо натоварено в конвой от десетина големи автовозила. Самият Дрефос прекарваше времето си в ругатни, ядосваше се, че няма релсов път до Сзар и току се връщаше към чертежите на релсополагащо автовозило, което би му позволило да ходи навсякъде с все тежкия си антураж и със скорост, каквато на него му харесва.

Хората от екипа му не се ползваха с привилегиите, отредени за работния му инвентар. За тях беше отделено само едно автовозило, а Големия Грейв, гигантският коноципороден, заемаше по-голямата част от него. Другите седяха на покрива, разхождаха се между фургоните или изоставаха назад да си приказват с войниците от ескорта.

На Касзаат обаче не ѝ беше до приказки. Ако не беше Тото, сигурно нямаше да каже и дума през време на пътуването. Защото Касзаат си отиваше у дома.

Нощем Тото я водеше далеч от другите, в края на лагера или в някой от фургоните. Тя не искаше да припарва до Дрефос, втрисаше я дори при мисълта, че шефът ще обърне глава и погледът му ще падне на нея.

— Мисли, че ще го предам — каза тя.

— Не — успокой я Тото. Казваше ѝ истината. Дрефос изобщо не се сещаше за нея.

— Но другите си го мислят. Знаят къде отиваме и защо. Отиваме в Сзар да избиваме моя народ. Моя народ.

Тото се взря в нея. Тази нощ се бяха скрили в един от товарните фургони и седяха сгущени между увитите в брезент сандъци и кутии.

— Ти защо всъщност напусна Сзар? — попита я той с надеждата, че в дъното на историята ѝ се крие някаква

несправедливост, споменът за която ще разбуди стар гняв и ще отхвърли малко бремето на вината.

— Мобилизираха ме за задължителната военна служба, какво друго — тросна му се тя. — Обучена бях, затова ме зачислиха към инженерния корпус. Предаваха ме от ръка на ръка. А после Дрефос ме забеляза и ме взе при себе си. А сега те ще ме убият.

Макар и сгушена в ръцете му, Касзаат беше напрегната като обтегнат лък. Дали под „тях“ имаше предвид Империята или собствения си народ, Тото нямаше представа. Нямаше и простичък отговор, с който да я успокои. „Какво ще направи, когато се изправим лице в лице със семейството й?“ — запита се. Не знаеше и не искаше да знае, но с всяко следващо утро, когато тромавият им керван поемаше на път, тази неизбежна конфронтация се приближаваше във времето.

Сега Тото за пръв път се движеше легално на имперска територия и това пътуване беше много по-различно от импровизираната тайна мисия отпреди година, когато хукнаха към Мина да спасяват Че и Салма. Не беше докрай сигурен, че промяната му допада. Империята не се различаваше чак толкова от Равнините. След като подминаха Даракионския лес и северните покрайнини на Ръбатата пустиня, се озоваха сред хълмиста местност с обработваема земя, където селяните оряха нивите си ръчно или с помощта на впрегатни бръмбари, а между възвишенията се гушеха малки пастирски селца. Разликата беше в реакцията, която конвоят предизвикваше с появата си. Още щом зърнеха автовозилата, местните, били те бойни бръмбари, пчелородни или осородни, се залавяха двойно по-усърдно с работата си. И макар че дори не вдигаха очи да погледнат конвоя, Тото ясно долавяше силния им страх. Империята беше суров господар.

„А сега аз съм част от Империята.“ И тази мисъл не беше нова за него. Позвоleshе ли си да разбуди спомена за презрението, което беше понасял заради смесения си произход, чувството за вина изчезваше моментално. Проблемът беше как да потиска въпросния спомен.

През първата десетница от пътуването Дрефос се затваряше насаме с ледения си гняв, не говореше с никого и се кокореше ядно както на колегите си, така и на малцината смелчаци от ескорта, дръзнали да го заговорят. Седеше прегърбен над чертежите си,

нанасяше поправки и ги чертаеше наново, изобщо страдаше дълбоко от раздялата си с промишленото изобилие на Хелерон. После постепенно взе да идва на себе си и дори поднови всекидневните си съвещания с бръмбарородните близнаци и Големия Грейв, а другите занаятчийци бяха свободни да правят каквото им скимне. Освен да седи с Касзаат на покрива на едно или друго автовозило и да зяпа монотонния пейзаж, Тото нямаше с какво друго да убива времето и скоро се зае да внесе подобрения в своя щраколък. Смяташе, че е на крачка от създаването на модел за многократна стрелба, макар че серийното му производство едва ли щеше да е достатъчно рентабилно, че да се въоръжи цяла армия с новото оръжие. Но нямаше с какво друго да се занимава.

Оставаше им още десетница път до Сзар, според най-оптимистичните прогнози, когато близнаците изчезнаха. Конвойят потегли като всяка сутрин и малко по-късно един от другите занаятчийци забеляза отсъствието им. Дрефос моментално нареди да спрат и разпрати войници във всички посоки да ги търсят. Не беше особено притеснен, не личеше да се бои, че нещо лошо е сполетяло бръмбарородните. Не, беше просто раздразнен заради това неочаквано неудобство. Искаше близнаците да се върнат, за да може да продължи с работата си. През цялото време Големия Грейв го следваше по петите и разнасяше сандъци с чертежи и книги, без да се оплаче нито веднъж.

Мина почти половин ден, преди войниците да намерят липсващите занаятчийци. Донесоха ги за инспекция на Дрефос. И двамата бяха мъртви, но без видими рани по телата си. Всички взеха да говорят за евентуални врагове в селцата наоколо. Или това, или пчелородните са пратили тайни убийци да ги пресрещнат. Последното Касзаат обяви за нелепо. Дрефос лично извърши аутопсията, приведен над двете тела като да бяха повредени машини, които би могъл да върне към живот с цената на дребен ремонт.

Не сподели с Тото какво е открил, но явно беше казал и на някого друго освен на мълчаливия Грейв, защото слухът плъзна бързо. Близнаците били отровени. И по всичко личало, че са се отровили сами.

Оттам нататък беше достатъчно да си мълчиш и да си отваряш ушите, а Тото го биваше и в двете неща. Всякакви теории и хипотези се разпространяваха сред членовете на конвоя. Дрефос и Големия

Грейв бяха единствените, които не говореха за това. Тото не беше познавал добре двамата бръмбарородни, но посмъртно научи доста за тях.

Една нощ малко по-късно, когато конвоят беше наближил Сзар достатъчно, че Касзаат да се взира тревожно в североизточния хоризонт, Тото обиколи тихомълком товарните автовозила, огледа внимателно съдържанието им, отбеляза си формата и функцията на компонентите и стигна до определени заключения.

Ако си го беше поставил за задача, щеше да се сети много по-рано. За разлика от него другите занаятчии, изглежда, се бяха досетили, но се преструваха, че не знаят нищо. За новото оръжие на Дрефос.

Същата нощ, след като беше стигнал до въпросния извод, Тото изведе Касзаат извън лагера и спря чак на билото на един хълм, от който се виждаха подредените в кръг автовозила и рехавата охрана. Бяха достатъчно далеч, за да не ги чуе никой.

— Ще си помислят, че сме тръгнали по пътя на близнаците — измърмори тя, свела поглед към лагерния огън и фенерите на постовите.

— Касзаат — поде Тото, — близнаците... те не бяха точно механици, нали?

— Напротив, бяха, като всички нас — отвърна тя, а после добави: — Но не само това. Не само.

— Чувал съм хората да говорят за тях — каза Тото. — Че били алхимици. И че точно заради това Дрефос ги взел под крилото си.

— Те създадоха реагента, който стопи стените на Тарк — потвърди Касзаат. В гласа ѝ се долавяше предпазливост, от която Тото заключи, че вече се е досетила накъде отива разговорът. Някъде току откъд хоризонта се намираше родният ѝ град, разбунтувал се срещу Империята, а тук, на път към него, беше Дрефос, пратен със задачата да изкове нов робски хомот за народа ѝ.

— Съжалявам — каза той. Касзаат не го попита за какво, а само облегна глава на рамото му. Трепереше доловимо.

„Защо просто не избяга? — помисли си той. — Защо не се върне при хората си?“ Знаеше отговора на този въпрос. Отговорът се криеше в същата невидима каишка, която задържаше и него. Присъединявайки

се към отбора на Дрефос, всички те бяха прекъснали връзката с предишния си живот.

Не беше съвсем сигурен какво го накара да ѝ спести следващото логично разкритие, макар да подозираше, че Касзаат се досетила преди него. Така или иначе, Тото я прегърна и не каза нищо повече.

Потвърждението дойде по-рано, отколкото сам беше очаквал.

Още на следващия ден стигнаха до Сзар. Далечната половина на града се криеше под димна пелена, която лепнеше по куполите на ниските къщи. Единствените хора по улиците бяха осородни войници и скорпионородни от помощната войска с петносана жълтеникава кожа и алебарди на рамо. Занаятчийският конвой заобиколи един изоставен пазар със съборени сергии и разкъсани навеси. Тото се вглеждаше в къщите наоколо, но никой не надничаше иззад пердетата. Изглеждаха изоставени. Някои бяха с разбити врати, други бяха опожарени.

Дрефос се измъкна от водещото автовозило и спря да хвърли поглед на града около себе си. Губернаторският дворец се виждаше отдалече, тежък зикурат в типичния осойден архитектурен стил, надвиснал заплашително над малките местни постройки. Когато конвоят го наближи, от двореца наизлязоха осородни войници, толкова много, че Тото ги заподозря в агресивни намерения. Определено не приличаха на делегация по посрещането. Вниманието им обаче изглеждаше насочено към северните квартали на града. Между войниците имаше едър осороден на средна възраст, който пристъпи напред едва след като ескортът му се сля с хората на Дрефос. Лицето му беше обезобразено от прясна рана с формата на малка длан.

— Полковник Дрефос? — попита неуверено мъжът и полуродният вдигна металната си ръка.

— Вие сте полковник Ган, предполагам? Местният губернатор?

— Аз съм, да. Мисля, че...

— Нека хората ви разтоварят фургоните. И да разчистят някое голямо помещение в двореца ви за работилница.

Полковник Ган настръхна.

— *Помощнойсков* полковник Дрефос...

— Чуйте ме внимателно, губернаторе — прекъсна го грубо занаятчията. — Не идвам в този противен град по свое желание. И определено не съм се писал доброволец да разчиствам кашата на вашите провали. Имам си своя работа да върша и война да вода, а те

нямат нищо общо с вашите провинциални боричкания. Имам заповеди, които ще изпълня по най-бързия начин, после се махам оттук.

— Я слушайте, какво ще... — накокошини се губернаторът под погледа на войниците си.

— Уведомен ли сте за моите заповеди? — прекъсна го отново Дрефос.

— Разбира се...

— Бихте ли ги цитирали, моля.

— Да ги цитирам?

— Искам да съм сигурен, че сте наясно с правомощията ми, губернаторе. Ако обичате.

— Уведомен бях, *полуродни* — процеди през зъби Ган. Очевидно го сърбяха ръцете лично да цапардоса Дрефос. — Уведомен бях, че сте пратен да потушите въстанието в моя град.

— На всяка цена — подсказа му Дрефос.

— На всяка цена — повтори Ган. — Бъдете сигурен, че не успеете ли, новината за провала ви ще стигне своевременно до Капитас.

— Несъмнено. А сега бъдете така добър да издадете нужните заповеди. Нека хората ви разтоварят багажа ми, за да се хвана аз на работа. — Дрефос обърна гръб на побеснелия губернатор и закуцука назад към екипа си. Зад него войниците се заеха да разтоварват фургоните.

— Нещо да кажете? — обърна се той към помощниците си.

— Ами... явно не държите да си създавате приятели тук, майсторе — подхвърли Тото. Думите му предизвикаха тих смях сред останалите.

— В Империята има десетки тъпоглави клоуни като полковник Ган, всичките от добри и тесногръди семейства. Аз, от друга страна, съм единствен по рода си. Не се притеснявайте от отмъщение, защото такава няма да ни застигне.

В същия миг нещо издрънча силно — един от войниците, които разтоварваха фургоните, беше изпуснал сандък — и Дрефос се обърна ядосано.

— По-внимателно, идиоти такива! — изкрещя им той. — Това е ценно оборудване!

Войниците от сзарианския гарнизон го гледаха изпод вежди. Може и да недолюбваха особено командира си, реши Тото, но определено не харесваха този полуроден, който беше пристигнал неканен в града им и се държеше като пълновластен господар.

Един от тях, с малък контейнер в ръце, го изпусна демонстративно на два-три метра от задницата на автовозилото, без да сваля поглед от лицето на Дрефос. И точно тогава се случи — Дрефос се сви сякаш са го пронизали в корема, а после се разкрещя всички да се махали по най-бързия начин. Занаятчиите бяха свикнали да се подчиняват на указанията му и се разбягаха, без да задават излишни въпроси. На Тото му стори, че чува съскане откъм контейнера, а след като се отдалечи на безопасното според Дрефос разстояние и погледна назад, различи фина жълтеникава мъгла да се надига във въздуха.

Войниците, които се намираха най-близо до контейнера, вече или бяха мъртви, или умираха в конвулсии, гърчеха се, извиваха гърбове и деряха с нокти лицата и гърлата си. Другите тичаха презглава или се бяха издигнали във въздуха, но най-бавните паднаха, преди да са напуснали кръга на автовозилата, и скоро периметърът около спукания контейнер се осея с трупове. Ужасена тишина се спусна върху изоставения пазар, а оцелелите гледаха не мъртвите, а Дрефос.

— Още веднъж — напомни им майсторът занаятчия, — бъдете внимателни. Разбрано?

14.

— След време свикваш с чакането, но аз, изглежда, съм отвикнал — каза Дестрахис. Най-после бяха в замъка, един вид; един вид, защото определено бяха в границите на зданието, но пък нямаше врати, а и стените бяха малко. Намираха се в нещо като открита градина, заобиколена от колони, които при нужда можеха да се превърнат в подпори за покрив и стени. Суон Рен се виждаше като на длан в ниското под тях и всеки път, когато погледнеше към града, Стенуолд се стряскаше от липсата на прегради за погледа, на структурно единство. „В Колегиум, ако не бяха стените, които ни разделят, по всяко време щях да съм заобиколен от поне двайсетина души на ръка разстояние — помисли си той. — А водните кончета определено ценят пространството, обичат да им е светло и широко.“

— Може би имат различна представа за времето — подхвърли разсеяно Стенуолд.

— Рядко признават по-малка единица за време от смяната на сезоните — обясни Дестрахис. — И в това, според мен, е проклятието им. Не вярват, че светът подлежи на промяна, а само, че минава през етапите на вечен кръговрат. Възприемат враговете си — Империята, разбойниците — като временна несгода, която ще отшуми с идването на пролетта.

— Дано успея да ги убедя в противното — измърмори Стенуолд. Надяваше се и на друго — че Аланмост няма да се притесни прекомерно и да направи някоя глупост. Поканата явно включваше само двама им с Дестрахис. Дори Грамо, за негово дълбоко учудване, бяха върнали назад.

„Но ако зрението ми беше по-силно, сигурно бих могъл да ги видя някъде долу, в града, понеже нищо не спира погледа ми.“ Единствено етикетът спираше хората да не пресекат символичните граници на двореца. Какво говореше това за Федерацията и говореше ли нещо изобщо?

— А!

Стенуолд се обърна и видя една жена водно конче в градината. Не беше ясно откъде точно е дошла. На години изглеждаше по-млада от двамата равнинци, но късо подстриганата ѝ коса сребрееше, а по лицето си имаше нетипични за своята раса бръчки като от постоянна тревога. Облечена беше със семпла зелена роба, обточена със синя ивица от материя с металически блясък, каквато Стенуолд не беше виждал преди. Краката ѝ бяха боси.

— Така — каза жената. — Кой от двама ви е лекарят?

— Аз съм лекарят на Фелисе Миен — отговори Дестрахис. Жената тръгна към центъра на градината и приседна на плосък камък, обграден от напъпили стръкове.

— Колко покровителствено от ваша страна — отбеляза новодошлата. — Седнете, моля.

Дестрахис остана прав.

— Знаете ли къде е тя? Фелисе Миен?

— В момента? Не. Но говорих с нея преди да тръгне.

Дестрахис седна неохотно пред нея. Колкото до Стенуолд, чувството за такт му подсказваше, че е редно да се отдръпне, дори да излезе от стаята. Само че просто нямаше стая, от която да излезе. А и той нямаше представа какви разстояния и граници са приети по тези места. Пък и искаше да научи нещо повече.

— Така — поде отново жената, — ти се казваш Дестрахис. И си живял във Федерацията достатъчно дълго, че да те смятат за местен.

— Да, макар и с прекъсвания — съгласи се Дестрахис. — Моля ви...

— Човек се пита защо си дошъл тук.

Паякородният преплете раздразнено пръсти.

— Това си е моя работа. Тук ме доведоха обичайните причини, а и много време мина оттогава. Но...

— Фелисе Миен си тръгна — обясни жената. — Постъпил си правилно, като си я довел при мен.

— Не я доведох при вас. А и коя точно сте вие? Поне това ми кажете — настоя той.

— Аз съм мистик — отвърна тя с такава простиодушна сериозност, че твърдението ѝ, което в Колегиум би изглеждало смехотворно, тук прозвуча съвсем смислено в ушите на Стенуолд. —

Може да ме наричате Инаспе Райм, ако искате, или с друго име по свой избор.

Дестрахис видимо се успокои.

— Познавам Федерацията добре и знам, че думата „мистик“ крие в себе си много и различни значения. Така че каква по-точно сте вие и какво казахте на Фелисе?

Инаспе Райм се усмихна — усмивката ѝ беше тъжна и приятна.

— Фелисе Миен беше изгубила пътя си — каза тя. — Застигната е била от загуба и болка, непосилни за нея. И това постепенно я е отклонило от целта ѝ.

— Целта ѝ? — удиви се Дестрахис.

— Всички неща си имат цел, макар че не всички я постигат.

— И тази цел, тя ще... Какво ще направи Фелисе?...

Инаспе се пресегна и докосна неочаквано лицето му, а той се дръпна като опарен. Жената се вгледа в очите му и Стенуолд видя как лицето на паякородния се сгърчва в пристъп на силни, но неподлежащи на определяне емоции.

— Ти си ѝ бил добър приятел, Дестрахис, нищо че тя така и не те е оценила по достойнство. Спасявал си я неведнъж. Направил си всичко по силите си. И ако в крайна сметка, ако при последните зарове, които хвърли съдбата, се окаже, че Фелисе не може да бъде спасена, вината за този провал няма да е твоя. Ти си дал всичко от себе си.

— Аз съм лекар — каза хрипливо той. — Това ми е работата, да спасявам хора.

— Не всички могат да бъдат спасени.

— Вие мислите, че тя ще умре — обвини я паякородният. — Пратили сте я на смърт?

Жената още докосваше лицето му и това, изглежда, възпираше в някаква степен Дестрахис. Стенуолд забеляза, че паякородният стиска и отпуска едната си ръка, сякаш се бори със силен подтик да посегне към кинжала си.

— Изпратих я да изпълни целта си — каза Инаспе, а после добави: — Но това е празнодумие. Сам се запитай дали смъртта е част от целта на Фелисе. Собствената ѝ смърт или смъртта на други?

Дестрахис най-сетне се отпусна, дори нещо като усмивка изглади лицето му.

— Е, това е очевидно — отвърна мрачно той.

— Ние не сме слепи, Дестрахис. Очите ни виждат много неща. — Гласът ѝ беше много нежен. — Ако знаеше накъде е тръгнала, ти щеше да тръгнеш с нея. И би го направил не защото си неин лекар, а защото искаш да си близо до нея.

От устните на Дестрахис се откъсна толкова странен и изпълнен с болка звук, че на Стенуолд му се прииска да се беше отдръпнал навреме. Не беше редно да присъства неканен при проявата на толкова силни чувства.

— Разбери едно, благородни лечителю. Постарахме се да ви разделим не от грижа за нея, а защото ценим теб. Нима не си провидял, че тя рано или късно ще те убие, ако останеш с нея? Спечелил си ѝ отсрочка, но не можеш да я спасиш от целта ѝ — обясни Инаспе. — Затова избрахме да запазим теб заради ценните качества, които притежаваш. Ако търсиш награда, че си увардил нашата блудна дъщеря, ще я получиш. Принц Фелипе Шах с радост ще удовлетвори всички твои желания. Ала ролята ти в нейния живот приключи и сега е ред да ти възложим по-велики дела. Приветстваме те като слуга на Федерацията.

Дестрахис понечи да извика, да се надигне, да протестира, но ръката ѝ още докосваше лицето му и нещо премина между двамата. Стенуолд не би могъл да го опише другояче, освен че незнайно как Инаспе Райм беше помогнала на паякородния да погледне през нейните очи, дарила му беше собственото си разбиране за нещата, обляла бе с нежна светлина измъчените му мисли. Дестрахис отвори отново уста и за миг лицето му потъна в скръб, извлечена докрай от дълбините на съзнанието му, извадена на повърхността с помощта на жената отсреща.

— Тя ще умре — промълви Дестрахис.

— Всички неща умират — отвърна тя. Универсална истина, и банална до втръсване от устата на някой уличен философ, но изречена от Инаспе Райм, прозвуча различно. — Всички неща стигат до края на своя път, били те дървета, насекоми, хора или княжества дори. Всички неща умират, за да отворят място за други. Да умреш не е трагедия. Трагедия е да умреш, без да си изпълнил целта си. Ти изпълни своята, Дестрахис. Позволи на Фелисе Миен да направи същото.

Дълбока въздишка разтърси паякородния лекар.

— Ами... — отрони той, а после пак: — Ами... — Изглежда, не знаеше какво друго да каже. Инаспе дръпна ръката си и в същия миг Дестрахис се сви, смали се сякаш. Раздърпан паяк с посивяла коса. Изглеждаше толкова стар в онзи миг, по-стар от всеки паякороден, когото Стенуолд бе виждал някога.

След като Дестрахис си тръгна, потънал в собствените си мисли и повел неравна борба с всичко чуто, което беше преобърнало така неочаквано живота му, Стенуолд се приближи и на свой ред седна пред жената, самообявила се за мистик.

— Казвам се Стенуолд Трудан и идвам от Колегиум — каза той, — но това, предполагам, вече ви е известно.

Тя го дари с усмивка, съучастническа някак.

— Колко уши са чули това име? Колцина съм чула да го произнасят пред мен? Да, Стенуолд Трудан, знам името ти. Не беше нужно да прибягвам до магия, за да го науча.

— А моята цел знаете ли?

— Аз не съм принц Фелипе Шах. Това е негова земя, следователно негово е правото да те повика на аудиенция. Което той ще направи. Аз обаче съм го съветвала за много неща и той се вслушва в думите ми. Затова ще те проуча, Стенуолд Трудан. Ще те преценя, ще те претегля.

— А ще ми предскажеш ли бъдещето, ясновидке? — подсмихна се той.

— Не, ще предскажа *бъдещето* — поправи го тя и така му затвори устата. Стенуолд усети раздвижване около себе си. Десетина водни кончета, момчета и момичета на видима възраст тринайсет-четиринайсет години, се бяха появили отнякъде и носеха... огледала? Не точно. По-скоро големи парчета цветно стъкло с неправилна форма. Докато Стенуолд ги зяпаше озадачено, без дори да поглеждат към него, младежите се издигнаха във въздуха, накацаха тук-там по дървената конструкция и окачиха стъклата си. Подредбата беше, меко казано, странна, без никаква вътрешна логика и все пак прецизна до съвършенство. Отделните стъкла, широки приблизително метър, бързо се подредиха и свързаха, и скоро превърнаха откритата градина в нещо като оранжерия със стъклени стени и покрив в контрастиращи червени, сини и зелени участъци и празнини там, където стъклото не достигаше. Цялата тази операция, чудата и сложна за изпълнение,

приключи в рамките на десетина минути под изумения поглед на Стенуолд.

Погледна към Инаспе и видя, че тя, както и той, както и цялата градина, приличат на мозайка от цветна светлина. Въздушната доскоро стая сега имаше стени от цвят, а слънчевата светлина наоколо им се разпадаше в призми от несъвместими и допълващи се оттенъци.

— Нямам никаква идея какво става — призна Стенуолд и с това извика широка усмивка върху лицето на Инаспе.

— Във всяка епоха има хора, чиито дела, за добро или зло, отекват в целия свят, и за една скромна гадателка като мен е възможност, едновременно велика и ужасна, да се изправи срещу такъв човек. Ти, по своя воля, си станал върха на писеца, който пише историята, и като погледна в твоето бъдеще, аз се надявам да зърна и пътя на целия свят. Угоди ми, Стенуолд Трудан. Угоди ми и Фелипе Шах ще те удостои с усмивка. — Тя разчисти земята между тях и Стенуолд видя, че именно там цветовете са срещат — истински калейдоскоп в миниатюра. Стаята се беше превърнала в голяма леща, която фокусираше цветните оттенъци в центъра си. Занаятчията в него възнегодува. Светлината във Федерацията май не се държеше като светлината в Колегиум.

— Аз всъщност не вярвам, че хората могат да предсказват бъдещето — призна той.

— Хората предсказват бъдещето всеки ден, Стенуолд Трудан — отвърна тя, вперила съсредоточен поглед в дъгата, родена от едва доловимото движение на стъклените панели върху дървената конструкция. — Пуснеш ли камък, лесно ще предскажеш падането му. Ако знаеш, че един човек е непочтен, лесно ще предскажеш вероятността да те измами. Ако знаеш, че една армия е по-добре подготвена и по-умело предвождана, лесно ще предскажеш победата ѝ в сражението.

Стенуолд не успя да сдържи усмивката си.

— Това е друго. Говориш за предварителна информация, която ти помага да прецениш най-вероятния изход от едно събитие.

— Същото е, Стенуолд Трудан, предсказване на бъдещето — каза тя. — Различен е само източникът на информация. Всичко, което се случва, си има причина, а причината на свой ред си има причина. Това е верига от събития, проточила се в далечното минало и изкована от

необходимост, склонност, горчиви спомени и чувство за дълг. Нищо не се случва без причина. Предсказването на бъдеще няма нищо общо с предопределението, Стенуолд Трудан. Достатъчно е да се знае, че всяко нещо най-вероятно ще доведе до друго нещо. Именно затова аз не казах на Фелипе Шах, че Стенуолд Трудан от Колегиум ще дойде при него да моли за аудиенция; вместо това му казах, че ще пристигнат пратеници от юга, които ще говорят за война; че ще дойдат по въздуха и понеже не разбират от въздух, ще попаднат в буря.

— Догадки, които следват фактите — възрази Стенуолд.

— Догадки, *предхождащи* фактите — подчерта Инаспе. — Когато човек знае как да общува с по-абстрактните източници на информация, догадките му стават забележително точни.

Тръпки полазиха по гръбнака на Стенуолд.

— Познавам и други хора, които вярват в това. Самият аз съм виждал неща, които не мога да обясня. И въпреки това не мога да го приема.

— Аз пък съм чувала за хора като теб, които живеят в свят, където бъдещето тъне в непрогледен мрак. За нас обаче вярата в предсказанията е втора природа. За нас вие изглеждате слепи... но същевременно създавате такива неща, такива чудеса от метал... гениални творения. Ние сме точно толкова слепи за вашите умения, колкото сте вие за нашите. — Тъгата в тона ѝ Стенуолд си обясни със спомените от Дванайсетгодишната война.

Инаспе бръкна в една торба, загреба нещо в шепа и го метна върху цветния калейдоскоп пред себе си. Сламки, видя Стенуолд, суха трева, която лекият бриз отвя почти цялата. Само няколко сламки останаха — случайна подредба от светли стръкове, изпъстрени в различни нюанси от цветната светлина. Самият той не съзираше нищо значимо, никакъв рисунък или модел в подредбата им. Ала когато вдигна поглед към Инаспе, сърцето му се сви от лоши предчувствия. Лицето ѝ беше белязано от скръб така убедена, все едно мухороден куриер ѝ е връчил писмено известие за беда. А после тя срещна погледа му и Стенуолд разбра, че ако можеше, гадателката би върнала думите си назад, всяка една, която беше изрекла за предсказанията.

— Говори — подкани той. — Макар да не вярвам, говори.

— Може би постъпваш мъдро, като не вярваш на пророчества — каза предпазливо тя, — защото твоето бъдеще е сянка на общото

бъдеще.

Притиснат между неверие и изначален страх, Стенуолд събра сили да продължи:

— Какво видя?

— Не ме питай.

Инстинктите му нашепваха да я послуша и да потисне любопитството си, но накрая природата му надделя, природата на прагматичния бръмбаророден, който не вярва на щуротии, и той настоя:

— Говори.

Инаспе въздъхна.

— Стенуолд Трудан, обречен си на тежка загуба, лично за теб и за твоите близки. Историята те държи в челюстите си и къса парчета от теб.

Той вдигна рамене.

— Това е ясно и без предсказания.

Тя вдигна очи да прецени реакцията му, сякаш случайната подредба на сламките бе нарисувала толкова недвусмислена картина, че дори той би трябвало да я види.

— Есенни листа, Стенуолд Трудан, това е бъдещето, което виждам. Още не е твърде късно да избягаш от зимната гибел, но листата вече падат.

Инаспе прокара ръце над сламките, а над Стенуолд появя студена вятър, от който кожата му настръхна. Той чу жената да си говори под нос:

— Град до езерото е под дъжд от горящи машини. Червени ръце, отдавна оцапани с чужда кръв до лактите, се гмурват за последно. Небето пламти в пожар от смъртта на храбрите. Някой бичува роби. Ръката, която държи бича, е вдигната. Виждам цяла една раса на косъм от изтребление. Мъж с железен юмрук се пресяга да я угаси, както се гаси свещ. Гордият е в окови и макар че вдига ръка срещу великия си господар, не ще пролее и една капка от кръвта му. Паяжините на тъкачите горят. Великият заговорник е надхитрил сам себе си.

Очите ѝ се бяха разширили и горяха от дълбоко вътрешно убеждение.

— Бият се, бойната раса се сражава, но наоколо им горят пожари. Падат като молци в пламъка на факла. И още прииждат да срещнат

смъртта си.

— Стига... — понечи да я спре Стенуолд, но пороят от думи не можеше да бъде спрял.

— Бойните машини са се обърнали срещу собствения ти народ. Твоите приятели са ти верни и заради това ще умрат или ще бъдат белязани толкова дълбоко, че никога не ще станат същите като преди. Кръв от кръв се ражда, разлива се между дърветата под златни светкавици. Древни злини излизат на светло, мъртвата традиция на кръволиците се възражда, армии маршируват под знаме в черно, златно и кървящо червено. Някой рови в миналото да търси сила и изравя най-страшното от старите времена. *Червеите от земята!* Виждам земните червеи да пируват с нашите трупове. Есенни листа, Стенуолд Трудан. Толкова много, повече няма да видиш толкова. Те падат ли, падат, есенните листа, червени и зелени, черни и златни.

— Но можем ли да спечелим? — попита напрегнато той, забравил, че не вярва в дивотии.

— Какво означава да спечелиш? Колко си склонен да жертваш, щом победата е по-страшна от поражението? — Инаспе си пое дълбоко дъх и продължи: — Твоето бъдеще. Нашето общо бъдеще. Съжалявам.

Фелипе Шах беше човек на неопределима възраст. Имаше лицето на млад мъж, но над ушите косата му сивееше. Тронната му зала беше открита към небето — вътрешен двор наред двореца, под който се разстилаше Суон Рен. В очите на Стенуолд принцът беше ликаприлика с всичките си сънародници — строен, златокож, с тъмна коса. Седеше в средата на двора върху постлано на земята одеяло. Четирите фигури около него, които от разстояние Стенуолд взе за войници, се оказаха статуи от потъмняло дърво. Фелипе беше с роба в трептящо червено и синьо с кант от златни дискове — не много по-различна от дрехата, с която Салма беше събрал очите на колегиумци, когато се появи за пръв път в града.

Придворните му, трийсетина водни кончета, седяха около принца по начин, който говореше за строго регламентирана подредба. Някои бяха в ниши високо в стената. Други държаха пергаменти и писалки, готови да записват. Трети просто си седяха и дори не личеше да обръщат особено внимание на своя принц. Всички бяха нагиздени с

широките свободни роби от лека материя, така характерни за водните кончета, и Фелипе Шах далеч не беше най-богато облеченият. Ала също като паякородните, и водните кончета носеха гиздавите си дрехи, без да изглеждат ни най-малко натруфени. „Ако аз се облека така, ще изглеждам просташки“ — помисли си Стенуолд.

Настанили го бяха вляво от Фелипе и той се чудеше дали това място е израз на почит, на сигурност и дали изобщо означава нещо. Прецизните правила, които местните спазваха по отношение на дворцовия етикет, бяха непонятни за него. Жалко, че Дестрахис не беше тук да го напътства.

Стенуолд забеляза гадателката, Инаспе Райм, заедно с трима нейни сънародници, седнали в полукръг зад нея. Ала тя не погледна към него, гледаше право пред себе си. Имаше нещо странно около мястото ѝ, нещо, което подсказа на Стенуолд, че представата му за дворцовия етикет е не само повърхностна, а и погрешна. Но повече от това не можа да разбере.

„Цял живот събирам разузнавателна информация, а ето че се оплетох като паяк в кълчища.“

На аудиенцията присъстваха и неколцина мерсери в доспехи от главата до петите. Един от тях се приближи към принца и му подаде нещо. Писмото на Салма, съобрази Стенуолд — писмото на принц Салме Диен до принц Фелипе Шах.

Принцът прочете мълчаливо писмото; придворните чакаха. Никой не беше споменал за какво иде реч в посланието, но изглежда, всички знаеха, като да бяха мравкородни, свързани в мисловна мрежа. У Стенуолд все повече се засилваше чувството, че се плъзга по повърхността на свят с неизбродни дълбини и пресложни правила. „Сякаш не знаех, че Федерацията е неизбродна и сложна. Нормално е да оплета конците. Само че нямам време да ги разплитам, защото положението у дома не търпи отлагане.“

Никакви новини не бяха пристигнали от Равнините, разбира се. Сарн като нищо можеше да е паднал.

Принц Фелипе Шах заплака и Стенуолд се стресна не на шега. Не беше чел писмото на Салма, но не се сещаше какво толкова може да е написал бившият му студент, че да предизвика такава силна реакция. Въпреки това принцът плачеше мълчаливо, сълзи се стичаха по лицето му и попиваха в дрехата. Невъзможно беше да се разчете емоцията,

даде си сметка Стенуолд, видна беше единствено силата ѝ. Водните кончета наоколо кимаха мълчаливо в знак на одобрение. Какво одобряваха обаче и защо, оставаше пълна загадка за Стенуолд и това само по себе си беше на път да докара и него до сълзи.

Приблужи се слуга с бяла кърпа. Фелипе Шах избърса очите си. Седеше с писмото в едната ръка и кърпата в другата — стискаше я толкова силно, че юмрукът му трепереше. Всичко друго в него, маниерите, стойката, изражението, бяха спокойни като безоблачно небе, сякаш принцът беше изтикал силните емоции в кърпата така естествено, както някой друг би свалил шапката си.

— Майстор Стенуолд Трудан — започна принц Фелипе. — Вашият посланик ни уведоми, че желаете аудиенция.

С периферното си зрение Стенуолд зърна седналия недалеч Грамо. Старецът се изпъчи доволно при думите на принца.

— Бих ви посрещнал с гостоприемството, което дължа на всички, дошли с мир в моя двор — продължи бавно Фелипе. — Ала на вас дължа повече, защото ми донесохте прощалното писмо на моя род-облигат, когото не ще видя повече.

Макар десетки въпроси да напираха на устата му, Стенуолд съумя да запази мълчание. Ала нещо в погледа или изражението явно го беше издало.

— По вашите земи едва ли имате този обичай — каза принцът. — Тук ние не държим децата си близо до нас, майстор Стенуолд Трудан. Тъкмо напротив, даваме ги за отглеждане в чужди къщи, за да опознаят света през собствените си очи и чрез собствените си грешки. Така те се учат да съдят, да работят или да се взират във водите. Принц-минор Салме Диен дойде при мен като малък, за да се учи на управление. Той не ми е син, но ми беше като син, докато собствените ми деца бяха далеч...

— Вие ли... — поде несмело Стенуолд, без да знае позволено ли е да говори, преди да са му дали официално думата. Принцът кимна и той продължи: — Вие ли го пратихте в Равнините, майстор... ваше височество?

Фелипе наклони глава.

— Отиде по мой избор, да.

— С появата си принцът определено обогати колегиумското общество — заяви Стенуолд и осъзна, че в желанието си да бъде

любезен, е прекрачил границата на учтивостта и е нагазил в ласкателството. — Мога ли да ви попитам защо го направихте? Преди Салма да дойде в Колегиум, контактите между нашите народи бяха силно ограничени, ако не броим нашия посланик, разбира се.

Последва кратка пауза, а принцът хвърли поглед не към друг, а към Инаспе Райм.

— Сещам се за две причини — каза накрая Фелипе. — Но кой да отсъди коя е вярната? След войната с Империята сметнах, че е добре да научим нещо повече за съседите си. Освен това имаше предсказания, които сочеха, че Федерацията ще извлече полза от разширяването на контактите си.

— Втората причина не бих могъл да коментирам — смотолеви Стенуолд. — Колкото до първата, ние вече сме във война с Империята.

— Знаем това — кимна Фелипе Шах.

— Ако победи Равнините, Империята ще обърне поглед на север. — Стенуолд изкриви устни в лека усмивка, осъзнал как точно са прозвучали думите му. — Не съм ясновидец, но това мога да го предскажа, струва ми се.

Фелипе остави влажната от сълзите му кърпа на земята и сложи ръце на коленете си. От реакцията на придворните Стенуолд заключи, че този жест има своето значение — все едно в Колегиум човек е станал, за да вземе думата.

— Този въпрос го обсъждахме дълго преди вие да дойдете — заяви принцът. — Федерацията пострада тежко от настъплението на Империята. Толкова много наши сънародници загинаха, толкова други бяха поробени, че дори мисълта за това е непоносима. А сега вие, новият род-облигат на Салме Диен, ни молите да се включим в общата кауза.

Стенуолд примигна, стреснат от новото си назначение, но въпреки това съумя да кимне утвърдително.

— Така е — потвърди той.

— Сражавахме се с Империята — продължи принцът, толкова тихо, че Стенуолд едва го чуваше. — Съпротивлявахме се и платихме за съпротивата с много кръв. Бойните им машини минаха по път, настлан с костите на нашия народ. Сред нас има и такива, които се питат имало ли е смисъл, какво сме спечелили срещу цялата тази

храброст и страст. Какво сме постигнали с цената на толкова млада кръв.

Стенуолд отвори уста да отговори, както би го направил в колегиумското Събрание, но характерът на тишината, която последва, му подсказа, че мнението му не е желано. Принцът дълго се взира в земята и през цялото време никой от придворните му не помръдна. „Есенни листа — спомни си Стенуолд. — Зелени и червени, черни и златни.“

— Не е моя работа да отсъдя — каза накрая Фелипе Шах. — Аз съм само принц, а принцове — много. Единствен монархът може да ви даде нашия отговор.

— Възможно ли е тогава да получа аудиенция при... при монарха? — попита Стенуолд с чувството, че върви по тънко въже над бездна от непознат етикет. Федерацията беше огромна, монархът й — далечен и могъщ. Още колко странни аудиенции като тази трябваше да изтърпи, още колко време щеше да мине, докато се изправи лице в лице с митичния монарх на водните кончета и му изложи каузата си? И щяха ли Равнините да издържат дотогава?

Меланхолията на Фелипе Шах не се разсея, но в очите му се появи нещо ново, някаква светла искрица, едва доловимо разчупване на тъгата, сякаш все пак е зърнал нещо забавно сред всепоглътщия мрак. Стенуолд се огледа и видя същото изражение върху лицата на другите — застинали в учтивост лица, които правят усилие да сдържат усмивката си.

А после видя, че лицето на едно от водните кончета си остава сдържано, незасегнато от общото настроение, и разбра.

Много бавно и много внимателно Стенуолд се изправи и се поклони дълбоко на Инаспе Райм — предсказателка и монарх на Федерацията.

— Аз... съм глупак — призна той.

— Разберем ли това, значи сме направили първата крачка към мъдростта — отвърна меко монархът. — Изглежда, принц Салме Диен не ви е разяснил истинската роля на принцовете в нашата Федерация. На принца не е дадено да го засипват с почести и да го издигат високо, дадено му е да привежда ниско глава и да носи товара на хората, чието добруване е призван да пази и издига. Такава е задачата на всеки принц и десеторно повече на монарха.

— А аз извадих късмет да ви заваря тук, когато... — Стенуолд млъкна, без да е довършил. — Или вие сте знаели предварително и сте дошли да се срещнете с пратеничеството на Равнините. — Не му беше останал скептицизъм. Тук, в този чудат двор, го бяха лишили и от последните му резерви.

Тя кимна бавно.

— Беше ми приятно да се запознаем, Стенуолд Трудан.

— Но ако знаех, че... Исках да помоля за разни...

— Значи е добре, че си останал в неведение. Вече знам каква е молбата ти.

— Изминах целия този път, за да помоля за... — побърза да продължи той с чувството, че върви по границата на допустимото. — Моля ви, нека изложи молбата си.

— Дори ако сме решили да я отхвърлим? — попита тя и Стенуолд зяпна насреща ѝ.

— Няма как да знаете с каква просба съм дошъл.

Лицето ѝ остана все така спокойно, тържествено и тъжно.

— Знаем, Стенуолд Трудан, но ако предпочиташ, изложи молбата си. Нека между нас не остане и сянка на съмнение.

Беше изгубил и нищожната си ориентация в дворцовия етикет на федералните — нямаше представа дали полученото току-що разрешение е знак за почит или снизходителност към грубостта му. Така или иначе, внезапно го обзе силно чувство на неотложност, нелепо предвид огромното разстояние, която го делеше от сцената на бойните действия.

— Докато с вас си говорим, осородните нападат нашите градове. Ние няма да се предадем без бой, но истината е, че нямаме нито силата, нито ресурсите да надвием Империята, нашия общ враг, врага на всички ни. — Думите се сипеха една през друга, но Стенуолд нямаше време да ги подрежда в изящни изречения, затова продължи нататък: — От Салма знам какви беди са донесли на народа ви, знам за горчивите години на войната, за княжествата, които са ви отнели. Може да съм глупак, но не съм чак толкова глупав, че да остана сляп за общата кауза. Имперските армии са многочислени, но и фронтовете им се множат. Осородните, в стремежа си към постоянни завоевания, губят нишката на здравия разум. Ако съберете войска, която да потегли на изток, лесно ще си върнете изгубеното, защото завоевателите не ще

имат силата да ви спрат. Но ще се опитат, а това ще осигури глътка въздух за нас. С малко късмет откриването на още един фронт може да ги пречупи.

Млъкна задъхан и зачака отговора.

Ала отговорът се бавеше.

— Помогнете ни — удари го на молба той. — Помогнете ни и така ще помогнете на себе си... моля ви.

Инаспе Райм сведе поглед.

— Ти не разбираш. Не можем да изпълним молбата ти. Невъзможно е.

Стенуолд отвори уста, но думите заседнаха в гърлото му. Накрая успя да изрече:

— Но... поне скромна войска?

— Не можем да си върнем изгубените княжества — каза протичко тя. — По една съвсем ясна причина. Подписахме Перления договор, според който тези територии са отстъпени на Империята.

Стенуолд я зяпна невярващо.

— Но... били сте принудени да го подпишете. Не може да е било доброволно. Дванайсет години война...

— Аз подписах Перления договор — заяви тя и Стенуолд млъкна, останал без думи. — Това е срам, който ще нося до живот и който ще прехвърля на монарсите след мен. Вярно е, че бяхме тласнати натам от кърваво море, от кръвта на своите мъртви. Вярно е също, че макар сами да изработиха условията, осородните не биха се поколебали да нарушат въпросния договор. Но всичко това е без значение.

— Не разбирам... — започна той.

— За това не мога да ти помогна. Предполагам, че когато ни обвързаха с договора си, осородните също не са го разбирали, но истината е, че като монарх аз отговарям за всичките си хора. Чрез мен цялата раса на водните кончета пое определени задължения. Договорът е клетва, дадена от цялата Федерация. Затова никога не бихме вдигнали оръжие, за да си върнем изгубените княжества. Не можем да тръгнем срещу собствената си душа. Колкото и да ни се иска, не можем да тръгнем на война срещу Империята. Решението ни е окончателно.

— О... — промълви Стенуолд. Прималя му, сякаш Инаспе го беше пронизала с нож в корема. — О! — „Изминахме толкова път, борихме се с буря и разбойници, а излиза, че е било напразно. Изгубих Фелисе, изгубих Дестрахис, а е било напразно.“

— Осите ще скъсат безценния ви договор веднага щом приключат с нас — каза той с предрезгавял от емоции глас.

— Това изглежда напълно вероятно — кимна тъжно монархът. — Дотогава обаче ние сме обвързани от условията в него. Искрено съжалявам, че не можем да ти помогнем, Стенуолд Трудан. Нуждата ти е преголяма, а ти си достоен човек. Ако искаш, мога да пратя с тебе ескорт по обратния път, да те пази.

— Самотнишки отряд — промърмори той, макар че Инаспе едва ли знаеше този термин. Надеждата се стапяше в него като сняг напролет.

„Да се съобразяваш до такава степен с един безсмислен договор. Осородните едва ли са си давали сметка какъв късмет са извадили с подписването на онзи лист хартия.“

А после му хрумна друго: „Сигурно и до ден-днешен не си дават сметка.“

— Аз... имам една идея, ваше величество — каза бавно той.

— Говори, Стенуолд Трудан.

— Един малък фокус, ваше величество. Дим и огледала. Паешки игри. Този вид умения не са ви чужди тук, във Федерацията, нали?

Водните кончета наоколо им взеха да се споглеждат.

— Така е, не са ни чужди — потвърди Инаспе Райм.

— Тогава... — Този път Стенуолд подреди внимателно думите си, преди да ги изрече: — Ако голяма войска бъде струпана... близо до границите на изгубените княжества. Войници, бойни животни... — Едва не добави бойни машини, но се спря навреме. — Армия, която изглежда готова за война, с две думи. В договора едва ли има изрична клауза за това.

Тя го гледаше мълчаливо, но нещо в очите ѝ му подсказа, че се е досетила накъде отиват нещата.

— Федерална армия на границата, ваше величество — продължи Стенуолд. — Най-големият кошмар на осородните е, че водните кончета ще направят опит да си върнат заграбеното. Защото те не знаят, че вие още държите на думата си. Никога не би им хрумнало,

защото самите те нарушават с лекота поетите обещания. Какво ще кажете, ваше величество?

Инаспе Райм погледна към Фелипе Шах, а после спря отново погледа си на Стенуолд и кимна.

— Ще кажа, че е възможно — заяви тя. — И че може да бъде направено.

15.

Хокиак я беше държал в килия сякаш месеци наред, макар че в действителност едва ли беше стояла вътре повече от два часа. През цялото време я тормозеше една и съща мисъл: „Отново! Отново в килия!“ Не беше хванала вяра на твърденията му. Примирила се бе, че или ще я предаде на осородните, или, в най-добрия случай, на онзи, който предложи най-висока цена.

Надяваше се поне Талрик да се е измъкнал. Странна надежда, като се има предвид собственото ѝ положение. Не хранеше илюзии, че Талрик ще се върне за нея.

А после я завлякоха обратно в задната стаичка на дюкяна, бутнаха я под светлината на лампата и я дръпнаха грубо, когато се спъна. Хокиак я чакаше, подпрян на бастуна си.

— Както ти обещах — каза той. Клиентите му бяха с плащове, но изпод сянката на качулките им я гледаха сивкавосини лица на минасци.

— Моля ви... — подхвана тя. — Помогнете ми.

Без знак за каквото и да било ожесточение един от присъстващите я удари силно в корема и ѝ изкара въздуха, а после, докато Че се давеше и гърчеше, тикна кесия в ръцете на Хокиак.

— С поздрави от Червения флаг — чу тя през световъртежа в главата си.

Скорпионородният кимна.

— И вие предайте много поздрави на шефката си. Каквото и да ѝ потрябва, винаги може да разчита на мен.

Без да кажат и дума повече, двамата минасци вдигнаха Че на крака. Тя усети нещо студено в ребрата си и разбра, че е острие на кинжал.

— Едно по-рязко движение, една дума, и господарите ти има да те стържат от плочника парченце по парченце — заплаши я мъжът. — Разбра ли?

— Моля ви — измънка Че. — Само ме заведете при Кимене.

Кинжалът я убодеше и тя млъкна веднага.

— Още една дума — повтори с равен тон минасецът. — Една думичка, и ще ти видя сметката още тук.

Поведоха я по задни улички през града. Беше ноц и Че бързо изгуби ориентация. Знаеше само, че във въздуха се усеща осезаемо напрежение. Твърде много хора се мотаеха безцелно навън, сякаш чакаха указания.

„Талрик беше прав за това място — помисли си тя. — Жалко, че всичко друго се обърка.“

Стигнаха до невзрачна на вид къща в един от многото минаски квартали, които осородните бяха оставили на немарата, и бързо я вкараха вътре. От мазето на Хокиак до мазето тук, по най-бързия начин и без много шум. Заключиха я вътре с вързани ръце.

„Всичко ще се оправи — повтаряше си ожесточено тя. — Кимене ще дойде, ще ми повярва и тогава всичко ще се оправи.“ Слаба утеха, която дрънчеше на кухо.

Измина някъде час, според собствената ѝ преценка, преди вратата да се отвори отново. Някакъв минасец заслiza към нея по каменните стъпала. Друг мъж остана на прага с фенер в ръка, но и без мъждивия му светлик Че веднага позна посетителя. В първия миг името му ѝ убягна, после изплува на повърхността и Че си отдъхна с облекчение.

— Чисис!

Той се вгледа в нея, после даде знак на мъжа с фенера да се приближи. Не се беше променил, само гримасата на горчиво неудовлетворение се беше впечатала още по-дълбоко върху лицето му. Стискаше нож в ръка и Че се уплаши — оръжието нямаше за цел да ѝ вземе страха, а по-скоро да заостри апетита на собственика си. „Тиниса все казваше за него, че не е стока...“

— Чисис, аз съм — каза Че. — Не ме ли позна?

— Познах те, естествено — отговори студено минасецът. — Обикновено така става с предателите.

— Не съм предател — отрече тя.

— Хокиак е на друго мнение.

— Хокиак греша! Мисли, че съм предателка, защото отидох при него с осороден. Ако наистина исках да се внедря сред вас, щях ли да направя нещо толкова глупаво?

Чисис я изгледа все така безстрастно.

— Не се сещам за *никого*, който би направил нещо толкова глупаво, така че аргументът ти е лишен от смисъл. Пък и чух, че осородният избягал, след като убил неколцина от хората на Хокиак.

— Той е беглец със смъртна присъда и Империята го търси. Сигурно е решил, че Хокиак иска да го продаде на осородните.

— Разправяй каквото си искаш — усмихна се криво Чисис. — С времето ще изтръгна истината от теб, без значение какви ги дрънкаш сега.

— Ще ме оставиш ли поне да говоря с Кимене? — попита тя.

Чисис отвърна с усмивка, която беше едновременно кратка и неприятна за гледане.

— Внимавай какво си пожелаваш, момиче. Тя идва да те види. Заради старите времена, може би.

„Може би смята, че ми дължи поне това — помисли си Че. — Или иска лично да види как ме режат на парченца.“

— Мога да ви помогна, на цялата съпротива — настоя тя. — Затова дойдох, да помогна.

— Да де, не на нас обаче. — Той клекна до нея, като въртеше ножа под светлината на фенера. — Не се тревожи, двамата с теб скоро ще си поговорим. И аз ще измъкна истината, до последната трошичка. Нямай грижа.

Понечи пак да го удари на молби, но после се отказа. Чисис беше недоверчив човек. Целия си съзнателен живот беше прекарал в един окупиран град, водил бе личната си война и за него Че беше поредната възможност да наточи острието на омразата си. Сигурно предпочиташе да убива предатели пред врагове. И да ги убива бавно при това.

А после самата Кимене слезе в мазето. Видът ѝ сам по себе си беше доказателство за силните позиции на съпротивителното движение. Носеше роба, но широката дреха беше отворена отпред и не скриваше черния нагръдник с двете червени стрели на минаската съпротива: „Паднахме, но ще се издигнем отново.“ Беше въоръжена и явно беше минала така по улиците заедно с охраната си, без да се крие от осородните. Явно части от града вече бяха извоювали своята практическа независимост от окупатора.

Самата Кимене обаче не се различаваше от жената, която Че помнеше отпреди година време — млада, свирепа и горда, с късо подстригана коса, истинската бойна царица на Мина. Нищо в

изражението ѝ не даваше знак, че помни онази паметна нощ, когато двете с Че бяха освободени от занданите на губернаторския дворец. Нищо не подсказваше, че двете имат обща кауза.

— Тя е, няма грешка — обяви Кимене.

Чисис кимна и отстъпи назад. Че понечи да каже нещо, но гърлото ѝ се сви под втренчения поглед на жената.

— Челядинка Трудан — заговори вместо нея Кимене, — разбрах, че си станала агент на осите.

— Не — промълви Че. Кимене коленичи до нея и върхът на ножницата ѝ изстърга по пода на мазето.

— Харесвах чичо ти — продължи тя. — И му вярвах, доколкото може да се вярва на външен човек. Ако той беше тук сега, вместо теб, бих приела думата му на доверие.

— Моля те — каза Че, като я гледаше право в очите. — Не съм предателка. Нося новини, които ще ви помогнат. Осородните нито са ме изтезавали, нито са се опитвали да ме направят свой агент! Моите хора се сражават с тях дори в момента!

— Имаме свои хора в двореца — и сега, и тогава. От тях знам, че си била отведена за изтезания. Чули са машините да работят, а често хора са се пречупвали само при вида им — каза Кимене спокойно, сякаш ѝ обясняваше нещо логично и очевидно.

— Пуснаха ги, но... нищо не ми направиха — настоя Че и веднага си даде сметка колко неубедително звучат думите ѝ. — Имаше някакъв заговор... нещо сложно, политическо. Човекът пусна машините заради шума, който вдигат. За да прикрие разговора си със свой агент...

— Така значи. И кой беше този човек?

— Той... — „Същият, който избяга от дюкяна на Хокиак.“ Ала Кимене я наблюдаваше изпитателно и мълчанието нямаше да ѝ свърши работа.

— Името му е Талрик — каза накрая Че. — По-късно и по друга причина той стана ренегат. Сложно е, знам, но, моля ви, трябва да...

Кимене я прекъсна с жест. Замислено изражение смекчи чертите на лицето ѝ. Чисис се размърда, доловил обрат в разговора, който не му беше по вкуса.

— Талрик — повтори водачката на минаската съпротива.

— Да... — Кимене явно знаеше името му, но откъде и как Че дори не можеше да гадае.

— Кимене, това са глупости — изръмжа Чисис. — Остави ми я и след две минути ще знаем истината.

— Талрик — повтори Кимене. — Да, това беше името му.

— Какво? — не разбра Чисис.

Кимене се изправи рязко и Че се запита дали пък жената не се притеснява, когато Чисис стои зад гърба ѝ с нож в ръка.

— Талрик наистина въртеше някакъв политически заговор по онова време. Знам го със сигурност. Значи поне това отговаря на истината.

— Политически заговор? Това пък какво означава? — озъби се Чисис.

— Заговор за убийството на Дебелака, Чисис. Именно той уби стария губернатор вместо нас, той ни отърва от добрия стар Ултер.

Чисис не тръгна да възразява, поне това трябваше да му се признае, само я зяпна мълчаливо.

— Задръжете я — нареди Кимене. — Развържете ѝ ръцете, но нека остане под стража. И ми намерете Талрик. Намерете също хора от кохортата на Хокиак, които ще го познаят. Искам да говоря с него.

Талрик си беше намерил една схлупена таверна край реката на име „При Фланеме“. Под строгия поглед на жената със същото име — плещеста матрона с дебели ръце — той си поръча чаша вино и се зае да обмисли възможностите.

Голям оптимист трябва да е бил, за да приеме, че името му се е заличило от паметта на минащите! Видял фактите черно на бяло в докладите, които си беше направил труда да прегледа в Тарн, той незнайно защо беше решил, че идеята е добра и осъществима. И без много да му мисли, се беше включил отново в шпионската игра, съвсем забравил за болезнените неприятности, които го бяха извадили от нея.

А е трябвало да съобрази, че онзи стар негодяй Хокиак е в течение на всички новини от Рекеф — кой е в немилост и кой е яхнал гребена на вълната. Оголи зъби и изгледа кръвнишки виното в чашата си, но видя там само тъмния силует на собственото си отражение.

Хокиак неминуемо беше взел Че за вербувана от Рекеф предателка, сменила цвета след неприятни преживявания в стаята за изтезания на губернаторския дворец. Иронията на тази ситуация не му убягна, защото Талрик така и не беше намерил подходящ момент да подложи момичето на разпит. Зачуди се на кого ли ще я продаде скорпионородният — на съпротивата или на Империята, и кое ще е по-щадящо за нея на този етап. С това грижите му по Че се изчерпаха, защото собствената му съдба даваше предостатъчно поводи за размисъл.

Следяха го, това му беше ясно. Но който и да го следеше, от която и страна на дребните минаски боричкания да идваше, засега се въздържаха от открити действия. Явно чакаха Талрик сам да ги улесни, да го сгачят на някое удобно за целта място и да му светят маслото. Може да бяха хората на Кимене, пратени да му видят сметката. Може да бяха и хора от Рекеф, които предпочитаха неудобните хора да изчезват тихомълком. Така или иначе, наблюдаваха го. Влязъл беше в таверната на Фланеме, защото заведението беше пълно с моряци, рибари и прости работници, хора, чиито политически страсти едва ли бяха достатъчно нажежени, че да ги обърнат срещу него. Въпреки това появата му предизвика смръщени погледи, което за пореден път доказваше, че е разтълкувал правилно данните в тарнските доклади. Бунтът тежеше във въздуха като дим.

„Защо, чумата да го тръшне, ми трябваше да се връщам в този смотан град?“ Пътят му и преди го беше водил в Мина — още в първите дни на завоеванието като млад офицер под крилото на Ултер и години по-късно, когато дойде тук по заповед на Рекеф и в крайна сметка оцапа ръцете си с кръвта на стария си наставник. А сега отново беше тук и този път провалът му обещаваха да е гръмовен. Хич да не беше идвал.

Трябваше незабавно да напусне Мина. Хвана се, че обмисля варианти как да съобщи това на Стенуолд. „Глупак!“ Ала беше вярно, че не се чувстваше герой, задето е изоставил Че. Даде си сметка, че в живот като неговия, пълен с тъмни дела, споменът за тази постъпка дълго ще го измъчва.

Но какво е още едно предателство на фона на предишните? Ще го преживее някак.

Сянка падна отгоре му и той вдигна поглед. Фланеме стоеше до масата му, настръхнала и скръстила ръце връз огромната си гръд.

— Време е да си ходиш, осородни.

Той впери поглед в нея, потискайки инстинктивната си реакция. Тази игра му беше позната до болка, защото често я беше играл, макар и с разменени роли.

— Щом казваш. — Остави недокоснатата чаша с вино и раздвижи пръсти в готовност. Преследвачите му го чакаха отвън. Бяха пратили Фланеме да го изведе, а тя, като добра кръчмарка, се опитваше да угоди на всяка страна в кавгата. Думите ѝ означаваха, че вече не е на сигурно място в нейната таверна и че ако се наложи, ще насъска другите си клиенти да го изритат или да му хвърлят един як бой.

Талрик стана, отметна в движение плаща си, за да освободи дръжката на меча. Вратата на таверната вече беше отворена и студен повей нахлуваше откъм улицата. Той излезе с лека усмивка и видя цяла дузина закачулени мъже да го чакат, някои на земята, други — кръжащи над покривите в съседство. „Значи са рекефци“ — помисли си.

— Приемам числеността ви като комплимент — каза той, по-скоро на себе си. Вратата зад него се хлопна, резето изстърга в жлеба си.

Нападнаха го — по земя и от въздуха. Той протегна отворена длан и призова Изкуството на своя народ. Усмивката още беше на лицето му.

Попречи им желанието да го заловят жив. Талрик се възползва максимално и без скрупули от това предимство. В кратката и ожесточена схватка, първо, докато го връхлитаха от всички страни, и после, докато се мъчеха да го свалят, Талрик успя да убие петима с жилото си. Добър беше в това Изкуство — опреше ли длан в гърдите на противник, можеше да прогори дупка колкото юмрук в тялото му. В близък бой жилото нямаше равно на себе си.

Не си спечели благодарността им, но това можеше да се очаква. Заповедта да го заловят жив явно не уточняваше в какво състояние трябва да го предадат. Когато приключиха с него, Талрик беше окървавен и насинен целият.

Дойде на себе си не в килия, а в малка войнишка стаичка, от онези, в които настаняваха сержантите и младшите офицери. До

вратата стоеше войник на пост и веднага щом Талрик се размърда, войникът съобщи на другите, които чакаха отвън.

Затворник и пребит от бой, Талрик откри, че въпреки всичко е в повишено настроение. След кратък размисъл разкри причината — покрай всичките болезки от побоя почти не усещаше дълбоката рана, която Даклан му беше нанесъл недалеч от обсадения Колегиум по заповед на собствените му хора от Рекеф и която едва не му беше видяла сметката. Тази рана, за разлика от предателството, вече беше останала в миналото.

„И къде съм сега, да опустее дано?“ Отговорът не изглеждаше труден, като се имаше предвид какви са нападателите му — осородни войници. Полупразното стайче, в което го държаха, можеше да е в казармите или в губернаторския дворец. Прозорецът се намираше високо в стената, значи стаята беше в сутерена. Хрумна му да се издигне с криле и да погледне навън, но бързо се отказа. По-добре тъмничарите му да не знаят дали е в състояние да лети.

„Самият аз не знам, всъщност“ — каза си горчиво. По всичко личеше обаче, че се е отървал от побоя без сериозни наранявания, но пък той открай време беше костелив орех. Капитан Раут, Ултер, Тисамон и Тиниса, Ариана, Даклан, Фелисе Миен. Всички те се бяха опитали по едно или друго време да го извадят трайно от строя. Чудеше се кой ли ще е следващият.

Лежеше на твърдото легло под подозрителния поглед на войника и неохотно стигна до заключението, че досега животът му е бил низ от енергични усилия и нищожни постижения. „По-добре да бях останал в Рекеф някак си. Не става революционер от мен.“

А сега какво? Не беше вързан, значи можеше да убие пазача и да си пробва късмета. Сигурно би могъл да стигне доста далеч и да види сметката на немалко от тъмничарите си, преди те да преосмислят решението си относно точно колко жив го искат. Значи някой му пращаше послание, някой, който бе убеден, че Талрик ще го разчете правилно: „Изчакай. Не всичко е загубено.“

Дали пък не е попаднал в ръцете на бунтовнически елементи вътре в двореца? Ако сред прислугата още имаше минанци, съпротивата неминуемо беше внедрила свои хора около губернатора. Дали път Кимене и Че не бяха... чакай, дори не знаеше дали Че е още жива. След като той се беше изнесъл с гръм и трясък от дюкяна на

Хокиак, хората на дъртия скорпионороден като нищо може да са я убили или пък Кимене е наредила да я екзекутират като агент на Рекеф. „Каква ирония само.“

А после, след кратък размисъл стигна до извода: „Аз съм едновременно предаден и предател.“ Като го беше отхвърлила след години на достойна служба, Империята го беше тласнала по пътя на най-долната измама, а когато той се опита да промени нещата, да закърпи раните, които беше причинил, само влоши нещата още повече.

Само че сълзливата сантименталност му беше чужда. „Жив съм“ — каза си. Това беше първата и най-хубавата тухла, с която да започне градежа си.

Двама войници влязоха в стаята с делова стъпка. Лицата им подсказваха, че много добре знаят през какво са минали другарите им — и живите, и мъртвите, — за да го доведат тук. Хем го мразеха, хем се страхуваха от него.

— Е? — попита ги Талрик. — Сега какво?

— Елате с нас — каза единият и изкриви лице, сякаш от учтивата форма му загорча в устата. Още повече му загорча, когато добави и едно „сър“ в края. Думата удари Талрик като юмрук между очите, толкова силно, че той едва не падна назад в леглото, краката му омекнаха от скритото значение на трите буквички. Минала беше цяла една зима, сурова и трудна, откакто някой се беше обръщал към него по този начин. Трибуквената дума беше на цял един живот разстояние от него; беше врата към добрите стари дни.

— Сър, значи? — изрече той с надеждата, че е успял да се овладее, преди изненадата да е проличала по лицето му.

Мъжът отвърна хладно:

— Наредено ми е да ви придружа, сър. Викат ви.

„И това не ти харесва, войнико, но ще се подчиниш на заповедта.“ Подчинението беше централният принцип на тяхната раса, на осородните, нищо че по природа бяха свадливи и крайно недисциплинирани.

— Води тогава, войниче — каза Талрик небрежно.

Още щом излезе в коридора, разбра, че се намира в губернаторския дворец. Не пазеше приятни спомени от това място, тъкмо напротив — заради болката, изпитана тук, и заради загубата на добър приятел. Единствената отстъпка, която му беше подхвърлила

съдбата — освен факта, че още е жив, — беше, че в крайна сметка не той беше нанесъл смъртоносния удар, не той беше убил полковник Ултер. Само това, и то поради чиста случайност. А той нямаше право да намира утеха в капризите на случайността.

Заведоха го три етажа по-горе и Талрик се опита да състави мислена карта на двореца по спомени. Тук, на тези нива, се намираха стаите, запазени за важни гости и висши офицери. Самият той беше отседнал тук предния път. Имаше и по-големи зали, макар че най-голямата, онази, в която Ултер даваше аудиенции приживе, беше на един от долните етажи. Където и да го водеха, каквото и да му готвеха, щеше да се случи зад затворени врати.

„Дали пък не са решили, че знам нещо важно, което да измъкнат от мен с копринени ръкавици? Дойде ли ред да предам Стенуолд и хората му? И защо не?“

Но ако искаха информация, достатъчно би било да го опнат на масата за разпити и да включат машините. Нямаше да е първият свой, опитал вкуса им. „Но ако аз давах заповедите, нямаше ли първо да опитам с добро? Понякога учтивостта дава неочаквани резултати.“ От всички обяснения, които се ръгаха с лакти в главата му, това изглеждаше най-вероятното. Следователно не биваше да привиква към временното отпускане на каишката. „Кое то на свой ред означава, че трябва да се възползвам от първия удобен случай. Само ми дайте стая с достатъчно голям прозорец.“

И те взеха, че му угодиха. И този дворец, като повечето големи здания, построени от осородните, беше зикурат, а стаята, където го въведоха, дори си имаше балкон с късче зовящо синьо небе. Но Талрик реши на първо време да кротува. Преди да побегне, трябваше да разбере къде се намира и защо. До вратата стояха двама войници и не сваляха поглед от него. Засега не влизаха в сметките му, но вече беше убил петима и бройката лесно можеше да нарасне до седем. Талрик нямаше какво да губи и това го караше да се чувства безсмъртен.

Самата стая нямаше нищо общо с натруфения стил на стария губернатор, който обичаше да излага, при това в прекомерни количества, ценна плячка, отнета от десетина завладени градове. Не, тази стая беше издържана в стила на Капитас — дълга маса и никакви украси по стените, освен един фриз, типичен за местната вътрешна архитектура, който изобразяваше завладяването на града преди

осемнайсет години. Талрик се запита разсеяно дали не би могъл да открие и себе си на младини в някой от образите на триумфиращи осородни войници. Поне Ултер със сигурност би трябвало да е там, на фриза, защото именно той командваше атаката тогава. Премести поглед от фриза към войниците. И двамата бяха млади мъже. „Няма как да са участвали в битката за Мина.“ Дори в Дванайсетгодишната война срещу Федерацията едва ли бяха участвали. Това незнайно защо го изпълни с чувство на самота. Изглежда, имаше повече общо със Стенуолд Трудан, отколкото с тези млади мъже. Навярно в крайна сметка културната идентичност не тежеше колкото възрастта.

Войничетата застанаха мирно, а Талрик зае позиция зад масата срещу вратата. Стори му се, че разпознава стъпките още преди мъжът да се появи на прага — осороден с прошарена коса и свиреп поглед. Полковник и губернатор едновременно, както личеше от допълнителните нашивки.

„Разбира се.“ В документите, които Талрик беше изчел, губернаторът не се споменаваше по име, но ако се беше постарал, Талрик и сам би се досетил. Изненадата му беше неуместна.

— Полковник Латвок — кимна той. — Простете, че не козирувам според изискванията, но в момента това май не ми се полага.

Очите на Латвок бяха като кубчета лед, но това можеше да се очаква. Полковникът махна отсечено с ръка и двамата войници излязоха навън.

— Не беше нужно да убиваш петима мои войници — каза той.

Талрик вдигна цинично вежда.

— Последния път, когато Империята прояви интерес към мен, полковник, едва оцелях, за да си извадя поука.

— И така да е — каза Латвок, — със сегашните си действия ти направи нещата... много трудни.

„А на тебе защо ти пука?“ Но ситуацията започваше да му се изяснява. Полковник от Рекеф, поставен начело на гарнизона, под негово командване войниците се чувстват недоволни и изпълнени с недоверие... и защо не? Доверието е надценена стока.

— Седни — нареди му с равен глас Латвок, после присви очи, когато Талрик не помръдна. — Аз все още съм твой висшестоящ офицер.

— А аз още ли съм в армията?

Латвок го прикова с поглед. Талрик му отвърна със същото и като гледаше прежълтялото лице на полковника, си помисли, че пред него е човек, който редовно не си достива. „Местни или имперски тревоги те мъчат, чудя се? Или и двете?“ А после изведнъж, така както човек съзира конкретно очертание в размита облачна маса, Талрик видя дълбокото безнадеждно отчаяние, което ядеше Латвок отвътре. Полковникът стоеше на тънко въже над пропаст и с мъка удържаше равновесието си.

— Не изпитвам особена любов към Империята напоследък — каза Талрик. Онази част от него, която доскоро беше лоялна, сега се сгърчи в ужас от собствената му дързост.

— Не изпитваш любов? — изсъска Латвок бавно и отсечено, сякаш всяка отделна дума беше самостоятелно сражение със собствените му взривоопасни чувства. — Ти си... беше... имперски майор. Беше офицер от Рекеф. Нямах никакво право да критикуваш Империята. Нямах право да поставяш собствените си дребни недоволства над изискванията на своите господари. Ако Империята е искала смъртта ти, значи е трябвало да умреш без възражения. И ако сега иска да те призове от гроба, значи трябва да се върнеш.

„Самият аз прибягнах веднъж до тази логика — когато Даклан ме прониза и аз реших, че повече не ми се живее.“ Ала общуването с негодияте на Стенуолд през последните няколко месеца беше отнело част от блясъка на тези аргументи.

— И какво искаш сега? — попита той. — Искаш ме мъртъв? Имаше възможност да го уредиш, но я пропусна. Така че какво искаш?

— Аз ли? Аз не искам нищо — отвърна с леден глас Латвок. — Ала има друг, който е достатъчно щедър по дух, за да даде на счупения съд втори шанс да бъде от полза.

Талрик го измери с поглед — полковникът от Рекеф, който при първата им среща го беше изпълнил със силен страх за собственото му бъдеще, мъж, който с една дума беше преобръщал живота на стотици. Мъж, който не успяваше да пробие безразличието му сега.

— Да го видим този твой щедър човек — каза Талрик.

— Той вече е тук — информира го Латвок и плъзна поглед покрай него към балкона. Имаше някой там. „През цялото време ли е стоял на терасата, или току-що е долетял отнякъде?“ Детински номер, макар изпълнен умело и безшумно.

Безликият допреди малко силует пристъпи към прага на балконската врата, погледна го право в очите и тогава Талрик го позна. Позна го и сърцето му прескочи.

Генерал Рейнер, един от тримата мъже, които ръководеха Рекеф.

Рейнер погледна към Латвок, едва помръдна с ръка и полковникът излезе ядосан от стаята. После генералът и ренегатът дълго се измерваха с поглед един друг в мълчание. Накрая Рейнер махна към масата и Талрик седна нащрек срещу него.

— Е, генерале — заговори първи, — ако това е екзекуция, значи е ненужно усложнена. Нож в някоя тъмна уличка по би ми прилягал напоследък.

Рейнер отвори уста, но думите се забавиха. Талрик си даде сметка, че никога не е чувал генерала да говори, а първият звук, който излезе от устата му сега, беше толкова тих и гъгнив, че остана напълно неразбираем.

Рейнер пробва отново:

— Достатъчно, майор Талрик. — За мъж с толкова власт и авторитет гласът наистина беше слаб и тънък, но думите, които Рейнер изрече, бяха друго нещо. Да чуе чина си, произнесен от генерала, шокира Талрик толкова силно, че той залитна назад като от удар с юмрук.

„Така ли стана? Цяла година от живота ми — изтрита, смъртната ми присъда — забравена, греховете ми — опростени? И сега какво — чувството за увереност, за правота, което ми отнеха така незаслужено, ще спуснат отново отгоре ми като топло одеялце?“

— И откога майорството ми е на дневен ред? — изломоти той, а после добави гневно: — Те се опитаха да ме убият.

В последвалото мълчание до слуха му стигна лек шум, не откъм Рейнер и дори не в стаята, а някъде в съседство. Талрик складира тази информация за по-нататъшна употреба — фалшиви стени, скрити подслушвачи. Явно не му вярваха чак толкова много.

Рейнер си пое дълбоко дъх.

— Във война сме, майоре.

— Забелязах, генерале.

— Нямам предвид Равнините — махна с ръка Рейнер. — Говоря за истинска война. Максин се опитва да превземе Рекеф отвътре. Максин е истинският враг. — Плъзна поглед из стаята, сякаш се

боеше, че чул да споменават името му, Максин би могъл да се материализира някак при тях.

— Генерал Максин — повтори бавно Талрик.

— Смъртната ти присъда я е издал той — уточни Рейнер. — Не аз.

Талрик се сети за последния си разговор с Даклан, преди той да вдигне оръжие срещу него. Да, Даклан беше казал, че смъртната му присъда идва от Максин, но беше споменал и бездействието на Рейнер по въпроса. „Можел си да ме защитиш, генерале“ — помисли си Талрик. Междувременно имперското му обучение и самочувствие се наместваше неусетно като плащ на раменете му, призовано сякаш с магия от споменаването на предишния му чин и съпътстващите го привилегии.

— И къде ме поставя това сега? — попита той, а после добави неохотно, но и неизбежно: — Сър?

Нищо в поведението на Рейнер, освен погледа му, не даде знак, че генералът е забелязал почтителното обръщение.

— Имаме нужда от способни агенти — изгъгна той. — Ти си способен. Максин не е имал право да се занимава с теб. Ти си мой. Ти си мой майор, докато аз не реша друго. — Речта, изглежда, го изтощи и той се облегна уморено назад.

— Какво искате от мен, сър? — попита го Талрик.

„Какво бих могъл да ти дам? Тайните на Равнините... плановете на Стенуолд... Плановете на Че? Бих могъл да отнема Че от съпротивата и да направя от нея онова, в което я обвиняват — агент на Рекеф. Бих могъл без чужда помощ да подсигурия бъдещето на кампанията в Равнините.“

Вгледа се в изпитото сухо лице на генерал Рейнер и си помисли: „Но теб това не те интересува“.

— Капитас — оповести Рейнер. — Ще те пратя в Капитас с фалшиви документи. Обичайното. Там има работа за способен агент.

— Разбира се, сър — каза Талрик. „Отново съм в играта.“ Прозвуча като победоносен крясък в главата му, който заличи без следа последните месеци. Никога не е бил прогонван от армията, от Империята. През цялото време беше останал лоялен, той, майор Талрик от Рекеф, а топлият плащ на имперската кауза беше обвил всичките му действия с непромокаема целесъобразност. Ала приливът

на облекчение, на освобождение, така и не идваше. Той го чакаше с разтворени обятия, ала все така се чувстваше напрегнат като тетивата на лък. И изведнъж го изпълни дълбоко объркване, коктейл от гняв и безпомощност. „Нима не ще мога да приема този дар? Нима не за това копнеех през цялото време?“

— Сър, мога ли да попитам нещо?

Рейнер кимна.

— Задачата ми в Мина, преди... Отстраняването на стария губернатор. Подготвяли сте почвата, така ли? Той е бил от хората на Максин?

Рейнер кимна отново.

— Добре — каза Талрик и едва доловима усмивка раздвижи лицето на генерала.

„Отново съм в играта — каза си Талрик. — Отново съм в играта. Повече няма да се занимавам с нисши раси, нито ще им играя по свирката. Сега отново съм силен. Мога да си отмъстя на онзи бръмбаророден сводник и на богомолския му убиец, и на цялата им отвратителна пасмина.“

Друг глас, чут съвсем наскоро, се обади в главата му: „Нямаш никакво право да критикуваш Империята. Нямаш право да поставяш собствените си дребни недоволства над изискванията на своите господари.“

Загорча му в устата. „Това се отнася за всички обаче.“ За всички, от най-долния роб и слуга до онези по върховете. Империята над всичко. За Империята, а не за себе си, не заради някой генерал, не заради императора, не за Рекеф. „И определено не заради мръсните заговори на един амбициозен генерал!“

Нещо дълбоко в него нададе отчаян вой, защото изводът, до който беше стигнал, означаваше, че ще загуби отново онова, чиято загуба едва не го беше убила първия път.

— Генерале — каза той, — когато ме пратихте да убия стария си приятел полковник Ултер, аз не исках да го правя, но все пак го направих, утешен от мисълта, че губернаторът е извършил *реално* престъпление.

Очите на Рейнер се разшириха, устата му се отвори, но Талрик нямаше времето да чака гъгнивия му глас. Масата скри проблясъка на жилото, но не намали с нищо силата на енергийния залп, който

натроши на парчета стола отсреща след като мина през тялото на генерала, който седеше на него.

16.

Спря на пясъка, заслепен от слънцето. Вдигна ръка да заслони очите си и плъзна поглед по дъгата на стените, надупчени и потъмнели от дългогодишна злоупотреба.

Животът му се беше превърнал в сън наяве. Водеха го от място на място като животно в клетка и при всяка спирка той се биеше и убиваше. Вече не го интересуваше какво изправят насреща му, но беше факт, че при цялата си изобретателност още не бяха открили противник, който да го надвие.

Отвъд триметровата бариера на стените, по цялото протежение на арената се редяха амфитеатрално местата за публиката. Повечето бяха обикновени пейки, но в единия край се издигаше лежа с платнен навес и дървени столове за почетните гости. Запита се колцина ще го гледат днес, осородни и свитите им от подбрани слуги и роби. Повече от миналия път със сигурност, а тогава бяха стотици.

Арената също беше по-голяма от предишната и си имаше каменни зидове околоръст, а не ограда от грубо одялани талпи. Май не беше идвал тук преди, реши Тисамон.

Хората не спираха да шушукат възбудено, сякаш за пръв път виждаха богомолкороден. Тисамон стоеше на половината път до центъра на арената, пясъкът наоколо му тъмнееше разринат и петносан от предишен двубой. Стоеше и чакаше противника си. Металният сърп на бронираната му ръкавица потрепваше леко, сякаш по своя воля.

Портата срещу него, скована от яки дъски и подсилена с метални капси и ленти, започна да се издига със скърцане и Тисамон зърна някакво скорострелно движение от другата ѝ страна. Приведе се в бойна стойка и вдигна ръка пред гърдите си.

През портата излезе бръмбар, но от вид, какъвто Тисамон виждаше за пръв път. Беше дълго, източено същество, четири метра от главата до върха на опашката и с дълги тънки крака. Движеше се много бързо — изскочи през портата и спря на същото разстояние от центъра като Тисамон. Зелената му черупка беше напръскана с бели и златни

точници, очите му бяха огромни, а мандибулите стърчаха извити навътре като остриета на коси. Тълпата полудя. Явно познаваха съществото — него конкретно или други от същия вид — и смятаха, че то ще е победител в двубоя.

„Само ако расата на Стенуолд беше взела Изкуството си от тези създания, а не от тромавите торни бръмбари“ — помисли си разсеяно Тисамон. Съществото беше нащрек и го гледаше с интелигентност, каквато повечето животни не притежаваха. Но Тисамон не се изненада, защото богомолките в собствената му родина бяха достатъчно умни да надхитрят хората, дошли да ги отстрелят като ловен трофей. Така че защо този великолепен хищник да се различава от тях?

Бръмбарът го нападна внезапно, изстреля се светкавично под бурните аплодисменти на публиката. Тисамон подскочи високо, видя как подобните на ятагани мандибули се сключват с трясък под него, после се отблъсна с крак от гърба на противника си и се приземи с плъзгане върху пясъка. Знаеше, че хищникът вече се е обърнал да продължи атаката си. Замахна, без да поглежда назад, но сърпът му разсече празен въздух. Бръмбарът се беше изправил на четири крака и го заплашваше с извитите като куки крайници на предните два. Тисамон се оттегли назад с бегла усмивка на лицето под напрегнатия поглед на огромните лъскави очи. Създанието се смъкна обратно и двамата започнаха да се обикалят, Тисамон вървеше в кръг около противника си, който ту настъпваше, ту се оттегляше, но нито за миг не го изпусна от поглед.

Животното подхвана втора атака, светкавична като първата, и пак като при първата Тисамон се изнесе навреме. Този път обаче контраатаката му даде по-добър резултат — върхът на сърпа захапа бронираната черупка и остави плитък прорез по хитиновото външно крило на насекомото. Тълпата нададе рев и Тисамон разбра, че звярът се е изнесъл точно зад гърба му, по-бързо от предвиденото. Не можеше да го надбяга, затова подскочи с всички сили нагоре и назад. Върхът на едната мандибула закачи ризата му, а после Тисамон заби сърпа си в гръдния кош на създанието.

Но не докрай — върхът проби, но след това острието се плъзна безславно по хитиновата броня. Тисамон падна върху гърба на насекомото, претърколи се и замахна в движение да съсече един от

средния чифт крака на противника. Животното отново се обърна с лице към него.

Двамата се разбираха чудесно. Тисамон се беше дуелирал с много мъже и жени, докато стигне дотук, но с нито един не беше усещал връзка като тази. Точиците по черупката на противника му не бяха окраска, разбра той, а белези от стари битки. Двамата се разбираха чудесно.

Когато насекомото го нападна за трети път с раззинати челюсти, Тисамон се плъзна напред, подвиг крака, видя как смъртоносният силует на главата с мандибулите минава над него, чу как трите чифта крака стържат по пясъка в опит да убият инерцията. И без колебание заби сърпа си в гръдния кош на създанието, в основата на краката, толкова дълбоко, че ръката му потъна до китката в тялото му.

Когато звярът издъхна, Тисамон постоя на колене до него, положил ръка върху неподвижната глава между гигантските челюсти. После се изправи и им позволи да го изведат. А тълпата го приветстваше, изпаднала в делириум, точно както беше приветствала създанието, което той беше убил.

„Капитас.“ Отърси се от съня наяве, колкото да си спомни къде се е озовал. „Сега съм в Капитас, в сърцето на Империята... с оголен сърп.“

Следващият му двубой го изправи срещу дезертъори, беше специално угощение за тълпата. Преди да го пуснат на арената, изведоха там осмина мъже и ги оковаха за единия крак към скоба в центъра на кръга с достатъчно дълги вериги, за да се движат свободно. Ръководителят на игрите беше предвидил допълнителни декори за този двубой във вид на дървени барикади и стени, които да имитират изоставено укрепление, те бяха достатъчно ниски, за да не пречат на публиката, но и достатъчно високи, за да се крият зад тях дезертъорите и техният противник. Дезертъорите нямаха представа какво ще излезе насреща им. Нямаха брони, въоръжени бяха с обикновени ножове, но пък бяха осородни и можеха да жият. Обещаха им бяха свободата, ако оцелеят в битката.

Тисамон излезе на арената толкова безшумно, че повечето му противници дори не разбраха за присъствието му. Тръгна дебнешком

към окованите мъже, така че само зрителите да го виждат, придвижваше се бавно от прикритие към прикритие. Дезертърите се оглеждаха трескаво, усетили по реакцията на тълпата, че нещо е било пуснато заедно с тях на арената, нещо, което се криеше.

Тисамон показва на зрителите нещо ново — как ловуват богомолкородните. Първата му атака дойде без предупреждение — само за миг той ускори от дебнеца стъпка до главоломна скорост. С три стъпки и един скок Тисамон прекоси центъра на арената, като сечеше мълниеносно със сърпа си. Уби четирима. Другите стреляха с жилата си, но твърде бавно. Оставиха следи от обгоряло по дървените декори и само като по чудо не се избиха един друг.

А после се скараха. Започнаха да си крещят. Напълно бяха забравили за тълпата. Знаеха само, че са сами във враждебна среда и че имат опасен противник.

Единият взе да удря с камък по веригата си, другите се оглеждаха с протегнати длани. Тълпата пощуря окончателно. От издигнатите трибуни зрителите виждаха, че Тисамон е там, сред оцелелите, съвсем близо до тях. Той се наведе бавно и взе с лявата си ръка нож, захвърлен на земята от някоя жертва. Светкавично движение на китката и ножът се заби в гърлото на мъжа, който стоеше най-далече от него. Останалите, роби на инстинкта, се обърнаха да погледнат.

И с това се приключи.

Остави се да го върнат в килията, в злоещите кошари под арената. Мястото беше ужасно и странно, лабиринт от решетки без преградни стени, който не предлагаше дори минимално уединение, проектиран така, че вътрешното пространство да се прекроява без много усилия и малката клетка за един човек да се отваря към по-голяма килия за животно или група нещастници, обречени да прекарват заедно последните си часове, преди да умрат групово на арената. Лампи с горящо масло висяха от тавана и хвърляха слаба светлина. Този лабиринт от клетки датираше отпреди бурното технологично развитие на Империята и беше кажи-речи най-старата част от Капитас, запазила се в оригиналния си вид до ден-днешен. Осородните бяха запазили част от традициите си непокътнати.

В сумрак като този Тисамон виждаше по-добре от повечето хора. Когато изплуваше от бойния си транс, в дългите часове, изпълнени с

неканени мисли за собственото му падение, той често проклинаше силните си очи. Клетките под арената бяха зловонни и душни. В част от килиите имаше други гладиатори, които седяха и чакаха някой да ги изведе за тренировка или просто да ги нахранят. Никой от тях не беше осороден. За разлика от дезертърите или бойците от по-низши раси, осородните гладиатори бяха герои и живееха като свободни хора, обожавани от гражданите на Капитас. Ала Тисамон беше убил неколцина и вече не го пускаха срещу тях. Колегите му тук, в подземие, бяха от десетина подчинени раси — имаше мравкородни, полуродни, един коноцип и един шипороден. Всички те бяха мъже със завидни бойни умения, оцелели след множество двубои, толкова, че да се превърнат в ценна стока — точно като него.

В подземие имаше и друга стока — евтина и лесно заменима. Арената беше месомелачка, а капитасци обичаха кръвопролитията. Когато не залагаха на качеството в лицето на гладиатори като Тисамон или на осородните професионалисти, които да проливат кръв с майсторско умение, зрителите се задоволяваха и с количеството, с клането на едро. Арената имаше неутолим глад за роби, чужденци и военнопленници. Пускаха ги да се кълцат несръчно, колкото да подгреят и развеселят публиката, или ги връзваха един за друг и ги изправяха пред някое гигантско насекомо. Други пращаха срещу ужасни автовозила и машини. По петдесетина такива обитаваха разделеното с решетки подземие, бройката се запазваше, но не и отделните лица, които семеняха всекидневно, а понякога и ежечасно. Сред тях имаше мъже и жени от всякакви раси, нередко и деца.

Имаше и животни, но тях ги държаха в задната част на голямото помещение. Тисамон рядко ги виждаше, само ги чуваше от време на време как съскат и влачат крака. За тях се полагаха повече грижи, отколкото за хората, имаха си специални гледачи и звероукротители. В това малко общество на обречените животните бяха нещо като аристокрация. Насекомите не сваляха фасетните си очи от пазачите и дебнеха сгода да избягат. Изглежда, пленничеството ги беше издигнало по-близо до сложната природа на човека, същото пленничество, което принизяваше умърлушените и мълчаливи гладиатори до елементарните животински инстинкти.

Малко след като върнаха Тисамон в подземие, по коридорчето между клетките се зададе група роби, повечето мухородни, за чиито

очи сумракът не беше пречка. Зад тях вървеше стар осороден мъж, оплешивял, с кисело и обветрено лице. Куцаше, но не си помагаше с бастун, а в колана му бяха втъкнати бич и дървена палка, подсилена с капси. Казваше се Улт, както лично беше уведолил Тисамон. Дълги години бил в роботърговския корпус, после се преквалифицирал в треньор на гладиатори. Улт отговаряше за клетките под арената и за техните обитатели.

Преди два дни беше спрял пред клетката на Тисамон. Дълго стоя там, оглеждайки мълчаливо и с подозрение богомолкородния. На следващия ден направи същото — мухородното момче, което му прислужваше, отново сложи трикракото столче пред решетката на Тисамон и Улт отново седя там, потънал в размисъл. Накрая каза:

— Знаеш ли защо си ми интересен?

Тисамон само го изгледа безучастно. Чувстваше се като някое от животните в дъното, което чака търпеливо своя миг.

— Хора като теб идват тук постоянно. По-старите, които се бият отдавна, вече са свикнали — продължи Улт. — Седят и бляят. Погледни сам, поне десетина такива се виждат от твоята клетка. Хора, чиято смъртна присъда е подписана отдавна. Те просто не знаят кога ще ги застигне, а и не им пука особено. Но въпреки това се бият. Щото, поне докато се бият, не са затворници, схващаш ли? Това тук, долу, е като сън за тях, не е реално. Реални са само двубоите. Ти си като тях.

„Не, аз съм животно, затворено в клетка“ — помисли си Тисамон, но сам не си повярва. Улт се усмихна и един стар белезникав белег изпъкна на лявата му скула.

— Искаш ли да се махнеш оттук? — попита Улт и замълча, давайки му достатъчно време да отговори. — Не, не искаш — заключи накрая той. — Но е факт, че привлече вниманието ми. Не защото си богомолкороден. И преди съм имал хора от твоята раса тук. Не, интересен си ми, защото отвътре си мъртъв. Бил си мъртъв отвътре още преди да се озoves тук. Обикновено минават най-малко няколко десетници, преди другите да стигнат там, където си ти.

— Знам — отвърнал му бе Тисамон тогава. Каза само това, но и на двама им беше ясно, че самотната думичка е плод на сериозни усилия и е отстъпка.

Сега Улт отново спря пред клетката му, след като слугите бяха раздали вечерната помия. Момчето остави трикракото столче на пода и

старият осороден приседна на него, толкова близо до решетките, че Тисамон лесно би могъл да протегне ръка и да го сграбчи. Само за два дни Улт беше взел мярката на богомолкородния и богомолкородният беше взел неговата.

— Богомолке — подхвана Улт. — Гледах те как се би днес. Браво. Много беше забавно. Двама полковници и един генерал благоволиха да ме похвалят за чудесното представление.

Тисамон изсумтя и сви рамене в знак, че това изобщо не го интересува.

— Справи се добре, дори някак прекалено добре. Истината е, че биха предпочели последният да ти види сметката, а не обратното.

— Последният?

— Е, най-вече ги интересува да се лее кръв, разбира се — продължи Улт. — Но предпочитат последната пролята кръв да е на чужденец. А ти закла онези момчета като стой та гледай. Дезертъори бяха, вярно, но осородни все пак.

Тисамон сви отново рамене.

— Не разбираш — отбеляза Улт.

— Предпочитат аз да бях умрял — каза Тисамон. — Какво има за разбиране?

— Въпросът е в расата — обясни Улт. — Във вашите земи не съм ходил, но съм бил във Федерацията и на няколко други места, преди императорът да ги прилапа. Тук е различно. Познаваш ли някой мравкороден, богомолке?

— Познавам много.

— Е, ние сме като тях. Нали знаеш как мравкородните гледат отвисоко на всички други и ги смятат за по-долна ръка хора? Ние сме същите. Лично аз съм виждал всякакви и никой не ми е хващал окото, не ги харесвам и толкоз. И от мойта раса, и от твойта, и от всичките. Ама знам какво иска публиката. Иска да се лее чужбинска кръв. Сигурно ме мислиш за философ, а, богомолке?

— Не.

Улт се изкиска, после се закашля.

— О, знам си аз занаята. Като поработиш моята работа, щеш не щеш ставаш философ. Щото гладиаторството не е само забава за публиката. Като навлезеш по-надълбоко, виждаш, че има и друго. Има значение, богомолке.

Тисамон несъзнателно се премести по-близо до решетките.

— Значение? В бруталното клане?

— Баш тъй. — Улт затвори очи, сякаш да призове на парад пред вътрешния си взор всички битки, които беше видял през годините. — Всичко се корени в нас и във вас, в нас, осородните, и във вас, всички останали. Ние нахлуваме в земите ви, нали? Залавяме ви и ви връщаме тук в окови. Вие се биете за наш кеф. Докарваме и животни от вашите земи, докарваме ги и ви изправяме един срещу друг на арената. Слагаме вериги на целия свят и го водим тук. Така го бележим като наш, схващаш ли? Има хора, дето за цял живот виждат само малка частица от Империята и още по-малка от широкия свят оттатък границите. А тук може да се види всичко. Въпросът е краят да е същият — мъртъв чужденец, без значение дали го убиваме ние, дали го разкъсва звяр на арената или се избиват един друг. Важното е да има мъртви чужденци.

— Интересна форма на изкуство имате тук — подхвърли сухо Тисамон.

— Скоро ще разбереш. Факт е, че ти започваш да се превръщаш в проблем, богомолке.

— Защото не умирам?

— Баш тъй — кимна Улт. — Големите игри приближават и ти заслужаваш да участваш в тях, но какво трябва да направя аз, та да е доволна публиката? Ти ще убиваш зверове, ще убиваш хора и единственият начин да те залича от картинката ще е да пусна срещу тебе толкоз народ, че никой да не види какво става на арената. Само че всичко се прави заради шоуто, не забравяй. Няма ли шоу, няма нищо.

— Значи искаш да загубя нарочно? — попита го Тисамон. — И фатално?

Улт се ухили и жълтите му зъби лъснаха на мижавата светлина.

— Е, това не вярвам да стане, така че... Просто ще трябва да пропуснеш голямото шоу. А е жалко, защото наистина си много добър.

— Какво толкова голямо ще става?

— Денят на коронацията, ето какво. — Улт се надигна от столчето. — Девет години, откакто величеството взе трона. И като казвам „взе“, точно това имам предвид. — Улт се огледа и отстъпи крачка назад, като видя, че Тисамон се е изправил на крака.

— В такъв случай искам да се бия — заяви Тисамон.

— И аз искам да се биеш — увери го Улт. — Само дето не виждам как ще стане.

— Ще изляза с голи ръце. Срещу хора, животи, машини, каквото...

— Ех, старче — прекъсна го Улт, — друго може да не съм научил за толкоз години, но за бойците имам набито око. В момента не разполагам с нищо, което да те озори, човече. Съжалявам, наистина. И аз искам да те убият толкова, колкото ти искаш да умреш, повярвай ми. — Усмивката му беше искрена и приятелска. Приятелство абсурдно, но и също толкова реално. — Нека помисля. А че заслужаваш най-добрата публика, е факт.

Когато наближи достатъчно Фелиал, Втора имперска армия се зае да издигне укрепления. Инженерите свалиха от товарните автовозила готовите оградни елементи и сглобиха от тях достатъчно голям лагер за цялата войска. Работна ръка не липсваше, а генерал Тинан, който командваше Втора, се беше погрижил хилядите работници да усвоят в детайли тази новаторска операция. Тинан беше интелигентен човек и изпитваше искрено уважение към покойния генерал Алдер, който беше превърнал тази част от Равнините в гробище за двайсет хиляди войници от редовната и помощната войска. Е, имало бе и смекчаващи вината обстоятелства, разбира се. Алдер е бил изигран от Паешките земи, а липсата на заповеди от Капитас осъдила войската му на принудително бездействие и несигурност, на безконечен престой във временен лагер, в изчакване на заповеди, които така и не дошли. А после повечето от войниците му бяха загинали. Малкото оцелели не бяха годни да оформят ядрото на самостоятелна армия и затова бяха разпръснати по гарнизони и други бойни формирования из цялата Империя. Шиповете бяха прекратили съществуването си.

Това беше грешка, която генерал Тинан не смяташе да повтаря. До мръкване цялата му армия се беше прибрала зад импровизираните укрепления, а половината войници бяха получили заповед да будуват през цялата нощ, готови да посрещнат евентуална атака с жила, арбалети и щраколъкове. През осемте години под негово командване Втора армия си беше спечелила прозвището Зъбчатите, защото каквото

и да застанеше на пътя ѝ, тя го смазваше безмилостно като зъбните колела на каменотрошачка. Втора армия не се спираше пред нещо.

Атаката през онази първа нощ така и не се случи. Явно богомолкородните не бързаха да излязат от горските се убежища. На следващия ден Тинан заповяда приготвленията да продължат и скоро на празното до вчера поле изникна огромен лагер с ъгловати стени, машини и вписан в него пръстен от тънки кули. Генералът знаеше, че до сблъсък рано или късно ще се стигне. И колкото по-рано, толкова по-добре, защото Империята беше заложила срокове, които трябваше да се спазят.

На следващия ден генералът прати мъже с огнехвърлящи автовозила, които да започнат сеч по периферията на гората. Освен че щяха да поразчистят терена от дървета, това трябваше да изиграе ролята на жест, на предизвикателство, нещо като дуелист, който вика на бой опонента си. Едва ли щяха да чакат дълго.

Ако можеше да вкара съгледвачи в гората и те да се върнат живи оттам, генералът нямаше да остане разочарован от докладите им. Войнството на Фелиал наистина се събираше, защото старейшините бяха пратили вест за повсеместна мобилизация. Жени и мъже, стройни и светли, със зелени дрехи или брони от черни люспи се стичаха със стотици в крепостите на своите водачи. Носеха лъкове и копия, рапири и сърпове, идваха със смъртоносните шипове на подлакътниците си. Идваха със своите побратимени насекоми, от дребни екземпляри, които излитаха от китката, до огромни бронирани убийци, по-големи от кон. Богомолкородните от Фелиал се биеха непрекъснато. Биеха се помежду си, дебнеха из засада всеки, навлязъл със или без зла умисъл в гората им, нападаха и плякосваха корабите на паякородните, дръзнали да се появят в техни води. Сега отиваха на война и механичните звуци на противника щяха да се удавят в техните химни, клетви и бойни викове.

Засега обаче пазеха тишина. Чакаха сред дърветата. И бяха много, повече от онези, които бяха излезли срещу армията на Алдер, повече, отколкото се бяха събирали когато и да било в живите спомени на народа им — а те бяха надарени с дълъг живот, мъже и жени, голобради юноши и старци с посребрена коса, и всеки един бе истински майстор в боя. Носеха ризници и брони, изковани много преди планинските вождове да положат основите на Империята —

кираси от тъмни люспи, изящни брони от застъпващи се плочки, леки ризници с фина оплетка, шлемове с високи гребени. Оставили бяха настрана враждите и отколешните си спорове, за да се изправят като един, като братя.

Старейшините — велегласната от крепостта Фелиал сред тях — се събраха, но всъщност нямаше кой знае какво да обсъждат. Богомолкородните не прибягваха до сложни формации, авангарди, ариергарди или стени от щитове. Силата им беше в индивидуалността — поотделно, в двубой нямаше боец, който да им се опре, нито тук, нито в целите Равнини, нито в целия свят. Нито с острие, нито с лък. Това беше тяхното наследство и те вярваха в него с цялата си душа и сърце.

Родители заръчваха на децата си да бъдат силни в тяхно отсъствие, братя и сестри се разделяха — по-големите тръгваха на бой, по-малките оставаха у дома. Най-старите гледаха как целите им семейства излизат навън и тръгват на война.

Въоръженото войнство на Фелиал се надигна с падането на нощта и се хвърли срещу враг, двайсет пъти по-многоброен. С последните лъчи на слънцето богомолкородните се изсипаха откъм дърветата като вълна, без предизвестие, без тръбен зов. Бяха свирепи и храбри, бързи и умели — бойците на Фелиал, страшни и свободни.

Първата редица се изля мълчаливо, бойците разпериха криле и се издигнаха във въздуха, приближили стените на укрепения лагер. Стрелите им намериха мишените си и десетки постови паднаха мъртви. Осородните, въпреки всичките си предохранителни мерки, така и не разбраха кога врагът е полазил стените им и е започнал да ги обстрелва отвисоко.

Ала ъгловатите стени бяха създадени като защита срещу точно такива атаки. Изпъкнали навън в долната си половина, стените се прибираха под прав ъгъл навътре, а отворите в горната им част позволяваха на защитниците да обстрелват от долу нагоре атакуващите с жила и стрели. Един вик от ранен постови беше достатъчен да вдигне целия лагер под тревога.

Осородните бяха научили горчиви уроци от унищожението на Четвърта армия. Придвижването им от Мерио до тук се беше забавило, защото всяка вечер войници и работници сглобяваха походното си укрепление, а генерал Тинан от седмици очакваше богомолската атака.

Не беше за вярване, че са го оставили да стигне толкова близо до Фелиал.

Една трета от имперската армия даваше нощно дежурство и веднага щом се вдигна тревога, войниците наизскачаха от палатките въоръжени и с пристегнати брони. Междувременно богомолкородните кацах по стените и стреляха по всяка мишена, изпречила се пред очите им, които, за разлика от очите на осородните, виждаха чудесно в сбиращия се сумрак. В първите минути осородните не успяха да оформят фронт. Войниците падаха ранени и убити, преди да са заели местата си, лагерът изглеждаше пълен с богомолски бойци, които сееха смърт около себе си. Везната натежа в полза на древното бойно изкуство.

През цялото това време машините вършеха своето. Не се втурваха напред за разлика от хората и богомолкородните не ги нападаха, защото не съзираха заплаха в тях. Дори когато големият двигател в средата на пръстена от кули се разбуди с рев, те не му обърнаха внимание. Ала лостовете бяха вдигнати, генераторите се включиха и блесна светлина. Върховете на всички кули лумнаха в ослепително бяло сияние, което върна деня в лагера, а и на стотина метра около него. Това неочаквано развитие забави темпа на атаката, спря го дори — богомолкородните се люшнаха назад, издигаха се във въздуха, прикриваха очи.

Дойде ред осородните да стрелят — с жила и арбалети. Новите щраколъкове, доставени със стотици от Хелерон и Сон, влязоха в действие, снарядчетата им бяха твърде малки и твърде бързи, за да бъдат посечени или избегнати. Богомолкородните не нападаха в сбита формация, което обезсмисляше залповия огън, затова осородните войници стреляха по своя преценка и по конкретна цел. Тогава започна истинското клане.

Нападателят не разбираха какво става, прехвърляха се упорито през стената, попадаха право под стоманената градушка и умираха. Умираха, и умираха. Контраатаката би трябвало да ги довърши, ала бързината им беше такава, че те преметеха още веднъж вътрешността на лагера, сечаха и мушкаха където сварят, покосяваха цели отделения осородни войници. Стоманените им сърпове пореха плът и намираха пролуки в броните, всеки боец изпълняваше пируетите на стремглав, кървав танц, който посичаше всичко живо в обсега си. Стрелците им

се целеха в щракометците и всеки изстрел беше смъртоносен, но усилията им бяха като плюнки срещу буря. Зверовете, страховитите горски богомолки, размахваха смъртоносните си щипки, смазваха жертвите си, късаха крайници, а понякога грабваха някой пищящ войник и го разполовяваха с едно движение, защото стоманените брони не бяха пречка за острите им като нож мандибули. Богомолското войнство се стовари върху осородните със своите копия, мечове и древни брони, които не можеха да ги защитят.

В крайна сметка се оказаха твърде малко. Твърде малко преминаха през стоманения откос и стигнаха до вътрешността на лагера, където да пречупят осородните. Но въпреки това се опитваха, отново и отново, докато телата на войните им не покриха земята като пшенични стръкове след буря. Бронирани им зверове лежах неподвижно, черупките им бяха надупчени от стрели и щраколъкови снаряди, очите им — оцъклени, ошипените им крайници — застинали. Богомолкородните крещяха предизвикателства на нашествениците, всеки един бе овладял бойното изкуство до степен, недостъпна и за най-усърдния осороден войник, всичките бяха майстори на бойно изкуство, зародило се преди хиляда и повече години. Ала всичко това не трогваше арбалетите и щраколъковете — те намираха целта си с безразличието на автомати. А богомолкородните нападаха и умираха, нападаха и умираха, ала накрая дори техният дух не издържа, гордите им сърца се прекършиха и те спряха да прииждат.

В онази нощ цветът на Фелиал повехна, а на сутринта стана ясен и броят на жертвите им — хиляда и седемстотин мъртви. Въпреки техническото си превъзходство и модерните си оръжия, имперците бяха дали сто седемдесет и три жертви повече.

На следващия ден Фелиал пламна. Богомолски фортове, издигали се стотици години наред, сега избухваха в пламъци. Десетки хиляди войници, машини, артилерия и огнехвъргачи си пробиваха път през гората и подпалваха всеки и всичко, което се изпречеше на пътя им. Богомолкородните продължаваха да се сражават и всеки от тях разменяше живота си срещу живота на дузина имперски войници, но те не свършваха и не свършваха. Пожарите спряха едва когато оцелелите побягнаха, изоставяйки домовете си, живота си и историята си на имперския ботуш. Побягнаха на запад — къде другаде? Побягнаха към Колегиум и навярно към Сарн. Нямаха друг избор.

В кабинета си в Селдис Теорнис от Алданраелите преглеждаше доклада почти безразлично. Богомолкородните бяха изпълнили предназначението си и вече ги нямаше. Не беше голяма загуба, поне от гледна точка на неговия народ. Ако съюзниците спечелеха войната, богомолкородните може би щяха да възстановят поселищата си. Или пък не.

Вече почти от десетница водеше спорове. Спореше с мъже от други семейства и с жените от своето. Времето за удар беше назряло, а те изведнъж взеха да се колебаят. Имперските сили северно от Селдис в лицето на почти цялата Осма армия ги тревожеха.

— Сега е моментът, *сега!* — убеждаваше ги той. Агентите му бяха готови да драснат клечката на Соларно. Сарнианците бяха в поход. Колегиум беше настроен като игленик от обсадни машини. Империята се сражаваше по всичките си граници. — Сега! — повтаряше неуморно той.

Но те оставаха слепи и глухи. Дискусиите продължаваха, а безкрайните аргументи и контрааргументи бяха само димна завеса за политическите маневри зад кулисите. Всички се интересуваха само от едно — кой ще е на върха, когато се стигне до края.

Теорнис плъзна отново поглед по доклада с неприятната новина, която щеше да нанесе тежък удар върху шансовете и бъдещето му.

Вместо да ударят снабдителните маршрути на осородните и така да дадат своя малък дял за спасението на Равнините, мравкородните от непревземаемия остров Кес изчакваха. Вече не беше тайна защо Втора имперска армия беше заобиколила островната им град-държава, вместо да я удари, както се очакваше — кесианците бяха сключили пакт за ненападение с Империята и така бяха обрекли Равнините на гибел.

— Сега! — продължаваше да настоява той, но неговото „сега“ бързо избледняваше в миналото. Ако не успееше да извлече дивидент от неуморните си усилия, самият той, а и всичко останало, щеше да бъде изгубено.

Два дни по-късно вече съжаляваше за всичко. Хванал беше копривата с голи ръце и се беше опарил жестоко. Хората от неговата раса открай време залагаха много на самообладанието, а ето че неговите ръце не спираха да треперят. Теорнис от Алданраелите, боен лорд и подпалвач на войни, беше получил желаното.

В светлото утро на днешния ден, преди жегата да стане неприятна, обединените сили на седем от великите семейства на Селдис бяха потеглили на север с цел да унищожат имперските сили, струпани недалеч от града, и да прекъснат снабдителните линии, които подсигуряваха настъплението на Втора армия към Колегиум. С този решителен удар Паешките земи щяха да затворят цялото южно крайбрежие за осородните и така да облекчат Колегиум и Сарн, чиято задача бе да надвият генерал Малкан и Седма армия. Удар, изчерпил докрай забележителното красноречие на Теорнис и политическото влияние на Алданраелите. Удар, зад който стояха личните интереси на забележителен брой паякородни.

Концентрираната в Селдис войска беше набрана от десетина различни сатрапии в рамките на Паешките земи. Освен ядрото от паякородна лека пехота, осигурена от по-дребните семейства и от такива, който бяха изгубили влиятелните си приятели или предишните си богатства, войската включваше хиляди хора от други раси — бръмбарородни занаятчии и тежка пехота с оловомети и бойни автовозила; червенокожи огнени мравкородни с ризници от медна оплетка и тежки арбалети, които маршируваха рамо до рамо с намусени скорпионородни наемници, гологърди и преметнали тежки мечове и брадви на рамо; летящи отряди от водни кончета, които кръжаха като разноцветни облаци във въздуха. Стотици мухородни съгледвачи и лъкометци, мравкородна пехота от далечните южни градове, които Равнините рядко включваха в сметките си; скакалецородни пустинници с копия и малки кръгли щитове; космати и мърляви тарантулородни, които минаваха за примитивните братовчеди на паяците. Изобщо, могъща военна сила по стандартите на всеки паякороден аристократ. Според разузнавателната информация, селдианската армия надвишаваше противника почти три към едно.

Докато армията се строяваше в карета и формации, Теорнис провеждаше съвещание със своите командири. Това беше цената на войната — узурпацията на личния му суверенитет. Шестимата

паякородни и адютантите им се измерваха подозрително с погледи и се засипваха един друг с противоречащи си предложения относно стратегията и тактиката на предстоящата битка.

Теорнис започваше да губи търпение. Той беше главният организатор на тази война и пак той трябваше да има решителната дума за провеждането ѝ оттук насетне. Самият той смяташе, че трябва да заложат на бърза атака, при която леката пехота и кавалерията по двете крила да ударят мълниеносно, а тежкобронираниите в центъра да премажат отбраната на имперските сили. Ала другите командири имаха свои притеснения и не приеха аргументите му. Паякородните по природа бяха склонни да чакат в засада, а не да нападат. Теорнис излагаше тезата си за трети път, когато мухороден куриер влетя в палатката.

Осородните се били раздвижили. Нападали.

Паякородните не можаха да повярват на късмета си. И много бързо стигнаха до единомислие. Заповеди потеглиха към стрелковите роти, артилерията, въздушните отряди. Настъпващите имперски войници щяха да бъдат спрени с масиран обстрел, после изтласкани в Ръбатата пустиня. С малко късмет пехотата изобщо нямаше да влезе в бой.

„Моят план не беше такъв“ — връщаше се упорито към тази мисъл Теорнис. Той беше настоявал да атакуват, значи вината при евентуален провал нямаше да е негова. Вкопчи се в това извинение, нищо че ползата от него би била нищожна. А личната си гвардия подготви за отстъпление, докато отстъплението все още беше възможност.

Виновно беше онова прокълнато оръжие на Стенуолд Трудан. Опитал се беше да им обясни. Дори беше въоръжил с него едно отделение от своите огнени мравкородни, които в момента го използваха по предназначение и сееха смърт. Само че осоидите имаха хиляди щраколъкове, цели въздушни отделения, въоръжени с него.

Битката беше започнала от разстояние, точно както го бяха планирали колегите му. И по-точно, започнала бе с двайсет метра подалеч от обхвата на техните лъкове и арбалети. И докато артилерията на двете армии си разменяше пробни изстрели, имперските щракометци — в две редици, първата на коляно, втората в цял ръст — покосиха фронта на селдианската армия под невярващите погледи на

нейните командири, които видяха как само за минута-две авангардът им се разпада, как войниците се превръщат в трупове сякаш по силата на алхимична трансформация, с която никоя магия не можеше да се мери.

Въпреки постоянните си дрязги, командирите не бяха глупаци и заповедите потеглиха с максималната скорост на мухородните куриери. Водните кончета се издигнаха във въздуха, било с тягата на собствените си криле, било с помощта на гигантските си ездитни насекоми. Лъкометците и арбалетчиците получиха заповед да се придвижат напред и да навлязат в обхват. Кавалерията от паякородни премина в стремителна атака, автовозилата се юрнаха напред. Артилерията коригира прицела си и снарядите ѝ раздраха гъстите имперски редици.

Само че осородните правеха съвсем същото — леките им въздушни отряди се издигнаха да пресрещнат водните кончета, а артилерията им засипа селдианската армия с гюлета и експлодиращи гранати. Щракометците им не спираха да стрелят и дори когато противникът разреши мишените, разделяйки стрелците си на малки групи, скорострелните снарядчета на коварното оръжие продължиха да сеят смърт. Едва една трета от селдианските стрелци успя да навлезе в обсег за стрелба. Останалите загинаха.

Отделни части от войската на Теорнис още се държаха и той не можеше да реши дали са му по-верни, отколкото той заслужава, или просто не си дават сметка колко зле са потръгнали нещата за тяхната армия. Огнените мравкородни бяха пробили противниковия фронт с помощта на щраколъковете и арбалетите си, а тук-там във въздуха още имаше струпвания на водни кончета. Скорпионородните бяха успели да влязат в близък бой и вбиваха клин във вражеските редици със своите чудовищни мечове и брадви. Въпреки това Теорнис разбираше от тактика достатъчно, за да не храни излишни илюзии. Битката беше изгубена.

— Към брега — нареди той на мъжете от личната си гвардия. Не можеше да се върне в Селдис, защото осородните скоро щяха да стигнат там, а и собствените му хора едва ли щяха да го посрещнат с отворени обятия.

„Накъде да отплавам обаче?“ Докладите, които беше получил, въпреки завоалирания си изказ, бяха повече от красноречиви.

Оставили зад себе си опожарения Фелиал, осородните се придвижваха покрай морския бряг по посока Колегиум, не се спираха пред нищо и пътуваха с максималната скорост на моторизираните си обсадни машини.

Нещо се скъса в него и изгубил за миг самообладание, Теорнис изтегли рапирата от ножницата и разреже купчините доклади и карти, с които беше живял през последните две десетници. Те се разхвърчаха като подплашени насекоми, като пепел. Вик на ярост и безсилие се изтръгна от гърлото му, гвардейците дотичаха разтревожени, но той бързо се овладя. Нищо по лицето му не подсказваше, че само преди миг си е изпуснал нервите.

„Ще изгубим Колегиум.“ Ако градът на бръмбарородните паднеше, всичките му усилия щяха да отидат нахалост. Равнините щяха да се отворят за Империята като девствена робиня.

17.

Охраната нахлу без бавене, но Талрик изненада и тях, както беше изненадал генерал Рейнер. Разбираше си от работата и веднага бе забелязал подвижния панел в стената, откъдето войниците можеха да навлязат при първия знак за опасност. Те така и сториха, като се блъскаха и спъваха взаимно в дълбокия си потрес. Не бяха от Рекеф, затова бяха очаквали Талрик да заплашва, да се оправдава, изобщо да ги предупреди някак за зловещите си намерения. И ако не беше започнал да ги избива още щом се втурнаха през глава в стаята, сигурно и досега щяха да се чудят какво да го правят.

Той остави жилото си да говори вместо него. Боеше се, че телохранителите ще го убият въпреки това, и страховете му сигурно щяха да се оправдаят, ако насреща му бяха излезли повече хора. Само че Рейнер го беше подценил и охраната му се състоеше от четирима. След миг двамцата от коридора влетяха на свой ред в стаята, вдигнати под тревога от кръсъците на четиримата си колеги, но вече беше късно. Талрик уби и тях, преди да са разбрали какво става.

Изтича към балкона, спря и зачака. Той би сложил стражи от двете страни на балконската врата, но Рейнер бе предпочел сам да застане там. Пътят му за бягство беше чист.

Нямаше тропот на бягащи крака, нямаше викове, нямаше тревога.

Талрик се върна предпазливо в стаята и плъзна безразличен поглед по труповете на генерала и неговата охрана. Всичко се беше случило толкова бързо, че още никой не бе вдигнал тревога. Възможно ли беше никой да не е чул? Къде бяха слугите в двореца, войниците, които да дотичат при данданията от седем убийства?

Слугите сигурно бяха местни хора, на които Рейнер е гледал с подозрение. И с право не им е вярвал, като се имат предвид докладите, които Талрик беше изчел в Тарн. Колкото до войниците и другите имперски служители, които би трябвало да хукнат насам, те или бяха навън в опит да потушат съпротивата, на която окончателно бяха

изпуснали юздите, или бяха станали жертва на вътрешните политически интриги. Талрик се вгледа в мършавото лице на Рейнер и се запита дали пък генералът не беше изгубил разсъдъка си, за да се изолира сам, тласкан от нарастваща параноя.

На вратата се почука и досетил се за самоличността на човека в коридора, Талрик каза:

— Влез.

На прага се появи полковник Латвок, отворил уста да каже нещо. Така си и остана, с отворена уста, зяпнал невярващо труповете в стаята. Талрик вече бе вдигнал длан срещу него, но Латвок не понечи да го нападне, само гледаше ли, гледаше. Нещо се свличаше в изражението му като топящ се восък — собственото му бъдеще. Корабът, в който беше инвестирал всичко, чието успешно плаване беше подкрепял всячески и в който се беше вкопчил, за да издържи бурята, неочаквано беше потънал.

Срина се на колене и някакъв странен звук излезе от гърлото му — не дума, нито друго, което Талрик бе чувал от човешко същество. Беше тихичък, тъничък звук на непресторена скръб. Талрик тръсна глава да прогони нелепата мисъл, че полковникът страда за смъртта на своя генерал повече, отколкото Фелисе Миен беше страдала за смъртта на децата си.

Самият той не изпита никакво съчувствие, което идваше да покаже за пореден път, че по сърце все още е офицер от Рекеф. В крайна сметка него го интересуваше единствено Империята, а в момента най-опасният враг на Империята беше самата тя. Хора като Рейнер и Латвок, като Максин и като всички други алчни за власт генерали, полковници и губернатори разкъсваха Империята, заделяха си свои лични територии и изобщо с нищо не бяха по-добри от престъпните хелеронски банди. Дори самият император, щом търпеше и насърчаваше подобно поведение, заслужаваше в пълна мяра презрението на Талрик. Тази мисъл повдигна огромен товар от плещите му, защото доказваше, че най-сетне е направил нещо наистина добро за своята Империя.

Вече дори не му се налагаше да обмисля варианти, за да вземе решение. Ръката му сякаш по своя воля изстреля енергиен залп, който изпече провисналото лице на Латвок и събори полковника на пода.

Вече можеше да си тръгне с чувството за изпълнен дълг. Излезе на балкона и обходи с поглед града под себе си, град на ръба на въстание. Какво би трябвало да направи един добър офицер при тези обстоятелства?

Или... какво би трябвало да направи един агент на Равнините, който си е сменил боята? Или до неотдавнашният спътник на Че Трудан?

Тази мисъл още го глождеше — не трябваше да я зарязва така. И още по-лошо — изобщо не трябваше да я поставя в такава ситуация. Че беше в ръцете на съпротивата, това изглеждаше почти сигурно, и като нищо можеше да се е простила вече с живота си. Или пък току-виж е успяла да ги убеди в искреността си. Талрик, от друга страна, разполагаше с вести, на които съпротивата много би се зарадвала. Как щяха да се справят офицерите от гарнизона на Мина сега, когато губернаторът и неговият рекефски началник бяха мъртви?

Всъщност отговорът беше очевиден, помисли си той, докато стоеше на балкона. Имперският гарнизон щеше да удари. Убийството на губернатора и генерала щеше да бъде интерпретирано като политически атентат, който плаче за възмездие. И възмездието щеше да е сляпо, жестоко и на едро, точно по стандартите на Латвок. Без да търсят конкретни мишени, офицерите от гарнизона щяха да стоварят гнева си върху целия град. Мина щеше да опита вкуса на бича, но никак не беше изключено роботърговецът да остане неприятно изненадан, когато робът, вместо да моли за пощада, изтръгне бича от ръцете му.

Крилете му се появиха, той се оттласна във въздуха и полетя над града. Щеше да намери съпротивата. Щеше да намери Че. Поне толкова й дължеше.

Наближили бяха дюкяна на Хокиак, когато Кимене вдигна ръка да спрат. Че се спъна и се блъсна в гърба на Чисис, който се обърна, изсъска с раздражение и я шамароса през лицето. Притиснатата беше между двама червенофлагци, облечени цивилно с дълги плащове и качулки сякаш да се предпазят от лошо време.

— Кимене? — обади се с изтънял глас Че. Чисис я изглежда зловно, но и той като нея изглеждаше притеснен.

— Нещо се е променило — каза Кимене, макар Че да не съзираше никакво конкретно основание за тревогата ѝ. Нещо във въздуха ли беше подушила? Така или иначе, останалите червенофлагци явно взеха думите ѝ на сериозно. Чисис изтегли безшумно меча от ножницата си и го прикри по дължината на крака си. Отделение осородни войници прекоси улицата недалеч пред тях. Явно бързаха, но бяха и някак прекомерно предпазливи — притичваха, после спираха за миг и хукваха отново на прибежки.

— По-добре да се връщаме — предложи Чисис. — Или да повикаме още хора. — Двамата пазачи на Че бяха единственият им ескорт. По всичко личеше, че Кимене не е от водачите, които поставят личната си сигурност на първо място, но това беше нож с две остриета, помисли си Че. Следовниците ѝ я обичаха още повече заради смелостта ѝ да поема същите рискове като тях, но окупаторите биха дали мило и драго да им падне в ръцете. От дочути разговори Че беше стигнала до извода, че след освобождаването си от занданите на двореца Кимене на няколко пъти е била на косъм от повторно залавяне, че осородните и техни наемници постоянно правят опити да я задържат.

Кимене гледаше замислено към дюкяна на Хокиак. Скорпионородният лесно можеше да измами доверието ѝ, а и не личеше да има излишни скрупули по този въпрос. Само че едва ли би го направил по този начин — едва ли би заложил капана в собствения си дюкян, а и сигурно би измислил нещо по-убедително от това да ѝ прати съобщение, че въпросният Талрик, когото Кимене издирваше, се е появил в магазина му и се е предал.

„Имперски капан, тогава?“ Двамата с Чисис бяха огледали добре периметъра около дюкяна на скорпионородния. Имаха набито око за засади и нищо чудно, предвид че самите те от години залагаха такива. И да имаше осородни войници, готови да нахлуят по сигнал в дюкяна на Хокиак, Кимене не видя никакъв знак за присъствието им. Нещо повече, знаеше, че Хокиак има свои собствени съгледвачи, както и че алчните осородни, които прибягваха до услугите му за внос на контрабандни стоки, имаха грижата да го предупреждават навреме за данъчните проверки и обиски, планирани от властите. А съществуваше и алтернативата, крайно невероятна макар, Талрик да е точно такъв,

каквото твърдеше Че — полезен човек, с когото Кимене да си поприказва.

„Само че нещо все пак не е наред. Не е капан сякаш, а промяна, която е засегнала целия ми град.“

За разлика от своите хора, Кимене щеше да познае Талрик. Затова трябваше да иде лично. Чисис настояваше да подпалят магазина с все Хокиак и Талрик в нея, но Кимене държеше да се види с осородния и да говори с него.

— Той уби Дебелака, не забравяй — изтъкна тя.

— Но не заради нас — контрира той и беше прав, разбира се.

— Влизаме — реши Кимене.

Чисис изсъска от безсилие, но накрая все пак кимна. Отношенията им бяха сложни, имало бе моменти на остро противоборство помежду тях, а Чисис и досега приемаше заповедите ѝ с неохота. Едва след залавянето ѝ той беше осъзнал колко е важна Кимене за града.

Завариха Талрик да играе на зарове с един от хората на Хокиак. Стариият скорпионороден кръжеше зад бара в задната стаичка, където в момента бяха само той, помощниците му и Талрик. Чисис влезе пръв, все така прикрил късия меч в диплите на наметалото си, и огледа подозрително лицата на присъстващите. Хората на Хокиак, половин дузина на брой, му отвърнаха със същата бдителност.

Но когато в стаята пристъпи Кимене, нещо в тях се промени осезаемо. Повечето бяха местни хора и макар да се бяха вrekli повече на златото и по-малко на родния си град, нея познаваха. И когато Кимене свали качулката си — Минаската дева, красива и сурова едновременно, — демонстративната им арогантност прерасна в нещо далеч по-почтително.

— Бая се позабави — изсумтя Хокиак и закуцука към тях, неподвластен на чара ѝ. Откъм другата страна на игралната маса Талрик срещна погледа на Че.

— Каква игричка играеш, старче? — попита вместо поздрав Кимене. — Пишеш, че бил твой затворник.

— Никъде няма да ходи — каза Хокиак. — Колкото до игричките, да те питам теб. Вятъра навън чу ли го? Все едно се надига

пясъчна буря, така звучи. Това чу ли го?

— Какво се е променило, Хокиак?

— Той ще ти каже — изкиска се скорпионородният. — Грилис, докъде стигнахте?

Гласът на паякородният му партньор долетя откъм дюкяна отпред:

— Всичко ценно е прибрано в сандъци. Момчетата вече го изнасят.

— Отиваш ли някъде? — удиви се Кимене. Старецът отвърна на въпроса ѝ с похотлива усмивка. Кимене се пресегна, сграбчи го за яката и я усуква около врата му. Хората му се размърдаха, но неуверено и без да предприемат нищо конкретно. За всички присъстващи стана ясно, че няма да я нападнат дори за да защитят работодателя си.

— Този град е като буре с огнепрах, дето си плаче да му драснеш клечката — заяви преспокойно Хокиак, сякаш Кимене не го стискаше за гърлото. — Както сама знаеш, аз си имам вземане-даване с всякакви хора. Въртя търговийка и с вас, и с осите, и с всички. Няма значение кой е насреща ми, стига бизнесът да върви. Виждам какво се задава, а плячкаджии да ми тършуват в стоката не ща. Просто взимам предпазни мерки, това е.

— Какво е станало? — попита тя. — И защо сега?

Талрик се изправи иззад масата.

— Помня те — каза той. — От двореца. Ти беше затворничка на Ултер.

Кимене кимна.

— А ти си неговият езекутор — отбеляза тя и видя, че думите ѝ го нараниха, макар че той се постара да го скрие. — Направи ми голяма услуга тогава, майор Талрик. Аз също те помня.

Хокиак се изкиска, издърпа яката си от пръстите ѝ и закуцука обратно към бара.

— Явно нищо не си чула — изсумтя той.

— Слушам те, Талрик. — Кимене тръгна към него. Хвана Че за китката на минаване и я дръпна след себе си. — Тази тук твърди, че си станал предател, че си обърнал гръб на своите. Не го вярвам.

— Това е философски въпрос — изтъкна Талрик с бегла усмивка. — Аз все още вярвам, че съм добър имперски офицер. Само че Империята май вече не е такава, каквато би трябвало да бъде.

Кимене изви иронично устни.

— И какво?

На предната врата на дюкяна внезапно се потропа силно. Хората на Хокиак наскочаха, някои грабнаха арбалети, други изтеглиха мечове от ножниците си. Дългият нож на Чисис проблесна под светлината на лампата. След миг Грилис се появи на прага между магазина и задната стаичка.

— Нейните ли са или Империята? — попита напрегнато Хокиак.

— Империята! — съобщи Грилис. — Цели два отряда. — Хлътна обратно през прага под трясъка на цепещо се дърво. Осородните разбиваха входната врата. Стариат скорпионороден се облегна упорито на бастуна си и проточи врат напред.

— Виж ти, лейтенант Парсер, стари ми друже! — чуха те вика на Грилис, звънтящ от фалшива жизнерадост. — Достатъчно беше да почукате...

— Махни се от пътя ми, Грилис — прекъсна го безцеремонно осороден глас.

— Виж бе, човек, просто кажи какво ти трябва и аз...

— Тук сме да претърсим дюкяна, старче. Нищо лично. Претърсваме навсякъде. Без изключения. Кротувай си и няма да пострадаш, ясно?

— Какво си направил? — прошепна Кимене, приковала с поглед Талрик.

— Убих полковник Латвок — отвърна той. — Убих генерал Рейнер и ви поднесох на тепсия безценната ви революция. Да ви е сладко.

В стаята изведнъж нахлуха осородни с изтеглени мечове и протегнати в готовност длани. Кимене вдигна бързо качулката си.

Талрик преброи двайсетина войници. Не беше претърсване по сигнал, а чисто наказателна операция. Заради стореното от него отряди като този щяха да разбиват врати из целия град.

— Спрете, лейтенант! — извика отсечено той. Воден от автоматичния рефлекс на войник, свикнал да се подчинява на заповеди, офицерът вдигна ръка да спре подчинените си.

— Кой сте вие? — попита той. Може да беше млад, но не беше глупак. — Ако сте военен, защо не сте в униформа?

— Какви са заповедите ви, лейтенант? — попита го Талрик. — Какви са новините от двореца?

— Прибираме всички известни бунтовници, които открием — докладва инстинктивно офицерът, после добави: — И не отговаряме на въпроси, зададени от непознат! — Талрик долови силното нервно напрежение на лейтенанта, знак, че новината се е разчула из гарнизона въпреки несъмнените усилия на старшите офицери да я потулят.

Талрик погледна към Че, после към Кимене. „Е, попаднали са на точното място, макар че още не го знаят. Първостепенен равнински шпионин и водачът на съпротивата. В Рекеф биха дали банкет.“ Погледна към Хокиак и разбра, че старият скорпионороден си мисли за същото.

„А аз бих могъл с една дума да обезглавя съпротивата и да затвърдя окончателно имперското присъствие в Мина“ — помисли си Талрик. Оголени мечове имаше и от двете страни, но осородните имаха числено превъзходство, а откъм магазията се чуваше тропот на още войнишки ботуши.

Той кимна на Хокиак. И същевременно даде знак на Че. В същия миг хората на Хокиак се струпаха от двете му страни.

— Талрик? — откликна Че почти едновременно с лейтенанта, който нареди на хората си:

— Арестувайте ги всичките. И претърсете мястото основно.

— Аз съм човекът, който ви трябва — обяви спокойно Талрик.

— О, така ли? И защо? — учуди се лейтенантът.

— Защото аз убих губернатора.

Всички застинаха, до последния човек. Новината явно беше стигнала и до обикновените редници в гарнизона. Сега го зяпаха като хипнотизирани и в един кратък миг на особена яснота Талрик искрено се развесели от разнопосочните чувства, разкривили лицата им. Бедните, стараеха се да изобразят искрена омраза заради стореното от него, но ясно си личеше, че приживе Латвок не е успял да спечели нито обичта, нито уважението им.

— Я го повторете — бавно изрече офицерът.

— Лейтенанте — поде меко Хокиак, — вие ме познавате. Добре ме познавате. Аз и Империята се погаждаме, един вид. Нали? Хич не ви трябва да претърсвате дюкяна ми, щото тука държа разни нещица, дете не е... добре да бъдат намирани, нали така?

Лейтенантът местеше поглед между него и Талрик.

— Този тип го примамах тук и тъкмо щях да ви пратя вест да дойдете и да го приберете — продължи скорпионородният. — Ваш е, хайде, взимайте си го. Пък аз и моите хора да си гледаме кротко бизнеса, става ли?

Ако се съдеше по замисления му поглед, лейтенант Парсер познаваше отблизо бизнеса на Хокиак, същото, изглежда, важеше и за неколцина от хората му, които бяха проявили видим интерес към казаното от стария контрабандист.

— Нещо друго за признаване? — попита Парсер, вперил поглед в Талрик.

— Убийството на губернатора не ви ли стига? — подхвърли Талрик.

— Проявявате забележително лекомислие за човек, който скоро ще умре.

Талрик усети как Че се напруга до него. „Не се хаби за мен, глупаво момиче. И определено не прави глупости тук и сега.“

— Вие няма да ме убиете, лейтенант. Правите впечатление на умен човек. В Капитас има един генерал, Максин, който би оценил по достойнство вестта, че съм убил Рейнер и неговата питомна бълха Латвок.

Лейтенантът беше добър офицер и имаше усет за собственото си политическо бъдеще, дори в този момент.

— Арестувайте го — нареди той.

— Талрик... — извиси глас Че.

— Тихо. — Талрик сведе поглед към нея и сложи ръка на бузата ѝ. „Ах, ти, непохватно бръмбарско момиче, досега десет пъти трябваше да си гушнала букета.“ Ала ето я тук, жива и здрава. И Талрик си призна, макар дълбоко в себе си да го знаеше отдавна, че я харесва. „Онзи неин заваян молецороден е голям късметлия.“ Преди да е реагирала, Талрик се наведе и я целуна. Видя как очите ѝ се разширяват. Определено беше шокирана, но не се отдръпна. А после войниците го хванаха.

— А ти си налягай парцалите — казваше лейтенантът на Хокиак. — Защото, ако ме пратят отново тук със заповед да подпаля тая дупка, ще го направя.

— Разбира се — мълвеше скромно Хокиак. — Ще сме по-тихи от водата и по-ниски от тревата, нямайте грижа, лейтенант.

Лейтенантът плъзна подозрително поглед по хората в стаята.

— От твоите ли са, всичките? Гарантираш ли за тях? — попита той.

Хокиак махна със сакатата си ръка, онази със счупената щипка, и обхвана с жест Че, Кимене и ескорта ѝ, загръщайки ги с анонимността на собствените си намусени телохранители.

— Като моя плът и кръв са, лейтенанте.

Това беше неговият символичен начин да покаже, че накрая все пак е взел страна. Повече от това никой не можеше да очаква.

18.

— Обмислих предложението ви, генерале — оповести император Алвдан Втори, разплул се на трона в центъра на залата. Последният от съветниците му, бавният стар Гегевей, тъкмо излизаше с провлечена стъпка.

— Ваше императорско величество — каза безстрастно Максин. Лицето на императора не издаваше нищо, Алвдан дори не гледаше към него, и генералът взе да прехвърля трескаво наум възможностите. Въпросното „предложение“ можеше да се отнася само за едно — бъдещето на Рекеф.

— Пратих да доведат генерал Бруган. Разбрах, че той още е в столицата.

Така беше, и проточилият се престой на Бруган в Капитас започваше да тревожи Максин. Бруган беше образец на лоялен и изпълнителен войник. Постиженията му в източните територии на Империята бяха многобройни, действията му бяха ефикасни, а отношението му към всичките му успехи — скромно. Никакви фанфари. Генералът бе потушавал немалко бунтове, внедрил беше агентурни мрежи в немалко градове, но дейността му се отнасяше до далечните провинции и новините за успехите му не стигаха далеч. Сега обаче беше тук, в столицата, и Максин го наблюдаваше под лупа, нищо че Бруган, изглежда, се занимаваше само със скучни, всекидневни неща. Максин по природа не беше доверчив човек.

— Пратих писмо и на генерал Рейнер — добави Алвдан. Сега вече императорът наблюдаваше зорко Максин, сякаш се надяваше да пробие изражението му на учтив интерес.

— Ваше императорско величество?

— В писмото го питам дали има някаква възражения срещу предложената от теб реорганизация — продължи меко Алвдан. — Той още не ми е отговорил.

— Не съм изненадан, ваше величество. — „Защото е мъртъв, мъртъв, мъртъв.“ Максин вярваше, че всички важни новини стигат

първо до него и едва след това до императора. Така де, нали именно негова беше задачата да държи трона в течение на събитията. Рейнер беше мъртъв и имаше известен шанс Алвдан още да не е научил за смъртта му. Непредвиденият му убиец беше в ръцете на агентите и вече пътуваше към Капитас. „Трябва да съм му благодарен на онзи нещастник. Орден трябва да му дам.“ Вместо това извършителят, благословен да е, щеше да бъде екзекутиран публично, както се полага на убиец, посегнал на един имперски генерал. Противното би било опасен прецедент.

— Мога ли да попитам — заговори предпазливо той — до какво решение сте стигнали?

Алвдан го удостои със студена усмивка.

— Пропуснахте почетното обръщение сякаш, генерале.

— Ваше императорско величество.

— Не ме мисли за глупак, Максин. Знам какви ги вършиш. Империята е пълна със заговорници и всеки преследва личните си цели. Нещо, от което аз бих могъл да се възползвам, разбира се. Все пак съм императорът и въпреки повсеместното коварство на поданиците ми, всичките им усилия в крайна сметка служат за доброто на Империята, не мислиш ли?

— Разбира се, ваше величество — потвърди Максин, като наблюдаваше внимателно императора. Алвдан беше в добро настроение, а това по правило вещаеше неприятности.

— Ти се постара всякак да подложиш крак на Рейнер. — Алвдан го прикова с поглед, в който нямаше и следа от прежното добросърдечие. Дори стойката му се беше променила изведнъж — седеше на трона си като строг император, благоволил да удостои с вниманието си обикновен поданик. — Намираме мълчанието му за лоша поличба, но само времето ще покаже. Колкото до Бруган, него пък се постара да държиш далеч от столицата и от нашия поглед. Знай обаче, че постиженията му не са останали незабелязани. Той винаги е бил добър и верен поданик, качества още по-значими заради разстоянието.

Максин усети, че е разтворил инстинктивно длани — жест, който при човек от друга раса би се равнявал на стиснати юмруци. В момента Алвдан го гледаше толкова студено и безразлично, че Максин

очакваше всеки момент императорът да повика стражите и да го предаде на техните грижи.

А после императорът се усмихна и разсея убийственото напрежение.

— Империята награждава всеки, който ѝ служи усърдно. Същото прави и императорът в частност. Не мисли, че съм забравил кой ми спести тревогите в лицето на бунтовните ми братя и сестри... А, генерал Бруган.

Максин се обърна и видя по-младия си колега да се приближава и да коленичи пред трона.

— Изправете се, генерале. Надяваме се, че престоят ви в Капитас е бил приятен, да?

— Така е, ваше императорско величество.

— Подготвили сме една прокламация, която трябва да чуете, генерале, отнася се и за Рекеф и неговата структура.

Бруган и за миг не погледна към Максин, вместо това впери очи в някаква точка току пред императорския трон.

— Стигнахме до извода, че нашият баща е сгрешил — заяви Алвдан, очевидно наслаждавайки се на всяка дума. — Трима мъже, които се борят кой да чертае бъдещето на Рекеф? Не, по този въпрос нашият баща е сгрешил. Само един човек трябва да води Рекеф в борбата с нашите врагове.

Бруган все така чакаше безмълвно и безизразно.

— Следователно решихме да назначим генерал Максин за главнокомандващ на целия Рекеф. Понеже не е редно да понижаваме вас и генерал Рейнер, преценихме за по-уместно да повишим него в чин върховен генерал, втори по ранг в Империята след самия мен. Вярвам, че нямате възражения срещу нашата воля.

Максин наблюдаваше другия генерал, впрегнал докрай изострения си усет на агентурен шеф с дългогодишен опит. Не долови негодувание, нито гняв, но... работата беше там, че не долови *нищо*. Бруган не се възпротиви на императорския декрет, не пролича да се е обидил. А това изглеждаше неестествено. Вярно, Бруган се славеше като лоялен и изпълнителен войник, но да посрещне без никаква емоция понижението си, защото именно за това ставаше въпрос... Имаше още нещо тук, нещо, което беше убягнало от вниманието на

Максин. А за човек на неговия пост и с неговото занятие тази мисъл беше особено неприятна.

— Ще се съобразя напълно със заповедите на ваше величество — отвърна простичко Бруган, а после хвърли кос поглед към Максин, съвсем за кратко и все така безизразно.

— Свободен сте, генерале. След тържествата по повод годишнината от нашата коронация можете да се върнете към делата си в източните територии.

— Разбира се, ваше императорско величество. — Бруган се поклони отново, завъртя се на пета и излезе без бавене от залата.

— Ти безспорно си даваш сметка защо правим това — каза императорът на Максин. — Разцеплението в Рекеф отслабва всички ни. Давам командването на теб, защото, след като се постара да докараш нещата дотук, кому друго да го дам?

Максин се поотпусна малко, след като императорът отново мина на „ти“.

— Ваше императорско величество — обади се той за всеки случай.

— Нека те предупредя обаче — продължи Алвдан. — Искам да стегнеш юздите. В стремежа си да постигнеш своето, ти позволи нещата да стигнат твърде далеч. Сзар въстана, а чувам, че в Мина също назрява бунт. Искам да пратиш войски там, в Мина, достатъчно войски да смажат съпротивата, та ако ще целият град да пламне. Тоест, ако още имат желание да се бунтуват, след като видят какво е сполетяло Сзар. Искам да ги смажеш, Максин, да ги натикаш вдън земя, при това бързо. Трябва да съсредоточим всичките си ресурси в кампанията срещу Равнините. Изпитвам нужда да разширя границите на Империята.

— Да, ваше величество.

Алвдан присви очи.

— И ми доведи комарородния. Писна ми от вечното му протакане. Искам да знам кога.

— Казах му, че ще проведем ритуала *след* тържествата по случай коронацията — обясни Уктебри и махна с ръка. — Искаше да го направим публично и аз му обясних защо това не би било подходящо.

— И защо? — поинтересува се Седа.

Уктебри се усмихна лукаво от дълбините на качулката си.

— Причината, която изтъкнах пред негово величество, беше, че хората му едва ли ще приемат с охота владетел, когото са видели да участва в изкуствата, които аз упражнявам. Истинската причина е друга, а именно, че нашите планове ще дадат плод по-рано и с предоволен публичен отзвук.

— По време на самите тържества за коронацията.

— Именно. — Комарородният събра върховете на костеливите си пръсти. — Жизнено важно е да уцелим подходящия момент, а имам да свърша още неща, ако искаме да успеем. Кой да предположи, че само за три поколения Империята ще изгради една толкова сложна политическа система. Сигурно ще се съгласите с мен, генерале?

Третият конспиратор в покоите на Седа изгледа стареца с търпелива ненавист. Генерал Бруган презираше Уктебри, защото беше роб и шарлатанин, и не криеше чувствата си. Не разбираше нищо от мистериозните ритуали, за които говореше комарородният, знаеше само, че се равняват на държавна измяна. С тази измяна той беше обвързал съдбата си, защото Седа го беше подмамила. Търпеше дивотиите на комарородния, защото знаеше, че Седа има нужда от машинациите му, за да триумфира над брат си. А че Бруган би направил всичко по силите си да види сметката на мъртвешката твар след това, не подлежеше на съмнение. Също толкова очевидно бе, че Уктебри не даваше пет пари за тази неизречена заплаха.

— Генерале — обърна се Седа към Бруган. — Надявам се, че не изпитвате колебания. — Всъщност със сигурност знаеше, че Бруган не се е усъмнил и за миг. С източници като Уктебри и Гегевей, Седа знаеше доста неща напоследък, както от нормално, така и от не толкова нормално естество. Предпочиташе обаче Бруган сам да стига до решенията си. Това намаляваше риска генералът да се отметне от поетите ангажименти.

— Уведомиха ме, че минавам под командването на Максин — съобщи с равен глас той. — Знам, че генерал Рейнер е мъртъв, а самият аз едва ли ще оцелея дълго, след като Максин поеме юздите на Рекеф. — Сви рамене, образ и подобие на глуповатия, честен войник, зад чиято фасада се крие изобретателен заговорник. — Вашият успех ще обслужи най-добре собствената ми кауза, затова ще направя

необходимото да ви подкрепя. Хората ми са в готовност. Ще се задвижат при първия сигнал, стига ти да постигнеш онова, за което претендираш. — Последното изречение беше предназначено за Уктебри, който се ухили в отговор и показа заострените си като игли зъби.

— Императорът иска годишнината от коронацията му да се ознаменува с пищен спектакъл — каза магьосникът. — Аз мога да обещаю представление, каквото Империята никога не е виждала.

Мозайката вече се нареждаше пред вътрешния взор на Уктебри. Той обичаше да клечи в засада, да гледа как съдбата мести фигурките върху игралната дъска и само от време на време да се пресяга мълниеносно, колкото да промени нечий курс, да внуши някоя мисъл, да отрови нечий ум. Въпреки това, както беше казал преди малко, имаше още много неща да свърши. Пред Седа и съюзниците ѝ демонстрираше непоклатима самоувереност, ала в постройката на плана му все още зееха празнини.

Но ето че ново парченце беше на път да се присъедини към мозайката. Парченце, което пасваше толкова съвършено и точно, че Уктебри неволно се изпълваше с подозрителност. Въпреки това той го сграбчи решително като средство за постигане на крайната цел.

Толкова малко време оставаше до края на Империята и до началото на нещо ново — възхода на комарородните, първата кървава искрица на тяхната нова зора.

Оставаше само да събере всички гости на празненството.

Бяха извели Талрик от Мина по бързата процедура. Не бяха ударили и две камбани след като се предаде, когато бунтовният град остана зад него. Бяха го натоварили в едно автовозило и сега то развиваше максималната си скорост, за да достави предателя в ръцете на самия император. Имаше престъпления, за които провинциалното правораздаване не беше достатъчно. Затова пътуваха по цял ден и кажи-речи по цяла нощ.

„Колко пъти съм пътувал така и колко пъти съм имал шанс да се любувам на пейзажа?“

Странна мисъл, но напоследък Талрик разполагаше с доста време за мислене и се възползваше максимално от него. Имаше

чувството, че цял живот е търчал из Империята, от една точка към друга, неизменно притиснат от изтичащи срокове. Скоростното придвижване беше присъща част от службата му за добруването на Империята. Когато пътуваше сам, винаги бързаше, за да превари вълната на имперската експанзия и да заглади терена, така че колелетата на военната машина да премажат без затруднения чужденците. Когато пътуваше с компания пък, вечно се налагаше да дърпа каишките на подчинените си, да ги насочва и обгрижва като да бяха инатливи деца.

Сега обаче можеше да се отпусне физически и емоционално. Пътят към Капитас осигуряваше чудесна възможност човек да събере впечатления за движещите механизми на Империята, пък било то и през решетки. Иронията не спираше дотук, защото самият той не за пръв път пътуваше със затворническо автовозило — ъгловата, грозна машина, задвижвана с пещ на твърдо гориво, която се тресеше по неравните пътища върху твърди колелета, — но сега за пръв път пътуваше отзад, в ролята на затворник.

Предната вечер бяха спрели на една стоянка — малки пътни постове, стотици на брой, пръснати по пътната мрежа на Империята, за да осигуряват подслон на куриерите, както и на всеки, който пътува по императорски дела. От дочутите разговори — а Талрик дори сега държеше ушите си отворени по силата на вкоренен навик — беше разбрал, че са само на ден път от Капитас, защото са се придвижили за рекордно време. А и пътищата към столицата по правило се поддържаха в отлично състояние.

Откровено казано, всичките му дни от Мина насам бяха незаслужена отсрочка. Нормално би било да го екзекутират още там, на място. От друга страна, престъпление като неговото — толкова гигантско по своите последствия и немислимо по своята смелост — изискваше намесата на някой доста по-висшестоящ от обикновен майор, какъвто беше най-високият чин сред офицерите в Мина.

Дългогодишната служба в Рекеф, както и последните превратности в кариерата му, бяха изострили нюха на Талрик към политическите боричкания в тайната организация и най-вече към политическите тежнения на генерал Максин. Максин несъмнено би искал да види лично човека, извадил Рейнер от уравнението. Нямахше да му стисне ръката, нито да го закичи с медал, разбира се. Талрик не

хранеше илюзии по този въпрос — може да беше направил на генерала неочаквана услуга, с каквата не можеха да се похвалят дори най-запаливите му следовници и най-усърдните подлизурковци, но за таква нещо Максин нямаше как да го награди. Най-вероятно щеше да си измие ръцете от цялата работа, да се радва тайничко заради смъртта на съперника си, а в същото време да осъжда гласно убиеца му. Неочакван и изключително добър късмет, който навярно би смекчил сърцето му поне дотолкова, че да си поговори с Талрик, преди да го предаде на палача. Ирония номер три: „Ако бях убил Рейнер по заповед на Максин, той би бил принуден да уреди смъртта ми преди да съм стигнал в Капитас от страх, че ще проговоря.“ Само че между двамата им нямаше никаква връзка, никакво доказателство, което Талрик да приведе в своя защита. Смъртта на Рейнер беше неочакван подарък за Максин и заради това — още по-приятна.

„Поне още съм жив, така че имам откъде да започна.“ В Рекеф ги учеха да бъдат изобретателни.

Даде си сметка, че някакъв войник го зяпа през зарешетения прозорец.

— Какво? — попита го Талрик. През цялото време войниците от конвоя се държаха настрана от него и нито веднъж не го заговориха. Този обаче, заключи Талрик, сигурно е останал сам на пост и е решил да задоволи на спокойствие любопитството си.

— Говори се, че си убил генерал — каза войникът толкова тихо, че Талрик се приведе към прозореца, за да го чуе. Това движение изпъна докрай веригата, която свързваше оковите на врата и китките му към една скоба в отсрещната стена на автовозилото.

— И един полковник също — уточни Талрик и видя как войникът потръпва инстинктивно. Какво толкова го беше потресло? Светотатството на подобно действие? Или имперската йерархия се е превърнала в някаква форма на свещен мистицизъм като при откачените молецородни?

„Какво в крайна сметка е религията, ако не сляпа вяра в нещо недоказано?“ Да, тази хипотеза, изглежда, пасваше най-добре.

Войникът продължаваше да го зяпа, сякаш Талрик бе изрод с две глави, затова той се почувства длъжен да навлезе в подробности:

— И генералът, и полковникът бяха от Рекеф, за да сме точни. Какво като съм ги убил?

— Защо? — прошепна ужасено мъжът.

— Ами, самият аз съм майор от Рекеф. Може би съм искал бързо повишение — отговори бавно Талрик. Разкривеното в потрес лице на нещастника беше доста забавна гледка. — Хайде сега, войниче, никога ли не ти се е искало да убиеш сержанта си?

Вина пробяга за миг по изтерзаната физиономия на мъжа и потвърди нещо, което Талрик знаеше отлично — че всеки войник в Империята таи подобна мисъл, а някои дори са я привеждали в изпълнение, макар че това никога не се *признаваше* на глас. Империята осъждаше на смърт заради държавна измяна всеки философ, дръзнал да изкаже твърдението, че осородните все още са варвари по сърце и че сложният механизъм на военната йерархия служи не да допълва естествените им наклонности — като при мравкородните, — а да ги сдържа.

— Същото е — каза му Талрик. — Въпрос на мащаб, нищо повече.

Войникът вече отстъпваше назад и клатеше глава, сякаш гарнираната с лудост държавна измяна е болест, която се предава по въздуха.

Талрик се облегна удобно. За човек, който няма други препоръки освен изумителния факт, че още е жив, той се чувстваше необяснимо спокоен, сякаш най-сетне е изплатил някакъв стар дълг, нищо че изплащайки го, е изчерпал кредита си докрай.

19.

Стенуолд не знаеше да се диви ли на колегиумския отклик, или да се смее. Реакцията на съгражданите му притежаваше всички характеристики на действието на хора, които отчаяно се стараят да постъпват правилно, но нямат теоретичната, а още по-малко практическата подготовка за това. При навлизането си във въздушното пространство на града „Скокливата мома“ се сдоби с поредица от ухажори. Първи бяха група мухородни, които прелетяха край въздушния кораб, извърнаха поглед, когато Стенуолд им махна, а после бързо се отдалечиха извън обсега на въображаема атака откъм „Момата“. Само че характерното за расата им любопитство надделя и вместо да се върнат и да докладват на началниците си, те останаха във въздуха да зяпат. И понеже не се бяха върнали, следващата вълна на противовъздушната отбрана пристигна наострена за битка в лицето на десетина бронирани бръмбарородни, чиито механични крила пърхаха с непостижима за окото скорост, така тромавите иначе воители летяха със завидна бързина и изящество. Стенуолд веднага позна механичния дизайн — дело на Безрад Вèлик, чиито еднопилотни ортоптери бяха допринесли немалко за оцеляването на Колегиум по време на векианската обсада. След като градът си стъпи на краката, местните занаятчии издириха няколко оцелели машини на Вèлик и оттогава усърдно подобряваха конструкцията и произвеждаха нови екземпляри.

Командирът на „тежкия въздушен отряд“ — както сам нарече хората си той — кацна на палубата с изтеглен меч в едната ръка и малък арбалет за многократна стрелба в другата. Адски страховит наглед и настръхнал по крайно нетипичен за расата си начин, бръмбарородният поиска да се легитимират. Йонс Аланмост — самият той родом от Колегиум — се ядоса, повиши тон и скоро двамата се разкрещяха така ожесточено, че пътниците в трюма излязоха да видят какво става. И понеже си бяха такива — че и на чужда земя отгоре на всичко, — излязоха на палубата въоръжени и готови за сблъсък. Ситуацията се нажежи до степен на дипломатически инцидент, когато

десетината войници от новосъздадените тежки въздушни отряди на Колегиум се изправиха срещу трийсетина бойци от Федерацията с безспорното намерение да си премерят храбро силите. Именно тогава Стенуолд успя да се намеси и за щастие се оказа, че поне един от защитниците на Колегиум го познава по лице.

Покрай цялата тази каша, уви, никой не беше сварил да уведоми града какво става, така че Стенуолд едва бе съумял да усмири мъжете от тежкия въздушен отряд, когато нещо дълго застигна „Момата“ и я потопа в сянката си. Друг въздушен кораб, голям почти колкото „Небесен“, но чисто нов, излязъл пресен-пресен от леярните на Колегиум. По-късно Стенуолд разбра, че конструктивните планове на кораба близо десет години обикаляли из хелеронските фабрики и били отхвърляни навсякъде с аргумента, че никой здравомислещ човек не би поръчал да му изработят такова чудо. Накрая някакъв бежанец от Хелерон донесъл плановете в Колегиум и там най-сетне се намерили хора, които осъзнали какво имат насреща си.

Новият вид въздухоплатателно средство било наречено тежкобронирани кръстосвач, а първия кораб от новата серия кръстили „Триумф на аеронавтиката“. Името било съвсем заслужено, защото колегиумските химици трябвало да забъркат съвсем нова газова смес, която да държи тежката машина във въздуха. По същество корабът представляваше брониран дирижабъл — огромен, подсилен с дървено скеле балон и дълга тясна гондола отдолу със стоманена обшивка. От своето привилегировано място на мишена Стенуолд виждаше поне двайсетина отворени люка, от които стърчаха дулата на оловомети. Изглеждаше логично от долната страна на гондолата да има още толкова за пряк обстрел по наземен враг. Парапетът беше настръхнал от прикрепени арбалети и гвоздистрели за многократна стрелба. Корабът безспорно беше великолепен образец на инженерната и конструкторска мисъл, а фактът, че е създаден в Колегиум, изпълни Стенуолд едновременно с гордост и лоши предчувствия.

Междувременно командирът на въздушния отряд беше уведомил капитана на „Триумф“ за какво иде реч, а някой явно беше проявил съобразителността да прати мухороден куриер, който да съобщи на свой ред на градската управа да не изпращат още нещо. Така „Момата“ кацна на летището в компанията на цяла свита неочаквани ухажори.

Крепостните стени бяха налазени от артилерийски машини, а по целия път от летището до Амфиофоса Стенуолд и спътниците му се натъкваха на въоръжени отряди, така наречените търговски роти. Същият сой хора, които градът беше пратил в помощ на Сарн, сега бяха напъплили цял Колегиум и най-вече стените му.

Само на три пресечки от летището Ариана дотича да го посрещне — измъкна се така стремглаво от тълпата, че неколцина от водните кончета извадиха мечове да я спрат. Стенуолд я прегърна, забелязал изопнатото ѝ лице.

— Не знаех — едва успя да изрече тя. — Новините бяха толкова лоши, че не знаех дали ще те видя някога пак.

Той я погледна в очите и изведнъж се сети за пророчествата на Инаспе Райм.

— Нищо не е сигурно — каза той. Много хора го чакаха да продължи напред, но той и пет пари не даваше кого бави. — Липсваше ми. Много ми липсваше, но се радвам, че остана тук, на сигурно място.

— Войнемайстор, Събранието... — прекъсна го командирът на тежкия въздушен отряд. Стенуолд го смълча с жест.

— На сигурно място? — вдигна вежди Ариана и се засмя измъчено. — Щях да те попитам къде си бил досега, ако не знаех. Стен, осородна армия се придвижва към Колегиум от изток. Най-много след три дни ще стигне до портите.

Стенуолд влезе в познатата зала и си отдъхна поне за едно — там не го чакаха стотици делегати, готови да разчепкат и него, и вестите, които носеше. И това щеше да стане, разбира се, но не точно сега. Ако питаша Стенуолд, Събранието на Колегиум беше по-страшен противник и от приближаващата имперска армия. Вместо това в голямата амфитеатрална зала имаше само двама души — дебел бръмбаророден мъж и един паякороден аристои.

— Здравей, Стенуолд — поздрави го със слаба усмивка бръмбарородният. Не без известни затруднения Стенуолд се сети за името му — Джодри Свредлен. Очаквал бе да завари тук говорителя на Събранието, стария Линео Тадспар, а не него. След кратък размисъл реши, че този въпрос може да почака.

— Майстор Свредлен — кимна той, а после: — Боен лорд Теорнис.

Паякородният се поклони. Дрехите му бяха необичайно скромни, лицето му — някак изпито, сякаш неуловимото лустро на паешкото изящество и чар се беше поизтъркало на места.

— Запознайте се с Паолесце Лиам — представи Стенуолд мъжа до себе си. Беше предал водните кончета на своите хора със заръката да им намерят квартира, а командира им беше взел със себе си. Паолесце беше висок строен мъж, чиято възраст трудно можеше да се определи от пръв поглед, но от разговорите с него Стенуолд беше стигнал до заключението, че са долу-горе връстници. Още беше с блестящата си броня, внушаваше впечатлението за човек, който е стъпил здраво на земята, и наблюдаваше невъзмутимо хората и града, макар че всичко тук му беше чуждо и в голяма степен непонятно.

— Майстор Лиам е?... — поде Джодри Свредлен.

— Майстор Паолесце — поправи го Стенуолд — е тук като... като жест на солидарност. Води трийсет войници със себе си. Федерацията, надявам се, ще събере войска, която да тормози осородните по собствената им граница, но...

— Но сте смятали, че ще имаме повече време — довърши вместо него Свредлен. — Всички така смятахме.

— Как?... — Стенуолд спря погледа си на Теорнис. — Осите по море ли дойдоха?

— Дойдоха по суша — отвърна паякородният. — Прегазиха всичко по пътя си. Егел и Мерио капитулираха без бой, което не учуди никого. Кес обяви неутралитет, а повечето от оцелелите фелиалци са или тук, в града, или с вашия принц от пуцинака.

— Добре де — изгледа го смръщено Стенуолд. — Ами твоите хора? Паешките земи?

Теорнис се усмихна, но усмивката му беше горчива.

— Ами, когато армията им се отдалечи достатъчно на запад, ние нападнахме гарнизонната войска, която бяха оставили след себе си. Имаше битка, която ние загубихме. Изгубихме толкова зрелищно, че армията ни се оттегли в Селдис да брани стените. Някои от наемниците се сражаваха жертвоготовно в ариергарда на отстъплението и благодарение на тях аз успях да си спася кожата. Селдис е под обсада. Дойде ред и ние да вкусим от имперската горчица.

— Сарнианците сигурно се сражават вече — добави меко Свредлен. — Ако загубят, втора армия от осородни ще поеме към Колегиум от юг. Озовахме се на предния фронт, майстор Трудан. Истинската война чука на портите ни.

— На какво разстояние от града е войската, която се движи по крайбрежието? — попита сащисан Стенуолд. — На три дни път? Така ли?

Усмивката на Теорнис беше тъжна и искрена.

— Като знам на каква бързина са способни, може да ги скъсят и на два. Войнемайсторе, пристигнахте точно навреме за войната.

Стенуолд сведе поглед към ръцете си. Напоследък често правеше така. Винаги се беше имал за човек практичен, за занаятчия, чийто народ е призван да създава неща, било то машини или търговски споразумения. Сегашната ситуация не му беше по силите. Не можеше да сложи край на кризата, нито да я облекчи поне отчасти. Събитията го бяха изпреварили драматично и сега той седеше до одъра на умиращ човек и чакаше.

Умиращият човек беше Линео Тадспар, все още говорител на колегиумското Събрание. Старецът беше издържал геройски векианската обсада, но скоро след края на онзи страшен конфликт бе започнал бързо да гасне. Преди няколко дни и само няколко часа след като пристигнали докладите на съгледвачите, Линео легнал на легло и оттогава не беше ставал.

„Разбрал си какво предстои — помисли си Стенуолд — и не си намерил в себе си сили да го посрещнеш.“

Линео спеше. Изгубил енергията, която доскоро гореше в ума и сърцето му, той най-сетне бе заприличал на един наистина стар човек. Стенуолд реши да не го буди. И защо да го буди — само за да стовари още една тежест върху раменете на умиращ?

От уважение към Тадспар Събранието още не беше избрало нов говорител. Не че биха посочили Стенуолд. Не биха го избрали за говорител, но пък категорично бяха потвърдили омразната му титла на войнемайстор.

Все пак се усмихна с облекчение при тази мисъл. Нямаше никакво желание да оглавява Събранието, побиваха го тръпки от

самата мисъл да обвърже съдбата си с цяла зала, пълна с дърлеци се търговци и преподаватели от Академията. Най-смешното беше, че делегатите се опасяваха той да не предяви претенции за този пост. Войнемайстор, от друга страна, беше длъжност, от която лесно можеше да се отърве след време. Приключеше ли веднъж с тези си задължения и ако още имаше Събрание, което да управлява един свободен Колегиум, край на войнемайсторската му кариера лесно щеше да се уреди. И толкова по-добре.

В момента обаче отговорността тежеше много, а и комай нямаше с кого да я сподели.

Изправи се миг преди Ариана да влезе. Изражението ѝ беше красноречиво само по себе си.

— Вече са тук?

— Виждат се от стените. Хората искат да дойдеш и да погледнеш. Да, знам, че това няма да промени нещата.

— Сигурно се надяват да съзря някакъв решителен недостатък в стратегията на осите само по това как си опъват палатките — промърмори Стенуолд. — Ако бях мравкороден тактик, може би точно това щях и да направя.

Предната нощ Ариана го беше попитала дали се чувства длъжен да остане тук. Знаеше отговора, но все пак го попита. Защото, казваше погледът ѝ, още не е късно да заминат.

„И къде да отидем? Ако не я спрем тук, Империята ще ни настигне навсякъде.“

Излязоха от къщата на Тадспар. Ярko слънце заливаше улицата, а белите богаташки къщи сякаш светеха с отразена светлина.

Имаше много хора по улиците — стояха и пристъпяха от крак на крак, сякаш ги е повикал някой градски големец, а после сам не се е явил на срещата. Видяха го и Стенуолд разбра, че явно той ще трябва да влезе в ролята на големеца. Сочеха го и си говореха, че щом войнемайстор Трудан е тук, значи всичко ще се оправи. Такива думи прочете Стенуолд по устните им. А може да си говореха и друго — че той не е подходящ за поста си и че това ще обрече всички им на гибел. Или просто коментираха злъчно паякородното момиче, което беше толкова младо, че можеше да му е дъщеря. Като цяло, Стенуолд би предпочел коментарите да са от втория вид.

Завари Теорнис на крепостната стена. Паякородният още се мотаеше в Колегиум. Явно не бързаше да потегли към своите хора въпреки спорадичните доклади, които пристигаха за продължаващата обсада на Селдис. Благородник от главата до петите, Теорнис изглеждаше така, сякаш цял Колегиум му се е заклел във вярност, а войската, прииждаща по крайбрежния път, е излязла на парад в негова чест. Стенуолд искрено му завидя за самообладанието.

— Е, ножът стигна до кокала, види се — каза тихо Теорнис, така че единствен Стенуолд да го чуе. От другата му страна стояха няколко членове на Събранието, които се имаха за стратегии, там беше и Паолесце Лиам, командирът на малкия отряд водни кончета.

Имперската армия, изглежда, не бързаше за никъде. Въздушни отряди кръжаха мързеливо и заемаха позиции, по-назад се виждаха автовозила и някакви големи животни в товарни впрягове. Тук-там бяха разпънати палатки, но и да имаше някакъв велик тактически замисъл в подредбата им, Стенуолд определено не го съзираше.

— Според докладите наброяват осемнайсет хиляди, без да се смятат робите — съобщи Теорнис. — Сражението при Фелиал им е посмачкало фасона, но нищо повече.

— Не знам защо още си тук — подхвърли Стенуолд. — Имаш свои си битки.

— Битката в крайна сметка е една — възрази Теорнис. — На всичкото отгоре кесианците явно са решили, че предвид настоящата ситуация, всички кораби от Паешките земи са тяхна законна плячка. Откровено казано, не виждам как ще се измъкна оттук в обозримо бъдеще.

— Войнемайстор — обади се един от делегатите, преподавател по инженерни науки в Академията, — осородните строят лагера си твърде близо. Ако заредим с по-леки снаряди, бихме могли да ги бомбардираме още сега. Само дайте заповед.

Стенуолд спря погледа си на войниците, които разпъваха усърдно палатките си пред Колегиум.

— Нека първо си свършат работата — предложи той. — Пък после, ако решим, ще имаме повече мишени за обстрел. Не виждам причина да им улесняваме живота.

— Вижте, неколцина идват насам. Парламентьори сигурно — посочи Ариана и Стенуолд видя група войници, тръгнали към портите

на Колегиум.

— Не виждам какво толкова имаме да си кажем — отбеляза бавно Теорнис и небрежната му поза поизгуби за миг лустрото си.

Стенуолд сви рамене.

— Ние сме бръмбарородни и винаги предпочитаме първо да говорим, после да действаме. И да говорим простичко. Важно е да знаем как стоят нещата.

Водачът на осородните се представи като генерал Тинан. Беше широкоплещест мъж на годините на Стенуолд, само че при него годинките бяха проявили по-голямо снизхождение в областта на талията и по-малко в косопада — иначе казано, и тлъстинките, и косата му бяха по-малко от тези на Стенуолд. Генералът и ескортът му бяха въведени в една от градините зад Амфиофоса, открито пространство с механичен фонтан, красиви езерца и антични статуи на Добродетелите. Според модата на онова време въпросните Добродетели бяха млади жени с оскъдно облекло, които неизменно провокираха мисли, в които нямаше нищо добродетелно. Вкусовете по времето, когато е била проектирана градината, явно бяха залагали и на ниската растителност, оттам и огромното количество мъх, папрати и пълзящи лози. Генерал Тинан огледа без бързане обстановката, докато двете дузини войници и офицери, които беше довел със себе си, стояха наблизко и чакаха безучастно.

— Вие не сте Линео Тадспар, струва ми се?

— Той е болен. Аз съм Стенуолд Трудан.

— Става — кимна отсечено генералът. — Според моето разузнаване именно вие ще ръководите отбраната на града. Чух, че сте се представили добре срещу векианците.

Стенуолд вдигна рамене и махна с ръка в знак, че градът още си е тук, за разлика от векианците.

Тинан се усмихна.

— Ние не сме векианци, разбира се.

— И за миг не съм си го помислил, генерале.

— Може да се каже — и докаже, — че бием мравкородните където сварим. Армиите ни безспорно са се показали като превъзхождащата сила.

— Не че самите ние сме мравкородни, от друга страна — изтъкна Стенуолд. Някъде откъм шубрака се чу звънливата камбанка на часовник.

Усмивката на Тинан се завърна.

— Забележително — възкликна той и се приближи до механичния фонтан. — Впечатлен съм от вашия град, генерал Трудан.

— Виж ти.

— Не си мислете, че съм някакъв грубиян с армия. Чета много. Обичам изкуството. Вашият град е красив, както по структурата на обществото си, така и в архитектурно отношение. Колегиум ще бъде ценно допълнение към разнообразието на Империята. — Осородният се обърна. От усмивката му нямаше и помен. — Имам заповеди, генерал Трудан. Когато се изправиха пред същата дилема, хелеронските бръмбарородни откриха в себе си желание да съдействат всячески на имперското управление. Сега предлагам същия избор и на вас.

— Да се предадем? — поясни Стенуолд.

— Именно. — Тинан махна с ръка, включвайки в жеста Колегиум и неговото бъдеще във всичките му варианти. — Този град не би могъл да ни се опре. Несъмнено сте приютили достатъчно бежанци от Тарк и знаете от първа ръка колко безкомпромисни можем да бъдем към един народ, който е дръзнал да ни предизвика. Не ми се ще Колегиум да бъде сринат от бомби и запалителни гранати. Би било жалко.

— Ще трябва да отклоним великодушното ви предложение — каза тежко Стенуолд, — иначе за какво отблъснахме векианците?

Физиономията на Тинан сякаш намекваше, че капитулацията пред един провинциален мравкороден военачалник изобщо не може да се сравнява с това да станеш част от всемогъща империя.

— Генерал Трудан — каза той, — ще се радвам да приема ваше пратеничество и ви съветвам да не отлагате. Рано или късно ще се предадете. Помислете си каква част от този красив град ще потъне в руини, преди да стигнете до единственото правилно решение.

Бомбардировката на Колегиум започна същата вечер, нещо като откриващ ход по залез-слънце. Стените удържаха с лекота —

векианците ги бяха подлагали на много по-тежък обстрел. Колегиумските занаятчии вече бяха направили изчисленията за ответен удар по тъмно, но осородните навярно бяха получавали доклади от векианците по време на обсадата, защото навреме изтеглиха обсадните си машини извън обсега на защитническата артилерия. Това щеше да усложни задачата им и да ги забави, защото означаваше всяка сутрин да засичат на нова сметка ъгъла и заряда на машините си, но по-добре така, отколкото да ги оставят на място вечерта и на заранта да заварят само купчини старо желязо. Генерал Тинан явно залагаше на предпазливостта.

На следващия ден започна война по въздуха. Докато артилерията от двете страни си разменяше изстрели, имперските въздушни отряди атакуваха града. Стенуолд си спомни разказа на Паропс как осородните елиминирали таркианската въздушна отбрана, преди да подпалят града. Надяваше се, че противовъздушната отбрана на Колегиум ще се окаже по-надеждна.

Щраколъковете помогнаха, разбира се. Колегиумските войници, обучени-недообучени и пълни дебютанти в битка, стояха решително по протежение на крепостната стена, по покриви в града, и стреляха по спускащите се отвисоко нападатели. Всеки район и квартал си беше организиран собствени защитни отряди, но Академията беше в центъра на градската отбрана. Оръжията на Тото, по-далекобойни и точни от арбалетите, разбиха на пух и прах първите две въздушни атаки, ала следобед осородните удвоиха усилията си. Империята хвърли в битката четирийсет ортоптера и хелиоптера в добавка към безчетните си войници, и скоро къщите на Колегиум се озоваха под бомбите. В отговор Колегиум вдигна във въздуха собствените си летала заедно с тежките въздушни отряди и водните кончета на Паолесце.

„Триумфът на аеронавтиката“ беше заел позиция точно над Академията, превръщайки се в бастион на колегиумската противовъздушна отбрана. От високата си позиция, корабът стреляше по имперските ортоптери и обсадни машини, а десетки мъже, въоръжени с щраколъкове и арбалети за многократна стрелба, стреляха по леките въздушни отряди на осородните. Подсиленият с дървено скеле балон на кораба отбиваше с лекота както стрели, така и

енергийни залпове. В края на първия ден от сраженията колегиумци се поздравиха, че не са отстъпили и една педя от земята си на врага.

На следващия ден генерал Тинан хвърли срещу града цялата мощ на своята армия. Включи в сражението оцелялата половина от артилерията си, а небето напълни с мъже, машини и петстотин гигантски ездитни оси. Тежката пехота потегли под прикритието им заедно с автоматизирани тарани и сонди. Конощипородните му занаятчии се хвърлиха към крепостните стени, вдигнали огромни щитове, които да ги пазят от защитническия обстрел. Водомеркородните от помощната войска нападнаха по бреговете на реката, проникнаха чак до сърцето на Колегиум, посяха там ужас и паника, палеха и убиваха където сварят.

Стенуолд пое командването на източната стена, където обстрелът беше най-тежък. Направи го не защото копнееше за слава, нито защото презираше опасността. Не, направи го, защото докато крещеше команди на защитниците, не беше нужно да мисли за нищо друго. Прекара деня с щраколък в ръка, с който не произведе нито един изстрел, но пък дирижираше стрелбата на петте хиляди опълченци по прииждащия враг. Хората му стреляха с щраколъковете си по пехотинците, чиито брони не осигуряваха никаква защита срещу малките снаряди; засипваха вражеските автовозила и обсадни машини с оловни гюлета и горящи стрели; хвърляха камъни и гранати по конощипородните занаятчии.

Към края на деня един от офицерите тръгна към него, като сочеше и викаше нещо. „Триумфът на аеронавтиката“ се движеше.

Това не влизаше в плана и капитанът на кораба го знаеше отлично, защото беше присъствал на военния съвет. Стенуолд гледаше безпомощно как гигантският брониран кораб се отдалечава от поста си над Академията.

— Чук и клещи — изохка мъжът до него. — Ама той пада.

„Триумфът на аеронавтиката“ гореше и губеше височина пред очите им. Онези от екипажа му, които можеха да летят, напускаха панически кораба, но повечето бяха бръмбарородни и за тях бягство нямаше. Капитанът беше един от тях и продължаваше да насочва дирижабъла в последния му полет.

Капитанът изведе кораба отгатък крепостните стени, над обсаждащата армия, а там го спусна ниско и възпламени заряда му от

огнепрах.

Експлозията едва не събори Стенуолд от стената. Огромна част от войниците на Тинан нямаха неговия късмет, взривната вълна ги покоси като пшеница в буря, нацепи на трески обсадните им машини, разпиля автовозилата им и изобщо, в рамките на един миг, попиля сърцето на имперската армия.

В екливата тишина след експлозията осородните прекратиха атаката и се прибраха в лагера си.

20.

— Не те ли е страх, че мога да те убия? — попита Тисамон. Разкърши рамене и разгъна пробно острието на ръкавицата си. Пяськът под краката му беше сменен наскоро. На броени крачки от него Улт се двоумеше пред рафт с оръжия. Накрая се спря на чифт мечове от Федерацията с къси остриета и тежка топка вместо ефес, която хем предпазваше ръката, хем беше оръжие сама по себе си.

— Ако ти беше затворник, а аз ти бях тъмничар, богомолке, щях да взема със себе си няколко стражари да ме вардят, ама и двамата знаем, че нещата стоят другояче. — Улт се обърна към него. Толкова рано сутринта, цели два часа преди най-ранобудните слуги да се надигнат от леглата си, малкият тренировъчен кръг беше изцяло на тяхно разположение. Оттатък факлите, които Улт беше разположил около подземната клетка, цареше мрак.

— А ако направя опит да избягам? — попита Тисамон без особен хъс.

— Не бързай да ме отписваш, богомолке, че току-виж съм те изненадал — отвърна Улт. — Макар че ако искаше да избягаш, вероятно би успял. Ама ти не искаш. — Разкърши се на свой ред. Тялото му беше покрито с плетеница от белези, част от които говореха за почти смъртоносни рани. Стойката с нищо не издаваше истинската му възраст.

— Какво, мислиш, че горя от желание да съм клоун в малкия ви цирк? — изръмжа Тисамон.

Вече си бяха говорили как повечето бойци и най-вече онези, които оцеляваха най-дълго, постепенно се опияняваха от надпреварата и обожанието на тълпата. Гладиаторската арена имаше силата да превърне един престъпник, дезертър или роб дори в истински герой, пък било то и за кратко.

Улт пристъпи предпазливо, но без колебание.

— Ти искаш да убиеш императора — каза без заобикалки, а после се възползва от шока при неочакваното си твърдение и нападна

Тисамон. Успя да скъси значително разстоянието, замахна с двата меча едновременно, после се опита да отклони с единия сърпа на противника си. Тисамон отстъпи назад, острието му посрещаше неизменно атаките, а след това подлъга Улт с фалшива маневра и успя да се изтегли на безопасно разстояние извън обхвата на късите мечове.

— И ти нямаш нищо против? — попита богомолкородният. — Ти, добрият императорски поданик?

— Добър съм само в професията си — изтъкна Улт. — Гледам да не се бъркам в политиката. Не си първият, който се опитва да използва арената като начин да си осигури аудиенция при императора. И други са се пробвали преди теб.

— Другите са си други. — Тисамон се хвърли напред, замахна мълниеносно със сърпа си и принуди противника си да отстъпи. Улт парира спокойно, ръцете му не спираха и за миг, отстъпваше само колкото да е извън обсега на сърповидното острие. Беше по-добър от очакваното, а имаше и предимство — поне десетина пъти беше наблюдавал Тисамон в битка и знаеше какво да очаква.

— За мен не е проблем да те изкарам на арената, без значение кого си си наумил да убиваш — каза задъхано Улт, когато се разделиха след поредния сблъсък. — Според мен, ако човек е толкоз тъп, че да попадне под острието на един гладиатор, значи е време да го сменим с някой нов.

— Това си е чиста проба държавна измяна.

— И какво ще ми направят? Ще ме пъхнат под земята със сюррия диви животни и роби? — Улт промени стойката си с изнесени настрани мечове, приканвайки противника да атакува. — А и ти няма да стигнеш до него, щото не е толкоз лесно. Мислиш си, че си достатъчно добър за тая работа, ама според мене никой не е чак толкова добър.

Тисамон заряза внезапно бойната си стойка и свали острието.

— Само ми дай шанс и ще ти докажа, че грешиш. Или така се пази вашият император? Като не допуска най-добрите да се бият пред него?

Улт поклати глава.

— Повечето, дето стигат толкоз далеч, са осородни. Политика, ясно? За вас, чужденците, няма място на арената, когато в публиката е негово величество.

— Тази ваша империя е откачена работа.

— Не е моя империя. — Улт остави мечовете на рафта. — Много си добър, признавам. Може би най-добрият, когото са ми пращали досега. Но това още не значи, че си достатъчно добър да убиеш императора. Накрая просто ще зарадваш публиката със смъртта на поредния чужденец. И защо не? Нали точно затова идват да гледат борбите.

Вече без бронирана ръкавица на ръката си, Тисамон спря замислен поглед върху стария Улт.

— Необикновена оса си ти.

— Знам ли. — Улт сви рамене. — Не всички сме като онези, с които си си имал вземане-даване досега — рекефски шпиони и армейски офицери. Накрая разбираш, че е важно какво правиш, а не какъв си. Докато бях в армията, имах повече общо с простите войници от противниковата страна, отколкото с началниците си. Сега се грижа за бойците в подземията и имам повече общо с тях — и с теб, — отколкото с онези, дето са ме сложили тук. Точно затова ти няма да ме убиеш.

— Бих могъл — заяви уж твърдо Тисамон, но казаното прозвуча кухо дори в собствените му уши, сякаш се опитваше да убеди сам себе си в нещо, което не вярваше. — Може би няма да ми е лесно, но бих могъл.

— Би могъл, естествено — съгласи се Улт, уж небрежно. — Но аз *познавам* хората като теб.

— Изкарай ме на арената пред императора — изрече бързо Тисамон. Беше си чиста проба молба, просба, и той го знаеше. Добави следващите думи, преди гордостта му да е взела връх: — Все трябва да съм дошъл тук с някаква цел.

— Както аз виждам нещата, в света има недостиг на цели — каза Улт, като гледаше със симпатия богомолкородния. — Винаги ми съобщават предварително какво иска да гледа императорът. А той определено не иска да види как някакъв непобедим равнинаец избива десетки негови хора или отсича краката на гигантски насекоми. Боевете по случай годишнината са за него, за негово лично удоволствие, и ако не остане доволен, с мен е свършено, много по-сигурно, отколкото ако някой пощурял роб му налети от арената. Пък и

кого да изправя срещу теб, за да е що-годе равностоен дуелът? Теб самия?

„Летриме“ — помисли си Тисамон. Откакто го беше изпратила тук, призрачната жена не се беше явила повече. Дали не го беше изоставила? Нищо чудно. Може би просто е искала да го накаже за горделивостта му. „Летриме, ти ме доведе тук, и не виждам друга причина да го направиш, освен *тази*. Ако искаш да постигна нещо, трябва да ми дадеш средството.“

Мисълта отекна в мълчание.

„Без значение как.“ Изведнъж почувства осезаемо потискащата тежест на каменната зидария над себе си, на стените наоколо, на факта, че е затворник, и то по своя воля. Беше се оставил в ръцете на съдбата и тя го беше предала.

— Върни ме в клетката ми — тихо помоли той. Улт кимна мълчаливо. Дълбоко разбиране беше изопнало старото му лице.

По пътя към клетката си Тисамон видя ключа, който съдбата му беше осигурила, но вместо да го изстреля екзалтирано нагоре, видяното го потопа в най-дълбоко отчаяние. Още му се виеше свят от шока, когато стигнаха до вратата на клетката му. Там Тисамон спря, неспособен да прекрачи прага.

— Улт...

— Какво? — Осородният присви очи, усетил, че нещо не е наред.

— Новият ти затворник...

— Кой точно? Бая нови лица ни доведоха снощи.

— Жената водно конче — каза Тисамон с чувството, че в гърдите му е зейнала пропаст.

— А, лудата — махна пренебрежително с ръка Улт. — Какво за нея?

— Позволи ми да я видя — помоли го Тисамон с пресекващ глас. Улт го изгледа подозрително.

— Каква муха ти е влязла в главата?

— Аз... познавам я. Нека я видя, моля те — настоя Тисамон.

— Познаваш я? Тая работа не ми харесва — измърмори осородният. — Как е възможно да я познаваш? Освен ако не е някакъв номер, а?

— Не е номер — увери го Тисамон. — Може дори да не е съвпадение. Може да ме е проследила дотук. Бива я в това, много я бива. Трябва да говоря с нея, разбери. — За пръв път се почувства като истински затворник, който няма право да иска каквото и да било. Дотогава нито решетките, нито пазачите, нито двубоите го бяха притеснявали, защото не бе имал желание да бъде другаде или да прави друго. Сега имаше молба, която само Улт можеше да изпълни, а това означаваше, че е *затворник*.

Улт издиша шумно.

— Добре, но няма да сте в една клетка, нито ще сте сами. И аз ще съм там. Искаш да говориш с нея? Говори, но така, че и аз да чувам. Ще те сложа в клетката до нейната.

— Съгласен съм — отвърна Тисамон възможно най-спокойно. Само че нещо се обръщаше в стомаха му. „Най-после ще се изправя пред истинското изпитание.“ И всичко беше по негова вина, разбира се. Той беше господар на съдбата си и сам беше насочил живота си към тези опасни плитчини. Дори сега би могъл да извърне глава и да подмине този нелеп поврат на събитията, но вече беше пъхнал ръка в пастта на машината и я чакаше да щракне с челюсти. Защо да се щади сега?

Тя не вдигна поглед, когато спряха пред съседната клетка, нито когато Улт издърпа резето. Старият осороден изведе мъжа, когото държаха вътре, мравкороден с множество белези. Мъжът стоеше със сведен поглед, напрегнат вътрешно като ездитно животно, което извеждат от обора. Тисамон влезе на неговото място и хвана решетките, които делиха неговата клетка от нейната.

Бяха й взели бронята и меча и я бяха облекли в широка дреха, каквито носеха робите по тези места, точно както бяха постъпили и с него. Дали и тя беше приела промяната толкова безропотно, запита се Тисамон. „И защо изобщо е тук?“

— Миен — повика я той, а после повтори: — Фелисе Миен.

Застанал от другата страна на решетките, в онази част на подземното си царство, която минаваше за свободна зона, Улт не сваляше поглед от двама им. Седналата на пода жена дълго остана неподвижна, а когато най-после помръдна и хвърли поглед през рамо, не каза нищо. Не беше нужно. Изражението й беше достатъчно красноречиво. Раняващо.

— Как те хванаха? — попита я тихо Тисамон. Застави се да срещне погледа ѝ и разбра, че и нейното пленничество, като неговото, е било плод на личен избор. — Защо си тук? Защо се остави да те хванат?

Едва доловима горчива усмивка пробяга по лицето ѝ.

— Мислиш, че съм дошла тук заради теб? — подхвърли.

Решен да поеме пълната отговорност за безумната ѝ постъпка, Тисамон изведнъж се почувства така, сякаш вместо на твърда почва, кракът му е потънал в празен въздух. Коленете му се подгънаха и той стисна по-силно решетките.

— Но... защо? Ако не по тази причина, тогава защо?

Усмивката ѝ се разширяваше като раздиращ се плат.

— Защо ли, Тисамон? Защото нямаше къде другаде да ида. Нежелана съм сред своите хора. Това ми беше съобщено от най-високо място. Можех да се върна в Равнините, но... какво да диря там? — При последните няколко думи гласът ѝ се пречупи. После тя скочи изведнъж и застана пред него. Красотата ѝ, изяществото на всяко нейно движение го срязаха през стомаха със същата сила като при първата им среща.

— *Знам* какъв съм — каза той. — Ти не можеш да разбереш... предадох толкова много...

Тя го прекъсна с почти недоловимо движение, така бегло, че за миг Тисамон не разбра какво точно се е променило. А после видя, че шиповете на палците ѝ стърчат, готови за бой.

— Мислиш ли, че ме е грижа за дългогодишното ти самоугаждане? — попита с тих глас Фелисе. — Мислиш ли, че на някого му пука, освен на самия теб, естествено? Очакваш да те разбере? Да, знам — легнал си с някаква паякородна, а по-късно тя умряла. От къде на къде аз трябва да нося този товар? Защо аз станах жертва на твоите желания?

— *Знам* какъв съм — чу се да казва отново той.

— Не знаеш какъв си — изсъска тя и тръгна към решетките, които ги деляха. — Ти си красив, Тисамон, красив, опасен и умен, но също така си студен и назъбен като острие на стрела, от онези стрели, които причиняват най-голяма болка, когато ги вадят. — Беше толкова близо, че Тисамон би могъл да я докосне, ако решетките се вдигнеха внезапно.

„Поредният ми провал“ — помисли си той и само за миг мъглите на гордостта му се вдигнаха, колкото да разбере, че е можел да бъде щастлив, ако беше останал при нея. „Атриса не би одобрила избора ми“, но Атриса, понеже беше мъртва, нямаше как да коментира решението му.

— Искаш пак да се дуелираме — каза той. Това пасваше така идеално на плана, че Тисамон несъзнателно се огледа за другата жена, която се беше намърдала неотвратимо в живота му.

Там беше, в ъгъла на клетката, като гърчеща се тъмна сянка. Летриме. Висеше като кукла на конци, висеше и потръпваше, жена, богомолка и трънлива лоза в едно. Тисамон хвърли бърз поглед към Фелисе, после към Улт, макар да знаеше, че те не могат да я видят. Летриме присъстваше единствено в неговите кошмари и когато Тисамон погледна отново към нея, тя кимна леко в отговор на мълчаливия му въпрос.

— Не! — извика той в пристъп на бунтовно негодувание, викът му стресна Улт и старецът посегна към вратата на клетката. „Това ли е то? Последното завъртане на ножа?“ — Дошла си тук, за да се биеш с мен? — повтори настоятелно.

Фелисе все още го гледаше втрещено, с равни дози любов и омраза.

— Не дойдох заради теб. Знаеш защо съм дошла и какво търся. Но след като вече си тук, защо не ми помогнеш да го намеря? — Усмивката ѝ беше жестока. — Току-виж сме го намерили заедно.

„Използват ни като чарковете на машина.“ Стискаше до болка решетките, когато усети ръката ѝ да го докосва. Стегна се инстинктивно, защото не знаеше какво да очаква — Фелисе като нищо можеше да замахне с шипа си, да му отсече някой пръст или да му издере очите. Ала ръката ѝ беше топла, жестът — любовен.

„Ние сме чаркове в машина, счупени чаркове.“ Знаеше как се чувства тя. Самият той беше дошъл тук с надежда, а после Улт му беше дал цел, споменавайки императора.

„Да убия императора.“ Дали това щеше да внесе някакъв смисъл в тази безумна история?

— Достатъчно — изсумтя Улт зад него. — Стига ви толкова. — Тисамон погледна към него и видя, че старецът се бори с изпълнението

го съчувствие, дори пристъпя смутено от крак на крак. — Хайде, да те връщаме в клетката ти, богомолке. Времето ти изтече.

Усетил внезапната ѝ поява в съня си, Тисамон потъна в бездната на кратък кошмар, после се събуди с вик.

— Фелисе? — промълви, но още преди да отвори очи, знаеше, че не Фелисе Миен е дошла да го види.

Тя се сгъсти от тъмнината в подземиято под арената, където няколко пушливи факли се бореха с мрака на лабиринта от клетки. Ала нея я осветяваше светлина от другаде, достатъчно силна, за да я вижда Тисамон по-ясно, отколкото му се искаше.

— Доволна ли си сега? — попита той с тих глас. Идеше му да я удари, да я нарани, но нямаше какво да удари, разбира се, а и би било светотатство.

Тя сведе поглед към него и Тисамон се засрами, изправен пред този оголен възел от болка и страдание, единственото, което беше останало от смъртната жена Летрима, когато е била изтръгната от света на живите. „Дали съм доволна ли, Тисамон? — Думите стигнаха до него неизречени. — А нима имам причина да се радвам?“

— Планът ти е забил куките си в мен — обвини я Тисамон. — Мислех, че тези решетки са дъното, но винаги има нещо още по-лошо... и ти го намери.

Очертанията ѝ се размиха за миг, но дори тогава трънливите лози не спряха да чертаят кървавите си пътечки по кожата ѝ. „Нито планът е мой, нито ти имаш право да се оплакваш.“

— Ти ме доведе тук — възрази неуверено той.

„Доведена бях тук против волята си. Ти сам стигна дотук.“

Тисамон си даде сметка, че неколцина от затворниците в съседство го зяпат, и се зачуди как ли изглежда отстрани този едностранен разговор. А може би налудничавите монолози бяха нещо обичайно тук.

— Значи и ти си просто чарк? Още един счупен чарк? — предположи той.

„Още един счупен чарк. Винаги има и по-лошо, както каза ти, и аз го намерих.“

За миг гласът в главата му прозвуча като глас на истинска жена, самотна и страдаща дълбоко, и той вдигна очи да я погледне.

— Значи трябва да се бия с бедната Фелисе Миен, да пролея кръвта ѝ и да се добера, по възможност, до императора.

Чу се звук, който го смрази до мозъка на костите. Смехът на Летриме, осъзна той.

„Такова ли, мислиш, е предназначението ти? Значи гордостта ти още не е заситена?“

Тисамон я гледаше с празен поглед.

„Не можеш да убиеш императора, Тисамон. Не си чак толкова непобедим. Опитай и ще се провалиш, както си се провалял неизменно в най-важните за теб неща. Трябва да насочиш погледа си към по-изпълними цели.“

Той скочи внезапно на крака, ръкавицата покри в движение ръката му. Летриме сияеше треперливо в мрака, сякаш го предизвикваше да забие сърпа си в сърцето ѝ. Само дето тя не беше наистина тук, на крачка от него, нито ѝ беше останало сърце, което Тисамон да пониже.

Преди да изчезне, Летриме го изгледа с най-дълбоко презрение.

21.

Картите изплющяха върху дървената дъска и Балкус изпсува, не за пръв път. Плиус се изкиска, пресегна се да ги събере и ги прибави към купчината пред себе си.

— Сигурно са ти били нужни дългогодишни упражнения, за да станеш толкова слаб играч, сарнианецо.

Балкус го изгледа ядосано. Цяла вечер губеше и най-много срещу този дебел мравкороден със синкава кожа.

— Раздай и не приказвай много — изръмжа той.

Плиус обърна още три карти върху дъската и играчите се смълчаха, всеки обмислящ следващия си ход. Проблемът с играта на лордове беше, че започнеш ли веднъж да печелиш, обикновено печелиш до края. Тази игра беше сравнително нова в Сарн, донесли я бяха мухородните и Балкус не я харесваше особено. Беше слаб играч поначало и затова предпочиташе игри, където късметът има по-голяма роля.

Третият играч, Паропс, вече беше свалил картите си и се мръщеше, подразнен от дърленето на другите двама. Картите бяха новост за него — от тримата единствено той беше водил нормален живот по мравешките стандарти, преди осородните да завладеят родния му Тарк. Мравкородните от един и същи град не играеха на карти помежду си, защото блъфирането беше противно на природата им, а когато се срещнеха с мравкородни от друг град, нямаха време за карти, защото бяха заети да се трепят едни други.

Настоящата игра правеше изключение, разбира се — беше христоматиен пример за онези дребни парченца история, които лесно и бързо потъват в забвение. В огромната си част армията, разпънала стан в околността, беше сарнианска, но тук, по този ѝ фланг, изключенията изобилстваха. Тук беше Балкус със своите колегиумски доброволци, които огласяха целия лагер с пиянските си песни и *говоренето на глас* — немислимо! Тук беше Паропс с бледнокожите си таркианци, изгнаници, изгубили всичко и жадни за имперска кръв. Шансът им да

зърнат отново родния дом беше нищожен — сега те бяха ренегати, на практика, ако не и по име, прогонени от своя окупиран град и тласнати към наемнически живот. Някои мравкородни сами избираха тази съдба, случваше се цели отряди да дезертират, но Паропс и хората му искрено тъгуваха по уседналия живот.

Тук бяха и ценийците, дошли от далечния си град по настояване на Плиус. Ценийците страняха от всички и нищо чудно, защото в техните карти тукашните земи фигурираха като враждебни територии. И те бяха мравкородни, но всичко в тях говореше за чужди, далечни земи, дори доспехите им — носеха люспести брони вместо характерните за равнинските мравки плетени ризници. Щитовете им бяха овални, а мечовете им завършваха със заострени куки. Щяха да изглеждат примитивни, ако не бяха страхотните им арбалети — тежки оръжия с макара и дълга манивела, които значително улесняваха презареждането. „Просто са различни“ — решил беше Балкус, а и Цен беше толкова далеч, че не представляваше заплаха за другите мравешки градове. Ценийците бяха останали встрани от политическото развитие на Равнините, живели бяха като отшелници на своя далечен Атолов бряг.

Тримата мравкородни командири бяха станали ако не приятели, то поне съюзници по неволя, единен фронт срещу потискащото еднообразие на сарнианците — двама външни и един вътрешен, който всячески се опитваше да остане външен. Правеха си компания и играеха игрите, които Плиус беше научил в чуждестранния квартал на Сарн. Мравкородните предпочитаха да общуват с равни на себе си, а покрай натрапените си командирски постове тримата нямаше с кого да общуват освен помежду си.

Походът на изток не беше от приятните. Живееха в постоянно напрежение и неизвестност, и с мисълта, че може да налетят на имперската армия по-рано от предвиденото, без друго предупреждение освен задъхания доклад на някой отмалял мухороден съгледвач. В резултат бяха изминали по-голямо разстояние от планираното, а осородните от своя страна, изглежда, не си даваха зор. Това уреждаше идеално сарнианците, които живееха с постоянния страх предстоящото сражение да не повтори Битката при релсите. Всеки спечелен ден даваше допълнително време на града им да подсили отбраната си.

„Артилерията“ — помисли си мрачно Балкус. За нея имаше грижата момчето на Стенуолд, разбира се, и Балкус всякак се опитваше да не мисли за младия федерален и неговата самоубийствена задача, ала ето че именно за него се сети сега.

А сражението предстоеше съвсем скоро. Лагерът на имперската армия вече се виждаше в далечината. Приказките и врявата на колегиумските войници звучаха по-силно и кресливо от нормалното, хората бяха изнервени от близостта на противника. Шеста и Седма имперска армия под командването на генерал Малкан, Крилатите фурии и Кошера с цялата си страховита мощ, бяха само на три мили пред тях. Преди слънцето да залезе, лагерът им се виждаше с просто око, а мухородните съгледвачи ги шпионираха с далекогледни. Малкан не правеше никакъв опит да скрие числеността на армията си, дори напротив, развяваше пред очите им цялата си военна мощ, която надвишаваше два и дори три пъти събраната от Сарн войска. Заранта щеше да е кръвопролитна.

Балкус стана.

— Не ми се играе повече — каза той. — Ще изляза да видя как са хората ми.

Един мравкороден командир не би си правил този излишен труд, разбира се, не би имало нужда. Паропс и Плиус нямаше нужда да го правят. Те бяха постоянно сред войниците си, умовете им — вплетени в мрежа, която беше опора за всеки поотделно и обвързваше всички им в едно цяло. При Балкус, уви, не беше така. Неговите хора бяха глухоними, умовете им — самостоятелни и затворени, а в неговата глава като влудяващ звуков фон неизменно присъстваха гласовете на сарнианските войници.

Походът дотук не беше докрай лишен от светли моменти, смешни дори. Балкус никога нямаше да забрави как посред тържествено мълчаливия марш на мравкородните, една колегиумска жена подхвана песен с простицьк ритъм, несмело и малко фалшиво дори, откъм редиците на неговите доброволци, които се влачеха кой както свари, неспособни нито да поддържат строя си, нито да вървят в крак. Още няколко гласа се присъединиха към нейния и скоро половината му войници припяваха думите, кой както ги е чул, успяха дори да нагодят крачките си към маршовия ритъм е бледо подобие на мълчаливите мравки.

Онази песен беше стоплила сърцето на Балкус. И не само по очевидните причини, а и заради дълбокия ужас, надигнал се в главата му, предаден и препредаван от всички сарнианци, които бяха дълбоко потресени от факта, че пишман-войниците от Колегиум са тръгнали на война, а вдигат врява и крещят някаква безсмислена и лишена от мелодия песен. Усетил мислите на своите сънародници, Балкус знаеше, че са скандализирани и отвратени, а това определено му стопляше сърцето.

А после войниците му подхванаха нова песен, чиито думи Балкус успя да различи:

Имах си аз ферма чудесна и спретната като картинка.

Стада си имах и нивички житни, овчици и въшчици листни.

Ама дойде мъж със беличка тога, важен такъв и излъскан,

изгледа ме строго и рече на Трудан войник да се пиша сегинка.

А Балкус се замисли какво ли би казал Стенуолд Трудан, ако можеше да я чуе, поразмисли и се смя от сърце.

Сега вървеше между лагерните огньове на хората си, спираше тук-там и поглеждаше към далечните съзвездия от огньовете на врага. Поне от нощна атака нямаше защо да се боят — осородните не се сражаваха нощем, за разлика от молецородните и богомолкородните, които Древната съобщност беше пратила в подкрепа на Сарн. Понечеха ли осородните да пратят войници под прикритието на нощта, бързо щяха да разберат, че такова прикритие не съществува. Всъщност имаше реална заплаха богомолкородните да нарушат изричните заповеди и да хукнат още тази нощ да избиват осоиди, толкова, колкото успеят да докопат. А това определено не влизаше в плана.

„Планът, прекрасният им, трижди проклет план!“ Планът беше дело на сарнианския цар, негов и на тъпите му тактици. „Спомагателната войска“, както сарнианците бяха започнали да

наричат чуждестранните си съюзници, явно изобщо нямаше право на мнение. Бяха им разяснили плана и толкова.

„Поне няма да ни набутат най-отпред.“ От това най-много се беше страхувал, той и другите командири от спомагателната — че сарнианците ще погледнат на ненадеждните си чуждестранни приятели като на щит, който да обере стрелите и жилата на имперската армия. „Ако не друго, поне ще понесем справедлив дял от тежестта на сражението.“ Уви, Балкус знаеше кой ще понесе основния удар. Момчето на Стенуолд.

Някъде там, в мрака, сбирщина от бежанци и разбойници се готвеше за една на пръв поглед самоубийствена мисия. Поне на Балкус му изглеждаше такава, а той щеше да гледа отстрани.

— Сигурни ли сме, че ще ги хванем неподготвени? — попита Фалмес. — Защото без елемента на изненадата може здравата да загазим.

„Боя се, че ще загазим така или иначе“ — помисли си Салма, но не го каза на глас, защото Фалмес и сам го знаеше. Минасецът отбираше от войниклък и можеше да прецени какви са шансовете им за успех.

— Всеки съгледвач, който тръгне насам, изчезва своевременно — обади се мухородната Чефре безстрастно и делово. Тя и другите мухородни от бандата ѝ се бяха подвизавали като улични разбойници в Паешките земи преди всичко това да започне, и ако питаха нея, сегашното беше същата война, но с по-големи банди: — И не само тези, дето идват насам. Изчезваме ги повсеместно. Разпратила съм всички, дето стават за тая работа, да ловят оси в мрака. — Усмивката ѝ беше хладна като излъскано острие. — Разбира се, повечето от нашите виждат в тъмното. За разлика от тях.

Салма кимна. Липсата на нощно зрение беше слабост на осородните, която Империята нямаше как да компенсира. Тази нощ луната се криеше зад тежки облаци. Тъмно беше дори за него, което значеше, че противниците им ще са напълно слепи извън кръга на светлината, която сами си запалят.

Фалмес, който също не виждаше в тъмното, изсумтя недоволно.

— Не мисля, че имаме достатъчно хора. — Не го казваше за пръв път.

— Сигурно е така — съгласи се Салма, — но какво смяташ да направиш по въпроса? — Фалмес увеси рамене. — Летците ти готови ли са? — обърна се той към Чефре.

— Шефе, ако скоро не им дадем заповедта, сами ще излетят да си свършат работата — увери го бодро тя. Под нейно командване имаше поне четиристотин летци, повечето мухородни, също молецородни и други. Въоръжени бяха с лъкове, а Умелите сред тях имаха арбалети, щраколъкове и гранати. Салма би предпочел да тръгне с Чефре и нейните летци, но мястото му беше тук, на върха на копието, където войската му щеше да се сблъска челно с врага.

Всеки кон и ездитно насекомо, което хората му бяха успели да откраднат, уловят, измолят, купят или наследят, беше тук — кавалерията на Салма, почти толкова на брой, колкото и въздушните бойци от сбирщината на Чефре. Тренирали бяха усилено, всекидневно, но пак биха били срам за всеки кавалерийски офицер от Федерацията. Качвали се бяха несръчно на седлата, падали бяха, чупили си бяха крайници, пришпорвали бяха животните си в грешната посока. А и животните бяха същата стока. Идеята беше глупава поначало, това Салма го знаеше отлично, идея, която не би хрумнала на никой здравомислещ човек.

Определено не би хрумнала на осородните, например. Всъщност повечето от тях едва ли бяха виждали кавалерия, освен онези, участвали в Дванайсетгодишната война и оцелели до днес. Щеше да им дойде като гръм от ясно небе, а в една битка изненадите можеха да са фатални. Канеше се да нападне истинска имперска армия, наброяваща десетки хиляди войници. Неговите хора бяха петдесет пъти по-малко, но...

Осородните несъмнено очакваха атака, но едва ли нещо повече от кратки стълкновения по фланговете, диверсия и саботажи. Само че Салма беше решил да излъже очакванията им. Сигнал беше до заключението, че лагерът на генерал Малкан не може да бъде превзет с хитрост. Скалпелът трябваше да отстъпи пред чука.

Когато Малкан остави армията си да презимува недалеч от Сарн след Битката при релсите, хората му бяха издигнали укрепен лагер със заграждения, защитен както срещу наземни, така и срещу въздушни

атаки и подсилен с артилерия. Сега, когато армията му беше в поход, генералът трябваше да разчита на осветен с факли периметър и часови. Една мравешка армия, която знае, че някой като Салма я дебне и чака сгоден момент да удари, би се окопавала всяка вечер, но осородните не бяха толкова организирани. Същата грешка беше направил и генерал Алдер, когато фелиалските богомолкородни свариха армията му неподготвена. Малкан със сигурност се беше поучил от провала на колегата си и Салма предполагаше, че държи нощни отряди в готовност, които да удържат евентуална атака, докато останалите се организират. Кавалерията обаче...

„Трябва да пробием независимо какво хвърлят срещу нас. Трябва да осигурим време на сарнианските занаятчии да свършат своето. Или ще измрем до крак.“

Беше някакъв план, все пак. Салма не се гордееше с него, но на този късен етап с друг не разполагаше.

— Хората на Морлейр би трябвало да са заели позиция — каза Фалмес. Конят му се размърда, доловил напрежението на ездача си.

— Прав си — кимна Салма. Конощипородният Морлейр щеше да поведе фалшива атака откъм далечния фланг на имперската армия, но Салма нямаше достатъчно хора, които да му отпусне, така че маньовърът едва ли щеше да заблуди за дълго осородните. Сведе поглед към сарнианеца до себе си. — Мисля, че е време — каза той.

Мъжът държеше малко устройство в ръка; със същото разполагаше и сарнианската армия. По някакъв неведом за Салма начин тези устройства показваха на сарнианците колко време от нощта е изтекло. Сега чакаха мъжът да им даде знак, а той се взираше напрегнато в малките чаркове и колелца на устройството под светлината на миниатюрната лампа, която криеше в шепата на другата си ръка.

— Явно имате точен усет — отбеляза сарнианецът, — защото... да, вече е време.

Салма знаеше, че мъжът се е свързал мисловно с други свои сънародници, онези при Морлейр и другите — мравкородни войници и занаятчии, — които чакаха зад неговата импровизирана кавалерия.

— Чефре, ти си наред — обърна се той към мухородната. След излитането си въздушните бойци на Чефре щяха да изгубят всяка връзка с командния център и щяха да разчитат единствено на

собствената си инициатива. — Тръгвай — подкани я Салма и тя хукна без бавене.

Не се беше замислял какво ще е да чака бездейно. Имаше един отвратителен, безкраен сякаш момент, докато хората на Чефре излетят и му пратят сигнал, проточила се пауза, в която той седеше на седлото си и не правеше нищо. Принц Салме Диен, главнокомандващият, беше приключил смяната си, а Салма бойният командир още не беше застъпил на дежурство... междувременно той чакаше, конете наоколо му потропваха нервно, а мъжете се опитваха да успокоят дишането си.

— Салма. — Усетил леко докосване по рамото си, той се обърна.

Ето я, сияйната му любима. Беше ѝ казал да не идва, но тя, единствена в цялата му армия, не приемаше заповеди от него. Ето я, великолепните ѝ криле бият въздуха, цветовете се преливат по кожата ѝ.

— Не трябваше да... — започна той.

— Как бих могла да не дойда? — откликна тя. — Знам къде отиваш и защо.

— Моля те, и така ми е достатъчно трудно...

Тя протегна ръце, улови нежно главата му и го целуна по устните. Салма усети сълзите ѝ по лицето си. Те се стичаха свободно по страните ѝ и пречупваха меката разноцветна светлина, която се излъчваше от кожата ѝ.

— Никога няма да те изоставя — твърдо каза тя. — Никога. Така както ти ме намери в най-голяма нужда, така и аз винаги ще идвам при теб.

Салма поклати глава, неспособен да изрази с думи чувствата си. „Обичам я толкова много — помисли си. — Не бива да ѝ причинявам тази болка.“

Пеперудородната плъзна поглед по редицата неспокойни животни, коне, бръмбари, щурци и паяци, цялата шарена сбирщина от ездитни зверове, които хората на Салма бяха събрали оттук и оттам. Спря поглед и на ездачите им — неуверени, несръчни, недообучени.

— Усещам вярата ти, принце мой — прошепна Драгоценна. — Тя е най-силното нещо тук.

— Значи ще трябва да ни стигне — каза той с бодър тон, който не заблуди любимата му. Дано поне храброто му изражение изглеждаше достатъчно убедително в очите на хората наоколо. Драгоценна сложи ръка върху неговата на лъка на седлото.

— Сподели вярата си с мен — прошепна. — Накарай ме да повярвам.

Салма долови присъствието ѝ като ореол, като лъчение, наситено с енергията на нейното меко вълшебство. Беше го омагьосвала преди, но сега нямаше нужда от магия, за да разбуди любовта му. Въпреки това Драгоценна докосна ума му, съществува му, после посегна с другата си ръка към муцуната на пръхтящия му жребец.

— Бъди силен — промълви тя. — Почувствай вярата и бъди силен. — Салма знаеше, че любимата му говори не на него, а на коня.

И не само на неговия, а на всички коне, бръмбари и други зверове, които пристъпяха нервно от крак на крак и чакаха в мрака. Не беше като магията на неговия народ. Пеперудородните имаха свои собствени изкуства, родени от слънцето, от светлината и надеждата.

— Бъди храбър — продължаваше да мълви тя. — Бъди верен. Няма да изгубиш пътя си. Няма да побегнеш от опасността. — Въпреки дългото си наметало Драгоценна светеше цялата, толкова силно, че Салма се уплаши осородните да не я съзрат в мрака. После усети как конят под него се променя, сякаш прилив на сила и воля бяха прогонили без остатък страха му. По цялата редица, отляво и отдясно на Салма, и в редицата зад него, животните се успокоиха, обзети не просто от кротка бдителност, а от *нетърпение* да влязат в битката.

Накрая Драгоценна погледна отново към него, лицето ѝ грееше като изгрев.

— Върни се при мен — прошепна тя и се оттегли.

Първият трясък се чу в същия миг, първият взрив на огнепрахов заряд. Сега по план Чефре трябваше да нападне по фланга, летящата ѝ сбирщина трябваше да се юрне над имперския лагер, да напада къде що свари, да засипе осородните със запалителни гранати и стрели — обикновени, арбалетни и огнени, — с прашки дори. Осородните войници от нощната смяна щяха да се издигнат във въздуха — Салма си ги представяше съвсем ясно — и да подпалят небето със златните си нишки енергия. Част от хората на Чефре щяха да загинат, но другите щяха да продължат хаотичната си, стремителна атака, като рехав облак, който покрива имперския стан.

Времето за мислене беше свършило, нямаше какво повече да се чака. Салма заби пети в корема на жребеца си, пришпори го напред,

пръв в атаката, острие на клина. Лъжлив героизъм, разбира се, защото в това сражение ариергардът щеше да даде най-много жертви.

Ала в крайна сметка клинът им се получи неочаквано добре, много по-добре, отколкото при тренировките досега. Салма виждаше пред себе си пламъците по периферията на имперския лагер. Някъде отзад долетя уплашеното цвилене на спънал се кон. Препускаха в мрак, а не всичките му хора виждаха в тъмното. Спънка, на която Салма не беше намерил решение, не единствената при това. Уви, планът му нямаше да издържи твърде много неразрешени проблеми.

Зад кавалерията идваше пехотата, на бегом. Сред пехотинците бяха сарнианските занаятчии, чиито експертни умения щяха да осигурят кулминацията на тазнощните фойерверки. Именно тяхната поява беше затвърдила решението на Салма. Тя означаваше, че Сарн няма да пожертва ненужно неговите хора като най-безболезнения начин да омаломощи врага. Бяха му пратили стотина опитни занаятчии, които едва ли щяха да преживеят нощта. Сарн му признаваше отговорностите на един истински тактик.

Зърна за миг осороден часови, застанал буквално на пътя му. Мъжът тъкмо извърщаше поглед от врявата в лагера — няколко палатки вече горяха, подпалени от хората на Чефре — само за да го спре върху страховитата картина на петстотин коне и други животни, които препускаха право насреща му. Крилете му се появиха веднага, но вече нищо не можеше да го спаси — Салма го прободеше в гърдите с една от пиките си и тежестта на умиращото тяло изтръгна дръжката от ръката на водното конче. За щастие, хората на Салма бяха въоръжени до зъби, предимно благодарение на неволната имперска щедрост в лицето на всички осородни, които бяха заловили или убили през последните месеци. Повечето кавалеристи носеха пребоядисани имперски брони, въоръжени бяха и с по две-три пики освен със задължителните меч и арбалет. Самият Салма носеше къс лък на колана си, запънат и готов за стрелба. Настръхналият от пики клин вляво и вдясно от него се врязваше на скорост сред рехавата имперска охрана, поел право към сгъстяващите се редици на същинската вражеска армия, попълвани всяка секунда от мъже и по земя, и по въздух. Въздушните отряди на осородните напразно се мъчеха да организират смислен отпор срещу хаотичния ескадрон на Чефре, който се групираше във формации, а после се пръскаше отново без всякаква

логика и последователност. Мухородните и молецородните на Чевре не бяха истински бойци, атаките им бяха по-скоро досадни, отколкото реално опасни за врага, но пък бяха толкова настоятелни, че осородните нямаше как да им обърнат гръб. Летците се опитваха да ги притиснат и свалят, но хората на Чевре не бяха редовни войници, обучени да се бият заедно. Всеки действаше сам за себе си, бяха враг, който трябва да бъде преследван и залавян поединично. Гонитба, която можеше да продължи до сутринта.

Вражеските редици настръхнаха от копия, забити дълбоко в земята да посрещнат атаката. Салма изстреля първата си стрела, но поне двайсетина от хората му го изпревариха с по-далекобойните си арбалети и щраколъкове. Сбирацията се враг веднага отвърна с енергийни залпове. Салма знаеше, че немалко от хората му падат покосени, но щом оцелелите още напредваха, щом още бяха в движение, значи имаха сили да продължат.

Най-добрите стрелци сред неговите кавалеристи бяха концентрирани около върха на клина и усилията им свалиха доста противници. Дали това щеше да се окаже достатъчно? Имаше само един начин да разбере. Салма прехвърли лъка си в другата ръка, тази, с която държеше юздите, извади нова пика и се стегна, оставил на коня си да избере най-подходящия момент за решителния скок, който да ги запрати напред сред вражеските редици, отчаян дует, въоръжен с тъпчеци копита, мушкаща пика и боен вик. Вражеско копие изсвистя край лицето му, сблъсъкът изтръгна пиката от ръката му, а после Салма се озова отатък първата имперска редица, пробил фронта и последван от своите над четиристотин кавалеристи.

Изтегли меча си, масивно оръжие стършелородна направа с тежък връх, и го заразмахва слепешката вляво и вдясно от себе си, докато жребецът му препускаше диво напред. Хора попадаха под тежките копита на жребеца, други се опитваха трескаво да излетят, изгубили самообладание. Лица преминаваха скорострелно край Салма, времето му стигаше само за един удар по всяко, понякога уцелваше, друг път не, а после конят му го отнасяше нататък, все по-навътре в имперския лагер. Вражеските копия се накланяха и прекършваха, прекършваше се волята на осородните войници, сащисани от мащаба и бързината на кавалерийската атака. Копита ги тъпчеха безпощадно, мандибули кормеха и разкъсваха. По-задните редици се пръснаха още

преди кавалерията да връхлети отгоре им, а онези, които не успяха да излетят, бяха прегазени за секунди.

А после, без никакво предупреждение или преход, мелето остана зад гърба на Салма и той се озова в широка просека между палатките. Единствените войници наоколо му бяха невъоръжени и по долни ризи, разбудени от врявата, те или излитаха трескаво във въздуха, или отскачаха назад в дива паника. През цялото това време бойците на Чефре бяха заети да бягат от летящите осородни и да бомбардират всячески имперския лагер отдолу.

В далечния край на лагера изтрещя гръмотевичен рев и само след миг цялата околност светна като по пладне, първо в ослепително бяло, после в червено. Салма стисна очи с надеждата, че конят му ще се оправи някак. Самият той нямаше представа какво е станало.

Време беше да обръща. Пришпори коня си по друга просека между палатките, окуражаван от мисълта, че всички осородни наоколо гледат него и не го изпускат от поглед, убедени, че именно той, Салме Диен, и неговата кавалкада са сърцевината на атаката. Зърна Фалмес, който го беше настигнал и се хилеше като умопобъркан.

— Запасите им с огнепрах! — изкрещя минасецът да надвика трясъка на битката. — Чефре явно ги е уцелила с нещо!

Пехотата на Салма, макар и поизостанала след кавалерията, сигурно вече нападаше разкъсаната имперска отбрана, довършвайки я с дивашко отчаяние. Сега всичко зависеше от времето. Салма, Чефре и малобройният отряд на Морлейр бяха само прах в очите, пъстри фойерверки, които да отвлекат вниманието на врага, докато пехотата вкара занаятчиите в лагера, при автовозилата и машините на имперската армия. Оттам насетне природата щеше да свърши своето.

Дори не се обърна да погледне към своите кавалеристи, вместо това стреля отново с лъка. Знаеше, че хората му падат, обстрелвани от всички страни, отляво и отдясно, в гръб ѝ от въздуха, взети на мушка от бойци, които може и да не схващаха какво точно става, но умееха да боравят с оръжията и Изкуството си. Хората му гинеха и Салма нямаше друга надежда, освен че и те, също като него, са влезли в битката с пълно съзнание за риска, който поемат.

Мнозина имаха семейства и приятели, потърсили убежище зад стените на Сарн. Именно за тяхното бъдеще се сражаваха хората му, а това несъмнено беше цел, по-благородна от личното оцеляване.

Губеха пространство. Все повече осородни войници се бяха ориентирали в обстановката, прииждаха от всички посоки и се опитваха да ги притиснат в кръг. Салма завиваше ту насам, ту натам, и с всеки завой виждаше все по-малко свои хора зад себе си.

„Време е да си плюем на петите“ — реши той. Надяваше се, че сарнианските занаятчии са успели да свършат своето.

Когато поредната група осородни препречи пътя му, Салма не свърна настрани да избегне сблъсъка. Стиснал под мишница последната си пика, той пришпори коня си право към тях. Те се пръснаха в последния миг, някои — успешно, други — не. Един излетя панически, закачи с коляно Салма по рамото и той залитна назад. Пиката хвъркна от ръката му, но той успя да се задържи на седлото и пришпори коня си напред с надеждата, че избраната посока, след всичките завой и врътки, ще го изведе към най-близката периферия на имперския лагер.

Поне с този етап от атаката всички бяха запознати отлично. Бяха свършили своето и от този момент нататък всеки щеше да се оправя както намери за добре. Енергийни жила припукваха край него, всяко позлатяваше отделна нишка от вътъка на нощта.

Едно уцели коня му.

Салма усети как вълната на шока се разлива по цялото тяло на животното, не шок от силата на сблъсъка, а от болката и страха на бедното създание. Конят се изправи на задните си крака, Салма зърна за миг други ездачи да прелитат безпомощни край него, а после втори изстрел покоси животното, дали стрела или жило Салма така и не разбра, и то се килна настрани. Запазил в достатъчна степен самообладание, той излетя във въздуха преди конят да го е затиснал под себе си.

Огън и светлини плетяха менлива мрежа във въздуха, ала сред всеобщия хаос един спокоен глас се обади в главата му: „Били сме тук и преди.“ Не точно тук, разбира се, а в имперския лагер край Тарк, но ситуацията беше същата. Във въздуха Салма щеше да е мишена за всеки осороден в периметър от стотина крачки. Въпреки това той направи опит да набере височина, но бързо съобрази, че наоколо му е пълно с осородни, а от хората на Чефре няма и следа. „Избягали са. Дано са избягали.“ Изтегли меча си и посече тримата най-близо, а после острие го настигна в гръб и отвори плитка рана в крака му. С

чувството, че е обграден отвсякъде и че всеки момент ще го насекат на парчета, Салма се спусна стремглаво към земята.

Затича се въпреки болката в крака и с ясното съзнание, че е твърде далеч от периферията на лагера и няма как да избяга. Наоколо му имаше много осородни, но повечето не реагираха, изненадани от гледката на самотния мъж, който тича през глава през собствения им лагер. По-съобразителните хукнаха да го гонят. Въпреки болката, въпреки мисълта за погиналите другари и за собствената си неминуема смърт, Салма се хилеше като безумец, развеселен от тази нелепа гонитба.

Вривата беше толкова силна, че Салма така и не чу гласа, който го викаше по име. Чак когато конят на Фалмес попадна пред погледа му, Салма си даде сметка, че някой е тръгнал да го спасява.

— Махай се! — извика той. — Изчезвай, чуваш ли!

Но Фалмес се връщаше за него, препускаше назад към преследващите го осородни с вдигнат меч, черен силует, очертан контрастно на фон от трептящи сияния.

Салма едва не падна, хързулвайки се покрай ъгъла на една палатка. Точно тогава видя пламъците. Видя ги и спря като закован. Близо четвърт от палатковия лагер на осородните гореше.

— Салма! — извика отново Фалмес, не за първи път, нито за втори, както изглежда, настигна го, наведе се, протегнал ръка, и точно тогава енергиен залп го удари в гърдите. Лицето му се разкриви, силата на удара го събори от седлото. Конят взе да тъпче на място, после изтръгна юздата от ръката на Фалмес и избяга.

Макар войниците да тичаха към него, Салма коленичи до Фалмес. Горещата вълна от пожара обжари лицето му. Какво ли не би дал да размени последна дума с минасеца — непознатия, превърнал се в добър приятел и верен съратник. Само че Фалмес беше приключил с думите. Приключил беше с всичко.

Но поне си беше осигурил многобройна компания, видя Салма. Земята беше осеяна с трупове на мъртви осородни, някои с броня, други по долни дрехи, имаше жертви и от неговата шарена сбирщина, както и от сарнианските занаятчии. Огньовете пред него се виеха около сложни скелети от дърво и метал, около фургони с резервни части и муниции, и всички по-големи и по-малки неща, необходими за обсадата на един град. Беше като горски пожар, но вместо дървета,

горяха автовозила и машини, горяха дървените им конструкции, горивото и огнепраховите им заряди избухваха. Сарнианците си бяха свършили работата и само утрото щеше да покаже дали са я свършили толкова добре, че да оправдаят загубите в жива сила.

Осородните го приближаваха предпазливо, но Салма нямаше намерение да се бие. Остави меча си на земята и сложи ръка върху гърдите на Фалмес. Изведнъж се почувства уморен до смърт.

22.

Да те транспортират самостоятелно говореше за определен статут. Затворниците, които биваха транспортирани до Капитас групово, били те избягали роби, военнопленници или хора на трудова повинност, мобилизирани от подчинените на Империята раси, се смятаха за стока и бяха обречени на групова участ, заробваха ги, екзекутираха ги или ги пращаха на гладиаторските арени, водеха ги на отчет като количество, а не по име. Колко хиляди живота и мечти бяха погребани по този начин Талрик не смееше дори да гадае. Тази участ нямаше да сполети него обаче. Той беше пристигнал в Капитас като знаменитост, единичен затворник с тежък ескорт, транспортиран до столицата с цената на високи разходи и с неприлична скорост. Получил бе отношението, което си беше заслужил.

Онези затворници, чиято съдба не можеше да се реши от обикновен чиновник с дървен печат, било поради високия им произход, било заради тежките им престъпления, биваха отвеждани на Броневия площад недалеч от центъра на Капитас и под погледа на самия дворец. Броневият площад, който при други обстоятелства би бил чудесно пазарище, беше обраснал със сгради, в които се помещаваха канцелариите на имперското правителство. Имаше търговски представителства на служители от Консорциума, служби на военната администрация, тук беше и централното депо на роботърговския корпус, както и това място — Трибуналът. Трибуналът се помещаваше с ниска грозновата сграда, обслужваше се от чиновници роби под надзора на осородни, чиято кариера беше заорала в дъното. Трибуналът се занимаваше с делата на затворниците.

Но въпросът не беше в самата сграда. Трибуналът беше в основата на една любима местна традиция, превърнала Броневия площад в туристическа забележителност. Заможни осородни водеха семействата си тук за забавление, а робите си — като предупреждение.

По вътрешния периметър на площада бяха забити яки стълбове, оформящи нещо като вписан правоъгълник. На времето стълбовете

били използвани за излагане на брони, отмрял обичай от племенното минало на осородните, когато бойците демонстрирали готовността си за битка, като излагали на показ оръжията и доспехите си. Попросветените следващи поколения бяха измислили друго предназначение на стълбовете около площада. Почти не минаваше ден без по пладне на тях да увиснат затворници, завързани високо, така че само пръстите на краката им да опират в земята, съблечени до голо за по-голямо удобство, ако се наложи да бъдат бичувани, но най-вече за наслада и назидание на обществеността.

Имаше пазачи, разбира се, защото затворниците бяха ценен ресурс и не биваше да се прахосват ненужно. Гражданите се отнасяха сериозно към тази традиция. Скакалецородният на три стълба вдясно от Талрик току-що беше пребит до кръв от трима младежи, въоръжени с дъги от бъчви, всичко това под снизходителните погледи на пазачите, които не криеха гордостта си от тази похвална проява на младежка инициативност.

Талрик премести отново тежестта си, макар да беше открил, че удобна позиция не съществува. Онези, които го бяха вързали, явно си разбираха от работата. Опита се да даде почивка на част от мускулите си, но тялото му, което беше понесло немалко през последните месеци, започваше да се предава. От опит знаеше, че може да виси тук цял ден и повече, преди да решат какво да правят с него.

„Е, приеми това като генерална репетиция за предстоящия разпит.“ Рано или късно щяха да го опнат на масата за изтезания и да го попитат защо е убил генерал Рейнер и кой го е подучил. Самият той беше провел много подобни разпити през годините и пазеше спомени, които бяха прекалено живи и цветни, за да намери утеха в тях. Не хранеше празни илюзии за издръжливостта си. На масата за разпити и най-издръжливите се пречупваха. Не ставаше дума за някакво състезание между разпитващ и разпитван. Тази игра просто не можеше да бъде спечелена.

Бунтът в Мина сигурно беше избухнал вече. От тази мисъл го полазиха особени тръпки, защото смяташе, че има немалък личен принос градът да въстане. Той беше човекът с чука, пропукал черупката на Империята. Мина вече се е вдигнала на оръжие или ще го направи всеки момент, да не забравяме и Сзар... и ако тамошният бунт още продължава и се засече по време с минаското въстание, къде щеше

да прати войниците си Империята? А окупираният мравешки град-държава Мейнис не е много далеч оттам, като си помислиш... Кой да предположи, че Империята ще се окаже нещо толкова крехко?

— Виж ти, виж ти — каза някой. Изглежда, беше дошло време да понабият и него, помисли си Талрик. После се сети защо гласът му се е сторил познат, но това с нищо не облекчи лошите му предчувствия. Стисна зъби да посрещне болката, която го заливаше с подновени сили при всяко движение, и се изви да я погледне в лицето.

— Вярно си ти, да опустее — каза тя. Стоеше до него без охрана, без окови, съвсем свободна, сякаш това беше нейният град, а не неговият.

— Тиниса — изграчи той.

Паякородната девойка го огледа от глава до пети, като задържа поглед върху мрежата от белези по голия му торс, някои по-стари от самата нея, белеещи се на разноцветния фон от по-нови синини и кръвонасядания, които още не бяха избледнели. На свой ред Талрик си отбеляза факта, че Тиниса е облечена като заможна столичанка с някои дребни промени в кройката, които превръщаха скромната иначе дреха в чувствен тоалет, който подчертаваше многозначително формите ѝ. Ако не я познаваше и се разминеше с нея по улиците на Капитас, сигурно би я взел за авантюристка или за проститутка дори. И сигурно би се изкушил да я заведе вкъщи.

— Виждам, че се чувстваш в свои води — подхвърли той. — Отказала си се от борбата, така ли? Или оптимизмът на Стенуолд относно внедряването на агенти е достигнал нови висоти?

— Нито едното, нито другото. Тук съм заради баща си.

„Тисамон?“ Не можеше да си представи как богомолкородният мята гащи из Капитас, преоблечен като осороден, и се прави на... Не, чакай, той беше избягал всъщност.

— Тисамон е тук? — Проточи врат към другите стълбове. Повечето бяха заети, но нито един от повесените затворници не беше богомолкороден.

Тя го гледаше спокойно.

— Ама как са те вързали само. Сигурно боли, майор Талрик.

— Наблюдателна си.

— Ако поискам, мога да те ударя, нали? Позволено е?

Той затвори очи.

— Зависи като каква се явяваш, Тиниса. Давай, удари ме. С теб отдавна се дебнем с извадени ножове, но ти така и не събра куража да ми посегнеш. — Кое то не беше съвсем вярно, разбира се. Тиниса едва не го беше убила при нападението над „Гордост“ край Хелерон. А и беше глупаво да я предизвиква. Познаваше я достатъчно, за да знае, че тя ще отвърне на предизвикателството. Както и стана — Тиниса заби юмрук в натъртените му ребра, толкова силно, че Талрик ги чу как изпукват. Болката беше жестока и той простена задавено, което предизвика одобрителни коментари сред зяпачите. Стражите, които уж трябваше да го пазят, не направиха нищо, естествено.

Тя се наведе да прошепне в ухото му:

— Това си го заслужил, че и повече. В момента обаче двамата с теб можем да си помогнем взаимно.

— Подходът ти към преговорите има ясно изразени недостатъци, скъпа — изскърца той.

— Тъй ли? — Преди да я спрял с дума или поглед, Тиниса отстъпи крачка назад и го зашлеви с опакото на ръката си през лицето, толкова силно, че главата му отхвъркна настрана. „Тази моя уста рано или късно ще ме убие.“ Тиниса отново се приближи и този път Талрик не каза нищо.

— Това беше за тълпата, Талрик. Е, мъничко и за мен, но основно за тях. А сега ме чуй. Завързах някое и друго приятелство тук, в Капитас. Добре де, не точно приятелства, по-скоро верига от хора, които биха ми направили услуга, ако ги помоля както трябва. Но не и услугата, оказва се, която ми е нужна. Трябва да стигна някак до килиите под двореца.

— До гладиаторските клетки — съобрази Талрик. — Там ли държат Тисамон? Съвсем подходящо място като за него.

Усети я как се напруга, но удар така и не последва.

— Мога да уредя да те свалят от стълба днес следобед вместо утре сутринта, щото настоящето ми приятелче случайно е началник в този ваш Трибунал. И ако го помоля много мило, току-виж те пратил във въпросните клетки, точно като Тисамон.

— Ако легнеш с него, с други думи.

— Защо, ти ревнуваш ли? — В гласа ѝ се промъкна остра нотка. — Не мога да се боря срещу цяла империя с меча си, Талрик. Много сте, чумата да ви тръшне. По цял ден да коля оси, пак няма да стигна

доникъде. Затова използвам други оръжия. И стигнах доста далеч, както виждаш. Не се гордея с методите си, но е факт, че те вършат работа.

— А ако аз съм добро момче, твоите методи ще ме пратят в гладиаторските клетки. Много ти благодаря.

— Просто ще те държат там, докато решат какво да те правят. Или предпочиташ да висиш на стълб, вместо да седиш в килия?

— А в замяна?...

— В замяна ти ще предадеш съобщение на Тисамон. — Ръката ѝ се озова внезапно на тила му, стисна го за косата и я дръпна силно назад, с което зарадва отново зяпачите. — Кажи му, че съм тук и че ще намеря начин да го измъкна.

Той се замисли, без да си дава зор, и Тиниса отново го оскуба.

— Ами ако той не иска да го измъкват? — попита Талрик.

Тиниса застина неподвижно.

— Не разбирам за какво говориш.

— Напротив, разбираш. Кой и как може да залови Тисамон оръжемайстора? Биха могли евентуално да го убият, но да го заловят жив? Абсурд. А ти твърдиш, че го държат затворен като добитък в клетките под...

— Млъкни — изсъска тя. — Млъкни или ще направя кеф на умопобърканите ти съграждани и ще ти извадя очите с голи ръце. Това не е твой проблем. Мой си е и аз... аз ще измисля нещо. — Тиниса отстъпи назад и Талрик се стегна за следващия удар.

— Да или не, майоре — продължи тя. — Или ще направиш каквото ти казах, или ще се погрижа да висиш тук още три дни, преди да решат къде да те пратят.

Той увеси глава. Сигурно можеше да мине за утвърдително кимване. После Тиниса го удари с юмрук в бъбреците и този път Талрик изкрещя от болка.

— Избързваш — предупреди го една от закачулените сенки. Уктебри видя как лъскавите отражения по стените кимат, всички без изключение, не едновременно, но в съгласие. Той оголи заострените си зъби, впил гневен поглед в говорещия, и закрачи из стаята.

Движението разлюля пламъчетата на свещите, разлюляха се комично и отраженията, налазили огледалните стени.

— Трябва да стане сега — каза той. — Направих невъзможното, за да вкарам фигурите си зад кулисите. Какво искате — да стоя отстрани и да гледам как всичко се проваля? Абсурд.

— Рискът е прекалено голям — обади се друга от сенките с шепнещ женски глас. — Империята...

— Тя е целта на упражнението, наградата, в случай че сте забравили — прекъсна я Уктебри. — Реална власт след толкова векове в изчакване.

— Ако те разкрият... ако се провалиш... Нямаме нито силата, нито числеността да оцелеем след нова чистка.

— Те са диваци — изръмжа Уктебри. Усещаше как кръвта му — стока взета назаем, омесена и нечиста — кипва във вените му. Единствено собствените му хора можеха да го вбесят до такава степен. — Как ще ни намерят? Това не са ви молецородните, които да четат в сърцата ни, нито паяците, които да ни уловят в лепкавите си мрежи. Тези хора не знаят нищо за старото време. Ако планът се провали, цената ще я платя аз. Само аз.

— Това са догадки — възрази друг. — Хрумвало ли ти е, че момичето може да знае повече, отколкото ти предполагаш?

— Ти я научи на твърде много неща — добави обвинително поредният силует. Уктебри плъзна гневен поглед по събеседниците си и за миг ги видя такива, каквито би ги видял външен човек — сборище на гърчави, разкривени създания, болнави и плашливи след вековете в нелегалност.

— Стигнах твърде далеч, за да бия отбой сега — изсъска насреща им Уктебри. — Какво всъщност искате да направя? Да изчакам още една година, може би? Да се заровя в Империята като червей в разлагаща се плът, който никога не ще стигне до сърцето? Твърде дълго сте живели в мрака. Момичето е мое и си няма друго, освен моите обещания. Цял живот е живяла в сянката на братовия си нож, затова ще вземе всичко, което аз ѝ дам, ще направи всичко, което аз ѝ кажа, щом така ще се отърве от участта си на обречен заложник. Тя е жена в свят, управляван от мъже. Не би била способна да управлява без наша помощ. Ще я направим своя марионетка, а Империята, с цялата си младост, сила и кръв, ще бъде на наше

разположение като неизчерпаем източник. — Знаеше, че алчността е ключът към подкрепата им. Цялата им раса беше такава, алчна, и сега, и преди, и винаги. — Помислете си само какво можем да направим, яхнали такъв звяр? Нима нямаме сметки за уреждане със света? Нима светът не ни е в дълг? Помислете какво отмъщение можем да стоварим върху старите си врагове, сложим ли веднъж ръка върху безчетните имперски армии!

Те са размърдаха и взеха да се споглеждат, а Уктебри стисна юмруци от гняв и безсилие.

— Ако знаехме какво...

— О, знаете — обърна се към всички им Уктебри. — Моят план не е от вчера. От години подготвям почвата. Отлично знаете какво съм замислил, при това не само за себе си, а за всички нас! И чак сега, когато съм на финалната линия, взехте да се дърпате и да мрънкате. — Замълча и се изправи в целия си ръст. — Няма значение — каза твърдо той. — Не е нужно да се съобразявам с мнението ви. Сигнал съм твърде далеч, за да се отдръпна точно сега от раната. Тя трябва да се осмуче до сухо. Щом не искате да участвате в пира, прав ви път. Не се съмнявам обаче, че стисна ли веднъж Империята в юмрука си, всички вие ще допълзите на колене да ми се молите.

Умълчаха се. Комарородните бяха единни по необходимост, оцеляваха с помощта на общи конспирации. Решението на мнозинството винаги надделяваше над капризите на малцинството, традиция, наложила се много преди времето на всички присъстващи, на най-старите дори.

— Ще ни навлечеш голяма беда — отбеляза бавно един от тях. — Възгордял си се.

— А вие сте забравили що е гордост — възропта Уктебри. — Къде остана расата, сражавала се срещу магьосници и велики схолари за господство над света? Нищо ли не е останало от тази амбиция? Нима носим и до днес оковите на отдавнашното си поражение? Е, аз не ги нося. Аз ще стисна Империята за гушата и тя ще играе по моята свирка. Аз ще съм императорът в сянка зад трона на момичето и след стотина години — три техни поколения, но само едно наше — ние ще вървим открито по улиците им, ще съветваме водачите им и няма да помним какви жалки създания сме били в началото.

Уктебри прекъсна ядно връзката си с тях. Червеи, това бяха, бледи размекнати твари, които се крият от враг, който на свой ред е паднал от власт преди цели петстотин години. Светът имаше нужда от силна ръка и тази ръка беше неговата. Замисли се за своето протеже, осородната принцеса. Дори тя му изглеждаше далеч по-перспективна в момента от всичките му сънародници, взети заедно. „Ще бъдеш моя, моме, и сърцето ти, и душата ти ще бъдат мои. Ще продадеш бъдещето на народа си, собствената си воля срещу един нищо и никакъв трон.“ Мисълта го ободри, развръзката на дългогодишните му усилия приближаваше. Всичките му марионетки бяха по местата си, готови да танцуват за него.

Налагаше се да разчита на други хора и това я измъчваше, но нима не беше така открай време? За да компенсира това обстоятелство, Седа беше развила способността си да убеждава до степен на изкуство и с помощта на тази нейна способност разни хора правеха вместо нея онова, което повечето ѝ сънародници вършеха сами и без усилие.

Тази стая обаче беше открила сама — бивша оръжейница на третия етаж, чието съдържание е било изнесено, когато гарнизонът се преместил в новата си сграда. Стаята така и си беше останала празна. Като повечето помещения с военно предназначение в двореца, и тя имаше една нормална и една тайна врата, защото бащата на Седа, покойният император, обичаше изненадите и засадите, точно като своя главен съветник, прословутия Рекеф, дал името си на тайната организация от агенти и шпиони, която беше създал приживе.

Тайният вход беше главната причина Седа да избере стаята. Важно беше никой да не разбере с колко хора се среща тук. Разчуеше ли се, мълвата бързо щеше да стигне до ушите на брат ѝ и тогава бурята щеше да е опустошителна.

Доверени хора на генерал Бруган стояха на пост денонощно, наблюдаваха всички подстъпи към бившата оръжейница и отпращаха дискретно слугите. С малко късмет Алвдан и неговият лакей Максин никога нямаше да разберат какво става тук.

Дали същото важеше и за Уктебри обаче? Комарородният си имаше свои начини да я следи, които Седа не можеше да контролира, точно както не можеше да контролира и самия него. Нищо чудно

невидимите му очи да стигаха и тук, в тази стая, където Седа приемаше своите съучастници и им възлагаше задачи. Като всички други, и Уктебри беше останал сляп за истинската ѝ същност. Израснала в постоянен страх за живота си, тя нямаше друга защита освен маската на уязвимо и безпомощно момиче. Ножът на Максин от години висеше над главата ѝ в очакване на заповед, която Алвдан, с избухливия си и непостоянен нрав, можеше да издаде във всеки един момент. Живяла беше ден за ден, скрита зад щит от престорена кротост. Кротост, която Седа беше култивирала усърдно, както и внушението, че няма нищо против хората да я командорят. Когато беше малка, живееше в постоянен страх, че генерал Максин може да чете мисли и че моментално ще долови и най-слабата искрица на бунт или негодувание, припламнала в сърцето ѝ.

Сега обаче се беше сдобила със съюзник, който наистина можеше да чете мисли. Но дори магьосникът трябваше да задълбае много надълбоко, за да стигне до истинската ѝ същност, защото благодарение на богатия си опит в мимикрията Седа му предлагаше само онова, което той искаше и очакваше да види.

Уктебри Саркадът беше умен, достатъчно умен да планира свалянето на един император, но Седа се надяваше, че като повечето умни мъже и той е склонен да подценява интелигентността на другите. Плъзна поглед по съюзниците си в стаята. Сред тях беше генерал Бруган, разбира се, солиден, надежден и в много голяма степен верен на каузата ѝ, особено след като брат ѝ постави Максин начело на Рекеф. Подозрителната кончина на генерал Рейнер приличаше на предизвестие за неговата собствена и това го правеше мека глина в ръцете на Седа. А и тя го харесваше освен това — и в лице, и в тяло Бруган беше мъж, достоен за възхищение, още по-интригуваща беше самобитната нишка на почтеност в основата на характера му. Седа знаеше какви възжеления храни Бруган по отношение на нея и с нищо не беше попарила надеждите му. Тепърва щеше да се възползва от тях.

Беше привлякла на своя страна и трима от императорските съветници — на първо място стария Гегевей, който виждаше в нейно лице жертва, нуждаеща се от майчински грижи; другите двама бяха от по-старите осородни съветници, разтревожени, че мястото им до трона скоро ще бъде заето от по-млади мъже, които императорът чувстваше по-близки до сърцето си. Само преди две години подобен заговор за

държавна измяна би бил немислим, но след разцеплението в Рекеф хората се страхуваха не само за постовете и репутацията си. Смъртта на генерал Рейнер беше уплашила немалко влиятелни столичани.

И двамата дворцови кастелани вече бяха на нейна страна — на тях никой не им обръщаше особено внимание, защото ги смятаха за долно качество хора, чиито способности и амбиции не стигат по-далеч от управлението на прислугата. Единият беше скакалецороден роб, другият — осородна жена. Като цивилни поданици на Империята, те не се ползваха с привилегиите на военната класа и изглежда единствено Седа си даваше сметка с каква реална власт разполагат и какво може да бъде постигнато с тяхна помощ. Освен с изброените дотук, Седа разполагаше и с няколко армейски офицери — един полковник и двама майори от столичния гарнизон, както и неколцина от провинциите. Те бяха от малобройния контингент недоволни, които Бруган беше държал под око и които при други обстоятелства би отстранил своевременно като назидание за другите амбициозни офицери в армията. Вместо това им беше направил оферта от нейно име.

Седа местеше поглед от лице на лице и виждаше там своята крехка империя, готова да се противопостави на всемогъщия ѝ брат... и на онова чудовище Уктебри.

Дари ги с топла усмивка и се зае да им разясни какво следва да направят за нея.

— Имаш нов посетител — чу се гласът на Улт. Тисамон отвори очи, отърси се от мрачните сънища и обхвана с поглед тясното и тъмно пространство на своята клетка.

— Не, благодаря.

— Какво да кажа? Ти си популярен човек. — Улт се ухили невесело. — Досега не бях имал затворник, когото толкоз хора напират да видят.

Тисамон сви рамене.

— Да вървят на майната си.

— Недей така де. Заради теб ще изгубя цяло състояние.

Преди две вечери богомолкородният се беше дуелирал на една малка частна арена и мълвата беше плъзнала като горски пожар. Само

през последния ден Улт беше водил в подземиято десетина и повече посетители, които държаха да го видят, почти всичките жени от благородни семейства. Такава била традицията, обясни Улт. Повечето мъже били надалеч с армията и жените им скучаели горките. Малко вълнение им идвало добре, а и гладиаторите нямали нищо против да пофлиртуват с изискани дами.

— За разлика от теб — смърри го Улт. — Добри парици можем да изкараме от тях, ако им дадеш да те пипнат.

— А да им резна шийките става ли? — попита горчиво Тисамон.

— Може, ако искаш да те препекат до смърт в килийката ти — отвърна невъзмутимо Улт. — Не е като да не се е случвало. То това си е част от тръпката.

Тисамон се надигна и седна с гръб към решетките, обвил с ръце коленете си.

— Защо изобщо идват тук, Улт? Какво толкова търсят?

— Смърт, богомолкородни. Богаташите обичат смъртта, знаеш.

— В Капитас може и да я обичат.

— Работата е там, че богатите и влиятелните си живеят живота тук, на сигурно място. Е, някои отиват в армията, а там опасности колкото щещ, но има много други с чинове и ордени, дето не стават от бюрото и маршируват на хартия. Да не говорим за офицерските съпруги, те имат много пари и свободно време, но няма какво да правят с тях... И ето те теб, екзотичен чуждоземец, необуздан и опасен, че и окото хващаш на всичкото отгоре, непобедим на арената... няма начин да не пощурят по теб, ясно?

— Отврат.

Улт се засмя.

— Много са ти високи стандартите като за прост гладиатор, богомолке. Виж ги другите, дето ти правят компания в подземиято — мислиш ли, че не биха дали мило и драго да са на твое място? Ако щещ, приеми го като оценка за уменията ти, а колкото повече посетители имаш...

Осородният не довърши, но Тисамон и сам се досети за останалото: „толкова по-голям става шансът да постигнеш онова, в което си се прицелил“.

— И кой иска да ме види сега? Самата царица?

— Този път е различно. И ако речеш да откажеш, няма да ти се разсърдя, честно. Има един тип, дето иска да го настаня в съседната клетка, за малко. Вика, че можел да ми уреди доходна далаверка в града. Ама не знам, ти решаваш.

— Друг затворник?

— Тъй му се ще да си помисля, спор няма — ухили се Улт. — Хората приемат, че щом работя тук, долу, значи съм тъп. Ама аз съм ги виждал секакви. Този тип, дето ти казвам, той си е чиста проба шпионин. Личи му. Бас държа, че е рекефец. И е дошъл да те огледа. Може императорът да е чул за тебе и да го е пратил на сгледа.

— Ами, доведи го тогава. Да го играя презрян роб, така ли?

— Няма да ти се получи, забрави — поклати глава Улт. — На тебе гордостта ти избива като на армейски полковник, че и повече. Ще ти го доведе, щом казваш. Пък ако решиш да го изкормиш през решетките, твоя работа.

Тисамон чакаше в мрака. Заслуша се в шумовете наоколо, в другите затворници. „Горд съм бил, значи.“ А може би трябваше да угоди на осородните дамички, да им даде онова, за което си мечтаеха. Да се унижи още веднъж, да извърви последната крачка на личното си падение. „Но тя е някъде тук.“ Фелисе Миен, която да убие по необходимост... или от чиято ръка да умре.

Изобщо не вдигна очи, когато Улт се върна с още двама пазачи и заедно тикнаха поредния му посетител в съседната клетка.

— Какво искаш? — изръмжа Тисамон.

— Хубава работа. Така ли се посреща стар приятел? — В гласа имаше повече умора, отколкото хумор или ирония, затова в първия миг Тисамон не направи връзката, а после възкликна невярващо:

— Талрик?

— Същият. — Осородният изглеждаше измъчен, лицето му беше в синини и отоци. И да беше се върнал към битието си на рекефски шпионин, маскировката му беше истинско произведение на изкуството.

— Върнал си се у дома, виждам — отбеляза Тисамон. С известна изненада установи, че тази неочаквана среща не поражда особени емоции у него.

— Императорът повика своя блуден син — каза Талрик и се облегна предпазливо назад, като примижа от болка. — Ако щеш

вярвай, но от доста време не ми е било толкова удобно.

— Защо си тук, Талрик?

— Заради непростима проява на крайно неподчинение.

— Нали уж беше напуснал армията?

— Каква ирония, нали? — засмя се Талрик. — Прибраха ме отново в редиците ѝ точно преди въпросната проява на неподчинение. Ти никога не си ми вярвал, нали?

— А трябвало ли е?

— Не. — Усмивката на Талрик беше крехка и тъжна. — В такъв случай сам решавай дали съм дошъл да изпълня дадено обещание и да ти предам съобщението като почтен човек, или съм тук заради удоволствието да ти забия ножа.

Тисамон го изгледа.

— Второто ще ти е малко трудно.

— Добре тогава. Дъщеря ти е в града и иска да те измъкне. — Талрик затвори очи. — По някаква причина помоли мен да ти го кажа и макар че аз рядко държа на думата си — ето ме тук да ти предам съобщението.

Последва дълго мълчание. Тисамон прехвърляше наум вероятните последствия за Тиниса, ако момичето направи опит да го измъкне. Накрая, все така със затворени очи, Талрик наруши мълчанието:

— Тисамон? Жив ли си бе, човек?

— Фелисе Миен е тук — каза Тисамон, воден от смътно желание да отвърне на удара. — Паднеш ли ѝ на сгода, ще те убие.

Усмивката на Талрик се разшири.

— Кажй ѝ да се нареди на опашката. — Въздишката му премина в гъгнив смях. — Не е ли хубаво, когато стари приятели се съберат след раздяла?

Когато на следващата сутрин Улт дойде да вземе Тисамон, Талрик спеше. Ако бившият офицер от Рекеф играеше роля, значи беше майстор в театралното изкуство. Дори сега, след като си беше починал, лицето му изглеждаше измъчено като на човек, преследван от призраците на минали решения.

— Чия кръв ще проливам днес? — попита Тисамон.

Улт поклати глава.

— Този път е друго, старче. Този път ще го направиш само заради мен.

— Така ли?

— Искам да видя как ще се биеш с нея.

Тисамон скочи моментално, сърцето му препусна, стомахът му се сви.

— С Фелисе?

— С жената водно конче, да. — Улт отключи клетката и Тисамон излезе. Чувстваше се неспокоен, разфокусиран вътрешно. Тръпнеше в очакване, осъзна той. Врълетяха го спомени, не за тренировъчните им дуели във Форумата на умелите, а за първия им сблъсък, когато тя се опита да го убие наистина, когато и двамата впрегнаха докрай усилията си, за да останат живи. Кръвта му възвря само от спомена за онази нощ.

Улт го заведе на тренировъчната арена под двореца. Десетина пазачи от роботърговския корпус седяха по края на помещението. В центъра стоеше Фелисе Миен. Улт ѝ кимна като боец на боец, после тръгна към рафта с оръжията.

— Тези обикновено ги използваме в клоунадите — обясни и претегли в ръка една къса дъга от бъчва. — Но като за тренировъчен двубой стават. Искам да ви видя един срещу друг.

Тисамон дори не го погледна. Не откъсваше очи от Фелисе. Не ѝ бяха върнали бронята, но пак приличаше на истински боец, нищо че стискаше в ръка не меч, а еднометрова закривена дъска.

— Клоунади? — повтори тя, впила на свой ред очи в Тисамон. Не погледна нито към тъмничаря, нито към осородните войници, които чакаха в кръг покрай стените на тренировъчната арена.

— Ами, да, сецате се. Шестима мухородни срещу гигантски скорпион, цивилни срещу косачна машина, такива работи. — Улт сви рамене, като местеше поглед ту към единия, ту към другия. — Все им повтарям, че ако ме оставят да обуча както трябва затворниците, дето ми ги пращат, ако ги поизпотя с тренировки, представленията ще станат много по-интересни, ама не слушат. — Видно беше, че говори колкото да запълни мълчанието, докато обмисля как да разреши проблема с двамата бойци пред себе си. — Хубаво — рече накрая и подаде дъгата на Тисамон. — Приятелски двубой, ясно?

Фелисе присви очи и зае защитна стойка — тежестта изнесена на задния крак, дъгата прихваната ниско отпред. Тисамон откри, че също е застанал в позиция — дъгата отметната назад, свободната му ръка готова да отбие нейното оръжие. Стойка, която предизвикваше противника да атакува, но далеч не беше най-добрият отговор на стратегията, избрана от Фелисе.

Погледите им се срещнаха, сблъскаха се. Фелисе искаше да го убие, пък било то и с дъга от бъчва, и щеше да го направи, освен ако някой не ѝ попречеше. Може да беше мръсна и развлечена, но в неговите очи изглеждаше по-красива отвсякога.

Нападна го. Отбранителната ѝ стойка се преля в стремителна атака. Тъмничарите бяха опасали гърба ѝ с кръстосани каиши, за да не призовава крилете си, но въпреки това Фелисе сякаш литна към него. Бързият низходящ замах, който Тисамон отби, се оказа заблуждаващ ход, целящ да прикрие хоризонтален удар на нивото на кръста му, който достигна целта си, макар и съвсем леко — навярно тресчица от дървената дъга се беше забила в кожата му. Бързо въртеливо движение на китките ѝ завъртя оръжието в кръг, който да засече ответния му удар, но той така и не дойде. Вместо да контраатакува, Тисамон заотстъпва назад, все така вдигнал своята дъга като за нападение.

Фелисе спря на място. Претегляше стратегията му, следеше го с поглед как обикаля бавно около нея. Още в самото начало някакъв вътрешен глас го беше уведомил, че не ще намери в себе си сили да я удари. Той беше предателят в крайна сметка и нямаше право да се бие за победа. Но веднага щом дуелът започна, Тисамон се отърси от тези предразсъдъци. Старият огън ливна във вените му, сякаш последните унижителни месеци изобщо не са съществували. Сякаш е направил крачка встрани и тази крачка го е отвела в друг свят — чист и лишен от ненужни усложнения, свят на светлина, въздух и изконното изящество на битката.

Нападна. Завъртя мълниеносно дъгата да пробие гарда ѝ, но тя само се изви назад, а после замахна към лицето му със своето оръжие. Тисамон отби удара със свободната си ръка и стовари собственото си тренировъчно острие върху рамото ѝ. Фелисе го улови в последния момент с лявата си ръка, като приклепна да разпреди силата на удара, после притисна на свой ред противника си. Тисамон се завъртя и затанцува из ограниченото пространство на малката арена, всяка

стъпка го водеше в кръг по периферията, всяко движение целеше да скъси отново разстоянието помежду им.

Без никакъв преход или пауза Тисамон се хвърли отгоре ѝ, дъгите им се сблъскаха в мълниеносна серия от удари, водени по-скоро от инстинкта, отколкото от сетивните възприятия. Миг по-късно си размениха местата, без никой да е отбелязал попадение. Оръжието на Тисамон се стрелна в дъга към тила ѝ, но Фелисе се смъкна на едно коляно, замахна водоравно и върхът на извитата дървена дъска закачи края на ризата му.

Разделиха се отново и започнаха да се обикалят в кръг. Улт и хората му сякаш изобщо не бяха там. Двамата бяха потънали в своя малък затворен свят, в който нямаше място за други.

Фелисе се усмихваше... както и той всъщност. Израженията им сигурно си приличаха като две капки вода, помисли си разсеяно Тисамон.

Тя нападна с два последователни удара, единият прицелен в главата, другият странично към врата, достатъчно силни да счупят кост, ако бяха попаднали в целта си. Той отскочи назад, приведе се настрана и прокара дъската с разсичащ удар напреко на корема ѝ. Ако държеше меч и ако беше една идея по-бърз, ударът щеше да я изкорми. Приклепна инстинктивно и дъгата на Фелисе изсвистя над главата му. Беше нанесла удара с една ръка. Замахна мълниеносно с другата и шипът на палеца ѝ отвори кървава резка на рамото му. Тисамон регистрира болката като далечен глас, който го пришпорва напред. Шиповете на подлакътниците му забърсаха хълбока ѝ, после отвориха плитка рана косо по корема ѝ, и през цялото време дъгата му не спираше, сблъскваше се с нейната отново и отново, сякаш двамата бяха тренирали стъпките месеци наред. Непрекъснато скъсяваха разстоянието помежду си, отваряха си нови рани с шиповете, а безполезните дъги използваха само като средство за отвличане на вниманието. Фелисе срязва бузата му, целейки се в очите. Той отвори три кървави драскотини под ключицата ѝ, целейки се в гърлото.

Разделиха се. Само за миг помежду им се наместиха два метра празно пространство. Стояха замръзнали в свършени стойки и чакаха. Макар Фелисе все още да стискаше оръжието си като меч, дъгата ѝ беше срязана на две.

Тих звук откъм Улт наруши тишината. Войниците бяха станали, мълчаха потресени, протегнали ръце с отворени длани, готови да стрелят.

Тисамон не сваляше поглед от Фелисе, видя раните, които ѝ беше нанесъл, усети порязванията по собственото си тяло. Улови погледа ѝ и направи крачка към нея. Тя захвърли настрана разполовеното си оръжие и тръгна към него. Шиповете на палците ѝ се прибираха и показваха в бърза последователност. Улт викаше Тисамон по име, но какво от това.

Още една крачка. Вече почти беше в обхвата на ръцете ѝ. Разбра, че е захвърлил дъгата и на нейно място се е появила бронираната му ръкавица, късият ѝ сърп бе изтеглен назад и готов за удар. Не помнеше кога я е призовал с Изкуството си.

Вгледа се в лицето ѝ, златно, свирепо и красиво, и глух за виковете на Улт, прошепна:

— Прости ми.

Тя се напрегна за скок, устните ѝ оформиха краткото:

— Прощавам ти.

Тисамон отпусна ръце покрай тялото си, но Фелисе не го уби. Войниците я бяха хванали и я дърпаха назад, други награбиха него, посягаха да отнемат оръжието, което бяха видели и което вече не беше там. Той задържа погледа ѝ и сърцето му преля от осакатяваща радост и мъчителна горчивина едновременно, задето чак сега, в последните мигове на общото им време, е осъзнал, че я обича. Че го вижда ясно само когато оръжията им се сблъскат.

Улт го гледаше втренчено... всъщност всички осородни го гледаха втренчено, но изражението на Улт беше различно. Единствен той не се опитваше да убеди себе си, че е сгрешил. Даде знак да изведат Фелисе. Тисамон гледа след нея до последно. Едва след това спря безизразен поглед върху своя тъмничар.

— Ако са ти отнели значката, бих могъл да ти я върна — каза Улт, като го оглеждаше преценяващо. Тисамон вдигна вежди и старецът продължи: — Участвах в Дванайсетгодишната война, в началото ѝ, затуй знам разни нещица за твоя народ. По онова време си имахме работа с бая богомолки покрай водните кончета, и тоя номер, дето го извъртя току-що, съм го виждал. Не си мисли, че нищо не знам.

— Отказах се от символа на своя орден по свое желание — заяви Тисамон. „Заради нея и заради собствената си гордост.“

Улт кимна бавно.

— Е, тоз път май успях да те опазя жив, богомолке. Надявам се императорът да ви оцени по достойнство, вас двамцата, както ви оцених аз.

Сякаш минаваше полунощ, прецени Талрик, когато дойдоха за него. Четирима стражари отвориха клетката му, оковаха го и го повлякоха навън. Талрик усети как го сподиря ироничният поглед на Тисамон.

Заведоха го в стая без прозорци, осветена от слаба газова лампа на стената. Не зърна и за миг външния свят. Ако вътрешният му усет за изтеклото време беше в грешка, можеше да е както нощ, така и бял ден посред пладне.

Стая за разпити. Не от онези с машините и експертите, характерни за тази дейност, а миниатюрно помещение, килер почти, което в общата схема за изтръгване на информация посредством различни видове мъчения предшествахше същинската част. Едър мъж стоеше прав зад едно бюро, офицер по стойка и маниер, но без нашивки или друго обозначение за чин. На стол зад бюрото седеше жена.

Последното изненада Талрик, защото в Капитас дори Рекеф — който другаде не се свенеше да използва всеки подходящ за целта инструмент — рядко разчупваше консервативните традиции на осородното общество. А според въпросните традиции на жените не се полагаше друга служба, освен като прислуга или най-много нисша длъжност в някоя чиновническа канцелария, и никога не им възлагаха командни функции. Тази жена очевидно правеше изключение. Дори офицерът, от който се излъчваше авторитет най-малко като за полковник, се отнасяше почитателно към нея.

Беше млада, най-малкото с петнайсетина години по-малка от Талрик, и привлекателна също. Златистата ѝ коса беше дълга, прибрана спретнато на тила. Дрехите ѝ бяха хубави, каквито би носила съпругата на някой заможен офицер, примерно. Погледът ѝ не трепваше.

— Майор Талрик от Рекеф — започна тя без въпросителна нотка в думите си. Макар да бяха стегнали болезнено ръцете му зад гърба, стражите го наблюдаваха напрегнато. Талрик зачака, обзет от лошото предчувствие, че това не е възможност да подобри съдбата си, а поредното изпитание, което да издържи по един или друг начин.

— Убили сте генерал Рейнер — отбеляза жената.

„Дали пък не е съпругата на Рейнер?“ Това звучеше що-годе логично. За друго обяснение Талрик не се сещаше. Доста млада съпруга ще да е имал Рейнер обаче. Никога не се беше замислял за семейното положение на генералите от Рекеф. Самият той беше женен, макар че не беше виждал съпругата си от години, така че защо генералите да правят изключение? Империята имаше нужда от синове и бракът беше задължение, което рядко имаше нещо общо с чувствата.

— Майор Талрик... или само Талрик, може би. — Усмивката ѝ си оставаше светла и непроницаема. Очите ѝ също се усмихваха, твърдо някак, но все пак се усмихваха, така че и да беше вдовица, едва ли страдаше от прекомерна скръб по покойния си съпруг. — Генерал Бруган ми показва досието ви — каза тя и махна по посока на офицера зад себе си.

Талрик примигна и стрелна с поглед едрия мъж. „Генерал Бруган?“ Значи Рекеф наистина се готвеше да го разпарчетоса, така ли? Но коя беше жената в такъв случай? И къде беше генерал Максин?

— Кариерата ви е крайно интересна — отбеляза тя. — Бихте ли ни припомнили, генерале?

Бруган се вираше студено в Талрик, като занаятчия, който оглежда повреден механизъм.

— Активно участие в потушаването на съпротивата след превземането на Мина. Препоръчан за Рекеф от майор Ултер, по-късно губернатор на същия град. Работа във вражеския тил по време на Дванайсетгодишната война. По-късно внедряване и разработване на агентурна мрежа в Равнините с център в Хелерон. Планът за удар срещу Колегиум по релсовия път.

Усмивката на жената режеше като бръснач.

— Онова май не е минало много добре, нали така?

„Надхитриха ме. Армията не ми осигури нужната подкрепа. Главният ми агент ме предаде.“

— Да — отвърна простичко Талрик.

„Ако ще ме изтезават, нека е заради собствените ми провали. Няма да умра, обвинявайки друг за грешките си.“

— Същото важи и за векианската кампания — добави мрачно генерал Бруган.

„За онази операция отговаряше майор Даклан, копеле такова.“ Потръпна вътрешно, спомнил си как острието на Даклан го пронизва.

— Да, кампанията, след която сте минали в нелегалност, разбрах — отбеляза жената. Изражението ѝ подсказваше, че е запозната с всички подробности и че не ще му позволи да използва нито една от тях в своя защита. Явно нямаше смисъл да подхваща старата песен — „вие първи ме предадохте“. Беше самата истина, но нямаше да промени нищо, така че защо да се хаби?

— Колегиум, Джерез, а после се появявате в Мина и убивате генерал Рейнер. След което се предавате на армията и бивате транспортиран до столицата. Защо, Талрик? Кажете ми защо.

— Бихте ли уточнили. Няма единна причина за всичките ми действия.

— Сложен човек сте вие. — От доброто ѝ настроение не беше останала и следа. — Добре, нека уточним тогава. Защо уби генерала, Талрик?

Дойдоха му наум десетина насмешливи отговора, но той ги отхвърли веднага. „Като ще ме убиват, нека е заради истината. Нека ме изтезават, нека ме пречупят, нека накрая открият онова, с което са започнали.“

— Той ми обърна гръб. Позволи на политическите си противници да ми издадат смъртна присъда и да я приведат в изпълнение — отговори Талрик. — Винаги съм служил вярно на Империята. Не винаги съм постигал успех, вярно, но не заради лични интереси или немарливост. А той ми обърна гръб. Не ме защити. А после, когато ме задържаха в Мина, реши, че може с един жест да заличи всичко това. Върна ми чина и поста, каза, че имал нужда от мен, но не за да служа на Империята, а заради собствените му политически игрички. — Сам се изненада от прилива на силни емоции, избликнал внезапно сега, когато обличаше в думи преживяното. — И знаете ли какво? Ядосах се. Толкова неща бях направил за него с мисълта, че ги правя за Империята. Водите, които бях размътил, децата, които бях убил, приятелите, които бях предал...

за интересите на Империята ли е било, или за личните интереси на Рейнер? Никога няма да разбера. Осъзнах обаче, че добруването на Империята и амбициите на генерала вече не са едно и също. А той си седеше там, сякаш нищо не се е случило, готов да ме прати на поредната мисия. Само че аз се ядосах. И го убих. Както би направил всеки друг на мое място. Рейнер беше изключително дразнещ човек.

Устата на генерал Бруган потрепна само веднъж.

— Убих и полковник Латвок — добави Талрик, сякаш това по неизвестни причини беше смекчаващо вината обстоятелство.

Жената махна небрежно с ръка, осъждайки Латвок на забвение.

— И сериозно очакваш да повярваме, че си направил всичко това за Империята?

— Изобщо не очаквам да повярвате — каза той. — Но това не го прави по-малко вярно.

— Доста самомнително от твоя страна. За Империята? Повечето хора биха били доволни да правят едно или друго за командващия си офицер, за своя генерал, заради личния си интерес, за императора дори. Империята обаче е твърде широко и тежко понятие, на което човек да подчинява действията си.

— И точно заради това си струва да ѝ служи човек — подчерта Талрик. Очевидната искреност в думите и тона му изненада дори самия него.

Жената се изправи, без да отделя поглед от лицето му.

Той сви рамене.

— Какво искате от мен? И защо просто не си го вземете? Не ви знам коя сте, но така или иначе не съм в състояние да ви спра.

— Ще трябва да си помисля какво искам от теб — каза тя и излезе спокойно от малката стая. Стражите го върнаха обратно в клетката и едва по-късно на Талрик му хрумна една крайно екзотична идея относно самоличността на тайнствената жена.

Нощта беше дълга, а сънят така и не идваше. По някое време му хрумна, че сам бяга от него, заради сънищата, които го спохождаха. В сънищата си Тисамон виждаше Летримере, виждаше я ясно и с всички болезнени подробности. И само толкова, само нея, от началото до края — само това. Летримере се натрапваше пред погледа му с изтерзаната си

плът, скърпената си хитинова черупка и постоянно пробождащите я трънливи лози. Вече беше затворник дори в съня си, а кръвта, която проливаше на арената, беше по-приемлива от гледката на този обезобразен, но неумиращ труп.

„Провалът на цялата ни раса.“ Двамата с Летриме си подхождаха идеално. И двамата бяха живели саморазрушително, в постоянна горчивина, затваряли се бяха все по-навътре в себе си, докато накрая не се изправиха лице в лице тук, в тази клетка, където слънцето никога не стигаше. Единствената разлика помежду им бяха нейните петстотин години мъчение, макар че ако питаха Тисамон, той бързо стопяваше преднината ѝ.

По някое време върнаха Талрик в подземие. Осородният не му каза и дума, не личеше да са го изтезавали или нещо такова. Нямаше нови рани по кожата си, затова пък старите бяха многобройни, сред тях и дългият белег, получен от ръката на Тиниса в битката край Хелерон. Светът сериозно се беше постарал да убие Талрик. „А той взе, че оцеля, за да се озове накрая тук, в клетките.“

„Ех, Тиниса.“ Бяха ли я заловили вече? Убили? Твърде вероятно, а ако не, скоро и това щеше да стане. Щеше да се промъкне в двореца да дири баща си, но Тисамон знаеше, че не е достатъчно умела и опитна, за да оцелее в подобно начинание. Беше се постарал да ѝ предаде всичките си знания, но самият той не би могъл да излезе жив от мисия като тази.

„Ала въпреки това бих си пробвал късмета. И понеже е моя дъщеря, Тиниса ще сглупи по същия начин.“

Не би пожелал никому това проклятие, да носи прокълнатата му кръв във вените си. „По-добре да вземе пример от Стенуолд, така трябва да ѝ кажа. Стенуолд е достоен модел за подражание, човек с благородна цел в живота.“

Зачуди се дали има начин да се отърве от тази своя уродлива, самоненавистна част, да я откъсне от себе си, да я изреже. Какъв ли баща би бил тогава за Тиниса? По-добър, без съмнение.

Когато поредният посетител цъфна пред клетката му, Тисамон дори не го погледна, в началото поне. Не обърна внимание на Талрик и неговата бурна реакция при появата на новодошлия, не се впечатли и от двамата бронирани пазители, които стояха зад госта с готови за удар копия. Онова, което в крайна сметка привлече вниманието му, беше

Улт. Странното му отношение към новодошлия, по-точно. Макар че посетителят нито веднъж не погледна към него, тъмничарят беше настръхнал, стоеше като на тръни и това беше достатъчно красноречиво само по себе си. Явно неканеният посетител изпълваше Улт с ужас, страхопочитание и дълбока омраза, всичко това претопено в нездрава сплав. Все неща, които подсказаха на Тисамон кой е дошъл да го види.

Млад беше, по-млад от Тисамон, във всеки случай. Млад мъж с правилни черти и красив според осородните стандарти — русокос и с хубави дрехи. Дрехите му бяха в стила, предпочитан от заможните столичани — широки и с изобилие от бродерия, но и с нещо военно в кройката... а заможните столичани предпочитаха този стил, защото *той* се обличаше така.

Най-накрая Тисамон се обърна и огледа с любопитство негово императорско величество Алвдан Втори.

— Това е той, така ли? — попита Алвдан, докато оглеждаше на свой ред без особен интерес Тисамон. — Това е твоят богомолкороден убиец.

Улт смънка нещо, което прозвуча като: „Да, ваше величество.“

— Чухме, че се бие добре. Дано информацията не е била преувеличена.

Улт изхъмка още едно потвърждение.

Погледите им се срещнаха и Тисамон разбра, че има пред себе си човек, когото не можеш да подминеш с пренебрежение — не суетен или превзет, а неуверен и интелигентен, двете качества, които превръщаха водача в тиранин.

— Какво ще изправиш насреща му?

— Още не съм решил окончателно кой ще участва в загаряката, ваше императорско величество — изграчи Улт. — Най-напред с животно, може би. А после двубой с голи ръце, защото за това много го бива.

Алвдан изсумтя незаинтересовано и Улт побърза да добави:

— А за десерт имаме едно водно конче.

Този път Алвдан се усмихна.

— Най-доброто от Равнините срещу най-доброто от Федерацията. Може наистина да се окаже забавно. Това водно конче бива ли го?

— Много е специална, уверявам ви, ваше величество — кимна Улт.

— Значи е жена, така ли? От онези, които са обучени в бой? О, да, това заслужава да се види — отбеляза Алвдан със самодоволна усмивка. Погледна Тисамон право в очите и присви своите.

— Тази богомолка не ни харесва — заяви накрая. — Съобщават ни, че неговите хора създават проблеми на нашите армии.

Улт не каза нищо, стоеше и чакаше.

— Когато двубоят между водното конче и този тук приключи, победителят ще бъде екзекутиран на кръстосани копия. Веднага, на самата арена.

Улт стисна устни, но и този път не каза нищо.

— Нека народът ни види, че за нашите врагове няма пощада дори когато ни забавляват с уменията си. Погрижи се.

Императорът си тръгна, последван от пазителите, а Улт се загледа след тях, без да крие повече омразата си. И Тисамон осъзна, че човек като Улт, през чиито ръце всекидневно се излива животът на други като вода през сито, рано или късно се заразява от тяхната скръб. И когато стигне дотам, се изправя пред неизбежния избор — или да намрази нещастниците, които изпраща на смърт, или да намрази онези, които командват парада.

23.

Полковник Ган още беше губернатор на Сзар, но губернаторството му висеше на косъм. Повече от половината град беше затворен за неговите войски, защото трийсетина от иначе спретнатите сзариански улици бяха барикадирани, и то не как да е, а със заварени метални пръти, забити здраво в земята. Тези барикади не бяха пречка за летящите имперски отряди, разбира се, но вече бяха повредили непоправимо няколко от гарнизонните автовозила. Пчелородните открай време бяха талантливи занаятчии.

Градът беше разделен на две. Неколкостотин осородни войници и три пъти повече местни бяха паднали жертва на стълкновенията при барикадите. Междувременно пчелородните бяха овладели две от оръжейните фабрики, които повече от десетилетие изработваха редовни доставки за имперските армии. Носеха имперски брони, пребоядисани в керемидено, въоръжили се бяха с копия, мечове, арбалети, тук-там и с по-модерни оръжия, а на някои от барикадите бяха докарали балисти. Пчелородните се сражаваха без фанфари и излишна врява, но с решимост, която изглеждаше неизчерпаема. Вчера например трийсетина от хората на Ган притиснаха трима местни в импровизирано укритие и ги призоваха да се предадат. Само че пчелородните не се предадоха, защото същата сляпа отдаденост, която беше държала сзарианци в послушно подчинение, докато старата им царица беше пленница на Империята, сега подклаждаше неподчинението им по волята на новата царица Макзех.

„Мога да ги пречупя — обичаше да си мисли Ган, — ако имах повече войска, отдавна да съм ги пречупил.“ Само че пчелородните се биеха с някаква студена ярост. Не бяха родени бойци като неговата раса, но проливаха реки от кръв за всяка педя земя. Притиснати в ъгъла, те се сражаваха като бесни и превръщаха всяка имперска атака, дори онези, които вещаеха сигурен успех — в истинска кланица, нелепо скъпа откъм загуби в жива сила и време.

„А да не забравяме и проблема с помощниковския полковник.“ През последната десетница животът на Ган се беше превърнал в истински кошмар — командването му беше отнето, хората му бяха наплашени, предлаганите от него стратегии бяха посрещани с присмех, и всичко това заради онзи нахален полуроден негодник. „Отдавна трябваше да се разпоредя. Да го арестуват и да го набият с камшик. Да изчезне мръсникът.“ Само че заповедта, доведена Дрефос в Сзар, беше подписана от самия император. Дрефос не криеше колко се дразни, задето са го пратили тук, Ган му отвърщаше със същото. Но появата на помощниковския полковник беше факт и Ган, волюневолю, трябваше да отстъпи и да гледа безпомощно как хората на натрапника си присвояват гарнизонни помещения, впрягат войниците му на работа, навикват ги и тормозят инженерите му. Самият Ган бързо се превръщаше в отшелник наред собствения си град. Всеки път, когато издадеше заповед, откриваше, че Дрефос вече е разпоредил друго. И какво изобщо правеше този тип? Понеже не беше занаятчия, Ган не можеше да разбере каква е целта на заниманията му. Вместо да мобилизира войници за нападение срещу барикадите, както би постъпил Ган, Дрефос сглобяваше някакви големи машини.

В очите на Тото въпросните машини приличаха на оловомети, но по-леки, с по-дълга цев и с цял куп допълнителни механизми, които да подобрят максимално контрола върху прицелването и силата на изстрелите. Вместо заряди с огнепрах, новите машини разчитаха на вградени парни котли за по-меко възпламеняване на мунициите. До всяка от тях беше издигната висока наблюдателна платформа, която осигуряваше на инженерите по-добър изглед към града и подпомагаше изчисляването на по-точни траектории. Целта беше снарядите да прелетят във висока дъга над улиците и да паднат навътре в контролираните от бунтовниците квартали. Край платформите бяха наредени контейнери с веществото, което беше убило войниците — веществото, изобретено от бръмбарородните близнаци и тласнало ги към самоубийство със своята смъртоносна ефикасност. Покрай участието си в сглобяването на машините Тото беше видял достатъчно, за да придобие ясна представа за естеството на плана. Верен на заявените си цели, Дрефос беше издигнал войната на ново равнище.

Само че новите машини не бяха предназначени за това сражение. Дрефос се беше надявал да ги използва срещу Сарн или срещу сарнианската армия, ако тя допуснеше глупостта да излезе за полева битка. Сега, притиснат от изричните заповеди на императора, Дрефос внесе някои промени в конструкцията на машините си, за да ги пригоди към новата задача. Повечето работа беше свършил сам и с почти неприлична скорост, пришпорван от желанието си да се върне там, където смяташе, че му е мястото — на фронтната линия.

Сзарианската съпротива беше разчела неколкодневната пауза като временно прекратяване на бойните действия и използваше това време да мобилизира и въоръжава още хора. Според последните доклади на съгледвачите, все повече пчелородни захвърляли откраднатите имперски оръжия и доспехи и се връщали към традиционното си въоръжение — прясно боядисани с керемидени ивици нагръдници и шлемове, както и тежките пазителски доспехи от застъпващи се стоманени плочки. Част от тези пазителски доспехи бяха събирали прах по тавани и мазета през последните петнайсет години, изчаквайки търпеливо — също като собствениците си — някой да ги призове за битка, други бяха изработени във фабриките през последните седмици. Пчелородните преоткриваха своето наследство.

Прекратяване на бойните действия обаче нямаше. Дрефос просто изчакваше вятърът да смени посоката си. От няколко дни вятърът духаше към имперските войски и довяваше скърцането и дрънченето откъм бунтовните квартали на града. Машините бездействаха в очакване времето да се промени. Едва ли щяха да чакат още дълго.

Мисълта какво ще последва, смени ли се веднъж вятърът, смразяваше Тото. Опитваше се да осмисли последствията, но напразно. В Сзар имаше стотици хиляди пчелородни. Доскоро градът беше един от основните промишлени центрове на Империята. Императорът се беше засегнал лично от бунта на Сзар и явно беше решил смазването му да послужи за назидание.

За назидание можеше и да не послужи, мислеше си Тото, но със сигурност щеше да послужи като образец — образец за това как ще се водят войните оттук насетне, образец с подписа на Дрефос. Дрефос беше изобретил война, която нямаше нужда от войници, а само от занаятчии; машините му скоро щяха да обрекат многохилядните армии на забвение. Самата представа за войната щеше да се промени.

Завоеванията щяха да се превърнат в опустошения, атаките — в масова смърт. Градове щяха да се превръщат в гробища, обработваемата земя — в пущинак. Случилото се в Сзар щеше да шокира света. А след като шокът отmine, всеки занаятчия, всяка военна сила, всеки мравешки град-държава щеше да тръгне по същия път, да копира изобретението на Дрефос или да създаде нещо свое на същия принцип, защото липсата на такова оръжие в арсенала на който и да било град го обричаше на поробване или смърт. Не ставаше въпрос за подобряване на стара идея като при щраколъка, който на практика беше доусъвършенстване на арбалета, той пък на копието, а копието — на хвърления камък. Не, това беше принципино нов начин за водене на война.

Тото седеше в ъгъла на една от работилниците — беше си отделил там свое място, където да работи на спокойствие — и нанасяше поправки в чертежите на новия си щраколък. Правеше го повече по навик, отколкото с ентузиазъм, измъчван от усещането, че новият модел ще е морално остарял още преди да са готови прототипите му. Войната поемаше по път, който Тото не можеше да разбере.

Касзаат през повечето време я държаха под наблюдение. Не по заповед на Дрефос, а на полковник Ган, който не можеше да приеме, че тя е вярна на своя началник, а не е шпионин на разбунтувалите се сзарианци. Тото знаеше, че Ган я подозира с право, и се радваше, че самият той минава за достатъчно лоялен, дотолкова, че шпионите да стоят настрана, когато Касзаат е при него.

Очаквал бе, че Касзаат ще се опита да го вербува за личния си малък бунт, но когато бяха заедно, тя не споменаваше нито за новите машини, нито за отровата, нито за Дрефос. Тото нямаше представа на какво се дължи мълчанието ѝ — дали защото още не беше решила какъв да бъде следващият ѝ ход, или просто защото му нямаше доверие.

„Не ме интересува какво ще пише в учебниците по история“ — повтаряше си Дрефос.

Ала това не беше съвсем вярно, защото въпреки желанието си, той така и не бе успял да се откъсне докрай от обикновените човешки

чувства.

Помощнойсковски полковник Дариандрефос стоеше на една от наблюдателните платформи и гледаше към града, към малките едноетажни къщи и многобройните фабрики, работилници, леярни. Свечеряваше се бързо, но по всичко личеше, че призори ще задуха силен вятър по посока на бунтовническите квартали. Сбъднеха ли се прогнозите, на заранта неговите нови машини щяха да направят своя дебют.

С вътрешния си взор, който беше по-остър и силен от истинското му зрение, Дрефос виждаше как ще се случи всичко — пълните с отрова под високо налягане контейнери ще бъдат изстреляни прецизно във високи дъги, а местните ще гледат небето и ще се питат какво ли става. В началото. А после контейнерите ще паднат, ударът ще пропука обшивките им и нагнетеното съдържание ще излезе на свобода.

След пристигането на Дрефос полковник Ган и неговите хора бяха прекратили опитите си да пробият вражеския фронт. Типично за пчелородните, бунтовниците се окопаха и подсилиха барикадите, все неща от отбранителен характер. Те бяха простички, работливи и кротки хора, силни в единството си, но слаби в почти всичко останало. Това беше причината да не налазят по целия свят. Сега чакаха пристигането на имперското подкрепление, което, според мълвата, наброявало десет хиляди войници от столичния гарнизон. Дрефос знаеше, че въпросната войска е била пренасочена, за да удържи ситуацията в Мина, където, пак според слуховете, нещата не отивали на добре.

„Нека минасци чуят новините от Сзар, пък тогава да вдигат революция — мислеше си той, но идеята незнайно защо го притесняваше. — Това е война, която се води единствено по политически причини. А аз предпочитам да е обратното.“

Контейнерите щяха да се пропукаат при удара и тежкия газ щеше да плъзне из града. Благоприятният вятър щеше да предпази осородните от натравяне, но в обгазените райони нищо нямаше да спре проникването на химикала — нито затворени врати и прозорци, нито мазета. Смъртта щеше да настъпи сравнително бързо, но в страшни мъки. Проникнал в белите дробове, газът втечняваше тъканта им и жертвите умираха, удавени в собствените си течности. Бръмбарородните близнаци бяха забележителни изобретатели в

областта на алхимията и Дрефос бе имал късмета да ги привлече на работа при себе си.

Вече бяха мъртви, разбира се. Разочароваха го дълбоко с това свое решение. Не го беше очаквал от тях, но пък той открай време забравяше да включи в сметките си глупавата човешка чувствителност. Мощен фактор, уви, който по правило обезсилваше разума. А и стигнеше ли се до търсене на виновниците, не техните имена щяха да фигурират в учебниците по история.

Пчелородните сигурно щяха да потърсят убежище под земята, още повече че къщите им бяха вкопани надълбоко и имаха по няколко подземни нива. Това нямаше да им помогне, защото газът беше по-тежък от въздуха. Щеше да проникне под всеки праг и през всяка цепнатина, а дори да успееш да се запечатат толкова здраво, че да спрат отровата, щяха да се задушат в собствената си смрад, защото там, където газът не стигаше, не стигаше и въздух. Полковник Ган вече беше планирал да прати войници след газовата атака, които да елиминират остатъчната съпротива. Представата му за предстоящите събития беше толкова изначално погрешна, че Дрефос не си направи труда да го просветли. Предупреди го само, че навсякъде, където газът се застои — на по-ниските места, в мазетата и в тунелите, — концентрацията му ще остане опасно висока в продължение на десетници.

— А аз как ще управлявам града, тогава! — възроптал беше полковникът. Дрефос му обърна гръб. След газовата атака нямаше да има град, който Ган да управлява. По всичко личеше, че заедно със Сзар ще погинат и кариерите на доста хора. Дори самият император, по чиято заповед Дрефос се беше включил в потушаването на бунта, нямаше представа какъв звяр е пуснал на свобода.

Дрефос беше създал защитни маски, които да филтрират в известна степен отровните съставки на газа. Маски имаше само за неговите хора, но дори и с тях съществуваше реална опасност да се разболеят, ако вятърът се обърнеше. Ала поне щяха да оцелеят. Същото не важеше за Ган и войниците от гарнизона. Скоро цялата Империя щеше да научи името Дариандрефос. След месец-два славата му — на герой или на престъпник — щеше да се разпростре до Федерацията, до Равнините, и отвъд. За Дрефос нямаше значение дали

ще го мислят за герой или за престъпник, стига славата му да е заслужена.

След утрешния ден светът щеше да запомни Дрефос с едно. Не като гениален занаятчия, създател на машини, вестител на прогреса, нито като човек, който налива вода в мелницата на войната. Щяха да го знаят като *човека, който уби Сзар*. Щяха да останат слепи за техническите постижения, залегнали в основата на деянието, а щяха да го сочат като касапина, като търгаша на смърт. Империята, която му беше осигурила ресурсите и свободата да действа, щеше да го превърне в изкупителна жертва, във фокус на всеобщо презрение и омраза. О, осородните щяха да го задържат при себе си, да му намират работа, но светът никога нямаше да узнае истината, към която се беше стремил Дрефос през цялото време, неговата идеология, неговия етичен кодекс. Каквото и да произведеше оттук насетне, било то философия или технология, щеше да е опетнено от репутацията му на масов убиец.

Чу някакво движение в основата на платформата, където минаването беше забранено, после до ушите му долетя тревожният вик на Големия Грейв, мълчаливия конощипороден, чиято гигантска снага изникна от сенките да пресрещне нарушителя.

— Спокойно — извика Дрефос от върха на платформата. — Пусни го да се качи. Хайде, Тото. От доста време очаквам да се появиш.

Появата на Големия Грейв беше уплашила Тото до смърт. Той, разбира се, знаеше, че конощипородният вижда в тъмното не по-зле от Дрефос, но не беше очаквал някой толкова едър на ръст да се промъква толкова тихо. Грейв държеше небрежно брадва, която приличаше на детска играчка в гигантската му ръка, макар да беше голяма и толкова тежка, че Тото едва ли би могъл да я вдигне и с две ръце.

Младежът намести собствения си товар и вдигна поглед към наблюдателната кула, издигната край новите машини. Светлините откъм работилниците очертаваха тъмния закачулен силует на върха ѝ.

— Дошъл си да говориш с мен, нали? — достигна до него гласът на Дрефос. — Качвай се тогава. Не обичам да викам.

Тото хвърли поглед към конощипородния. Тъмното лице на Големия Грейв беше непроницаемо, но нещо в стойката му подсказваше, че не е доволен и че не му се иска да оставя Тото сам с господаря си. Което, помисли си Тото, говореше за доста вярна преценка от негова страна.

Преметна товара си на рамо и спря пред металните скоби на стълбата. Една липсваше, няколко изглеждаха хлабави, което показваше, че кулата е дело на гарнизонните инженери, а не на неговите колеги. Сведе поглед към един от измамно малките контейнери, подредени до основата на кулата. Голям колкото буре за вино, контейнерът изглеждаше лек, но веществото вътре беше нагнетено до такава висока концентрация, че без чужда помощ Тото трудно би могъл да го помръдне. Вдигна глава и видя Дрефос да гледа към него с полуродните си безирисни очи, в които се четеше кротко любопитство към намеренията на окъснелия чирак.

На първо време намеренията му бяха да се качи при господаря си. И да говори с него.

— Сигурен бях, че рано или късно ще се появиш тази нощ — каза Дрефос. — Носиш нов прототип, виждам. — Протегна ръка и Тото автоматично свали товара от рамото си да му го покаже.

— Усъвършенствал си зареждащия механизъм, нали? — отбеляза Дрефос.

Щраколькът за многократна стрелба лежеше изящен и сребрист в ръцете на Тото.

— Взех го от един гвоздистрел и го преработих малко, за да пасне на конструкцията — обясни младежът. — Само че пак е твърде сложен за серийно производство, а и често засича. Иска още работа.

— Въпреки това съм впечатлен. Добре си се справил. — Дрефос плъзна ръка по оръжието, но не възрази, когато Тото го преметна отново през рамо. — Знам защо си тук.

— Така ли? И защо? — Катеренето по металните скоби се беше оказало по-уморително от очакваното или пък нервите му се бяха разръфали като нишките на стар килим.

— Ти още не си мой кадър, не изцяло. Това можеше да се очаква. Нужно е време човек да улегне и да научи правилата.

— Правилата?

— Да, правила както от физическо, така и от идеологическо естество.

Тото се облегна на парапета и се загледа в сзарианските барикади. „Колко ли хиляди хора?...“

— А близнаците?

Дрефос вдигна рамене — едното по-високо от другото — и застана до него на парапета.

— Не го очаквах от тях — призна той. — Явно грешно съм преценил силата на натиска, от една страна, и прага на поносимост, от друга.

Горчива усмивка разтегли лицето на Тото.

— Били са просто чарк в машината, който е показал структурен дефект.

— След като си изпълниха задачата, за щастие. — И да беше доловил някакво обвинение в думите на чирака си, с нищо не го показва.

— Предпочели са да умрат, вместо да станат свидетели на това, което се каниш да направиш — изтъкна Тото. Осъзнаваше, че трябва да предизвика сблъсъка сега, преди нервите да са му изневерили окончателно.

Дрефос сложи ръце на перилото, едната изстърга тихо по метала. За страничния наблюдател сигурно приличаха на двама приятели, които се наслаждават мирно на гледката.

— Ако това е изборът, пред който са решили да се изправят — отвърна помощниковият полковник, — жалко. Но изборът си е бил техен. — В гласа му се промъкна твърда нотка. — Обърни внимание обаче, че не са се опитали да саботират работата ми. Ти пред този избор ли си решил да се изправиш, Тото?

Тото си пое дълбоко дъх.

— Дойдох с молба да премислиш решението си, нищо повече. — Прозвуча му нелепо и жалко, като страхливо отстъпление там, където трябваше да последва кулминация. Дрефос обаче кимаше доволно.

— Добре. Разумната дискусия винаги е от полза. Знам, че от самото начало се опитваш да играеш ролята на моя съвест, Тото. Радвам се, че си решил да споделиш проблема си с мен, вместо да се измъчваш в мълчание като близнаците. Явно си научил урока си след онази история с момичето.

„Момичето. Че.“ Подразни се, че Дрефос я споменава, изнерви се още повече.

— Не мога да повярвам, че би направил онова, което се каниш да направиш, ако си... ако си осмислил в пълна мяра последствията — успя да изрече той.

— Последствията — повтори като ехо Дрефос. — Политическите, имаш предвид? Техническите?

— Моралните — изплю Тото. — Онова, което се каниш да направиш, е неморално. *Грешно*.

— Защо? — попита Дрефос. Младежът го зяпна онемял. След като отговор така и не последва, Дрефос продължи: — Няма да споря, че въпросът с мащаба стои. Натъкнах се на някои... препятствия в собственото си съзнание. Моралът не е фактор за мен, но съществуват други аспекти, които ме карат да се замисля. — За пръв път, откакто го познаваше, Тото долови нотки на колебание в гласа на шефа си.

— Ти си военен занаятчия — каза Тото — и знаеш, че няма да е празно ласкателство, ако кажа, че си най-великият военен занаятчия, когото познавам. Само че това тук не е война. Това е под достойнството ти. Ти създаде машините си за бойното поле, а не за разбунтувал се град.

Дрефос се усмихна с чистата и простичка наслада на умен човек, който най-сетне е срещнал разбиране.

— Същото хрумна и на мен. Само че войната... войната не е нещо статично. Войната не е просто сбор от битките и стълкновенията, Тото. Същото е като при разликата между стратегия и тактика — голямата война и малката война. Това тук е голямата война.

— Но повечето хора, които ще умрат утре, дори не са войници — изтъкна Тото. — Те са... обикновени граждани, деца, старци...

— А в битката със Сарн ще имам насреща си войници — довърши вместо него Дрефос. — Да, задавах си и този въпрос. Само че какво е голямата война, ако не противопоставянето на Империята срещу света? А светът не се състои от войници. Войниците са само мечът, но не и ръката, която го държи, не тялото, на което принадлежи ръката. Ти виждаш онези хора там като цивилни жертви. Обикновени зяпачи, невинни граждани, които нямат нищо общо с войната? Учил си логика и би трябвало да знаеш, че такъв аргумент е несъстоятелен.

Възражението на Дрефос върна Тото в залите на Академията, припомни му сухия подход към теорията в лекциите на старите му преподаватели. Само че тук върху плещите на теоретичните постановки тежеше съдбата на цял един град.

— Поне един войник нахранил ли се е благодарение на тях? Значи са част от войната — продължи да развива своята теория Дрефос. — Поне един войник облекли ли са? Обучили ли са? Родили ли са? Деца, казваш. А нима децата няма да пораснат и на свой ред да станат войници? Живели ли са по-добре благодарение на победите, извоювани от войниците преди тях? Няма как да твърдиш, че не участват във войната, Тото. Войниците са само връхчето, островът, който стърчи над водата, но под повърхността има цяла планина, която го поддържа. Както виждаш, Тото, аз вече съм обмислил всичко това. Не съм някакъв безмозъчен тиранин.

— Да, но...

— Ако оцелеят, ще въстанат отново, ако не това поколение, то следващото или по-следващото. Ако смажем бунта им с редовна войска, те ще излекуват раните си и пак ще започнат да точат оръжия. Ако дори един сзарианец оцелее след утрешния ден, то Империята е обречена, защото войната рано или късно неизбежно ще бъде загубена, без значение дали след десет години, след сто или след хиляда. Ако искаме да спечелим войната, трябва да воюваме с всичките си врагове, а не само с онези, които застават насреща ни с меч в ръка. Можеш ли да обориш тази логика, честно?

— Но винаги има и други начини да се разреши един проблем, нали?

— Стига, Тото, това е стар спор, който ти използваш сега по липса на други аргументи — отвърна Дрефос като учител, който порицава свой способен иначе ученик. — Да, има примирия и преговори, спогодби, договори и прочие, но това са само игри, Тото. Игри, които дават време на страните да се подготвят за истинското нещо, за *войната*. Мирните договори могат да бъдат нарушени. Всъщност повечето се сключват именно с тази цел. Преди стотина години имало един колегиумски философ, който смятал, че вместо да водят война градовете-държави на нравкородните могат да организират игри и така да разрешават проблемите си, без да дават тежки загуби в жива сила. Тази идея има един съществен недостатък и

той се вижда с просто око — какво ще стане, ако страната, загубила в игрите, откаже да приеме поражението си? Във войната това не може да се случи. Трупите по бойното поле са достатъчно доказателство за изхода на двубоя без значение как усукват истината двете страни в своите доклади и учебници по история. А в тази война, в моята война, аз ще елиминирам и последните съмнения. Империята ще спечели, Сзар ще загуби и доказателство за това ще бъде фактът, че Сзар вече не съществува, че сзарианци не съществуват, че не е останала и следа от онези, които са дръзнали да предизвикат Империята.

— Така че Мина и другите градове никога повече да не въстанат? — попита го Тото. — Ти със сигурност...

— Дали със сигурност разбирам, че това не може да стане? Да, така е. Мейнис, Мина и всички останали пак ще се разбунтуват, но когато това стане, знаеш ли какво ще държат в ръцете си? Ще имат свои модерни оръжия, с които да се противопоставят на моето, ще изправят Империята пред нов вид война и ние ще трябва да изобретим още по-страшни оръжия, с които да ги победим. Нима не разбираш, Тото? Точно в това е въпросът. Войната си е война, но зад нея стои прогресът, той е нейният жив, дишащ двигател. Твоят щраколък, методите, с които превзехме Тарк, това са само малки стъпки в зададената посока. А това тук е голямата стъпка и точно затова трябва да я направя. Историята е по-голяма от отделния човек, Тото, и смазва всеки, който понечи да я отклони от пътя ѝ.

Тото отвори уста, после още веднъж, но нито дума не излезе оттам. Усмивката на Дрефос, добронамерена по свой си начин, стана още по-широка.

— Искаш да ми бъдеш съвест? — подхвърли той. — Хубаво, само че откъде черпиш своята, Тото?

Младежът сведе поглед към ръцете си върху перилото и осъзна, че неволно копира Стенуолд, който правеше същото, когато се чувстваше притиснат от всички страни и изправен пред неразрешими проблеми.

— От нея — отговори, без преструвки, самата истина. — От Челядинка Трудан. Винаги се питам дали тя би одобрила едно или друго и ако отговорът е отрицателен, значи не е правилно. Но вече сторих толкова много неща, които тя не би одобрила, че... Истината е, че губя почва под краката си.

— Именно — кимна Дрефос. — Бъди благодарен, че здравият разум и спокойната мисъл са по-силни от такива неясни приумици. — После обърна внезапно глава и погледна покрай Тото към нещо на земята под тях. — А ето и другия гост, когото очаквах — каза той.

Тото проследи погледа му и видя двама осородни войници да водят Касзаат към кулата.

24.

Бяха избрали остров Финдлейн за своя изходна база. Заети да удържат контрола си над размирния Соларно, осородните така и не бяха разпространили властта си над самото езеро. Но Финдлейн беше достатъчно близо до брега, така че леталата да изминат разстоянието до града, без да изчерпят горивото си за предстоящата битка, и едновременно с това достатъчно далеч, за да служи като сборен пункт на машини и насекоми, без движението им да привлече погледа на гарнизона в Соларно.

На Финдлейн имаше една стара кула, чийто произход се беше изгубил покрай множеството промени в собствеността. По стил приличаше на древните градежи на паякородните — изящна и бяла на времето, кулата беше платила висок данък на годините, изгубила беше горната си половина, а долната стърчеше като безмълвен чукал над заобикалящите я дървета. Таки я използваше за наблюдателница. Погледнеше ли на север, виждаше бледото петно на Соларно, разляло се по брега на езерото, а погледнеше ли на юг, към широкия и плитък залив на острова...

Бяха се събрали там — всички летящи машини, които свободните пилоти на Соларно можеха да осигурят, плюс контингентът на пиратите и корсарите от Часме, плюс немалка група наемници, плюс ято ездачи на водни кончета от Принцеп Изгнана. Таки никога не беше виждала толкова много пилоти на едно място и срещаше сериозни затруднения с укротяването им. Те се дърлеха непрекъснато — и как иначе, щом само допреди дни бяха върли съперници, сега принудени от обстоятелствата да действат съвместно. Когато моментът настъпеше, щяха да се бият по своя си начин — всеки сам за себе си. Дано поне не забравеха кой е истинският им враг.

Стискаше в ръката си смачкана бележка, донесена ѝ преди малко от куриер, чиято платноходка вече се отдалечаваше по посока на града. Съобщението гласеше, че Неро е изпълнил задачата си да организира съпротивата в Соларно, но резултатите били задоволителни и нищо

повече. Церемонията по встъпване в длъжност на имперския губернатор приближавала. Целият гарнизон щял да е на улиците в очакване на неприятности. Осородните нямало да останат разочаровани.

„Един-единствен удар, който да ги сломи.“ Новините от запада бяха съвсем оскъдни, знаеше се само, че паякородните се сражават някъде при Копринения път, на места, за които Таки беше чувала единствено легенди и които беше зървала за кратко от въздуха.

Сети се за Че. „Дано поне ти не срещаш трудностите, с които си блъскам главата аз.“ Хранеше и друга надежда — че ударът ѝ срещу Империята ще помогне някак на бръмбарородното момиче, както ѝ че неприятностите, забъркани от приятелката ѝ, без значение какъв е характерът им, ще намалят поне малко натиска върху Соларно. Дори Империята нямаше безброй войници и безчетни армии.

Поне на теория беше така.

Погледна малкия джобен часовник, подарък от брат ѝ отпреди много години. Насочи го под ъгъл към слънцето, за да разчете малката сянка. Сянката я уведоми, че е време да се хваща на работа.

Таки забърза по нанадолницето, преди да е размислила. „Дано Неро държи здраво юздите на своята част от операцията, иначе...“ Ето го пак познатото смущение, което се появяваше всеки път, когато се сетеше за Неро. Защото той не беше тук, воден от любов към Соларно или от омраза към Империята, и тя го знаеше отлично. Десет години по-възрастен от нея, плешив и грозноват, и най-вече — неизкушен от авиаторското изкуство. За другото би могла да си затвори очите, но никога не поглеждаше втори път мъж, който не е пилот. Имаше нещо в сърцето и в кръвта ѝ, някаква потребност да бъде с човек, който познава и споделя небето, нейното небе.

„Стар глупак е той.“ Въпреки това се надяваше да не пострада. И без евентуалните несполуки на Неро носеше достатъчно вина на плещите си. „До залез-слънце твърде много хора ще пострадат“ — напомни си.

Свободата, обаче... свобода за Соларно, за Езгнано, а може би, само може би, и за света. „Ще хвърлим своя малък камък с надеждата да предизвикаме свлачище.“

— По машините! — извика тя, приближила залива. Мъже и жени зарязаха играта на карти и лагерните огънове; механици натегнаха за

последно винт или гайка, после изпълзяха изпод леталата или изскочиха от търбусите им. Ниамед козирува отсечено, преди да се метне в кабинката на своята „Екзекуторка“. Приводнената „Вечна едnodневка“ на Скобран, едра и тромава, завъртя бавно витлата си.

Голямо водно конче, десетина метра на дължина, се издигна откъм дърветата, понесло брониран ездач на гърба си. Таки се заплесна по великолепната гледка — обикновено виждаше водните кончета от въздуха, а не от земята като сега, и за пръв път гледаше на тях като на съюзници, а не като на врагове. За пръв път и не за дълго. Гигантските водни кончета бяха прекрасни анахронизми, бързи, изящни в полет, величествени и много по-повратливи във въздуха от всяка летяща машина, но какво можеха да направят ездачите им със своите копия и лъкове срещу металния корпус на нейния „Еска Воленти“?

И други насекоми се бяха издигнали във въздуха, кръжаха и прелитаха над залива. Таки видя насекомото на Древане Сае, позна го по големия изумруден флаг, който се развяваше зад седлото му. Току над вълните, в опит да набере височина планираше грозната опушена черупка „Пустота“, прочутият пиратски ортоптер на още по-прочутия си пилот, печално известния пират по прякор Вечерницата.

— Късмет — подхвърли ѝ лаконично Кръвопиеца, робът наемник от Часме, и си продължи по пътя. Таки го видя как се качва в бодливия корпус на новия си страховит фикс „Безименният воин“. Старият му ортоптер „Гибелен огън“ беше пострадал непоправимо при дуел с имперски летала. Зад него Таки зърна червения шал на мухородната Те Френа, която се наместваше в пилотското кресло на източения си хелиоптер „Бягство“. Хрумна ѝ, че някои от тези хора сигурно вижда за последен път, били те приятели, врагове или непознати. Тя ги беше събрала и сега ги пращаше на война.

Призова крилете си и полетя на свой ред към „Еска Воленти“, който се поклащаше във водата недалеч от брега. Включи решително часовниковия механизъм на двигателя му с надеждата, че уютът на привичните действия ще прогони мрачните мисли. Изящният ортоптер се отдели от водата сред ветрила от сребърни пръски, издигна се през слоевете от кръжащи машини и насекоми, после се устреми решително към Соларно, сподирен от останалите.

Империята си беше намерила изкупителна жертва в лицето на местния клон на семейство Демариал, бивши поддръжници на Нефритената партия. След като повечето аристократи от семейството избягаха в Порта Мавралис, осородните набързо си присвоиха големия палат на Демариал с първокласната му гледка към Галантения площад и залива. Новият имперски губернатор явно смяташе да се настани там и да си живее в лукс и удобства, идея, която срещаше одобрението на немалко соларнийци.

Днес Галантеният площад беше пълен, гражданите на Соларно се бутаха рамо до рамо, мухородни клечаха по трите великански статуи, които бяха основната му забележителност. Един от непочтителните зяпачи, създание плешиво и с лице на буци, всячески се стараеше да не поглежда през рамо към грейналите води на езерото.

Неро усещаше нервите си обтегнати до скъсване. Чукът щеше да се стовари всеки момент — такъв поне беше планът. Ако въпросният чук изобщо се е вдигнал за удар. Толкова много парченца трябваше да се съберат в едно... а макар да клечеше тук, на високото, яхнал като разглезено дете рамото на гигантския каменен воин, Неро не виждаше нито едно от въпросните парченца. Дори осородният губернатор още не се беше появил. Балконът — дали пък основната причина за конфискацията на палата не се криеше именно в този голям балкон, така подходящ за публични церемонии, — та балконът в момента приютяваше половин дузина войници с тежка пазителска броня и двама мухородни роби писари, но нито един, който да прилича на офицер и още по-малко на имперски полковник и бъдещ губернатор на Соларно.

Играта най-после щеше да започне. Вече два дни Неро се потеше да организира разни хора, които не виждаха причина да го слушат. Джемейн, Уен и другите соларнийци, проявили готовност да вдигнат оръжие, бяха разделени на групи от по двайсетина души и чакаха в улички недалеч от площада. Одиса и нейните скорпионородни наемници бяха на кораби в залива, снабдени с далекоглед и един соларнийски занаятчия, който да следи с него за раздвижване на Галантения площад. Някъде навътре в езерото чакаха Таки и другите свободни пилоти. Фактът, че не *вижда* никого от тях, го влудяваше.

„Неро, старче, ти си прост художник. Каква работа имаш да вдигаш революции?“

Да не забравяме и Честа, разбира се. И той беше някъде тук, на площада, готов да палне, по своя си начин, фитила на цялата суматоха. Сигурно щеше да метне нож от разстояние, понеже беше майстор в това, разсъждаваше Неро, но най-напред трябваше да се появи подходящата мишена.

По периферията на площада се бяха строили войници и маршируваха на място с черни и златни флагчета на копията си. Неро се размърда неспокойно върху рамото на статуята и за пореден път сдържа желанието си да погледна назад към езерото (щеше ли да зърне черни точки в небето над него?) или да пробва лесно ли излиза кинжалът между копчетата на панталона му. Тълпата долу, изкарана от осородните да почете с присъствието си церемонията, вече беше претърсена за хладни оръжия, ала малцина войници бяха чак толкоз усърдни, че да опипат чатала на мухороден мъж, особено ако е грозник като Неро.

Хората на площада бяха странно притихнали. Някои си шушнеха на ухо, други просто зяпаха мълчаливо големия балкон и кордона от войници. Соларнийците трудно понасяха новия си статут на второразредни имперски поданици, а и всички си даваха сметка, че днешният ден ще подпечата съдбата им за дълго — в едната или в другата посока. Неро можеше да се хване на бас, че не е единственият зяпач със скрито в дрехите оръжие. Осородните не бяха направили нищо, за да спечелят симпатиите на местните хора, а и играта беше наистина сложна, с немалко скрити от погледа фигури и немалко основни играчи с разнопосочни цели. Предния ден например една трета от гарнизонните войници просто си събраха багажа и потеглиха на север. Според слуховете, обсадата на Селдис се била проточила въпреки технологичното превъзходство на имперците. Неро отлично знаеше как действат при обсада паякородните — убийства на подбрани офицери, масови отравяния, саботаж, вербуване и подстрекателства, а през цялото време някъде на юг по Копринения път сигурно се събираха наемници и войски от сатрапиите. Тези новини бяха раздухали жаравата в Соларно и огънят всеки момент щеше да се разгори.

„Също като в Мина.“ Само че той не се беше задържал в Мина толкова, че да види как портите ѝ поддават. Беше претеглил внимателно залозите и им беше казал — на Стенуолд, Тисамон и Мариус, — че излиза от играта. В крайна сметка мухородните не се славеха като войнолюбци. Тъкмо обратното, беше им заложено в природата да се снишават пред буря. Именно затова пускаха корени навсякъде и намираха плодородна почва както в Колегиум, така и в нравешките градове-държави, дори в сърцето на Империята. Тук, в Соларно, обаче Неро беше открил друга порода мухородни — свободни пилоти с неустрашим боен дух. Интересна находка като цяло и още по-интересна в частност.

„И всичко това заради едно хубавичко лице.“ Е, лицето всъщност беше много хубаво, в кръвта ѝ гореше огън, и макар че женичката беше много по-млада от него, Неро си загуби ума като молец, привлечен неудържимо от гибелен пламък. „Много съм стар за това, откровено казано, но щом ще го играя младеж и ще ходя на война, защо да не го играя младеж и в друго отношение?“

Мисълта извика усмивка на устните му, но тя бързо изчезна при появата на губернатора.

На балкона излязоха десетина осородни офицери, всичките еднакви в униформените си доспехи, всичките обхождащи с презрителен поглед смълчаната тълпа на площада долу. Сред тях единствено губернаторът се беше нагиздил подобаващо. Над доспехите си от метални ленти носеше отворена черна туника със златен кант, а незнайно откъде — най-вероятно от гардероба на някой соларнийски аристократ — се беше сдобил и с тънка златна диадема.

„Каква драма — помисли си Неро. — Този тип определено има усет за драматичното.“ А после си даде сметка, че дори не знае името на бъдещия губернатор. „Само дете си поизбързал малко с короната, пич...“

Губернаторът беше широкоплещест мъж с посребрена коса, полковник от имперската армия, заслужил с вярна служба престижния пост на соларнийски управник. Мина напред, облегна ръце на парапета и плъзна смръщен поглед по мълчаливите соларнийци на площада долу. Офицерите се дръпнаха назад, за да не засенчат началника си. Дали защото го уважаваха като командир, или защото не искаха да привлекат към себе си ненавистта на местните? Неро се

размърда отново и усети ножа, залепен високо от вътрешната страна на бедрото му — припари му като да беше нагорещено желязо за дамгосване, а не хладно оръжие. Тълпата съвсем беше притихнала, дори шушукането между съседни престана. Единствено ритмичният шум от прибоя и дрънливият звънтеж на войнишка броня тук и там нарушаваха тишината.

А когато губернаторът отвори уста да заговори, Честа се появи от нищото.

Неро така и не разбра дали убиецът е скочил от съседна сграда, дали е долетял, или си е пробил път откъм вътрешността на къщата, но така или иначе, облечен в широките бели дрехи на соларнийски гражданин, Честа се появи изневиделица на балкона. Появи се и преряза гърлото на губернатора пред погледа на всички. Това сигурно беше най-публичният атентат в историята. Неро усети как челюстта му провисва, долови и всеобщия шок, ливнал се през хората на площада — те се люшнаха назад като по команда, сякаш да избегнат кръвта, пръснала към предните редици.

Художническото сърце на Неро трепна от непреодолим копнеж да запечата сцената — политналия назад полковник, който така и нямаше да стане губернатор, проблясващите във въздуха капки кръв, надвисналия от балконския парапет тънък мъж от незнайна раса, пълното вцепенение на офицерите, наредили се отзад. Мигът се отля, преди Неро да е вкусил докрай драматизма му... и настъпи следващият.

Опръскан с кръвта на губернатора, която аленееше контрастно върху белите му дрехи, Честа изкрещя: „Соларно!“, после ръцете му оживяха и тънки остриета литнаха към пазителите, които тъкмо се отърсваха от шока. Неро видя двамина да падат — тежките брони не можеха да ги спасят от изпилените остриета, метнати с нечовешка точност към лицевите прорези на шлемовете им. Копие се устреми към убиеца, но той го използва като стъпенка, от която да се отгласне напред и нагоре към оттеглящите се панически офицери. Енергийни залпове избухнаха около Честа и поне един уцели осороден майор по погрешка, миг по-късно убиецът се озова сред офицерите. Ножове заваляха като метална градушка, но по-смъртоносни от тях бяха ръцете, които ги мятаха. Празни ръце с отворени длани, ала въоръжени с някакво гибелно Изкуство, отмряло заедно с отмрялата раса на

Честа, което ги превръщаше в страшни оръжия, за които броните не бяха пречка и под чиито удари метал и плът се цепеха еднакво.

В този миг тълпата се разбуди. Мечове нямаше, затова пък площадът се превърна в море от ножове, бастуни и ошипени с Изкуство юмруци, море, чиито вълни заляха като по команда кордона от войници. Осородните отвърнаха с копия и енергийни залпове, в които площадната вълна се удари, разби се и се отля без ред. В същия миг Джемейн, Уен и другите дотичаха откъм уличките и откриха втори фронт срещу рехавия кордон от имперски войници.

„Вестта вече е стигнала до гарнизона — помисли си Неро. — Още войници идват насам, но с малко късмет няма да са единствените, тръгнали към площада.“

Битка се вихреше по целия площад. Макар и извадил кинжала си от скришното му място, Неро все така стоеше обкрачил рамото на каменната статуя. Предните врати на палата Демариал се отвориха с трясък и клин от тежка имперска пехота се вряза в тълпата; източната дъга на войнишкия кордон се разпадна окончателно; цели наръчи закривени соларнийски мечове се предаваха от ръка на ръка... ала Неро не можеше да откъсне погледа си от Честа.

Половината осородни офицери вече бяха мъртви, повечето от останалите бяха избягали в къщата, ужасени до смърт от незнайния убиец и неговите кървави ръце. А после Неро видя как пазителското копие се забива дълбоко в гърба на Честа, открило пролука, която никакъв късмет или умение не биха могли да предпазят. Честа политна към входа, сгърчен в агония, ала намери сили да метне още един от тънките си ножове. Острието се заби почти докрай в гърлото на пазителя и той се срина на колене.

Там издъхна Честа, на вратата на балкона, с гръб към полудялото множество, чиято ярост беше подпалил — прободен и обгорен от пламъка на осородни жила, метнал едно последно острие, преди да се свлече мъртъв на пода с мисълта, че расата и наследството му ще изчезнат завинаги от лицето на света в мига на неговата смърт.

Неро изтръпна, потресен от величието на тази гледка, и чак тогава насочи поглед към езерото, регистрирал със закъснение далечния рев на двигатели, който се усилваше постепенно. И наистина, в небето на Езгнано се виждаха черните точки на леталата, които свободните пилоти пришпорваха към разбунтувалия се град.

Първата вест, стигнала до имперския гарнизон, беше толкова неясна, че офицерите се видяха в чудо. Разпратиха отряди да заемат позиции по улиците на града, други потеглиха на бегом към Галантения площад. Следващите съобщения разясниха ситуацията и последва заповед за координирана армейска атака срещу бунтовниците около палата Демариал.

Цялата тази дейност остана встрани от вниманието на лейтенант Аксрад. Още при първия знак за неприятности той събра пилотите си и хукна към летището. Изпрати по летящ куриер съобщение до командира на „Звездно гнездо“ — гигантският въздушен кораб още беше на позиция в небето над града, — после се втурна с хората си към леталата. Част от летящите машини бяха прикрепени със специални приспособления под гондолите на въздушни кораби и се издигнаха с тях, за да атакуват отвисоко; други, онези с по-мощните двигатели, излетяха тромаво от земята. Аксрад прелетя последните метри до кабинката на собственото си летало, включи двигателя и усети как крилете потрепват и машината се събужда като след дълбок сън.

Земята потъна под него, освободи го от оковите си.

Аксрад не беше образцов офицер, но в авиаторския корпус нещата стояха малко по-различно. Допреди пет години такъв корпус изобщо не съществуваше, но имперската армия се развиваше бързо. Само преди три поколения осородните са били варвари с арсенал от копия и бойни кръсъци. А после, като с магия, се бяха превърнали в нация, която можеше да се похвали с хора като Аксрад — пилот, въздушен дуелист и посвоему човек изтънчен и с философска нагласа. Повечето чужденци вярваха, че вродената самоувереност на осородните ще им попречи да се поучат от завладените раси, но това не беше така. Те не бяха слепи за чуждите постижения, дори напротив — виждаха ги и разсъждаваха по следния начин: „Ние сме по-добри от тях, значи ще се справим по-добре.“

Бунтът на соларнийците се беше развил светкавично и неочаквано, но и имперският контингент, участвал в завладяването на града, се различаваше от обичайния състав на имперските армии. Нуждата от бързо нападение, което да овладее Соларно след провала на рекефската операция, беше принудила командването да прибегне

към тактика много по-бърза и мобилна от обичайната комбинация на тътрузеца се пехота и аварираща артилерия. Провеждането на въздушна атака се оказа блестящ и изключително успешен експеримент.

„А сега ще разберем дали сме в състояние да удържим завоюваното.“ Малките въздушни кораби, чието основно предназначение беше да издигат за летящ старт бойните летала, чакаха в готовност още от времето на инвазията, макар че според предварителните планове те трябваше да транспортират летящите машини на запад към Селдис и Паешките земи, а не да се включват в потушаването на бунт на местните хора. Голяма част от пехотата, която беше пристигнала в Соларно след капитулацията на града, неотдавна беше потеглила по обратния път, за да се включи в зациклилата обсада на паешките градове.

Небето над града гъмжеше от летящи машини. Аксрад се опита да прецени броя им. „Повече от четирийсет летала“ — определи на око той. Което означаваше, че силите са повече или по-малко изравнени. При други обстоятелства въздушната битка щеше вече да е приключила в полза на бунтовниците още преди имперските машини да са излезли от хангарите, поради изненадата от неочаквания удар. За щастие, всички летала бяха изкарани на открито, готови да излетят веднага щом пристигне очакваната заповед да се отправят на запад.

Над Аксрад великанската гондола на „Звездно гнездо“ закриваше небето. Този път търбухът на големия дирижабъл не беше претърпан с войници — те отдавна бяха свалени на земята и повечето бяха напуснали Соларно, но на борда му все пак имаше достатъчно инженери, които да обслужват оръдията. Оловомети и бомбардири, които да обстрелват града, и балисти за многократна стрелба, които да прехващат подвижните цели на соларнийските летящи машини.

И Аксрад не беше бездействал през последните дни, не от завоевателски хъс, а воден от професионално любопитство. В резултат на тази негова инициативност леталото му можеше да се похвали с чифт нови-новенички пронизвачи от двете страни на носа. Тези предпочитани от соларнийските пилоти оръдия с огнепорохов заряд бяха по-далекобойни от механичните балисти, взети на въоръжение в имперската авиация.

Мухородната Таки със сигурност беше в някое от леталата, захождащи към брега в широка дъга. Аксрад се надяваше да види навреме нейния „Еска Воленти“. Дължеше ѝ един последен дуел.

„Ако тя падне, редно е да падне от моята ръка и с дължимото уважение — мислеше си той. — Ако аз падна, нека е от ръката на майстор като нея.“ Аксрад не споделяше идеологията за расовото превъзходство, която тласкаше Империята към нови и нови завоевания. Той беше представител на чудатата нова порода, която комбинираше в едно уменията на войник, занаятчия и авиатор — породата на бойните летци. В неговия свят майсторството в пилотажа беше единственото мерило за превъзходство, без значение какъв цвят на кожата и какви физически характеристики вървят с него.

Вече всички бяха във въздуха, едни набираха усилно височина, други се отделяха от търбусите на транспортните дирижабли. Дошло беше време имперските военновъздушни сили, дръзкия нов корпус, поздравил се с превземането на Соларно, да защити завоеванието си.

Свободните пилоти връхлетяха откъм Езгнано на скорост. Битката за небето над Соларно беше започнала.

Наземната битка за улиците и къщите беше в ръцете на аматьорите от съпротивата, на Нефритената партия, на Одиса и нейните скорпионородни наемници. Те щяха да се сблъскат с тежката пехота, да се сражават с всички сили за всяка улица, докато везните се наклонят в едната или в другата посока. Въпрос на издръжливост и късмет — или духът на бунтовниците щеше да се прекърши, или имперските офицери щяха да бият отбой, за да ограничат загубите в жива сила.

Но ако Империята спечелеше въздушната битка, бунтът в ниското щеше да приключи, преди да е набрал инерция. Точно като при първото сражение за Соларно летящите имперски отряди щяха да се спуснат с огън и меч към ключовите места, за да смажат съпротивата парче по парче, да я раздробят на отделни стълкновения.

„Летяща империя.“ Таки осъзна нещо, което е трябвало да съобрази отдавна — как осородните са станали толкова силни. Притежаваха бойния дух на соларнийците и мравкородните, но освен

това притежаваха и небето. „Ако мухородните бяха бойци по природа, отдавна да сме завладели света.“

Видя пред себе си продълговатия сивкав балон на „Звездно гнездо“. Гигантският дирижабъл набираше височина. Бяха стигнали до единодушния извод, че той трябва да е основната им цел. Дори бяха изработили план — ако скърпената и крехка измишльотина, която бяха родили с общи усилия, можеше да се нарече с това гръмко име. Но предвид дърлещата се сбирщина, която Таки имаше честта да командва, по-добро не можеше да се очаква.

Разстоянието между „Еска“ и „Звездно гнездо“ се топеше бързо, а дирижабълът не спираше да расте. Таки си даде сметка, че е подценила габаритите му — проклетото нещо се издигаше като планина в небето пред нея. По-малките въздушни кораби отдавна бяха набрали височина. Таки дръпна лоста към себе си, насочвайки „Еска Воленти“ в стръмно изкачване към тях, с другата ръка посегна да включи механизма на своя пронизвач. За да свалят „Звездно гнездо“, първо трябваше да пробият бойния ред на вражеските летящи машини и именно това беше задачата на Таки и още неколцина нейни колеги с по-повратливи летала.

Нещо разтърси въздуха. Таки усети вълната по трепета на лоста в ръката си, преди да чуе съпътстващия я трясък. Оръдията на „Звездно гнездо“ бяха открили огън по тях. Таки видя валма пушек да се издигат над оловометите, а миг по-късно вляво от нея един от наемниците на Кръвопиеца се разлетя на парчета, превърна се от устремен хелиоптер във... в нищо, на практика в дъжд от трески. Чист късмет за осородните, защото оловометите бяха твърде тромави за противовъздушна отбрана и рядко се използваша с такава цел. „Звездно гнездо“ беше въоръжен и с балисти за многократна стрелба, въртящи се установки, които да покриват целия хоризонт, но дори и те бяха прекалено тромави за ефективен обстрел срещу бързи летала. Въпреки това масираният преграден огън на балистите несъмнено щеше да вземе своите жертви от летящия ескадрон на Таки.

Издигаше се покрай гигантския балон на „Звездно гнездо“, а над нея имперски летала напускаха транспортъорите си и се спускаха към соларнийската въздушна армада.

„Добре.“

Първата ѝ мишена дори не я видя — самоуверен осороден пилот, останал с грешното впечатление, че е хищникът, а не плячката. Осородният тъкмо извеждаше ортоптера си за залп срещу неин колега, когато Таки натисна спусъка и раздробил корпуса му на парчета. Ортоптерът се люшна и пропадна странично, макар двигателите му още да работеха. Явно един от изстрелите беше уцелил пилота, предположи Таки. Имперският ортоптер пропадна почти безшумно към града отдолу, воят на двигателите му бе погълнат от трясъка на „Еска“ и ехото от изстрелите.

Наоколо ѝ атакуващата армада от летала се беше разгърнала и раздробила в единични двубои. В кратката пауза, преди да набележи следваща си цел, Таки видя как обшитият със стоманени листове корпус на „Безименният воин“ помита пътьом едно имперско летало. Машината на Кръвопиеца само потрепна от сблъсъка, затова пък лекият вражески ортоптер се завъртя и пропадна в спирала. „Екзекуторката“ на Ниамед вършееше с трещящи пронизвачи сред ято имперски летала.

Имаше и хора във въздуха — осородните бяха пратили летящи отряди да подпомогнат авиацията. Кое то си беше груба тактическа грешка, ако питаха Таки. Глупаво е да пращаш хора срещу машини, да изправиш бързи и дребни мишени срещу здрави корпуси, непробиваеми за слабите им оръжия. Толкова по-добре за съпротивата, разбира се — колкото повече безполезни войници се мотаеха из въздуха, толкова по-малко щеше да има на земята, в града, където оръжията им биха били далеч по-ефикасни.

Таки насочи „Еска“ към малък рояк осородни и ги разпръсна набързо. В същия миг някаква сянка премина над нея. Таки проточи врат и зърна празнина в рояка, която бързо се разширяваше. Втора сянка прелетя над „Еска Воленти“ и Таки разпозна изящия силует на водно конче, хищник, роден да лови плячката си във въздуха. Знаме в червено и златно плющеше покрай изопнатата като стрела опашка на насекомото и Таки зърна за миг ездача му, един от хората на Древане Сае, който изпъна лъка си и стреля миг преди насекомото му да склучи челюсти около главата на поредната си жертва.

Таки пришпори „Еска Воленти“ напред, подмина улучено имперско летало, проточило опашка от гъст дим след себе си. Имаше чувството, че мозъкът ѝ се е разделил на две самостоятелни части.

Едната продължаваше да следи контролните уреди и да направлява „Еска“ в претъпканото небе, да набелязва цели, да атакува вражески летала и да избягва техните контраатаки, като през цялото време се оглежда за чист подход към „Звездно гнездо“. Ала имаше и друга част, част изтръпнала и парализирана от неவிждания мащаб на това въздушно сражение. Мащаб, който допреди броени минути изглеждаше немислим.

Еlegantното летало на Те Френа, „Бягство“, се беше разбило в града, смачкано до неузнаваемост, съдбата на пилота му бе неизвестна. Свалена имперска машина се беше стоварила върху петвековната галерия „Селенца“. Галерията гореше и не само тя — още десетина пожара бушуваха в града. Спорадичен дъжд от повредени машини, мъртви хора и насекоми се изсипваше върху онези, които се сражаваха по улиците на Соларно. Страхотии, които домът на Таки с нищо не беше заслужил.

Таки завъртя ортоптера си около оста на едното му крило и видя имперско летало да връхлита недалеч пред нея. Двойката пронизвачи на носа му изтрещя и стрелите намериха корпуса на соларнийски фикс. Фиксът се разтресе от попаденията и Таки със закъснение позна силуета на „Вечната едnodневка“. Осъзна също, че Скобран на свой ред се е устремил към „Звездно гнездо“ — или му беше писнало да чака, или беше съзрял свободен подход, убягнал от нейния поглед. Таки откри огън по имперското летало с надеждата да го отклони от фикса на Скобран. Така и стана — осородният пилот смени рязко посоката, за да избегне обстрела, и заряза плячката си. Таки го подгони по петите, хладнокръвно и без излишно бързане, макар стомахът ѝ да се свиваше на топка от страх за Скобран, чиято „Вечна едnodневка“ се беше гмурнала безразсъдно към гигантския дирижабъл.

Една от стрелите ѝ се заби в двигателя на имперската машина и леталото проточи опашка от дим. Осородният сниши рязко машината си, после капакът на кабинката се отвори, пилотът изскочи навън и разпери криле. Таки прекрати моментално гонитбата и точно тогава „Еска“ се разтресе от три директни попадения откъм кърмата, две пронизаха брезента на крилете му, третото уцели фюзелажа на помалко от метър зад нея. Таки се гмурна рязко и едва не закачи пропадащото в спирала имперско летало, което беше свалила току-що. Хвърли поглед през рамо и видя, че новият противник още е по петите

й, а балистите на носа му мятат стрели с механична прецизност. Поведе „Еска“ в стръмно, почти вертикално изкачване с пълното съзнание, че превръща ортоптера си в лесна мишена. Нова стрела разцепи въздуха на педя от „Еска Воленти“ и Таки се сви инстинктивно.

Овладяла нервите си, тя освободи първия си парашут, но не за да го използва по предназначение — срязва задържащото го въже и отклони „Еска“ настрани. Имперското летало беше твърде близо зад нея, платното на парашута се оплете в крилете му, омота ги, обездвижи ги и превърна машината в поредната мъртва тежест, която да се разбие на улиците долу.

Таки се огледа трескаво за Скобран. „Еднодневката“ се чернееше миниатюрна като муха върху сивкавата стена на гигантския балон. Таки обърна ортоптера си и го пришпори на помощ. Въздушните кораби бяха пословично трудни за сваляне и освен ако осородният екипаж на „Звездно гнездо“ не беше крайно некомпетентен, и хиляда стрели трудно биха причинили сериозна щета на балона му. Материята щеше да се свие около всеки малък пробив и да го запечата, преди балонът да е изгубил критично количество газ.

„Еднодневката“ на Скобран се юрна за челен сблъсък с един имперски ортоптер. Осородният пилот изгуби самообладание и сниши рязко машината си, за да избегне сблъсъка с големия брониран фикс. Скобран смъкна леталото си досами балона на „Звездно гнездо“, толкова близо, че сякаш се плъзгаше директно по него. Толкова близо, че Таки, изтръпнала, очакваше да види как вълни гънат материята по дирята на фикса.

Пламъци изригнаха от кърмата на „Еднодневката“ — Скобран използваше любимите си огнехвъргачи, разбра Таки и сърцето й преля от въодушевление, защото огънят можеше да направи онова, което стрелите не можеха. Можеше да стопи обвивката на балона.

Това, уви, не се случи. Огнехвъргачите на Скобран оставиха саждива дия и нищо повече. „Явно използват нов материал“ — помисли си обезсърчено Таки, материя, която не гори. Осородните занаятчийци ги бяха надхитрили.

Имперско летало захождаше около балона и бързо скъсяваше разстоянието до „Еднодневката“. Таки видя как Скобран убива рязко скоростта с надеждата бронираният корпус на леталото му да издържи

на обстрела, само че пилотът откри огън с пронизвачи — проклетниците им бяха откраднали идеята, — „Еднодневката“ се разтнесе силно и започна да губи височина.

Таки вече се спускаше шеметно към мястото на двубоя, спускаше се с цялата мощ на своя „Еска Воленти“, но осородният пилот беше хванал на прицел „Еднодневката“ и стрелите му се забиваха в корпуса ѝ въпреки опитите на Скобран да се откачи. А после опитите пресекнаха внезапно и „Вечната еднодневка“ пропадна с носа напред към земята.

„Аксрад“ — осъзна Таки. Имперските летала бяха боядисани еднакво, но тя позна летателния стил на осородния авиатор, безспорното му умение да води машината си във въздуха.

Пришпори „Еска“ към нето. Време беше да доведат започнатото докрай.

25.

До зазоряване оставаха часове, но въпреки това генерал Малкан нареди на робите си да подготвят пълната му униформа с все бронята и прочие. В крайна сметка, предстоеше му среща от висше държавническо естество. Той щеше да представлява Империята на официални разговори с чужда сила, пък била тя заловена и смирена, и беше редно да се нагизди подобаващо. Наредил беше да извадят от сандъците бронята от застъпващи се плочки, покрити с черен емайл и с позлатени ръбове, която да облече над фината ризница, изработена по поръчка от бръмбарородните ковачи в Сон. Щеше да носи най-хубавия си меч, онзи с позлатения ефес, шлемът му вече чакаше излъскан. Така де, нищо срамно нямаше да се накантиш за победата.

— Доведете го — нареди той, когато и последната каишка по тоалета му беше притегната. Бронята беше изработена първокласно, тежестта ѝ се разпределяше равномерно по раменете и минимално възпрепятстваше движенията му, не повече от леките доспехи на съгледвач например. Робите се изнизаха от палатката, без да чакат изрично нареждане, минута по-късно двама войници въведоха пленника.

Малкан го огледа внимателно — човек от Федерацията, което потвърждаваше слуховете и даваше храна за размисъл. Млад мъж с характерната за водните кончета тънка снага и с ясен поглед въпреки голямата синина, обхванала половината му лице. Ръцете му бяха вързани зад гърба, но пленникът стоеше изпънат в целия си ръст, като офицер, който прави преглед на войската си. Малкан реши, че при други обстоятелства този човек сигурно би му допаднал. При настоящите обаче подобен лукс беше недопустим.

— Значи ти си онзи, когото наричат... как беше? Пустия принц?

— Нямам представа как ме наричат вашите хора — отвърна Салма. Беше открил в себе си странно спокойствие, сега, когато късметът му се беше изчерпал окончателно. Все пак не попадеше за пръв път в имперски плен. И преди го бяха пленявали осородни, така

че — нищо ново. А пред стените на Тарк, там пък беше умрял, нали така? Значи всичкото му време оттогава е било време назаем. Кредит, който светът му беше отпуснал, и ако сега е дошло времето да плати дълга си с лихвите, няма има право да се оплаква?

— Вие сте генерал Малкан, ако не греша.

Осородният генерал кимна едва доловимо, но Салма го гледаше в очите и съзря там бледа сянка на тревога, миниатюрно червейче, което гризеше показното му самодоволство.

— А ти име имаш ли си? — попита го Малкан.

— Принц-минор Салме Диен, по принуда на вашите услуги — уведоми го Салма и успя да извърти нелош поклон въпреки стегнатите зад гърба си ръце.

— Значи наистина си принц. — Малкан беше станал свидетел на последните конвулсии, отбелязали края на Дванайсетгодишната война. Като най-младия генерал в имперската армия, той беше пропуснал по-голямата част от тази величава и прескъпа кампания. Ала знаеше достатъчно за Федерацията, включително и какво се крие зад титлата на пленника. — Значи си ренегат, така ли? Изгнаник?

Подозрението, зародило се в ума на Салма, бързо намери благодатна почва.

— Ни най-малко, генерале. Все още съм горд син на Федерацията.

Малкан го измери безизразно с поглед.

— Доста далеч от своите, бих казал аз.

— Отиваме там, където монархът ни прати.

— Не ми се вярва вашият монарх да е чувал за Сарн. Не ми се вярва градът да фигурира и в най-подробните ви карти.

Салма го гледаше право в очите и отново зърна там бледата сянка. „Дошъл е да говори лично с мен и се е нагиздил като паякородна курва, но къде са му високопарните приказки колко прекрасна е неговата Империя и колко прецакан съм аз? Не знам как, но по някакъв начин съм му смачкал фасона.“ Пое си дълбоко дъх и се усмихна небрежно, сякаш двамата стояха на някое къоше в Колегиум и си говореха за философия.

— Умерена доза инициативност е позволена на мерсерите, генерале, известна самостоятелност в начина, по който изпълняваме дадените ни заповеди.

Кратката пауза, която последва, подсказа на Салма, че лъжата, тази дръзка и стопроцентова лъжа, е пуснала корени. Малкан очевидно беше чувал за мерсерите и несъмнено ги мислеше за федералния вариант на Рекеф.

— Е, може би трябва да пратя главата ти на вашия монарх тогава, като неоспоримо доказателство за провала на плановете му — заяви Малкан и ако не беше паузата отпреди малко, думите му биха прозвучали с нужната самоувереност.

— И какъв е този провал? — попита Салма.

— Твоята Равнинска чет вече не съществува. Дадохте огромни жертви, а оцелелите се пръснаха по вятъра — отвърна Малкан. Салма разбра, че е трепнал, видя реакцията си отразена в очите на другия мъж. — Самият ти си пленник, чиято съдба е в моите ръце. Мога да те убия, да те предам на роботърговците или да те пратя на Императора като трофей. Ти се провали.

— Но вие говорехте за монарха, а не за мен — възрази Салма. Постара се гласът му да звучи спокойно с надеждата, че Малкан сам ще добави черните краски в картинката. — Защитата на Равнините от имперската агресия не е задача, която да се повери в ръцете само на един човек.

Малкан направи още една пауза, съвсем кратка, която Салма не пропусна да забележи. Мисълта за още десет, за още двайсет мерсери, които са се внедрили в Равнините и мобилизират парцаливи армии като неговата... тактическите последствия се разгръщаха в главата на генерала.

„Друго едва ли ще постигна, но поне самочувствието му мога да пропукам.“ Не му бяха останали други оръжия освен думите. И той нямаше намерение да ги пести.

— Е, ние тепърва ще те разпитаме подробно за евентуалните ти съратници — заяви Малкан. — Понеже си от Федерацията, едва ли познаваш нашите методи на разпит, но скоро ще се запознаеш с тях отблизо, уверявам те.

Земята под краката на Салма се раздвижи едва доловимо, толкова леко, че тънките подметки на кожените му обувки погълнаха почти докрай потрепването. Генералът със сигурност не беше усетил нищо през дебелите подметки на бронираните си ботуши. Салма раздвижи пръсти зад гърба си.

— Генерале?

— Имаш още някоя смътна заплаха за десерт? — вдигна вежди Малкан.

Шиповете на палците му се появиха и Салма ги заби във възетата около китките си. Тъгълът беше неудобен, но той натисна решително.

— Забравяте две неща.

— Забравям, казваш? — възкликна раздражено Малкан, но кратката пауза се появи отново. — И какви са те?

— Ще трябва да ги откриете сам — каза Салма, образ и подобие на тайнственото водно конче, а когато генералът даде знак на войниците да го изведат, съсредоточи цялата си сила в ръцете, китките и палците си... и натисна.

Въжето се скъса и Салма разпери ръце едновременно с внезапното изгърбване на пръстения под на палатката, който после се разхвърча на буци.

Генерал Малкан изгуби равновесие, ала посегна към меча си миг преди подът да се разцепи. Някакво чудовищно създание надигна широките си плещи от земята, забулено в плътна пелена от пръст и прах. Двамата войници в палатката реагираха подобаващо, макар че нямаха представа кой и защо напада генерала им. Единият вдигна ръка към Салма, другият изтегли меч си и се хвърли напред в изблик на сляпа самоотверженост, решил да не рискува с енергиен залп в опасна близост до Малкан.

Новодошлият беше Морлейр, разбира се. Морлейр, дезертъорът от помощните войски, чието отделение Салма беше привлякъл на своя страна. Морлейр, коноципородният гигант, който копаяше земята с голи ръце.

Сега обаче ръцете му не бяха голи. Войникът, който се втурна към него през прашния облак, се сблъска челно с боздуганния удар, предназначен за генерала. Чу се хрущене на кости, когато тежката ошипена глава на оръжието смаза ребрата му. Салма се хвърли наляво миг преди енергиен залп да изпраци на педя от него, после посегна да разпори гърлото на войника с шиповете на палците си, но осородният се дръпна в последния момент и се отърва само с плитка рана на лицето.

Междувременно Малкан беше извадил меча си от ножницата, само че Морлейр вече не беше сам, други излизаха след него, кашляха и се давеха от прахта, но бяха въоръжени с къси мечове и кинжали. Шепа от хората на Салма се измъкваша от прокопания в земята тъмен тунел...

Не, не беше тъмен всъщност. Имаше някаква светлинка долу. Зърнал я, Салма усети как сърцето му се свива на болезнена топка.

„Не! Не тук!“ Хвърли се напред и посегна да измъкне меча от ръката на войника. Осородният отстъпи назад, право към платнището на палатката, политна навън, но там налетя на друг човек, който се беше засилил да влезе. Новодошлият успя да изрече името на генерала, преди да се озове съборен на земята. Войникът, с когото се боричкаше Салма, загуби равновесие, принцът падна отгоре му и оспорваният меч се заби дълбоко в гърдите на своя притежател.

Нямаше време за губене. Салма посегна към меча в ножницата на новодошлия и го измъкна — по-лесно беше да извадиш меч от ножница, отколкото от труп. Куриерът го зяпна и се ококори, Салма изскърца със зъби и срязва гърлото на мъжа. Честта е като връхна дреха — понякога не ти остава време да я наметнеш.

Завъртя се към палатката и видя как Морлейр замахва отново с боздугана си към Малкан. Коноципородните бяха чудовищно силни, но и чудовищно бавни, и докато Морлейр замахне, генералът нанесе два удара с меча си. Първият заора в хълбока на гиганта, ала при втория мечът потъна дълбоко в подмишницата на Морлейр и той извика в агония. Великанската му снага се строполи на пода с все заклещения меч, Малкан изтегли кинжал от колана си и срязва с едно движение брезента на палатката зад себе си. Друг мъж, когото Салма не позна в прахта и бъркотията, се хвърли с вдигнат нож към генерала, но Малкан улови пренебрежително китката му, заби своя нож в окото му и се измъкна от щабната палатка.

Салма го последва с меч в ръка. Светлината в палатката зад него ставаше все по-силна, но той не искаше да я вижда тук, където смъртта дебнеше отвсякъде. „Естествено, че ще е тук. Как иначе би ме намерил Морлейр, ако не с нейна помощ?“

„Това не влизаше в плана. Безразсъдните спасителни операции определено не влизаха в плана. Та ние сме в средата на имперската армия!“ Само че армията, изглежда, си имаше други грижи. Войници

се виждаха навсякъде, но всички бързаха нанякъде, повечето тичаха презглава към западната периферия на лагера. И тогава Салма съобрази, че точно в това всъщност се състоеше планът.

Сарнианците имаха собствена машина за отброяване на времето. Една заповед по мисловната мрежа е била достатъчна всички те, до последния човек, да преминат в настъпление. Зората още не беше просветлила източния хоризонт, а сарнианската атака вече беше достигнала имперския лагер.

Покритите с прах бойци на Морлейр се изсипваха от палатката, двайсетина души най-малко, шарена група с бегло понятие за дисциплина и ред, която налиташе на всичко в черно и златно, имало нещастие да се изпречи пред погледа ѝ. Генерал Малкан сграбчи някакъв сержант, изкрещя заповед в лицето му, изтръгна меча от ръката му и го бутна нататък. Но преди сержантът да се е окопитил, Салма връхлетя отгоре им. Някаква част от съзнанието му регистрираше рева на полева артилерия, трясъка на оловоумет, тътена на оръдейни попадения. Салма заби меча си под мишницата на сержанта, изтегли оръжието и се обърна към Малкан.

Фактът, че се изненада, говореше само за едно — че твърде дълго е бил далеч от сънародниците си.

Когато моментът настъпи, всички сарнианци в лагера се събудиха едновременно, чули заповедта на тактиците. Същото стори и Балкус, отърси се светкавично от съня и навлече инстинктивно ризницата си в пълен синхрон с хилядите сарниански войници.

Докато дойде ред да стегне меча на кръста си, вече бе успял да си събере мислите. Най-напред скрита Паропс и Плиус, което беше достатъчно да вдигне под тревога целите им отделения. После хукна да събуди собствените си хора, крещеше им, буташе ги, пращаше ги да бъдат останалите. Щяха да са като прът в колелото на цялата атака, осъзна той. Последни щяха да се надигнат, последни щяха да заемат мястото си. Все пак успя да им внуши в достатъчна степен необходимостта да побързат и те се постараха да надянат без бавене ризниците си, да грабнат щраколъкове, арбалети и копия. Балкус зърна в движение групата на молецородните и богомолкородните воители, които се разгръщаха да поемат неравния фронт на първите

стълкновения, предхождащи синхронизираното настъпление на същинската армия. Имперците редовно пращаха напред осородни съгледвачи, които да държат под око сарнианските сили. Докато хората на Балкус смогнат да се приготвят за бой, всички те щяха да са мъртви.

Водени от природата и инстинктите си, сарнианските войници заемаха местата си бързо и без излишна суетня. За разлика от тях Балкус се видя принуден да крещи по хората си, които се лутаха слепешката и току се блъскаха един друг в тъмното. Броени минути по-късно сарнианците потеглиха. Балкус чу заповедта в главата си и я повтори на висок глас, за да я чуят и неговите войници. Небето още не беше просветляло, но сражението срещу осородните започваше.

Мравкородните не виждаха в мрака и това не беше тайна за никого. Включително и за противниците им, които също като тях бяха създания на деня. Имперските съгледвачи вече бяха докладвали за придвижването на сарнианската армия и за всички беше ясно, че на заранта вражеските войски ще са достатъчно близо, за да влязат в битка.

Само че за разлика от враговете си, мравкородните бяха в постоянна мисловна връзка помежду си, способност, която им даваше значителни предимства — да се бият като един, да се защитават взаимно, да виждат през очите на другарите си. По-очевидната част от приложенията на мисловната мрежа беше широко известна. Едно от не толкова очевидните ѝ приложения беше свързано с логистиката, което в конкретния случай позволи на десет хиляди сарниански войници да напуснат в съвършен ред лагера си няколко часа преди зазоряване и да потеглят към имперския стан. Тази тактика мравкородните не бяха използвали досега, но и заплахата, която Империята представляваше, също беше безпрецедентна по своя характер. Сарнианският цар и неговите тактици бяха стигнали до решението предния ден, минути по-късно заповедите бяха предадени и разяснени на цялата войска.

А логистиката им, тя беше образцова! Десет хиляди души в непрогледния мрак на облачна нощ, всеки от които знаеше в детайли къде се намират всички останали и какво има под собствените си крака, така че да не се блъсне нито веднъж във войника от предната редица, нито да настъпи съседа си. Намазали бяха с кал броните си, почернили бяха оръжията си. За една толкова многочислена тежка

пехота сарнианците се движеха безшумно и в пълно безмълвие, само звън на метал нарушаваше от време на време тишината.

На различно разстояние пред армията по земя и по въздух напредваха отрядите за бързо реагиране — стотици богомолкородни бойци от Древната съобщност, мухородни, молецородни лъкометци, мъже и жени, за които мракът не беше пречка, пратени със задачата да открият и елиминират съгледвачите и предните постове на осородните. И те като сарнианците се придвижваха в пълно мълчание, невидими по силата на уменията си, на Изкуството си и на безлунната нощ. Бяха безмилостни, убиваха с острие или стрела, без предупреждение и без пропуск. Генерал Малкан не се беше скъпил откъм разузнавачи, компенсираше нощната слепота на своите хора със силното зрение на мухородни съгледвачи и с многочислени предни постове, които да го предупредят при първия знак за нападение или засада. Никой от тях не доживя да вдигне тревога.

Колкото до Балкус и другите съюзници — с тях никой не знаеше какво да прави. След като изработиха стратегията на предстоящото сражение, сарнианските тактики се изправиха пред проблема с тримата командири и техните подопечни войници, които не се вписваха в плановете им, но пък бяха твърде многобройни, за да се прახосва потенциала им в бездействие. Накрая решиха да пратят Балкус на десния фланг с инструкции хората му да се движат след основната част от армията, като предпазна мярка, в случай че някой бръмбар се спъне в съседа си и вдигне олелия. При тях бяха таркианските емигранти на Паропс и малкият ценийски контингент на Плиус; също и колегиумските търговски роти със своите щраколъкове и гвоздистрели.

Войниците от колегиумския контингент не бяха в мисловна връзка помежду си и единственият начин Балкус да ги държи в щогоде нормален строй беше да им крещи постоянно, но колкото повече приближаваха врага, толкова по-опасно ставаше това. Колоната им се разтегляше постепенно, неспособна да поддържа бързото темпо на сарнианците, и Балкус стискаше зъби от яд и безсилие. Стискаше зъби и се надяваше процентът на изгубилите се в мрака да не е твърде голям. Утешаваше се с мисълта, че тук, в ариергарда, е малко вероятно хората му да вдигнат под тревога осородните с нескопосното си придвижване.

А в главата му се ширеха сарнианските офицери. Опитал се беше да блокира гласовете им, но после отстъпи пред аргументите на здравия разум, защото данданията от заповеди и доклади съдържаше важна за него и хората му информация. Балкус отдавна не се смяташе за син на Сарн, но ето че Сарн го беше погълнал така или иначе. Чувстваше се като тресчица, повлечена от пълноводната река на настъплението, чуваше постоянните наставления на тактиците за корекции тук или там в предната линия, за ускоряване на темпото, чуваше и рапортите на офицерите от авангарда — за елиминирани вражески съгледвачи, за топящото се разстояние до имперския стан.

А после дойде заповедта за атака и Балкус ускори несъзнателно стъпка, откъсна се от хората под негово командване. Онези, които вървяха непосредствено зад него, хукнаха да го настигнат, следващите в колоната последваха примера им, увличайки на свой ред хората след себе си, и така неизречената заповед за щурм се разпространи сама. Хиляди мечове напуснаха ножниците си в мрака, стотици арбалети бяха заредени в движение.

Балкус долови точния момент, когато имперската армия реагира като единен организъм на опасността, регистрира появата на внезапно, масово и непредизвестено раздвижване в обсега на запалените факли, в самата периферия на лагера, охранявана уж от часови, които така и не бяха вдигнали тревога. Усещането беше много странно, сякаш макар и само за миг, осородните се бяха включили в мисловната мрежа на сарнианците, изпращайки мощна вълна от смесени чувства, сред които изненадата доминираше.

А после сарнианският авангард заля периферията на имперския стан въпреки спорадичния ответен обстрел с енергийни залпове, прегази крехкия пръстен на постовите и продължи напред.

— Хайде, раздвижете се! — изрева Балкус на хората си, на Паропс и Плиус, и на цялата си шарена команда. — Готови за стрелба! След мен! — И хукна напред, без да ги чака. Все щяха да го настигнат някак. Предаде се на общия ум и прати най-важния въпрос за момента: „Къде ни искате?“

Генералът крещеше на осородните войници, които се щураха край него, в отчаян опит да привлече вниманието им. Салма го нападна

едновременно с друг член на изпълзялата изпод земята спасителна банда — едра бръмбарородна жена, размахала обикновен ковашки чук. Малкан я посрещна освирепял, наведе се да избегне връхлитащия чук, после изстреля жило право в лицето на нападателката си. Салма стовари меча си върху хълбока му, ала острието се отплесна от тежките генералски доспехи. Малкан залитна от силата на удара, изгуби за миг равновесие, но после замахна с меча към Салма в опит да си осигури пространство.

Салма продължи да го притиска, защото знаеше, че отстъпи ли, Малкан ще го опърли с жилото си. Успя да резне косо лицето му с шипа на единия си палец, после замахна от долу нагоре с меча си, макар ударът да излезе слаб заради незначителното разстояние помежду им. Върхът потъна между плочките на генералската броня, но се спря в ризницата отдолу. Салма зърна за миг разкривеното от ярост и омазано с кръв лице на своя противник. Миг по-късно Малкан заби рамо в гърдите му и го изтласка назад. Салма се стегна за огнения юмрук на смъртоносното жило, но вместо това Малкан го нападна с меча си и късото острие затанцува свирепо в пролуката помежду им. Салма избегна първите три удара, четвъртия парира със своя меч и премина в атака, толкова неумела, че генералът я обърна срещу него. Малкан продължи да го напада, забравил и за армията, и за чина си, превърнал се в обикновен дуелист, решен да види сметката на противника си. Салма бързо влезе в крачка — отдавна не беше участвал в единоборство от този вид. Малкан се биеше ожесточено, нападателният му стил не оставяше пролука, от която Салма да се възползва.

„Добър е, проклетникът, много е добър“ — прецени го Салма. Оттласна се, прелетя над генерала и кацна зад гърба му, като замахна в движение с меча. Малкан реагира по-бързо от очакваното, парира удара, но не успя да премине в контраатака. Салма си присвои инициативата, сечеше и мушкеше, краката му не спираха и за миг, отскачаше ту наляво, ту надясно, издигаше се с криле за атака от въздуха. Доспехите на Малкан, предпазили го от толкова удари, сега го бавеха опасно. Макар и преминал в отбрана, генералът не изневери на прецизния си стил, парираше безпогрешно атаките с надеждата, че водното конче ще се умори и ще се открие за контраатака. Острието на Салма проби за миг гарда му, стовари се върху единия нараменник,

отскочи безславно и Малкан се възползва от шанса си. Мечът му разсече въздуха на сантиметри от Салма, после генералът стреля със свободната си ръка.

Изстрелът беше прибързан, неточен. Жилото опърли рамото на Салма, вместо да прогори дупка в гърдите му. Не го уби, но наруши равновесието му, Салма политна назад, спъна се в трупа на бръмбарородната жена, а Малкан се хвърли след него с победоносен рев.

Мечът му блесна в бял огън, нощта наоколо им грейна като по пладне. Острието се заби под ребрата на Салма с цялата сила на младия генерал.

Сменила беше много имена. Това беше обичайно за нейните хора — да си избират ново име така, както другите си избираха нова дреха, за да са в тон с обстоятелствата. Подвизавала се беше като Лишена от лилии и Висок пламък, Скръб в окови и Радостта на Ааген. Сега беше Драгоценната на водните кончета и любима на принц-минор Салме Диен.

Расата ѝ беше чудата и малобройна, сънародниците ѝ живееха дълбоко в горите на Федерацията и отвъд. Стига слънцето да ги даряваше със светлината си, пеперудородните нямаха нужда от друго. Нямаха нито излишни тревоги, нито излишни амбиции, освен когато чужди хора пожелаеха да ги притежават. Чужди хора, които ламтяха за близостта им, отвличаха ги, насилваха ги, поробваха ги. Пеперуродородните бяха светлите братовчеди на молецородните, така сияйни и красиви, че всеки, видял ги веднъж, изпитваше непреодолим копнеж да ги задържи за себе си. Ала попаднеха ли в плен, пеперудородните неизбежно ставаха причина за поредица от нещастия — минаваха от ръка на ръка, крадяха ги, продаваха ги с кръв, пораждаха дуели, убийства, разкол между приятели и братя. Пеперудородните не знаеха що е тъга, преди да се докоснат до малките алчни умове на другите раси.

Салма беше различен. Той беше като остров сред бурно море от гняв, страх и похот. Салма ѝ беше припомнил благородството на своя народ, единствения народ, чиято близост пеперудите търпяха

доброволно. Ала Салма имаше един недостатък — прекомерното му благородство го беше тласнало по отчаян, опасен път.

Знаела бе, че ще свърши така, но все пак беше довела Морлейр и другите в отчаян опит да го намери навреме и да го изтръгне от лапите на Империята, да го спаси, както го беше спасила пред стените на Тарк. Отърсила се от пръстта, измъкнала се от тунела, който Морлейр беше прокопал с голи ръце, тя излезе от палатката на генерала, издигна се с пламнали криле над сражението долу и го видя.

Беше паднал на колене, а осородният изтегляше меча си от тялото му... и тя усети, усети го с душата си, усети как животът на Салме Диен угасва — прободен в сърцето, мъртъв, — мъртъв отвъд нейните способности да го върне.

Вече беше научила много ужасни неща от Империята и нейните подчинени народи. Научила беше какво е предателство, алчност и презрение, лицемерие и порок. Научила беше за омразата и яростта, но до този момент не беше изпитвала лично тези емоции. Сега я заля нещо чудовищно, писна оглушително в ушите ѝ. Имаше глас в главата ѝ и той крещеше обезумял, жаден за нещо, което нейните хора не познаваха.

„Мъст!“ — виеше гласът и тя беше безсилна, подмятана от разрушителните ветрове на чувства, които я подхванаха и я тласнаха като обрлено листо към генерал Малкан.

Видя го да поглежда нагоре, заслонил с ръка очите си. Осородните войници наоколо вече не тичаха панически напред-назад; стояха като заковани и гледаха към нея. Тя беше свикнала с такова внимание. Втренчените погледи на петстотин души не можеха да я спрат. Тя имаше очи само за Малкан.

Видя го да отстъпва крачка назад, да залита; мечът изпадна от отпуснатата му ръка.

Тя *изкрещя* и отприщи Изкуството си, отприщи го в пълната му мяра, Изкуство, което никой друг народ не познаваше. Империята я беше научила да мрази, сега беше неин ред да даде нечуван урок на Империята.

Балкус изведе хората си още двайсетина метра напред и те се строиха в две редици за стрелба. Битката се водеше нестройно и

накъсано, защото дори сарнианската мисловна мрежа не можеше да гарантира съвършен ред в предутринния мрак. Осородните се бяха престорили бързо и центърът на сарнианското настъпление се натъкна на солиден фронт от пазители, тежка пехота и връхлитащи от въздуха летящи отряди. Атаката на Сарн буксуваше на място.

„Губим предимството си.“ Изненадата и инерцията, осигурили първоначалния им пробив, бързо се изчерпваха. Загубите в жива сила растяха и Балкус ясно си даваше сметка, че неговите хора ще попаднат право в месомелачката, ако осородните преминат в контраатака по десния фланг. Таркианските войници на Паропс бяха оформили линия от щитове срещу жилата и щраколъковите снаряди, осигурявайки прикритие за щракометците на Балкус. Уви, фронтът на противника се разширяваше с всяка минута, нови и нови войници притичваха да се включат в сражението. Балкус прати хората на Плиус да оформят защитна стена от щитове по десния фланг на неговата рота, в случай че осородните се опитат да нападнат оттам. Ценийският шпионин, напъхал телесата си в преправена набързо броня, се потеше обилно, блед като платно. Твърде дълго беше живял като цивилен.

Балкус поклати глава. Наоколо му колегиумските щракометци стреляха усилено, с променлив успех нанасяха поражения на престорояващия се имперски фронт. Отрядът богомолкородни, който се беше сражавал далеч вдясно от ротата на Балкус, беше погинал кажи-речи до последния човек след щраколъков залп откъм вражеските редици, а само преди минута в главата му отекна проблясък на болка, последван от мъртвешка тишина, когато огромно гюле разора бразда в сарнианските редици.

„Но къде, да опустее, е истинската им артилерия?“ Ако не се брои оловометът с гюлетата и един самотен катапулт в дъното на имперския лагер, от артилерията на имперците нямаше и помен, дори бойни автовозила не се бяха включили в сражението. „Означава ли това, че Салма е успял да извърти лудия си номер?“

Точно тогава го застигна заповедта: „Командир Балкус, открийте стрелба по имперския център.“

„Ами фланга?“ — помисли си той, но така не излъчи въпроса по мрежата. Не можеше да оспорва заповед. Подчинението беше впечатано в костите му. Осородните в неговата част на фронта бяха коригирали мерника си и хората на Паропс се огъваха под тежкия

обстрел. Балкус погледна към солидната маса от тежка пехота в центъра и разбра, че осородните там всеки момент ще преминат в настъпление.

„Свършено е с нас“ — помисли си, още една мисъл, която не сподели с никого, после изкрещя: „След мен!“ и се втурна право в обсега на противника, възползвайки се от пролуката, която се беше отворила между войниците на Паропс и каретата на сарнианската армия.

Щракольков снаряд, изгубил почти напълно инерцията си, изби искри от бронята му. Балкус не обърна внимание на болката. Знаеше, че хората му го следват и че немалко от тях са достатъчно съобразителни, за да преценят минималните шансове за оцеляването им. Левият имперски фланг, който допреди миг разменяше изстрели с неговите хора, започна да сгъстява редиците си за атака. Без да чака изрична заповед, Плиус премести стената от щитове на своя контингент, за да поеме най-тежкия удар на нападението.

— Дайте им да се разберат! — изрева Балкус с цяло гърло. Мъжете и жените на Колегиум се строиха около него като истински войници, а не като сбирщина от дюкянджии, търговци и безделници. Лицата им, лица бръмбарородни, мухородни и всякакви други, бяха безизразни и нетрепващи, умовете им — фокусирани върху конкретната задача и слепи за клането наоколо. Това беше едва втората им битка, а първата без стени, които да ги защитят.

Имперският център се юрна напред и щракометците на Балкус стреляха в почти пълен синхрон. Най-близкият ъгъл на осородната формация се огъна и срина на място, шокът се разля като вълна по имперските редици, така че войниците в другия край на строя продължиха напред, макар и нестройно, а тези най-близо до Балкус прекратиха настъплението си. И в този кратък миг на объркване сарнианците щурмуваха, първата редица хукна напред щит до щит, а войниците от втората стреляха с арбалети и щраколькове право в лицето на врага.

— Идват! — изрева Плиус и за пръв път изтегли меча си от ножницата. Лявото имперско крило нападаше по земя и по въздух, без да се интересува от ставащото в центъра. Хората на Балкус презареждаха трескаво. Имаха време за още един залп, повтаряше си наум той като заклинание.

— Огън! — И те изпълниха заповедта, стреляха и отвориха широки пролуки в рехавата формация от пехота и въздушни отряди. Ценийците се стегнаха със застъпени щитове да посрещнат вражеската вълна. Между Балкус и ценийците хората на Паропс чакаха гигантската ножица да се затвори и да улови осородните в капан между тяхната редица щитове и тази на Плиус. Вляво от Паропс удържането на фронта беше в ръцете на колегиумските доброволци.

— Гвоздистрели! — ревна Балкус, свали своя от гърба си и го изпразни в налитащите бойци. Характерният трясък вляво и вдясно от него дойде като знак, че заповедта му е била чута. За един кратък миг имперският щурм се разпадна напълно, сякаш размазан от исполински юмрук. А после осородните връхлетяха отново. Балкус извади меча си, хората му грабнаха щитове и боздугани, брадви и копия, мъжете и жените от втората и третата редица забиха дълги пики в земята. Ценийската стена от щитове се огъна внезапно, твърде рехава, за да удържи напора. Щурмът връхлетя отбранителната линия на таркианците и се заби като клин между Паропс и колегиумските доброволци. Плиус загина, без да е нанесъл и един удар.

Отзад, откъм вътрешността на имперския стан, проехтя внезапна, тиха експлозия.

Експлозия от светлина, не от взрив — чудовищен прилив от бяло сияние. Балкус залитна назад и вдигна ръка да предпази очите си, чу звън на метал, вик на ранен мъж. Атаката на осородните се разколеба, войниците спряха на броени крачки от противника, дори понечиха да се оттеглят. Примижал и мигащ, Балкус ги видя как се оглеждат объркано, а офицерите им се питат какво става.

Нещо гореше в имперския лагер... не, не гореше, а *светеше*. Във въздуха висеше човешки силует, но така нажежен от светлина, че очите те заболяваха, все едно си погледнал в слънцето. Осородните войници в близост до силуета извъръщаха погледи и отстъпваха назад. Светлината беше толкова силна, че Балкус различаваше ясно и най-дребните детайли в полето отдолу. Не беше светло като ден. И най-ясният ден не беше толкова светъл.

Точно под светлината имаше човек; Балкус изруга от благоговение и страх, защото човекът гореше в пламъци. Бронята му светеше нажежена до бяло, събрала във фокус страховитата светлина. Ставаше въпрос за Изкуство, осъзна Балкус, Изкуство, каквото той не

беше виждал преди и което не искаше да види никога повече. Мъжът залиташе, мяташе се, бронята му се топеше, по кожата му се пукаха мехури, ала нещастникът не можеше да обърне гръб на сияйното създание, чиято гибелна светлина го държеше прикован като с магия.

Ослепителен блясък... и нова светлинна вълна се плисна като концентричен прилив през имперската армия и онези, които застигна, онези, които се бяха обърнали да видят какво става, нададоха писъци, забиха пръсти в очите си, свлякоха се на земята.

А после светлината изчезна. Факлите и фенерите в лагера мъждукаха като светулки в плътния мрак. И в този миг на потрес и объркване сарнианци първи събраха мислите си. Събраха ги в мисловната си мрежа и се стовариха като чук върху заслепения противник. Балкус даде заповед за стрелба на сляпо, по врага, който трябваше да е някъде там, на броени метри от неговите хора, невиждащ и невидан. Колегиумските щраколъкове изтрещяха в хор и пометоха оцелелите осородни.

26.

Въпреки липсата на предварителна координация, въстанието избухна на десетки места в града едновременно. Вестта за смъртта на генерал Рейнер беше искрата, която изкара на улицата бойците от всички клетки на съпротивата и подпали пожар, а той се разпространи по-бързо, отколкото Кимене можеше да контролира събитията. Част от съпротивителните групи се съобразиха с указанията ѝ да изчакаят заповед за координирано нападение, други удариха по най-близката мишена, предоставена им от Империята.

Осородни войниците вече вършееха по улиците на града. Първата реакция на гарнизонните офицери след смъртта на Рейнер и Латвок — нито единият, нито другият бе имал навика да споделя плановете си със своите подчинени — беше да приберат всички познати им размирници и да стоварят железен юмрук върху населението, продължавайки традицията, наложена от убития генерал. На много места се стигна до въоръжени сблъсъци със съпротивата. В първите часове на въстанието избухнаха двайсетина и повече отделни стълкновения и почти навсякъде численото превъзходство смля малките наказателни отряди, пратени от Империята. Вместо парцаливи банди от негодяи, въоръжени с ножове, камъни и тояги, войниците се сблъскаха челно с военното наследство на Мина.

Минасците бяха близки сродници на бръмбарородните, нещо като братовчеди, но полуродни братовчеди, при които притокът на свежа кръв се беше стабилизирал и дал началото на самостоятелна раса. Освен бръмбарската издръжливост, минасците имаха в себе си здрава ядка на нравешки боен дух, комбинация, оказала се костелив орех дори за всепобедната имперска машина. Изминали бяха осемнайсет години от изтощителната битка за града, но минасци още държаха мечовете си наточени и арбалетите — смазани грижливо. Бойците от съпротивата, изпълнили улиците на Мина сега, представляваха позакърпена възстановка на предишното поколение със същите нагръдници и шлемове в червено и черно, със същите къси мечове,

дълги щитове и тежки арбалети. Когато налетяха отгоре им, самоуверените войници от имперския гарнизон се разбиха като в стена, посечени и разстреляни във въздуха.

Вестите стреснаха гарнизонните офицери и бързо-бързо ги смъкнаха на земята. Ответната реакция на Империята беше своевременна и пропорционална, изчислена така, че да спре разложението навреме, като за тази цел всички съмнителни елементи сред населението трябваше да бъдат избити до крак и без бавене. Заповедите бяха изпълнени прецизно и всички мобилизирани съпротивителни клетки, без изключение, бяха издирени, обградени и изклани. Докато течеше наказателната имперска операция, хората от клетката на Кимене и от другите клетки, които бяха спазили указанията ѝ — близо две трети от съпротивата — направиха своя ход. Удариха по ключови сгради и позиции из целия град, като се натъкнаха на изненадващо слаба съпротива, защото войниците, които при нормални обстоятелства биха притичали да се включат в отбраната, сега бяха пратени да се сражават другаде. Стана така, че няколко гарнизонни отделения, прибиращи се след успешно изпълнена мисия, откриха, че собствените им казарми междувременно са били превзети и окупирани от бунтовниците. Други се оказаха обсадени в току-що завладените сгради. Притиснати до крепостната стена на града, войниците от друго отделение избягаха през портите и духнаха в посока към Мейнис.

В края на ожесточените едnodневни сражения съпротивата беше овладяла повече от половината град, а имперските сили държаха три импровизирани позиции на различни места в Мина. В уравнението влизаха също съпротивителните ядра, които не признаваха ръководството на Кимене, както и няколко квартала, които бяха до такава степен разрушени или оспорвани, че нито едната, нито другата страна искаше или можеше да се похвали с контрол върху тях. Ако не беше един фактор, Кимене несъмнено щеше да се увенчае с победа.

Хората ѝ бяха издигнали барикади от стари мебели, преобърнати каруци и всякакви строителни отпадъци, домъкнати от множеството разрушени къщи, запушвайки по този начин два от трите подхода към нейния проблем. Кимене стоеше при една от барикадите и оглеждаше зданието, което беше изиграло значима роля и в собствения ѝ живот.

Дворецът, издигнат от покойния полковник Ултер, беше умалена версия на императорския дворец в Капитас — стъпаловиден зикурат, който имаше колкото надземни, толкова и подземни нива. Основната част от оцелелия личен състав на гарнизона се беше барикадирала в огромната сграда — входовете, прозорците и балконите гъмжаха от войници, готови да стрелят с оръжия и жила по всеки, който влезе в обсега им; имаха и малък катапулт, сглобен от имперските занаятчии. Кимене можеше да атакува двореца от всички страни и по всяко време, а за да преместят катапулта си, осородните трябваше да го разглобяват и сглобяват всеки път.

В момента имаше временно прекратяване на огъня. Допреди час имперските сили бяха държали и казармата в съседство, но после Чисис докладва, че личната му гвардия е подпалила покрива и войниците са се евакуирали в двореца. Така или иначе, масивното здание трябваше да бъде превзето и битката за него обещавахе да се превърне в кървава баня.

Кимене знаеше, че трябва да действа бързо, защото обсадата на двореца задържаше твърде много от нейните хора, а съпротивата тепърва трябваше да затвърди контрола си над останалата част от града. Ако разполагаха с достатъчно време, сигурно биха могли да уморят осородните от глад, но Кимене имаше неприятното чувство, че времето е едно от нещата, които не им достигат.

Чу стъпки зад себе си, обърна се и видя бръмбарородното момиче, Челядинка. Лицето ѝ беше изопнато, на кръста ѝ висеше меч, в ръцете си носеше арбалет, а пазачите, които трябваше да я държат под око по заповед на Кимене, бяха докладвали, че най-малко един имперски войник е загинал от стрелбата ѝ.

— Още ли мислиш за осородния си приятел? — попита я Кимене.

— За приятелите си, да. Не само за него. — Че вдигна поглед към двореца. — Това място събужда спомени — вметна умърлушено тя.

— Измъчваха ли те?

— Не — поклати глава Че и се покатери несръчно по барикадата. — Убедена бях, че няма да ми се размине, веднъж дори ме вързаха на масата за разпити, но се оказа само прикритие, начин Талрик да разговаря необезпокоявано със своя човек за някакъв план, свързан с

губернатора. — Млъкна за миг, после добави: — Но можеше да го направи без проблем, ако е искал... да ме подложи на разпит, имам предвид. — Сви рамене, усетила втрещения поглед на Кимене. — Не го харесвам особено, но мисля, че... мисля, че е такъв, какъвто го е направила Империята. Без нея сигурно е щял да бъде по-добър човек.

— А другите ти приятели? Онези, които дойдоха да те спасят от Талрик?

Че сведе глава и положи чело върху студения метален ръб на една ръчна количка, катурната връз другите съставни елементи на барикадата.

— Пръснаха се... — Стенуолд беше заминал за Федерацията, Салма вършееше с малката си армия около Сарн, Тиниса беше тръгнала да търси баща си, Тото... Тото се беше изгубил. Ахеос беше болен, намразен от собствените си хора заради нея. — А аз съм тук, в Мина.

Чу се раздвижване сред въстаниците зад тях, разменени реплики на висок глас. Двете се обърнаха и видяха мухородна да се снижава тромаво над озъртащите се войници. Жената се строполи в краката на Кимене със смачкан свитък в ръка. Куриери бяха пристигали през целия ден, по двама-трима на час, но тази изглеждаше по-отчаяна и изтощена от обичайното. Кимене взе свитъка и го прочете. Очите ѝ се присвиха леко, но нищо повече.

— Доведете ми Чисис — извика остро тя. — Всички офицери да дойдат при мен веднага, занаятчиите също.

Мъже и жени се разтичаха да изпълнят заповедта. За миг очите на Кимене се втрещиха невидящо, вперени в близкото бъдеще, претеглящи следващия ѝ ход.

— Какво има? — попита я Че.

— Изглежда Сзар е паднал — отвърна Кимене. — Две хиляди осородни войници са тръгнали оттам за Мина. Ще пристигнат след ден.

— Ахеос.

Той се стресна в съня си, отвори очи, после бързо ги стисна, прерязан от болката в раната. Имаше чувството, че е тичал с часове, а не е лежал трескав в леглото. Отвори предпазливо очи и видя Зареа,

агентката на мистерите. Имаше някаква неумолимост в изражението ѝ, която го смрази до кости.

— Не съм достатъчно силен за това... — започна той.

— Нямаме повече време — прекъсна го Зареа. — Скририте проучиха всички поличби и направиха предсказания за бъдещето. Трябва да действаме сега, със или без теб.

Той се вгледа в очите ѝ. Зареа не го харесваше и не беше единствената. Мнозина го мразеха тук, в родния му дом. Ахеос се учеше да живее с тази ненавист. Ала същата причина, поради която го мразеха сънародниците му, даваше на Ахеос предимство, което те не притежаваха — връзка с външния свят.

Раната, която му беше нанесла Тиниса, заздравяваше, но бавно, много бавно. Разминал се беше на косъм със смъртта, а несъвместимите методи на лечение — колегиумските шев и кройка и тарнските илачи — бавеха допълнително оздравяването му. Едва успяваше да направи десетина крачки без почивка, при това с бастун. Да лети и дума не можеше да става, а повечето време прекарваше като сега — в леглото.

„Май е време да приема, че не съм боец.“ Ако беше, нямаше да го раняват толкова често.

— Дори не знам какво са намислили — отбеляза Ахеос.

— И нямаш право да питаш — сряза го Зареа, но младежът усети, че неволно е закачил оголен нерв. „Тя обаче знае и е на нокти.“ Продължи да я гледа в очите, външно остана спокоен. Питаше се колко далеч би могъл да стигне, без да изчерпи незначителния си кредит на доверие, и доколко скририте се нуждаят от него.

Мълчанието се проточи отвъд обикновеното неудобство, но въпреки болката, която го измъчваше постоянно, Ахеос не отстъпи. Накрая, когато мълчанието стана нетърпимо, Зареа не издържа:

— Аз... — започна тя и тонът, с който произнесе кратката дума, подсказа на Ахеос, че е направил пробив. — С години работих върху това. *Години*. Идея си нямаш през какви битки преминах. Да, ние виждахме Империята на хоризонта, давахме си сметка за прокълнатите машини, които Хелерон така послушно произвеждаше за нея. Знаех, че ще се стигне дотук и направих всичко по силите си да намеря подходящия човек — осороден от рядка порода, който да е един от нас, а не един от тях. Тегрек беше постигнал немалко със свои сили —

издигнал се беше в офицерската йерархия, научил се беше да провижда. Но губернатор го направих аз. Защо, ще попиташ? Защото скририте разбраха, че това е необходимо, за да изгоним врага от своите зали. Империята е точно толкова наш враг, колкото и твой. Може да имаме различия, Ахеос, но по това сме на едно мнение. Те са точно толкова наш враг, колкото и прокълнатите бръмбарородни.

Ахеос издържа стоически стрелата, дори се усмихна презрително.

— И до какво доведоха всичките ти усилия? — „Трябвало е да стана скрир“, помисли си той, защото в момента подвеждаше Зареа така, както скририте бяха подвеждали неведнъж него — чрез умели въпроси и неангажиращи отговори, така че събеседникът сам да влезе в капана.

— До ритуал. — Гласът ѝ потрепна едва доловимо, ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Не ми казват какво точно...

— Но си чула това-онова — отбеляза Ахеос. Зареа го гледаше с нескрита омраза, но той откри, че не му пука. Важното беше да измъкне от нея всичко, което тя знае, другото бяха подробности.

— Твърдят... — поде тя, после млъкна, но не заради Ахеос. Нещо я терзаеше, нещо толкова немислимо, че не събираше смелост да го изрече на глас. — Твърдят, че щял да бъде най-великият ритуал от Даракион насам. И че ти трябвало да... викат те. *Заповядаха* да отидеш.

— Така ли? — Беше се смразил до костите и знаеше, че му личи. Само че отсреща не го заля очакваното злорадство. Зареа беше ужасена от замисъла на скририте, също като него. Смъкна бавно краката си на пода. — Ще дойда — съгласи се той, — но може да отнеме известно време.

Тя кимна отсечено и тръгна към вратата. Сигурно си имаше и друга работа. Изглежда, скририте я използваха като личната си машина в тази история и Ахеос можеше само да гадае дали отношението им е награда или наказание за стореното от Зареа.

„Най-великият ритуал след Даракион, значи?“ — помисли си горчиво той, залят от спомена за измъчения шепот на зловещата гора. Всички знаеха какво е станало там. Великият ритуал, извършен от молецородни отцепници преди пет столетия, трябвало да подкоси краката на разбунтувалите се Умели, да ги обрече на страх, варварство

и робство, но се провалил с гръм и трясък. Великите магьосници отишли твърде далеч, и заедно с богомолкородните, чийто дом използвали за арена на ритуала, били обречени на участ безкрайно пострашна от смъртта, на вечни мъки, раздирани от тръните на страшния Даракион, на затвор в Кутията на сенките, това уродливо средище на злост, тази единствена рожба на великия им ритуал.

„Която аз държах в ръцете си, която отворих... и ето какво ме сполетя.“

Дълбоко в планинските недра имаше ритуални камери, ала те, изглежда, бяха твърде тесни за начинание от такъв мащаб. Вместо към тях Зареа поведе накуцващия Ахеос нагоре, първо по стръмните коридори и проходи, които той помнеше от юношеските си години, а после по безкрайни сякаш стъпала, където кракът му никога не беше стъпвал. Стълбата ги отведе до прашни коридори, пропити с мирис на тамян, а после поеха внимателно, стъпка по стъпка, нагоре по пътеки, изсечени спирално в скалата, пътеки тесни и опасни, за чието съществуване Ахеос изобщо не бе подозирал. Студът му подсказа къде отиват. Върхът на планината беше страшно място, с което плашеха малките деца. Там скририте общуваха директно с духовете и стихииите, беззащитни пред ответния бич и на едните, и на другите. Там те водеха, ако ядосаш скририте.

„Е, явно там отиваме сега“ — помисли си той. Някаква светлина прозираше напред, приглушена алена светлина. Отначало Ахеос реши, че е от напален огън, но когато излязоха на открито, разбра, че е светлината на залеза. Целите Равнини бяха като в пламъци, сякаш раздутото алено слънце бе решило да изгори земята на пепел.

— Дали е поличба? — Само двама души ги чакаха там, на върха. Единият беше закачулен като скрир, но гласът му говореше друго, а ако се съдеше по придружителката му, осородната Раека, мъжът под тъмната роба беше не друг, а губернаторът на Тарн.

— Тегрек — изхриптя Ахеос и приседна на земята с помощта на бастуна си. Чудо беше, че още е жив след всичките стъпала и стръмни проходи, които беше изминал, за да стигне до мястото на ритуала.

Осородният магьосник свали качулката си. Допреди миг изглеждаше страховит и опасен; сега, без качулката, беше просто блед и притеснен. Хвърли поглед към Зареа, но тя стоеше до изхода на

стълбището, потънала в собствените си невесели мисли. След кратко колебание Тегрек се отпусна на колене до Ахеос.

— Съмнения в последния момент? — попита го молецородният.

— Не — твърдо отрече Тегрек. Раека сложи ръка на рамото му и той се пресегна да я стисне, жест на близост, несъвместим с имперските закони.

— Ще шамаросаме собствените ти хора — напомни му Ахеос.

— Ще ги „ударим“, такъв е военният термин — поправи го Тегрек с измъчена усмивка, — а колкото до това, че са „мои“ хора, не знам. Мои ли са, били ли са някога мои? — Погледна през рамо към момичето и стисна по-силно ръката му. — Не можеш да си представиш... не, наистина не можеш да си представиш какво е да живееш сред хора, които са толкова различни от теб. Да криеш постоянно същността си. Ако бях беден, отдавна да съм умрял... ако не бях от добро семейство, ако не бях заобиколен от слуги и роби... Това ме спаси. Представяш ли си какво е да живееш в къща и да не можеш да си отваряш вратите? Побутваш резетата и дръжките като да са отровни змии, ругаеш и плачеш, но *не си в състояние* да проумееш едно толкова простичко действие, което не затруднява никого освен теб, единствено теб. И не е само това — не можеш да разчиташ картите им, не разбираш сметките им. Трийсет години живях в лъжа, подхранвах любознателността си с огризки, с парченца знание, откраднати от древни руини, от Федерацията, от скакалецородни и от други роби от Неумели раси, и всичко това събирано в тайна, защото не можеш да кажеш на никого за недъга си... — Тегрек погледна отново през рамо. — Освен на един. Започна се с вратите, между другото. Купих я, за да ми отваря вратите. Хората ме мислеха за надут и аз ги оставих да живеят с това заблуждение. По-добре да те мислят за ексцентричен, отколкото...

Ахеос слушаше внимателно изповедта на губернатора. Знаеше, че словоохотливостта му се дължи на страха от предстоящото. „И двамата сме тук, защото скририте искат да ни използват.“

Осородният навярно се досети за посоката на мислите му, защото кимна и каза:

— Излиза, че и двамата сме аутсайдери, нали? Най-смешното е, че когато това приключи и ако още сме живи, аз ще остана тук, а тебе пак ще те прогонят.

— Аз и не искам да оставам — отвърна с равен глас Ахеос. — Дойдох, за да ме лекуват. Останах, защото те са моят народ и защото въпреки всичко се чувствам длъжен да им помогна. Но когато това приключи, ще си тръгна, защото домът ми е другаде.

Тегрек се изправи. Ахеос чу тътрене на сандали върху камък, обърна се и видя закачулени фигури да излизат под червеникавия светлик на залеза. Преброи двайсетина, преди да се откаже. „Извикали са всички“ — осъзна той. Най-умелите магьосници на Тарн бяха изкачили същия лъкатушен път през планинските недра. Имаше поне десетина скрири, имаше и други молецородни, такива, които никога не се бяха стремили към властта и отговорностите на този пост — учени, философи, магьосници на частна практика. Сега всички те бяха тук, мъже и жени, белязани от времето — най-младите бяха с двайсетина години по-стари от Ахеос и нито един не изглеждаше спокоен и уверен. Сред тях имаше и други като Тегрек, чужденци, намерили убежище в Тарн заради способностите си в магията — богомолкородни и паякородни рамо до рамо, един скакалецороден, две водни кончета от Федерацията и дори една миниатюрна мухородна старица, която се подпираше на бастун и също като Ахеос изглеждаше измъчена от дългото изкачване. Бавно и без изрични указания, новодошлите се подредиха в два концентрични кръга — скририте във вътрешен кръг, останалите зад тях, близо до ръба на малкото изкуствено плато.

Зареа се приближи и помогна на Ахеос да се изправи — не от съчувствие, а по необходимост. Той се довлече с накуцване и зае мястото си във вътрешния кръг, точно срещу Тегрек; Зареа и осородната Раека се оттеглиха към изхода на стълбището.

„Ние ще сме очите, през които този ритуал ще съзре плячката си“ — напомни си Ахеос. Другите щяха да осигурят силата и да ѝ придадат нужната форма; двамата с Тегрек щяха просто да я фокусират. Такива ритуали са били извършвани често в епохата на Вещото време, преди много столетия. Но в обозримото минало? Не, последният се е състоял преди петстотин години в Даракион и драматичният му провал бележеше края на мащабната ритуална магия. Досега. Правени бяха опити, разбира се, но далеч не толкова амбициозни, повечето се бяха провалили, някои без резултат, други с ужасни последствия. А сега, в епохата на Умелите, когато магията бе

толкова изтъняла и отслабена, никой не знаеше дали начинанието им изобщо е осъществимо.

„Че...“ Прииска му се да ѝ беше казал нещо повече, преди тя да потегли за Мина с онзи предател Талрик. Сега стоеше тук под пламналото небе и съжаляваше за много неща.

Ритуалът започна без сигнал, без предупреждение. Просто разцъфна наоколо им, разля се откъм скририте, когато те насочиха силата на умовете си към вътъка на света и се опитаха да прогорят желанията си в него. Ахеос усети как вълната залива хората от външния кръг, усети ги как се отърсват от първоначалния шок и се включват в общото усилие. Въздухът наоколо им се сгъсти като мараня в горещ ден, потрепна от призованата сила. Самият той се почувства като лък, като изпънат докрай лък, готов да запрати стрелата, която другите бяха оформили със силата на мисълта си. Натискът беше толкова голям, че Ахеос ахна неволно. Натиск, който тепърва щеше да се усилива. Заля го живо, образно усещане за града под краката му — за осородните натрапници, които нямаха място в Тарн, за войниците и офицерите им, за машините им, за чуждите им мисли и чувства.

Скририте разтеглиха съзнанието му още повече, толкова надалеч, че Ахеос се задави от непоносимата болка. Разтеглиха го и продължиха да усиливат натиска. Дано Тегрек се справя по-добре, помисли си Ахеос. Самият той щеше всеки момент да се скъса като пренатегнатата струна, да се разлети на парченца. „Стреляйте! — пищеше наум Ахеос. — Пуснете стрелата, иначе всички ще изгинем!“ Но те не го чува, а продължиха да опъват съзнанието му, да го разтеглят безмилостно, защото стрелата още не беше оформена докрай. Скририте и техните помагачи изливаха всичко от себе си, цялото си умение, цялата си сила, в този едничък изстрел.

Ала не беше достатъчно.

Събрали се бяха най-великите магьосници на света и пак не беше достатъчно. Двата кръга, на скририте и на техните следовници, се полюляваха в ритъма на песнопението, мъжете и жените фокусираха мислите си, налагаха волята си върху тъканта на създанието, ала пак не беше достатъчно. Епохата на великите магьосници отдавна беше отминала, сегашните не притежаваха нужната мощ. Светът не беше като мека глина в ръцете им.

Ахеос усещаше как въздухът наоколо му пулсира, размива се, после отново идва на фокус, и така до безкрай. Сърцето му беше като нажежен метален прът в гърдите, всеки удар носеше взрив от болка, самите удари ставаха все по-неравномерни и слаби. Ако не беше подкрепата на колективната воля, отдавна да е загубил съзнание, помисли си той. Други не бяха извадили неговия късмет — най-възрастният скрир лежеше като купчина парцали на земята; една от богомолкородните се беше свлякла на колене.

Не се получаваше. Поне това беше очевидно. Не толкова очевидно беше дали Ахеос ще оцелее след този експеримент, бил той успешен или не. Срещу него в кръга лицето на Тегрек лъщеше от пот.

„Не мога...“ Усещаше студено пристягане в гърдите, което се усилваше с всяко дихание.

„Не“ — помисли си той.

Тъмнина затули звездите, но не реална, разбра Ахеос, а страничен резултат от неговото стесняващо се зрение. Гласът на един от скририте стигна до него сякаш от другия край на света:

— Нямаме силата да го направим! Трябва да спрем, преди да е станало късно!

— Спомнете си Даракион! — включи се друг глас.

— Не! — извика водещият скрир, чиято мисловна сила беше толкова могъща, че се усещаше в целия кръг. — Не можем да се откажем сега. Това единственият ни шанс да прогоним нашественика. Намерете още! Отворете и последните си резерви! Сега не е време да се щадим. Загребете до дъно и ми дайте *всичко*!

„Какви резерви? Какво дъно?“ — помисли си изтръпнал Ахеос, а после усети неохотното подчинение на хората в кръга. Може би не всички, но повечето от тях се пресегнаха и откриха в себе си скрити запаси от сила, които да хвърлят в ритуала. Някои пазеха артефакти от Вещото време, в които още крееше искрица вълшебство. Други бяха складирали от вярата си на тайни места, специален резерв за време на крайна нужда. Трети имаха близки хора, от които да почерпят сила — братя и сестри, ученици, слуги. Ахеос видя как осородният Тегрек посяга зад себе си, видя и как Раека хваща без колебание ръката му. Видя как робинята пребледнява, отдала волята и силата си на своя господар.

„Не мога — каза си Ахеос, ала по петите на тази мисъл доприпка друга: — Не мога да издържа, няма да оцелея, ако не го направя.“

Вече се беше пресягал към нея веднъж, още преди тя да му се отдаде. Колко ли по-силна беше сега връзката помежду им?

„Не! — извика той, едновременно в главата си и през стотиците мили, които ги деляха. — Че! Чуй ме! Помогни ми, Че, моля те!“

Осородните бяха качили два катапулта на покрива на двореца; в отговор минаската съпротива измести постовете си извън обхвата на снарядите им. Всичко това с цената на много изгубено време.

А време нямаха — това го знаеха всички, макар че никой не го изричаше гласно. Въпреки свирепите едnodневни сражения осородните още държаха двореца. На няколко пъти барикадираха входовете му, бойците от съпротивата ги щурмуваха със запалителни бомби и арбалети, с мечове и преносими тарани, разбиваха барикадите, подпалваха ги, но защитниците струпваха нови. От изящната мебелировка на двореца, която Ултер беше събирал с години, бяха останали трески и обгорели буци, и въпреки това осородните не отстъпваха. Посрещаха минаските при всяка врата, отбиваха атаките с мечове, жила и копия, сражаваха се отчаяно.

Кимене знаеше, че времето ѝ изтича. Мухородни съгледвачи докладваха ежечасно за напредъка на имперското подкрепление, потеглило от Сзар. Ако съпротивата овладееше навреме двореца, имаше шанс да се справят и с подкреплението. В противен случай, веднага щом влезе в битка с новодошлите, барикадиралите се в двореца войници от гарнизона щяха да ги нападнат в гръб.

— Ще трябва да усилим натиска, това е. Да щурмуваме входовете през цялата нощ — предложи Чисис. Това Кимене го знаеше, но ѝ се струваше нелепо, че в този век на технологичен напредък трябва да разчитат единствено на мечовете и решимостта си.

— С новите експлозивни какво става? — попита тя.

— Още ги бъркат — отвърна Чисис с тон, който подсказваше, че според него няма да ги забъркат навреме. — Но имаме нова партида от запалителните гранати.

Кимене смръщи чело. Запалителните гранати бяха ненадеждни — шишета със запалима течност и парцали, натикани в гърлата вместо

фитил. Нанесли бяха големи щети на осородните с тези импровизирани оръжия, но и сами бяха платили данък. А ако в подходите към двореца избухнеха сериозни пожари, съпротивата щеше да изгуби часове в гасенето им, а бранителите щяха да се оттеглят на балконите по горните етажи и да гледат отвисоко непроходимите огнени препятствия.

„Ако имахме наши си въздушни отряди...“ Ала разполагаха само с шарена сбирщина от мухородни, които охотно разнасяха съобщения и разубяваха вражеските позиции, но отказваха да се бият.

— Губим твърде много хора — отбеляза тя. Чисис кимна мълчаливо. Той смяташе, че жертвите са неизбежни, че са естествена съставка на всяко сражение, която прави победата още по-сладка. За разлика от него Кимене мислеше за своите хора и каква цена щяха да платят за свободата, която тя им беше обещала.

— Раздай запалителните гранати — нареди тя. — Уведоми хората. След двайсет минути щурмуваме отново.

Че гледаше и не казваше нищо. Облякла беше плетена ризница минаска направа, чакала бе нетърпеливо в периферията на бойните групи, ходила бе дори на барикадите, но така и не я поканиха да се включи в битката. Стоеше и гледаше повтарящите се кървави щурмове на минасците и също толкова ожесточената и кървава отбрана на барикадиралите се в двореца войници. Видяла бе как Кимене изпробва всякакви варианти, самата тя беше предложила няколко. По нейна идея бяха сглобили малък катапулт, за да засипват централния вход на двореца с гранати, но гранатите и експлозивите свършиха скоро, а самоделните запалителни бомби бяха толкова ненадеждни, че дори тя не предложи да ги изстрелват с машината.

Значи така щеше да свърши всичко? А не би трябвало. Та нали Талрик се беше оказал прав за ситуацията в Мина? Не беше за вярване, че един толкова добър план може да се провали. Само че осородните държаха упорито двореца въпреки тежките си загуби в жива сила. Знаеха, че е достатъчно да отбраняват входовете и да чакат.

„Че.“

Тя подскочи на място. Гласът беше толкова ясен, сякаш Ахеос шепнеше в ухото ѝ, но и слаб някак, далечен.

— Ахеос?

„Помогни ми, Че.“

Тя погледна към Кимене и видя, че никой не ѝ обръща внимание. Побиха я студени тръпки.

— Ахеос? — Не можеше просто да оформи името в ума си, трябваше да го изрече на глас. — Каж ми, че си добре, моля те.

„Имам нужда от теб.“ Гласът му никак не звучеше добре, никак, и Че си помисли за раната му и колко слаб изглеждаше той при последната им среща.

„Че, имам нужда от силата ти. Съжалявам... моля те...“

Тя дори не попита за какво. Нямаше нужда да знае. Реакцията ѝ беше първосигнална като на дете.

„Вземи я“ — каза и този път нямаше нужда да изрича на глас думите.

Бръмбарородните не бяха магьосници, не бяха велики бойци, нито бяха бързоноги или грациозни. Но бяха издръжливи — упоритият им прагматизъм ги беше направил основен фактор на световната политическа сцена, а също и неуморното им трудолюбие. Те притежаваха запаси от сила, каквито другите раси не познаваха.

Ахеос усети как тънката нишка между него и Че започва да се пълни на вълни, да набъбва... след миг той се докосна до духа ѝ, до сърцевината ѝ, и потръпна шокиран. Не беше за вярване, че в нисичкото и кротко бръмбарородно момиче се крие такъв запас от сила. Без колебание тази сила му беше предложена, потече към него и през него към затворената верига на ритуалния кръг. Заедно с енергийния поток, като приятно тръпчивия вкус, който остава в устата си след глътка хубаво вино, Ахеос усети чувствата ѝ, любовта ѝ към него.

Агония бележеше лицата на мнозина в кръга и никой не забеляза сълзите, които се стекоха по страните му. Въздухът в кръга трептеше и се гънеше, но не от силата на волята им, а от чувство на гневно безсилие. Из целия Тарн послушници и слуги изливаха своя дял в общата река, древни вместилища на сила пресъхваха, вълшебни камъни угасваха, книги избухваха в пламъци, жезли се сцепваха. Осородните ставаха неспокойни — дори те усещаха, че нещо голямо се случва. Разтичали се бяха да търсят своя губернатор, без да подозират, че и той е част от заговора срещу тях. Скоро щяха да

плъзнат по проходите към върха, водени от особения привкус във въздуха, привкус, който лепнеше по небцето и ставаше все по-силен.

Но не достатъчно силен, уви. Дори сега, когато всички се бяха отворили докрай, въпреки всеобщите усилия ритуалът се проваляше.

„Много е късно — помисли си Ахеос. — Преди сто години сигурно би се получило, преди петдесет дори, но сега е късно.“ Магията беше умирала от година на година, изтласквана от чудовищата на занаятчийството и технологията, повехнала беше в умовете на равнинците и само чудади като тарнските скрири все още вярваха в нея. А в крайна сметка вярата беше в основата на всичко.

„Закъснели сме.“ Още малко и онези, които не вярваха в съществуването на магията, щяха да се окажат прави. Дори със силата, заета му от Че, Ахеос не успяваше да задейства ритуала. Стягането в гърдите му се засилваше, режеща болка се стрелкаше в главата му, сякаш и там се водеше свирепо сражение. Наоколо му хората се олюляваха, изтощени до смърт от усилието.

Ахеос взе силата, която Че му предложи, взе я с ума си, награби я с двете си ръце, и с един последен отчаян вик запрата гласа си отвъд границите на Тарн, по целите Равнини, и извика: „Помогнете ни!“

Това трябваше да е последният му ход, преди да признае поражението и да се предаде на непоносимата болка.

Ала не би.

„Ще ти помогнем, малки послушничко.“

Думите бяха като суха шума, която вятърът носи по камениста земя... глас, който Ахеос познаваше.

— Не! — извика той, не че имаше кой да го чуе. Нещо се изкиска в главата му.

„Ще ти помогнем. Ние сме свързани, ти към нас, и ние към теб. Кутията на сенките е отворена и макар само за миг, ние можем да разкършим ръце.“ И той видя ръцете им в ума си — ошипени, бодливи, многоставни, нечовешки.

— Аз не искам... — Той не искаше помощ от тях, но им беше отворил вратата и те влязоха. Усети приближаването им като буря, която пълзи по небето от гнилия мрак на Даракион. Сила, която бе чакала да се появи някой глупак като него, дебнала беше цели петстотин години, още от времето, когато магията бе започнала да умира.

Чиста, древна сила. Зла сила. Сила ужасна и уродлива. Допълзя до планинския връх над Тарн като осакатен исполин, изтерзан и гневен, и се стовари отгоре им като чук.

Ахеос изкрещя. Не беше единственият. Видя как друг в кръга пада подкосен с мъртвешки бледо лице и кървави очи. Ахеос се дръпна, опита се да прекъсне връзката, но напразно — беше като марионетка в скършените ръце на Даракион. Пламна. Киселинният огън на тяхната сила го прогори отвътре и болката беше такава, че дори писъкът пресекна в гърлото му.

Ритуалът се взриви. Абсолютна тишина отекна като гръм, проточи се в секунда на общ потрес, а после всички усетиха как приливната вълна на изродената им магия се сурва надолу в планината.

Всички лампи, всички фенери и факли в Тарн угаснаха едновременно.

Скоро след това започнаха писъците — писъци на хора, които се сражават, обхванати от бездънен ужас, погълнати от вълната на невидима сила, която не се трогва от баналните им оръжия. Сила, която се вмъкна в главите им. Която открива там източника на най-големите им стракове и ги освобождава, превръща всеки човек в жертва на собствените му демони. Осородните, а немалко и от молецородните им поданици, полудяха.

Някои се нападаха един друг, жила трещяха от дланите им, пяна изби на устите им, деряха се с нокти, хапеха се като диви зверове. Други просто умряха, угаснаха като аварирани машини. Повечето побягнаха слепешката, някои уцелваха входовете, други се блъскаха в стени или един в друг; драпаха обезумели през тъмните тунели и коридори, пришпорвани от надеждата да излязат под открито небе. Онези, които успяха, се хвърлиха в бездната — някои полетяха с крилетите си, други полетяха като камъни към дъното...

Ахеос, поел в себе си пълноводния поток на тази враждебна и неотвратима сила, усети как нещо в него се скъса. Нещо съвсем малко, но достатъчно, за да спре дъха в гърдите му, да отвори и разкървави раната му. А сетне болка прониза мозъка му, болка толкова силна, че дойде почти като облекчение, поглъщайки в себе си всичко останало.

След това... пропадане. И мрак, който дори очите на молецороден не можеха да пробият.

От известно време Че пицеше, свита на топка, коленете опираха в брадичката. Не чуваше нито Кимене, нито другите минанци, които я питаха какво става и се чудеха дали осородните не са използвали срещу тях някакво тайно оръжие. Чуваше само злостните, пълни с омраза гласове на Даракион, триумфиращи в дълго отлаганото си отмъщение.

Усещаше всичко това чрез Ахеос. Той беше в главата ѝ, а чрез него — и те. Не чуваше Кимене и другите. Притичаха лечители, опитаха се да я изправят, но напразно. Свита на топка, Че пицеше ли, пицеше.

А после спря.

Пуснаха я и тя се надигна без чужда помощ. Изправи се и изтегли без предупреждение меча си.

Устата ѝ провисна, но думи не излязоха, само тихичък стон на дълбоко страдание, защото... Ахеос *го нямаше*.

— Че... какво?... — Кимене също беше изтеглила меча си, тя, както и всички минанци наоколо. Въздухът около Че беше като гъст, клокочещ мрак.

— Няма го — изрече през стиснати челюсти тя. Тресеше се цялата. Само допреди миг главата ѝ щеше да се пръсне от неканени присъствия, а сега там се бе отворила бездна, празнота, която Че трябваше да нахрани.

— Че... — започна отново Кимене, но в гърлото на бръмбарородното момиче напираше вой, ужасен, пронизителен вой на загуба, мъка и ярост.

Беше обладана. Огънят на Даракион още бушуваше в нея. Светът изведнъж ѝ се стори твърде малък, отесня ѝ. Ахеос го нямаше и заедно с него Че беше изгубила част от себе си, жизнено важна част. Усетила го беше да се откъсва от нея и да пропада в студените ръце на мъртвите богомолки, а това тя не можеше да понесе. С това тя не можеше да живее.

Воят ѝ се източи в писък и преди да са я спрели, Че се прехвърли през барикадата с меч в ръка и хукна право към осородните при вратата на двореца.

Името ѝ нямаше да остане в историята. Историята щеше да запомни Кимене за този щурм — Кимене, която се втурна

инстинктивно след нея. Последва я с единственото намерение да спаси другар в беда, да я хване за рамото и да я дръпне овреме назад, но в този момент никой не би могъл да настигне Че, не успя и Кимене.

А след Кимене се втурнаха всички останали. Чисис ревна с цяло гърло, видял как Минаската дева, център и символ на цялата им революция, търчи право към копията на осородните войници. Така минащите се хвърлиха в трескав щурм, а противниците им забиха копията си под ъгъл в земята и протегнаха ръце с отворени длани. Далеч не всички се прицелиха в младата бръмбарородна жена, оглавяла атаката, но и тези, които го направиха, бяха предостатъчно да я убият десетина пъти.

А после, преди да са отприщили жилата си, вълната ги застигна. Не вълната на бунтовниците, които едва сега навлизаха в обсега на жилата им, а вълната на страха. Около бръмбарородното момиче, повело така неочаквано вражеския щурм, въздухът внезапно се сгърчи, нагъна се. Сгъсти се в орда от неясни силуети — богомолкородни със сърпове и копия, страховити крилати насекоми със смъртоносни щипки, една устремена, връхлитаща вълна от тръни и шипове, която разораваше земята и летеше към тях. Ехото на Даракион беше стигнало до Мина и дори ехото се оказа достатъчно.

Минащите не вярваха на очите си — без никаква видима за тях причина осородните най-неочаквано биха отбой. Някои избягаха в двореца, други се издигнаха във въздуха. Когато Че и Кимене стигнаха до барикадата при входа, там вече нямаше никой. Миг по-късно минащите нахлуха в двореца и там започна истинската битка.

27.

Димни опашки от повредени летала браздыха небето.

Соларнийците бяха изгубили контрола си върху битката в града. Като се възползваха максимално от по-добрата си подвижност, осородните спускаха летящи отряди в рехавите пролуки между отделните въстанически ядра, удържаха ключови улици и всячески се опитваха да разделят града на малки участъци. Хората на Джемейн, двестатина мъже и жени от Нефритената партия, бяха сред жертвите на тази тактика. Седемдесет или осемдесет вражески войници се бяха окопали в тясна уличка и им блокираха пътя, осородни имаше и по покривите на съседните сгради, клечаха там и ги обстрелваха по фланговете. Времето на Джемейн и хората му изтичаше бързо. Ако още войници се появяха в улицата зад тях, положението щеше да загрубее драматично.

— Трябва да пробием! — заяви Неро.

Джемейн поклати глава и изскърца със зъби. Стискаше извит соларнийски меч в едната си ръка, но бързо губеше самообладание. Нервите му бяха пред скъсване, прецени Неро.

— Хайде бе, човек! — настоя Неро. Джемейн облиза устни. Бойците му крещяха обиди на осородните и размахваха оръжия, но гледаха да стоят извън обсега на жилата им. Някои имаха арбалети, но според последните тенденции в местната оръжейна мода актуални бяха джобните размери, а техният обхват беше нищожен.

„Соларнийците се бият заради едната фукня — помисли си Неро, — а осородните се бият, за да победят. Това няма да свърши добре.“

— Слушай — подхвана отново той и млъкна, осъзнал, че аргументите му са се изчерпали. Джемейн нямаше кураж да нагази в копривата и толкова.

— Зад нас! — извика някой. Неро изпсува и се оттласна във въздуха, за да види какво става. Вместо очаквания отряд в черно и златно, видя нещо, което му възрадва сърцето.

Одиса паякородната и не само тя. Зад нея пристъпваха шейсетина от прословутите ѝ наемници — огромни плещести мъже с изпъкнали челюсти и тежки щипки, скорпионородни бойци от Ръбатата пустиня, закоравели роботърговци, бандити и мечоносци на свободна практика. Грозноватата дружина беше като балсам за очите на Неро.

Соларнийците също се ободриха видимо, забеляза той. Новодошлите скорпионородни, колкото и съмнителна да беше репутацията им, явно си разбираха от работата.

— Трябва да си пробием път! — развика се Неро. — Да се доберем до мястото на истинската битка. — Одиса кимна мълчаливо и Неро с изненада видя, че въпреки паешките си маски и маниери, жената изглежда бледа и уплашена. Сигурно за пръв път влизаше в истинска битка, реши той.

При появата на наемниците осородните бяха сгъстили редиците си. Издигнали бяха ограда от копия, готови да размахат мечове и да жият. Скорпионородните обаче имаха тежки двуметрови мечове, създадени да отварят просеки във фронт от войници без щитове. Някои носеха тежки арбалети и брадви за хвърляне, повечето бяха с кожени доспехи и полички, други бяха гологърди, а водачът им беше сложил нагръдник върху дълга плетена ризница.

— Ще е болезнено — отбеляза водачът на скорпионородните.

— И? — вдигна вежди Неро. В същия миг някакво летало се разби през една улица от тяхната. Мухородният не разбра имперско ли беше, или соларнийско, но така или иначе не трепна.

— Ми да се хващаме на работа, викам — каза скорпионородният, вдигна с една ръка тежкия меч над главата си и нададе кански рев, толкова силен, че сигурно го бяха чули и в другия край на града. Войниците се стреснаха и сгъстиха още редиците си. А после наемниците нападнаха, повличайки и соларнийците със себе си, юрнаха се като полудяла тълпа към имперските войници. Неро взе своя меч — късо оръжие, откраднато от врага, но голямо като за него, — вдигна го високо и се включи в атаката. Размаха трескаво криле и полетя ниско над земята наравно с първата редица наемници.

Видя жилото, което уцели Джемейн, видя как мъжът полита назад, как хората след него се препъват, но жилото, което миг по-късно улучи самия него, изобщо не забеляза.

Аксрад беше много бърз, твърде бърз. Раираното му летало се стрелкаше под цевите на нейните пронизвачи и танцуваше напред-назад край „Звездно гнездо“. Сърцето на Таки тежеше като камък. Със Скобран се знаеха отдавна, и макар често да се джавкаха, кога на шега, кога на сериозно, Таки никога не го беше имала за свой враг. „Еска Воленти“ се гмурна след ортоптера на Аксрад, следваше го по петите, държеше го на прицел.

В небето над Соларно се водеха десетки въздушни двубои. Грациозната „Екзекуторка“ на Ниамед се спусна към раиран в черно и златно фикс и го принуди да се сниши, имперската машина пропадна към един от подемните дирижабли и витлата ѝ раздраха на парцали балона му. Древане Сае пришпорваше водното си конче над улиците на Соларно, града на отколешните си врагове, спускаше се рязко надолу и подбираше мишените си сред имперските офицери, които се опитваха да организират наземната отбрана. Грозната тъпоноса „Пустота“, бич за цяло Езгнано, стреляше с шрапнелометите си по всичко, което навлезеше в обсега им, и бързо приближаваше гигантския балон на „Звездно гнездо“.

Ортоптерът на Аксрад описа остър завой и се скри зад балона на великанския дирижабъл. Таки изпсува и побърза да набере височина, защото, ако беше на мястото на Аксрад, би описала кръг около гондолата на „Звездно гнездо“, за да излезе в гръб на противника си. Така и стана — ортоптерът се появи миг след като нейният „Еска“ се беше изкачил достатъчно, за да се впусне в атака. Бързото и повратливо летало на Аксрад изникна в идеален подстъп за засада, само че плячката му не беше там. Осородният пилот поведе ортоптера си нагоре, Таки спусна своя надолу и двамата откриха огън едновременно.

Две стрели забърсаха корпуса на „Еска“, трета разби прозореца на кабинката и одраска рамото на Таки. Раната беше повърхностна, но я стресна и тя дръпна неволно лоста за управление. Силна въздушна струя навлизаше през счупеното стъкло и Таки побърза да смъкне предпазните очила на лицето си. Непокътнатото летало на Аксрад мина толкова близо над „Еска“, че разперените криле на двете машини се докоснаха при върховете.

Ортоптерът ѝ моментално навлезе в спирала, от която Таки трябваше да го изведе по най-бързия начин. Направи необходимото с мисълта, че Аксрад несъмнено се бори със същия проблем. Овладяла отново леталото си, Таки описа дъга и го обърна срещу Аксрад и „Звездно гнездо“. И видя, че осородният е направил същото, като огледален образ на собствените ѝ действия.

Той беше убил Скобран и не само него, но беше добър пилот и това Таки не можеше да му отрече.

Другаде в небето над Соларно „Безименният воин“ на Кръвопиеца танцуваше с три имперски ортоптера. Полуродният роб, най-добрият пилот на Часме, имаше стрела в крака си, която го приковаваше като с пирон към корпуса на задъхващото се летало. Той не ѝ обръщаше внимание. И без това не владееше Изкуството на полета, така че загинеше ли машината му, и той щеше да загине заедно с нея. Четирите му пронизвача се въртяха около общата си ос и засипваха с дъжд от стрели вражеските летала. Единият имперски ортоптер пропадна с разкъсани криле и надупчен корпус. Ала и силите на Кръвопиеца бяха на изчерпване — и неговите, и на машината му. Щеше да умре над вражеския Соларно, неоплакан и невидян от никого, освен от осородния, който щеше да го свали... не още обаче. Имаше още малко работа да свърши преди края.

Аксрад водеше леталото си право напред и Таки разбра, че е решил да доведе двубоя им до край, по един или друг начин. „Еска“ трептеше тревожно в ръцете ѝ — бедният „Еска“, платил преголям данък на днешното сражение.

Таки натисна спусъка едновременно с Аксрад, видя как се отварят бразди в корпуса на неговия ортоптер, после пронизвачите ѝ засякоха, а стрелите от противника ѝ се забиха в колесника на „Еска“.

„О!“

Би трябвало да се гмурне странично, но направеше ли го, Аксрад щеше да се залепи зад нея и да ѝ види сметката. Стрела профуча през счупения прозорец право към обшивката на двигателя.

Таки започна да брои. Три стрели я подминаха, четвъртата се заби в меката плът над лакътя ѝ. Тя изкрещя.

Дръпна освобождаващия лост, капакът на кабинката се отдели и пропадна надолу, тя се отгласна въпреки болката и призова крилете си.

Аксрад издигна носа на леталото си в последния възможен момент — закъсна, защото в желанието си да я свали така и не разбра, че вече го е направил.

Таки едва не попадна между двете машини. Спасиха я бързите мухородни рефлексии, задействали се миг преди празният очукан „Еска Воленти“ да се вреже в леталото на Аксрад. Крилете на двата ортоптера се скършиха, носът на „Еска“ се заби в корема на имперската машина.

Таки не видя дали осородният е успял да излети, преди двата умиращи ортоптера да пропаднат в лудешка спирала към земята.

Имаше само малка кама у себе си, а балонът на „Звездно гнездо“, който закриваше небето над нея, беше огромен и здрав... но нямаше значение, защото някой друг разполагаше с далеч по-ефикасно оръжие от нейното.

По всичко личеше, че Вечерницата, старият пират, и преди си е имал вземане-даване с въздушни кораби. Колко ли дирижабли беше нападал в небето, принуждавайки ги да се спуснат към водите на Езгнано, право в капана, устроен там от неговите бандити? „Пустота“ се спусна ниско над изпънатото платно на балона, черна, зловеща на вид машина, бронирана и четвъртита, с естествената грация на летящ бръмбар. От корема ѝ стърчаха две завити остриета, дълги колкото човешки ръст. Нищо изяцно нямаше в атаката. Пиратът хвърли леталото си срещу балона на „Звездно гнездо“ и го разпра по цялата му дължина, отваряйки два успоредни прореза в платното, дълги по двайсет метра и повече.

В първия миг Таки се уплаши, че дори това ще се окаже недостатъчно, ала скоро разликата си пролича, лекият газ започна да излиза от нарушената обвивка, исполинският балон се килна, провисна и гордостта на имперския въздушен корпус пропадна към града, който бе пратен да завладее.

Не искаше да си ляга. Вместо това седна на писалището си, отрупано с доклади и карти, с надежда да придобие поне бегла представа за последното развитие на нещата.

— Трябва да поспиш, разбери — настоя Ариана. Стоеше на прага на кабинета му, увита в една от неговите роби, която ѝ беше

възширока. — Стенуолд, утре пак ще те извикат на стените.

— И аз ще отида — отвърна той. Ръцете му трепереха, забеляза Ариана. — Виж само колко неща ми дадоха. Хартията е проклятието на този град! Водим война, а всички се чувстват длъжни да я опишат на хартия и да ми връчат писанията си за четене!

— Ами, не ги чети — посъветва го тя. — Едва ли ще научиш нещо, което не знаеш така или иначе.

— Да, но може и да има *нещичко* — каза той. — Как да ида утре на стената, като знам, че може да съм пропуснал онази важна подробност, която да наклони везните, онзи недостатък, пролука... — Той стисна юмруци.

Тя се приближи и сложи ръце на раменете му.

— Стенуолд, моля те. Ела да си легнеш.

Цялото му тяло се тресеше.

— Какво ще правя? — изохка с изтънял гласец той.

— Стен... Победихме векианците, нали?

— Империята не е като векианците. Генералът ми го каза в прав текст, но тогава аз не обърнах внимание. Векианците не ни удариха толкова бързо и толкова силно. Векианците нямаха хиляди войници, които да се издигнат във въздуха и да прескочат стените ни. Вече изгубих... — Гласът му секна. — Вече изгубих една трета от хората си, а се сражаваме едва от два дни. Не можем да ги удържим.

— Но...

Той скочи изведнъж с вик на гняв и безсилие, събори стола си, преобърна цялото бюро, карти и документи се разпиляха по пода. Лицето му беше разкривено до неузнаваемост. Ариана се дръпна уплашено и той заби юмрук в стената.

— В Амфиофоса вече говорят за капитулация — кресна той, втренчил поглед в пропуканата мазилка. — И че ако Теорнис не бил пристигнал с корабите си, нямало да удържим града и срещу векианците. И е вярно, мамка му. Но кой ще ни спаси този път, Ариана? Вече разгърнахме войната максимално. Ние... не, лично аз се погрижих осите да се сражават по всички фронтове — тук, при Сарн, във Федерацията, в Соларно, в Паешките земи... И сега плащаме цената! Към кого да се обърнем за помощ сега, когато стените ни се клатят? Няма към кого!

Външно се бе овладял, но Ариана виждаше, че вътрешно се тресе от нерви.

— Трябва да има начин — прошепна той. — Трябва да има някакъв начин, някъде... Но вече губим въздушната си отбрана. Нашата раса не я бива в летенето, а богомолкородните, водните кончета, летящите ни машини — осородните ги унищожават. Като при Тарк, също като при Тарк. Ако не се предадем, имперците ще опожарят града ни, Ариана. Колегиум е средище на прогреса, символ на петстотин години знание, а те ще го изгорят.

Тя се приближи и го прегърна.

— Ще измислиш нещо.

Стенуолд потръпна.

— Вече нищо не ми хрумва. Главата ми е празна. Към кого да се обърна? Никой не остана. Балкус пратих в Сарн; Тисамон избяга, Тиниса хукна след него. А за Че чух, че е в Тарн! Дори Талрик изчезна, проклет да е! Някой от тях може би знае как да се спасим, но ги няма, няма ги! Виж ме само, Ариана. Аз съм шеф на агентурна мрежа, който няма агенти! Нещастник съм аз, пълен смешник!

Тя се дръпна крачка назад.

— Стен, трябва да поспиш — настоя отново на своето. — Иначе утре ще си безполезен. — И да имаше необичайна резервираност в тона й, Стенуолд не я долови. Истината бе, че думите му я бяха поразили дълбоко. „Възможно ли е Колегиум наистина да падне?“ Представи си как осородните триумфират по улиците на града, как честват победата си, в чиято подготовка самата тя беше участвала до неотдавна.

Стенуолд напрегна мишици да изправи бюрото, отстъпи назад и плъзна поглед по разпилените документи.

— Не мога да спя — каза умърлушено той. — Имам работа...

Ариана го погледна — дебел и полудял от тревога бръмбаророден, изоставен от всички. Как се стигна дотук? Това ли беше Стенуолд — сбор от своите приятели?

Ариана слезе долу. Чувстваше се зле. И тя като всички колегиумци беше вярвала, че ще спрат Империята тук, при портите на града. Само че Империята не се плашеше от порти. Колегиум беше по-добре подготвен от Тарк за обсада, но и осородните не бяха стояли със скръстени ръце.

Хрумна ѝ, че да остане тук, в Колегиум, едва ли ще е най-разумното решение. Замисли се с какви варианти разполага.

Час по-късно Ариана се качи на горния етаж при Стенуолд. Носеше му голяма чаша билков чай, който той изпи с благодарност и продължи да чете докладите. Броени минути по-късно вече беше заспал.

Генерал Тинан се прозина, протегна се и потисна яда си. Ядосал се беше, когато го събудиха малко след полунощ, но имаше вяра в преценката на своите адютанти и знаеше, че не биха рискували да си навлекат гнева му заради някоя дреболия.

Облече се с помощта на личния си слуга — широка роба и сандали, меч, препасан на кръста.

— Имайте късмет да сте ме вдигнали от леглото за някоя глупост — предупреди ги той. — Кой е отвън?

— Майор Саврат, сър.

Тинан присви очи. Доколкото му беше известно, Саврат се числеше към външната служба на Рекеф. Неканената му поява можеше да означава две неща — или че от Рекеф са решили да му предадат посред нощ някакви свръхсекретни инструкции, или че са получили важна разузнавателна информация, която не може да чака до сутринта. Ако беше второто, Тинан определено държеше да научи вестта без бавене. Беше разпратил съгледвачи на няколко квадратни мили северно от Колегиум да следят за появата на подкрепление от Сарн. Новините от генерал Малкан и Седма армия закъсняваха.

Въведоха Саврат в палатката и генералът го изгледа студено. Не беше изключено майорът да е от вътрешната служба на Рекеф, пратен да държи под око самия него.

— Какво? — попита кратко Тинан. — Имам война да водя.

— Значи вероятно ще съм в състояние да ускоря победата ви — отвърна със самодоволна усмивчица Саврат. — Дошъл е посетител от града.

Тинан смръщи вежди.

— Късно е. Карай направо, ако обичаш.

Саврат излезе от палатката и след малко се върна, повел млада паякородна жена с тъмни прилепнали дрехи.

— Какво става? — попита Тинан, а после се обърна към жената:
— Коя си ти и с какво представляваш интерес за мен?

— Ариана от външната служба на Рекеф, генерале. Внедрена в Колегиум.

Тинан помълча, да осмисли казаното, после се обърна към Саврат:

— Не би я довел при мен, ако не си сигурен, че е тази, за която се представя.

— Знае кодовите сигнали, генерали. От старите са, вярно, но жената е била внедрена в града още преди векианската обсада, така че е нормално да знае тях, а не новите.

— Защо идваш чак сега? — обърна се той към Ариана.

— Нямахме как да се измъкна от града, без да ме видят, генерале. Сега, след двата дни сражения, има по-малко войници на крепостните стени.

— Сигурно е така — кимна Тинан. Саврат изглеждаше непоносимо доволен от себе си, макар че нямаше никаква лична заслуга за този неочакван пробив. Генералът премести смръщения си поглед от него към паякородната. — Можеш да ми докладваш за отбраната на града, надявам се — подкани я той. Нощта се очертаваше дълга и безсънна. Тинан седна на койката си и разтърка лице.

— Мога, сър.

„Всичко това можеше да изчака до сутринта“ — тази мисъл се пръкна в уморения мозък на генерала. Но ако момичето знаеше някоя важна тайна, добре би било да се възползват от нея още призори. Колкото повече разсъждаваше по въпроса, толкова по-дълга му се струваше нощта.

— Саврат, иди свърши нещо, ако обичаш — сопна се той на майора. — Донеси ни малко разрежено вино например. — Рекефският офицер излезе намусен и генералът прие това като известна компенсация, задето го бяха измъкнали от леглото по никое време.

— Е, говори — подкани Ариана той. — Кажи ми какво мислят за моето посещение от другата страна на стените.

— Ами — започна тя, — първо, загубите в жива сила са значителни. Бръмбарородните не са войнствена раса поначало и макар в редиците им да има хора от други раси, военният им потенциал не може да се сравнява с този на мравешки град-държава или на

имперски гарнизонен център. Когато превземете стените или убедите градския съвет да подпише капитулация, едва ли ще срещнете сериозна съпротива в самия град. Не е изключено колегиумци бързо да свикнат с новата ситуация и да приемат имперското управление мирно и тихо.

— Добре, добре. — Той я изгледа от глава до пети, питайки се как една паякородна се е озовала тук, толкова далеч от родните си земи. — Ако решат да се предадат, аз с радост ще приема капитулацията им. Така де, не виждам смисъл да руша нещо, от което Империята може да се възползва. Разбира се, войниците ще поискат съответната кръвнина за другарите, които са загубили, но след това...

Саврат се върна с напитките, все така намусен. Ариана прие с готовност чашата си, Тинан отпи замислено от своята. Саврат се възползва от възможността да застане току до момичето, със собственически вид. Несъмнено се надяваше в досието му да бъде вписана похвала.

— Под чие ръководство работеше в Колегиум? — попита Тинан. Беше си спомнил нещо. Нямах ли някакъв осороден офицер, работил в Колегиум и после обвинен в измяна? Как му беше името...

— На лейтенант Граф, сър — отвърна звънко Ариана и Тинан се успокои. Името на онзи офицер още му убягваше, но не беше това.

Той се прозина широко и разкърши рамене в опит да прогони последните остатъци от полепналия по очите му сън.

— Е, кажи ми какви цепнатини в отбраната на Колегиум можем да използваме, Ариана. Къде да пъхнем лоста — продължи той. — Колкото по-бързо приключим с тази обсада, толкова по-добре. — Надигна чашата си и отпи жадно.

Още преглъщаше виното, когато нещо остро и студено го бодна отстрани в шията. Съобразил какво става, генералът застина и не помръдна повече, докато жената не взе чашата от ръката му.

Майор Саврат лежеше мъртъв на пода. Паякородната му беше срязала гърлото бързо и ефикасно. Сега същото острие, мокро от кръвта на майора, беше опряно в неговата шия. Тинан я погледна в очите. Очакваше да види там смъртната си присъда.

Вместо това видя в очите ѝ див страх — момичето беше изпаднало в паника. В известен смисъл това го изплаши повече, отколкото би го изплашил спокойният поглед на хладнокръвен убиец.

Ако един платен убиец се бавеше с изпълнението на поръчката си, значи още имаше надежда, но това паникьосано момиче можеше да го наръга всеки миг, пришпорено от страха си.

Генералът започна да вдига много бавно ръце, но девойката го резна с ножа си и той усети как струйка кръв се стича по врата му.

— Дръж си дланите далеч от мен — заекна тя. — Имала съм си работа с оси, генерале.

Ножът ѝ беше много остър. Топлата струйка кръв от малката рана на врата беше стигнала до ключицата му и се събираше там.

— И сега какво? — попита той, бавно и предпазливо.

— Аз наистина съм от Рекеф — избълва тя. — Бях, по-точно. После ги заряхах. Предадох ги.

— Това обяснява някои неща — каза Тинан, уж дружески, но не успя да го докара. — Майор Саврат си получи заслуженото заради лошата си преценка.

— Е, не вярвам майор Талрик да е написал доклад за мен. По онова време си имаше други грижи, а малко по-късно стана жертва на собствените си началници — обясни Ариана. Тинан виждаше паниката в очите ѝ, виждаше отглас от въпроса, който кънтеше в главата ѝ: „Какво да правя сега?“ — Да ти кажа ли защо не те убих веднага?

— Хрумна ми този въпрос, признавам — отвърна генералът. — А и трябваше да съм по-предпазлив. Тази тактика е характерна за паякородните, да се прицелят във военачалника, да обезглавят вражеската армия.

— Използваме я, защото върши работа — изтъкна тя. Вече от доста време стояха почти неподвижни, а това не можеше да продължава вечно. Най-малкото движение щеше да отнеме предимството на паякородната и тогава Тинан щеше да я убие с жилото си.

— Напротив, не върши работа. Водните кончета разбраха това на свой гръб още преди години. Имперската армия има командна верига. Ако убиеш мен, командването ще се поеме от моите полковници, които са способни офицери, те пък разполагат с опитни майори. Ако искаш вярвай, но смъртта на генерала не е достатъчна да внесе хаос в една добре управлявана армия.

Ножът потрепна отново и отвори втора раничка до първата, не съзнателно, а от нерви.

Тинан изсъска неволно. „Ще успея ли да сграбча ножа, преди да го е забила в шията ми? Колко бързи са рефлексите й?“

— Това, твоето, е необичайна проява на безразсъдна храброст — каза той. „Мога ли да се надявам, че слуга или някой от подчинените на Саврат ще влезе в палатката? И да влезе някой, ще е твърде изненадан, за да действа веднага, а ако момичето запази самообладание, може да ме убие на секундата.“

— Стенуолд не би искал да те убивам — отбеляза замислено тя.

— Бръмбарородният генерал.

— Стенуолд Трудан — поправи го Ариана. — Той е дебел, плешив и тромав старец. И е мой.

Третата резка на шията му се появи в резултат на собствената му неовладяна реакция. Ставаше нетърпелив, осородният му темперамент надигаше глава, а ситуацията беше такава, че всяко прибързано действие можеше да го убие.

— Е, какво следва? — попита отново Тинан.

„Тя не знае.“

Но момичето вече казваше:

— Исках... надявах се да поговоря с теб, да те убедя, че...

Той понечи да я прекъсне и в същия миг един лейтенант мушна глава в палатката и отвори уста да каже нещо.

Тинан се изви рязко и Ариана заби ножа в гърлото му.

28.

„Не мога да чакам повече.“

Престоят ѝ в имперската столица се беше проточил и повече не можеше да се залъгва, че магически глас ще ѝ прошепне решението на ушенце. Удостоила бе с благоволение си петима-шестима похотливи осородни мъже на влиятелни постове, всеки от които я смяташе за робиня, курва или рекефски агент, според това коя роля би ѝ спечелила най-лесно доверието му. Стенуолд много би се зарадвал на информацията, която Тиниса беше събрала — някои от най-строго пазените тайни на Империята вече не бяха такива.

Всичко това, уви, се оказа недостатъчно за нейните цели, защото, тъкмо когато смяташе, че е отбелязала напредък, Тиниса се натъкна на неочаквано препятствие. Благоденствието на Империята зависеше от труда на робите, този най-важен ресурс, осигуряван от агресивната ѝ завоевателна политика. Робите бяха основната работна ръка навсякъде в Империята. С едно-единствено изключение — императорския дворец в Капитас, където държаха Тисамон.

Там Тиниса не можеше да влезе. Никой от осородните, чиито глави беше завъртяла, не можеше да я вкара в двореца, защото малцината роби от други раси, които работеха там, дължаха привилегированото си положение на специфичен талант или извънредни обстоятелства. В сърцето на Империята не се допускаха други чужденци, освен като членове на официални делегации. Затова, освен ако не се пишеше доброволец за боевете на арената, което автоматично означаваше да замени свободата си срещу робски окови, Тиниса нямаше никакъв шанс да влезе легално в императорския дворец.

Беше обмислила ситуацията от всички страни и беше стигнала до заключението, че няма друг избор, освен да приеме, че Тисамон иска да бъде освободен. Следователно, щом иска да бъде свободен, а още не е, значи режимът в килиите на гладиаторите е толкова строг, че Тисамон не е в състояние да избяга. А щом той не може да избяга,

значи, ако Тиниса се набута между шамарите, и тя като него ще се превърне в затворник до живот.

Значи трябваше да разчита на старомодните методи — на уменията си, наследени по майчина и бащина линия.

Тази нощ Тиниса планираше да щурмува императорския дворец и да измъкне баща си.

Дори придвижването до гигантския зикурат по тъмните улици на града беше истинско предизвикателство, защото в Капитас се спазваше строг ред и след залез-слънце единствено осородните имаха право да излизат навън. На всичкото отгоре улиците бяха добре осветени, газени лампи имаше на всеки ъгъл, така че погледне ли императорът през прозорците си, да се види като сърцето на едно почти геометрично в своята прецизна подредба съзвездие.

Тиниса се промъкваше в сенките към двореца, мъничък ловец, който дебне невидим своята монументална плячка. Нощните патрули и стражари, с фенерите и пиките си, не я видяха. Тиниса черпеше щедро от вроденото си Изкуство и скоро стигна до стените на двореца.

Тук имаше твърде много светлина, но време за колебание нямаше. През парадния вход не можеше да влезе, но осородните строяха обществените си сгради на пирамидални катове, всеки потесен от предхождащия го. Накъде там, по горните етажи, все трябваше да има неохраняван вход. Така де, надеждата умира последна.

„Какво би направил Тисамон на мое място?“ Отговорът беше ясен. Щеше да продължи напред, без да губи време в излишни теории. Щеше да *действа*.

Тиниса пролази сръчно по стената и за броени секунди се озова на следващото ниво, дланите и стъпалата ѝ залепваха без усилие по безупречно огладения камък. Прехвърли се през стената и се спусна на половината разстояние от другата ѝ страна. Озовала се бе в малък парк, ограден от зидовете на вътрешен двор — паркът беше озеленен с ниска растителност, храсти и папрати. Колко ли усилия изискваше напояването им, зачуди се разсеяно Тиниса. В другия край на малкия парк имаше врати и тя се шумугна безшумно натам.

Оказаха се заключени, разбира се, значи трябваше да продължи нагоре. Все някъде трябваше да има отворена балконска врата или прозорец с незалостени капаци. Прогони мисълта, че осородните, като

летящ народ, едва ли занемаряват охраната си по по-високите етажи, както и че Тисамон вероятно го държат на някое от подземните нива и с придвижването си нагоре Тиниса се отдалечава от него.

„Тисамон би продължил, така ще направя и аз.“

Изкачи още две нива, като внимаваше да стои далеч от тесните прозорци. Навсякъде вратите или бяха затворени и заключени, или се отваряха към ярко осветени помещения, където работеха осородни — слуги, чиновници, писари. Никъде не откри тъмна пролука, в която да се вмъкне незабелязано.

Изкатери още едно ниво, като се движеше по вертикалните повърхности по най-бързия възможен начин, от страх, че някой окъснял куриер ще я види как пълзи по стената. Хвърли поглед през рамо и видя града така, както го виждаше императорът — мозайка от светлинки, разстлана като на длан около двореца. „Всеки би развил мания за величие при гледка като тази.“ Прехвърли се на тераса с нисък зид и клекна да си поеме дъх. Изкачването я уморяваше, продължителната употреба на Изкуството изцеждаше силите ѝ. Никога не се беше катерила толкова бързо и толкова нависоко.

Великолепната гледка от балкона сигурно радваше окото на някой високопоставен велможа, реши тя, някой императорски фаворит, който да се храни с наслаждение на каменната маса, отвъд която...

Отвъд която имаше отворена врата. Открехната всъщност, забравена от някой разсеян слуга. Незаключена, незалостена, съвсем като по поръчка за целите на Тиниса.

Тя се вмъкна на пръсти в тъмната стая. Празна стая, нещо като преддверие с тежки завеси. Тиниса продължи тихо напред, ръката ѝ бе близо до дръжката на рапирата.

— Храбростта ти ме удивява — каза нечий сух глас, — но сигурно може да се обясни с богомолската ти кръв.

Тиниса не видя никого. Рапирата се появи в ръката ѝ на мига, но нямаше срещу кого да я използва.

— Веднъж белязана от моята раса — продължи тънкия глас, — няма как да се скриеш от нас.

— Покажи се — изсъска тя.

И внезапно усети, че вече не е сама. В ъгъла на стаята имаше закачулен в черно човек, чието присъствие ѝ беше убягнало. Тиниса се хвърли натам с вдигната за удар рапира, ала в същия миг мракът

наоколо ѝ се надигна, впи нокти в нея и я повлече надолу. Тиниса усети как рапирата пада от ръката ѝ, после самата тя започна да пропада, все по-надолу и все по-далеч.

Тиниса се събуди.

Главата я болеше, но не като от удар, освен ако ударът е бил нанесен отвътре навън.

Отвори очи. Видя само черно и жълто.

Изруга, отблъсна се от студения каменен под, скочи на крака, но на глезените ѝ имаше окови и тя залитна назад към стената на... на килия. Килия с миниатюрно зарешетено прозорче високо в стената, толкова малко, че и мухородно дете трудно би се провряло през него дори да ги нямаше решетките.

— Такаа — проточи нечий сух глас.

Имаше двама осородни стражари в килията, бронирани от главата до петите, неподвижни и безлики зад шлемовете на роботърговския корпус. Между тях стоеше някакъв гърчав човек с плащ и смъкната над очите качулка, скръстил бледи ръце с дълги нокти на гърдите си.

Тиниса мълчеше. Да попита каквото и да било, например „Кой си ти?“ или „Къде съм?“, би било проява на слабост. Насили се да запази самообладание. Нямаше никакъв спомен какво я е сполетяло.

— Най-сетне имаме възможност да се запознаем като хората — каза закачуленият човек. — Досега трябваше да се задоволявам единствено с докладите на своите приближени, а те очевидно са подценили качествата ти. Тиниса Трудан, така те наричат бръмбарородните, но за мен е видно, че не това е истинското ти име.

— Дори и така, пак имаш предимство пред мен — отвърна тя след проточила се пауза и с глас, който, ако не друго, поне не трепереше. Нямаше представа кое е това гърчаво създание, но нищо не пречеше да пробва чара си върху него.

Кльощавият мъж се приближи и Тиниса различи по-ясно чертите му в сянката на качулката.

— Изисква се изключително умение да стигнеш чак до Капитас, без да загубиш свободата си — каза той. — Ако изключим малкия

тласък в началото, ти измина пътя дотук без никаква помощ от моя страна.

Тиниса усети как стомахът ѝ се свива от лоши предчувствия.

— Тласък?...

— Е, хайде, кой, мислиш, те доведе тук? Кой ти даде идеята? Кой друг, ако не моята слугиня според моите указания. Въпреки това ти се оказа изключително способна. След като приключим и ако оцелееш, може да ти измисля друго полезно предназначение.

— И по каква причина съм ти притрябвала тук? — попита тя и откри, че сега, когато мъжът стоеше само на крачка от нея, гласът ѝ не е толкова стабилен като преди. Нещо в него, нещо, което Тиниса не можеше да обясни, я изправяше на нокти.

— Като застраховка — обясни протичко той. — Работата е там, че утре баща ти ще умре за мен, и аз сметнах, че известна мотивация ще му дойде добре.

Тиниса се хвърли към него, вдигна ръце да издере лицето му, но веригите на глезените се оказаха твърде къси. Той стисна едната ѝ китка с кльоцавата си ръка и хватката се оказа далеч по-силна от очакваното.

— Не знам защо, но нашият скъп Тисамон май няма нищо против да срещне смъртта. Смята, че такава е участта му, и може би е прав. — Устните му, синкави върху бледото лице в сенките на качулката, се свиха. — Жалко, много жалко, че моите хора не са открили потенциала на богомолкородните, преди враговете ни да го направят. В продължение на векове молезородните ги използваха като своя частна армия от фанатици — суеверни и много наивни въпреки прословутата си гордост. А ти, скъпа ми Тиниса, си наследила всичко това от бедното си обречено татенце. Дойде тук с минимална намеса от моя страна. Един вид, сама си надяна оковите.

— Ти ще убиеш Тисамон.

— Не, не, това си е негова грижа, понеже е експерт по въпроса и прочее. Изглежда, дългото ти пътуване е било нахалост и не ще се наложи да прибягна до услугите ти. — Очите му бяха червени, забеляза Тиниса. Виждаше ги как лъцят кървави изпод качулката. Той разтегли устни в хищна усмивка. — Макар че защо да рискувам излишно, колкото и нищожен да изглежда рискът? Утре ще те държа близо до себе си, ще си робинята на роба, и ако Тисамон изгуби кураж

на арената, вярвам, че твоята кръв ще се окаже лостът, който да промени решението му. — Мъжът се усмихна. — Поне ще имаш честта да го видиш как умира.

Исправиха го срещу скорпиони.

Игрите се провеждаха в чест на годишнината от коронацията на негово императорско величество Алвдан Втори. Празненства бяха организирани из цялата Империя и от населението се очакваше да участва активно във веселбите. Като цяло хората нямаха нужда от допълнително насърчаване.

Само в Капитас кръв щеше да се лее на поне шест арени, но императорът щеше да присъства лично само тук, на най-голямата. А арената наистина беше голяма — открито, настлано с пясък пространство, обградено с високи бариери и амфитеатрално издигнати скамейки, с огромен копринен навес, грейнал от светлината на слънцето. Улт и неговите помощници бяха организирани истинско зрелище от двубои с нарастваща трудност — хора срещу животни, хора срещу машини и повече отвсякога хора срещу хора. Роби се бяха убивали един друг с отчаяна несръчност за забавление на тълпата. Опитни гладиатори бяха убивали дезертъори. Бунтовници и престъпници бяха умирали от ръката на имперски войници. На пясъка излизаха цивилни, които никога не бяха хващали меч в ръка, но и други, опитни ветерани, оцелели в десетки двубои, чиито мимолетни победи бяха изписани с белези по телата им.

А после дойде ред на Тисамон. Малцина сред публиката бяха виждали богомолороден на арената, защото хората от тази раса рядко позволяваха да бъдат заловени и поробени. И най-вече, никой не беше виждал богомолороден оръжемайстор.

Най-напред му пратиха животното — грамаден скорпион със светла черупка, стар и хитър. Скорпионът не помръдваше, смъкнал корема си почти до земята; чакаше Тисамон да дойде при него. И той се приближи предпазливо, като не изпускаше от поглед масивните щипки, прибрани плътно до тялото на противника. Ала скорпионът го атакува само с жилото си, а щипките използва като щитове, с които да държи Тисамон настрана. Публиката очевидно го познаваше добре, дори му беше дала име — Опал, и очакваше той да излезе победител в

двубоя. Зрителите подкрепяха фаворита си с диви крясъци чак до момента, когато Тисамон прескочи гарда на щипките, приземи се на гърба на животното, улови с една ръка жилото и заби сърпа си между очите му.

Скорпионът беше първият му противник за деня. Сега, след пет двубоя без негово участие, Тисамон отново излизаше на арената. Тълпата се смълча, после зрителите взеха да шушукат развълнувано и да изричат името му.

Улт седеше близо до гладиаторската порта и Тисамон улови за миг погледа му. Старият осороден кимна уж спокойно, но в очите му се четеше тревога. Този двубой щеше да е с голи ръце и Улт навярно таеше съмнения за успеха на богомолкородния.

Противникът вече чакаше на арената — пак скорпион, но не животно, а човек. Беше много едър, два пъти по-широк в раменете от Тисамон, с гръден кош като бъчва и нелепо издути мускули на ръцете. Палците и показалците му бяха издължени в масивни костни образувания, умален вариант на скорпионски щипки. Анатомията на голия му торс беше толкова масивна, че изглеждаше нечовешка.

Тисамон съблече туниката си — дреха от груб плат, каквато носеха всички роби — и раздвижи костните шипове по подлакътниците си. Приличаше на дете пред скорпионородния гигант. Сви колене в бойна стойка и зачака.

Скорпионородният се задвижи с неестествена за габаритите си скорост, изприпка по пясъка и замахна с щипки към лицето на противника си в опит да го изтласка към масивната ограда. Тисамон се люшна настрани, усети как острата щипка разсича въздуха на сантиметри от окоето му, едновременно с това протегна крак да спъне нападателя си. Мъжът залитна, но успя да запази равновесие и моментално замахна назад с всичка сила. Тисамон отскочи настрана, изтегли се на безопасно разстояние, застина в бойна стойка и зачака реакцията на другия гладиатор.

Не видя гняв в очите на скорпионородния — каквито и емоции да тласкаха противника му, жаждата за кръв не беше сред тях. Дал си сметка за това, Тисамон внесе корекции в оценката си за него.

Забеляза напрежението в мускулите му миг преди той да подхване следващата си атака и това му помогна да реагира навреме. Втурна се насреща му и с няколко прецизни въртеливи движения

отклони тежките удари, които биха му счупили ръцете, ако се беше опитал да ги блокира. Отклони ги и се озова в окото на бурята. Скорпионородният имаше по-голям обсег, разбира се, и това пречеше на Тисамон да нанесе сериозен удар. Противникът щурмуваше методично защитата му, търсеше слабо място, пролука, която да използва.

Тисамон на три път премина в отстъпление, без да е нанесъл и един ответен удар. Нямахме и помен от умора или яд в скорпионородния, само ужасяващо търпение. Тисамон не го изпускаше от поглед и чакаше.

Тълпата ставаше нетърпелива, крещеше обиди, искаше двубоят най-после да свърши по един или друг начин. Тисамон не им обръщаше внимание — да идат да се обесят, щом не им харесва. Скорпионородният обаче беше професионалист. Одобрението на тълпата беше важно за него. Скоро не издържа на натиска и реши да си пробва късмета.

Нападна стремително и едва в последния момент Тисамон осъзна, че трябва да се пази от уж пасивната ръка на гиганта, а не от другата, която беше вдигната за удар. Дясната щипка на скорпионородния се стовари върху рамото му, миг по-късно Тисамон се мушна под замахващата от долу нагоре лява ръка и заби шиповете си от двете страни на врата му. Отвори му рани, но твърде плитки, защото кожата на скорпионородния беше втвърдена и удебелена с помощта на Изкуство. Тисамон се отгласна енергично, единият му крак намери опора за нов тласък върху бедрото на мъжа, другият — върху рамото, превъртя се в салто над главата му, приземи се леко и се обърна с лице към него. Противникът му отстъпи три крачки назад. По гърдите му бавно се стичаше кръв.

В очите на скорпионородния се четеше колебание, каквото Тисамон не беше забелязал досега. Мъжът имаше много белези, но всички те бяха или стари, или съвсем плитки, което означаваше, че в последно време никой не е успявал да пробие гарда му. Тълпата затаи дъх.

Тисамон нападна, нападна светкавично и без предупреждение, ала и този път не успя да изненада противника си. Скорпионородният отби първите три удара, четвъртият разпра кожата на гърдите му, а не гърлото, както се беше надявал Тисамон. Гигантът се опита да обърне

атаката в контраатака, замахна към корема на Тисамон, но богомолкородният се изви настрани, като посегна в движение да раздере с шиповете си лицето му, после, озовал се зад гърба на скорпионородния, се смъкна на едно коляно. Срязва с хирургическа прецизност сухожилията на краката му и се дръпна настрани, за да не го затисне исполинската снага.

Тълпата занемя, хиляди очи следяха запленено Тисамон, който стоеше над поваления си противник и слушаше накъсаното му от нечовешката болка дишане. Улт му беше обяснил какъв е обичаят. Оттук нататък всичко зависеше от императора.

Тисамон вдигна очи към Алвдан Втори — виждаше го за пръв път след неочакваната му поява в подземията с клетките, — но не за да се наслади на височайшата гледка, а в търсене на подход.

Под първия ред скамейки имаше кордон от войници, стъпили върху високия зид около арената, мъже с тежки брони и копия. Те щяха да са първото препятствие по пътя му. Императорът си имаше своя ложа — дълго заградено пространство, отделено от тълпата с плътни завеси, така че само зрителите от другата страна на арената можеха да виждат ясно величеството, но пък те, разбира се, бяха твърде далеч, за да представляват заплаха с жилата си. Отстрани и пред ложата имаше още един кордон от войници.

Алвдан Втори седеше и гледаше надолу към победителя. Погледите им се срещнаха за миг и императорът трепна. Така поне се стори на Тисамон. Имаше и някакъв по-възрастен мъж, оплешивяващ и едър, седнал леко встрани и зад императора.

А после Тисамон зяпна невярващо. Сърцето му прескочи в гърдите. Точно зад императора тъмнееше нечий силует, мъж с дълъг плащ и дълбока качулка, в чиито сенки, наполовина скрито, прозираше лице като белезникаво, неясно петно; от едната му страна седеше млада осородна, която приличаше на императора, а от другата страна на закачуления човек седеше...

„Атриса...“

Атриса, отдавна мъртвата му любима, която гледаше надолу към него. Кимна му. Видя я да кима, като в мъгла. Видя я да кима в знак на одобрение, на разрешение.

Императорът извади кинжал и го вдигна високо. Подчинявайки се на сигнала, Тисамон срязва с шиповете си гърлото на

скорпионородния. Ала истината бе, че го направи механично. Съзнанието му беше заето с друго — с опияняващото усещане, че от раменете му най-сетне се е вдигнала гигантска тежест.

„Тя одобрява. Тя ми прощава.“ Едва не се спъна на излизане от арената.

И за миг не му хрумна, че може да е била дъщеря му, а не майка ѝ. Беше се изгубил толкова навътре в лабиринта на собствената си гордост, че подобна мисъл не би могла да се зароди в постната почва на обърканото му съзнание. Жеста ѝ на мълчаливо съпричастие беше взел за опрощение и го бе използвал да се отърси от двайсетгодишното си чувство на вина.

„Сега вече съм готов“ — реши той.

29.

Четирима войници водеха Касзаат — по един отстрани и двама зад нея — и изглеждаха несигурни, сякаш не знаеха какво да я правят. Значи не беше под стража, но не беше и свободна. Колебанието им сигурно се дължеше на чина ѝ в помощната войска, осъзна Тото. Касзаат беше сержант все пак, и това смущаваше редниците, пратени да я арестуват.

Големият Грейв се размърда в подножието на кулата, облегна се на дръжката на брадвата си и отново потъна в сенките. Не беше за вярване, помисли си разсеяно Тото, колко тих можеше да бъде конощипородният въпреки гигантската си снага, колко лесно беше да го пропуснеш в мрака.

— Слушам — подкани ги Дрефос. Сви устни, но Тото не съзря изненада на лицето му, само известно разочарование като че ли.

— Хванахме я при една от машините — извика един от войниците, вдигнал глава към тях.

— Тя е занаятчия, така че какъв е проблемът? — попита Дрефос. Не повиши глас, но тонът му беше толкова остър, че стигаше надалеч. Вятърът, който всички очакваха, още не беше задухал; въздухът тежеше неподвижен.

— Един от *нашите* занаятчии рече, че се опитвала да я повреди — обясни войникът. Многозначителният му тон подсказа какво мисли осородният за шарения екип на Дрефос. — Саботаж, тъй рече. И да сме я довели при вас, а ако вие не вземете мерки, той щял да уведоми губернатора. Тъй де, тя е от техните все пак.

— Аз пък винаги съм си мислил — каза Дрефос, толкова тихо, че думите му едва ли стигнаха до войниците, — че тя е от моите. — Замълча за миг, вперил поглед надолу, опрял разноликите си ръце на парапета. Касзаат го гледаше предизвикателно, дребна и крехка в сравнение с войниците зад себе си. Тото усети как стомахът му се свива на топка.

— Помощновойскови сержант Касзаат, крачка напред — нареди Дрефос и тя се подчини автоматично. — Имах ти доверие — продължи той. — С какво толкова те обидих, че да заслужи това? — Гласът му отново се чуваше ясно, достатъчно силен, за да стигне до нея. — Дадох ти чин, осигурих ти удобства, измъкнах те от безименните робски редици, избрах те сред хиляди други. Как, тогава, се стигна дотук? — Смутен от искрената тъга в тона на шефа си, Тото осъзна, че Дрефос наистина не разбира. Господарят на машините се беше сблъскал с проблем, пред който непобедимата му логика беше безсилна.

Касзаат клатеше леко глава, вперила поглед в Дрефос. Силуетът му се отразяваше в очите ѝ — силует на противоположностно чудовище, което не може да види онова, което е очевидно за всички останали.

„Дори войниците виждат проблема по-ясно от него“ — помисли си Тото миг преди Касзаат да извика:

— Дрефос, те са моят *народ*! — Смелите ѝ думи моментално промениха отношението на войниците; те взеха да свиват и отпускат юмруци, един прихвана по-удобно щраколъка си. Тото срещна за миг погледа на Касзаат и потръпна от омразата, която видя в очите ѝ. Заварила го беше тук, при своя враг, а нямаше как да знае, че Тото е дошъл с не по-различна от нейната цел. „Същата цел... но провалена. Дрефос за нула време успя да ме разубеди.“

— Но, Касзаат — продължи Дрефос, все така дълбоко наранен, абсурдно наранен от предателството ѝ, — как е възможно да избереш случайния факт на произхода си пред нашата *работа*? — Това каза полуродният Дрефос, полуроден като самия Тото. Двама мъже без народ и без дом.

Касзаат нададе вик на дива ярост, метна се внезапно напред и вдигна ръка нагоре към Дрефос, почти като войник, който поздравява уставно своя командващ офицер. Тото изкреця името ѝ, видял как тъмнината се размества и оформя силуета на стрелналия се конощиципороден. Касзаат беше изненадала всички им, довели я бяха под стража и невъоръжена, но като всеки добър фокусник и тя криеше нещо в ръкава си.

Тънко метално дуло със сребрист блясък, дълго само трийсетина сантиметра, максимално опростен щраколък, който сама беше конструирала. Появи се в ръката ѝ мълниеносно, Касзаат натисна

спуська и Тото видя как нещо се стрелва на педя от лицето му — всъщност не го видя, а усети движението му. Дрефос залитна назад, Тото се обърна и видя края на стреличка, потънала дълбоко в рамото му близо до ключицата.

Касзаат продължи устремно напред, макар че каква беше следващата стъпка от плана ѝ, Тото никога нямаше да разбере. Първото жило само облиза хълбока ѝ, а щраколъковият снаряд я подмина — изненадващият ѝ ход беше сварил войниците неподготвени. Уви, не така стояха нещата с Големия Грейв. Тежката му брадва се стовари откъм мрака, побрала в себе си колосалната сила на двуръкия му замах, и се заби в гърдите на Касзаат. Тялото ѝ се сгъна като хартиена изрезка под нечовешкия натиск и тя политна назад към войниците, които се пръснаха стреснато.

Тото усети сблъсъка като физически удар срещу собственото си тяло, осъзна, че е вдигнал своя щраколък, своя великолепен щраколък за многократна стрелба, и без никакво колебание натисна спуська. Оръжието пристърга в ръцете му — механизмът имаше нужда от допълнителна настройка, — но въпреки това произведе желаните изстрели.

Три от тях уцелиха Големия Грейв, разръфаха исполинския торс на конощипородния и го повалиха на колене. Останалите покосиха войниците, които още зяпаха сащисано тялото на Касзаат. Оръжието се тресеше в ръцете на Тото, но снарядите му пронизваха плът и броня с еднаква лекота. Всичко стана толкова бързо, че само последният войник съобрази какво става, вдигна глава и погледна палача си в очите, преди да се строполи мъртъв на свой ред.

„Ще дойдат още“ — помисли си отчаяно Тото, докато зареждаше механично нов пълнител в оръжието, точно както го беше правил при изпитанията. Едва-що мисълта прекоси главата му и откъм другата страна на кулата долетя тропот на тичащи хора. Чули виковете, двама постови тичаха насам. Нямаха представа какво ги очаква — труповете не се виждаха заради кулата. Паднаха мъртви още преди да са чули характерния звук от щраколъка на Тото.

„И още?“ Но повече така и не дойдоха. Войниците, пратени да доведат Касзаат, явно са били на пост в другия край на охранявания периметър, и никой не е сметнал за нужно да ги смени —

пчелородните бунтовници от Сзар се бяха окопали и никой не очакваше нападение тази нощ.

Нечия ръка се склочи около дулото на щраколъка и смачка метала като станиол. Тото отскочи назад и се озова досами парапета, лице в лице с Дрефос, който стискаше в металната си ръка съсипаното оръжие. Майсторът занаятчия сведе тъжен поглед към щраколъка с пълното съзнание за похабения материал. После удостои и Тото със същия поглед.

Младежът посегна да измъкне ножа от канията на колана си. Изкуствената ръка на Дрефос — стреличката още стърчеше, забита почти докрай в меката плът между ключицата и раменната му става — се оказа по-бърза. Стисна китката на Тото като в менгеме и го изтласка назад към парапета.

— Защо? — изхриптя Дрефос, но Тото нямаше отговор, който да му предложи. Когато войниците доведоха Касзаат, той разбра, че е изгубил окончателно правото си на избор и че алтернативните пътища, по които би могъл да поеме, вече са затворени за него.

Лявата му ръка се смъкна към колана с инструменти, легна върху чука и въпреки пронизващата болка в китката на другата си ръка, той го измъкна и удари. Чукът беше малък, но Тото най-послед знаеше какво прави — удряше не като боец, а като занаятчия. Нанесе три прецизни удара по ръката на Дрефос — огъна метала при лакътя и при рамото, и ги обездвижи. При последния удар петносаното лице на Дрефос пребледня и Тото разбра, че е уцелил нещо, разместил е нещо и то се е забило в живата плът под протезата.

Нанесе още един удар, като се целеше в същото място. Дрефос изсъска през оголени зъби, пот изби на челото му, когато металът на изкуствения крайник се впи дълбоко в беззащитната плът, с която се беше родил. Срина се на колене и понеже металната протеза не му се подчиняваше, повлече и Тото след себе си. В очите му избиха сълзи от болка. Другата му ръка, живата, задрапа безсилно по смазаното рамо. Дрефос не извика нито веднъж. Или гордостта му беше прекалено голяма, или болката.

Много внимателно и само с лявата си ръка, Тото откачи палеца на протезата. След като свали покриващата пластина, останалото беше лесно — и нищо чудно, защото Дрефос беше конструирал протезата така, че да я разглобява и сглобява с цената на минимални усилия и без

чужда помощ. След като махна палеца, Тото лесно измъкна китката си от хватката на протезата.

Погледна надолу към касапницата, която беше сътворил. Първата му мисъл беше да слезе при Касзаат, но нямаше смисъл да го прави. Не биха могли да си простят в секундите преди края, не биха могли да си прошепнат прощални думи, да си разменят клетви и признания. Ударът на големия Грейв я беше убил на място.

Дълго, накъсано дихание долетя откъм Дрефос и Тото се обърна да го погледне. Майсторът занаятчия стискаше несръчно клещи в едната си ръка и се опитваше да освободи някакъв заклинил се чарк в обездвиженото рамо на другата. Пръстите му трепереха, лицето му се беше сгърчило в агония и концентрация. Когато усети, че Тото го гледа, Дрефос застина и клещите изстъргаха в метала. Очите му бяха изненадващо ясни на фона на болката, изкривила лицето му.

— И сега какво? — попита той. — Да викам с надеждата някой да ме чуе? А ти, ти какво ще правиш сега, Тото? — Гласът му беше толкова тих и задъхан от болката, че Тото се сгърби, за да различи думите.

Плъзна поглед към демаркационната линия на барикадите. Градът чакаше в неподвижния въздух, чакаше в страх от неизвестностите на утрешния ден. Тото коленичи до Дрефос. Хрумна му, че лесно може да свали цялата протеза; зачуди се дали Дрефос би издържал отстраняването на това свое механично допълнение.

— Нямам много време — каза Дрефос с глас, който потрепваше въпреки опитите му да запази самообладание. — Решавай.

— Вече реших — обяви Тото и се изправи. — Мисля, че в известен смисъл ти би одобрил решението ми.

Призори пчелородните войници от заловилия го патрул заведоха Тото при своя водач.

— Какво има? — попита Макзех след като го удостои с кратък поглед. И да беше новата царица на Сзар, нищо във външния ѝ вид не го издаваше. Носеше подсилена с капси кожена кираса над износени прашни дрехи, седеше изгърбена над една маса и разглеждаше съсредоточено карта на града заедно с трима от офицерите си.

Позициите на осородните и на бунтовниците бяха отбелязана с плътни и пунктирани линии.

„Време е да преначертаем картата“ — помисли си Тото.

— Този тип се приближи към барикадите — обясни единият от заловилите го войници. — Извикахме му да спре и той се подчини веднага. Не беше въоръжен.

Царицата вдигна отново поглед към него. Беше млада и му напомни за Касзаат — имаше същата форма на лицето и същата орехова на цвят кожа. А и бяха от една раса, разбира се. Очаквал бе да срещне жена от типа на Кимене, с огнен темперамент и вродени качества на водач, но в Макзех нямаше нищо от непоколебимата решителност на Минаската дева. Лицето на сзарианската царица беше изпито от силен страх, страх, че води хората си към гибел. Беше се възкачила на трона внезапно, съсредоточила беше в себе си военните усилия и надеждите на своя народ и се страхуваше.

Имаше вид на човек, който страда от системно недоспиване. Двамата дълго се гледаха с празни погледи.

— Полуроден — отбеляза тя. — Какво друго можеш да ми кажеш за себе си? — После бързо го измери от глава до пети, преди Тото да е отговорил. — Занаятчия от помощната войска — заключи царицата. — Едва ли си дезертър, особено в навечерието на битка.

Грешеше, разбира се. „Дезертърите с лопата да ги ринеш в навечерието на битка — помисли си Тото. — Ала не и от войската с по-голям шанс за победа.“

— Какво искаш? — продължи Макзех. — Послание ли носиш? Няма да приема условия, които ще заробят отново града ми. — Гласът ѝ потрепваше едва доловимо, но не личеше някой от сънародниците ѝ да е забелязал. Те вярваха безпрекословно в царицата си и това я измъчваше.

Тото усети как буца затъква гърлото му при тази мисъл. „Тя знае, че народът ѝ няма да издържи дълго.“ Рано или късно пчелородните щяха да приемат условията на Империята, без значение колко сурови са те. Тото предполагаше, че царицата ще е загинала много преди да настъпи този момент.

— Градът ви е свободен — изрече с тих глас той.

— Да, и ще остане такъв, докато сме живи — отвърна Макзех и се извърна настрана.

— Градът ви е свободен — повтори Тото.

Един по един хората в малкия команден щаб на сзарианската войска замлъкнаха. Макзех и офицерите й, пак един по един, обърнаха глави и се втренчиха в него.

— Какво имаш предвид, полуродни? — попита с равен глас царицата.

Тото усети как го побиват тръпки като при треска. Стегна се и облече в думи стореното:

— Осородните са победени. Местният гарнизон, искам да кажа. Не Империята, а само войниците тук.

Някой изпръхтя развеселено, но суровото изражение на Макзех не трепна.

— Това ще да е някакъв номер на Рекеф — каза бавно тя, — макар че не виждам какво се надяват да постигнат с него. Да изгубят от ценното ни време, може би.

— Пратете леляц — предложи Тото. — Над губернаторския дворец. Да лети много високо и да не каца.

— Капан — реши един от офицерите.

— За един съгледвач? — Макзех присви очи, сякаш се надяваше да прозре през лицето на Тото и да види мислите, които се съдържаха в главата му. — Изпратете някой от мухородните. Те най-добре виждат в тъмното.

— Но...

— Моля — каза тя. Мека дума, изречена тихо, която смълча моментално възразилия офицер и го пришпори на бегом да изпълни заповедта на царицата. — Мисля, че си луд — обърна се тя към Тото. — Или си измамник, или си луд.

Той кимна уморено.

— Може и да сте права. — Краката му омекнаха изведнъж и той се свлече на колене. Нещо набираше сила в него, натиск, от който Тото не беше в състояние да се освободи. Побиха го тръпки, догади му се, усети вкус на жлъчка в устата си.

— Болен ли е? — попита някой, друг се развика за лекар.

— Имаше една жена с нас, казваше се Касзаат — изломоти Тото. — От вашия народ. Но умря. — Думите му бяха толкова тихи, че не знаеше дали някой го е чул. — Затова го направих. — Не беше вярно,

разбира се, не докрай поне. Част от причините биха били разбираеми единствено за Дрефос.

— Хайде, дайте му да пие вода поне — нареди Макзех и след миг в ръката на Тото се появи керамична чаша. Отпи, но водата имаше вкус на застояло, на химикали. Втресе го отново. Междувременно военният съвет наоколо му беше подновил работата си, ако не се броят двамата пчелородни стражи с брадви в ръце, които не сваляха поглед от него. Той скри лицето си в шепа и зачака.

Най-накрая съгледвачът се върна — мухородна жена на средна възраст, толкова дребна, че не стигаше и до кръста на царицата. Тото въздъхна с облекчение — боял се бе, че вроденото любопитство на мухите ще накара съгледвача да кацне, но жената явно беше изпълнила дословно дадените ѝ заповеди. Изглеждаше разтърсена и объркана, но нищо повече.

— Докладвай — подкани я Макзех, но мухородната само я погледна смутено. Преглътна два пъти, преди да си събере мислите.

— Ами... видях осородни да напускат града. Неколкостотин, струва ми се, повечето на малки групи. — Стрелна с поглед Тото. В очите ѝ витаеха призраци.

Макзех смръщи вежди.

— Слушам те.

Мухородната вдигна ръка.

— Това е — каза тя и видимо мобилизира силите си, за да продължи: — Не видях друго движение около двореца.

— Какво, спят ли още? — обади се един от офицерите, но мухородната го прекъсна.

— Видях трупове. Тела на часови и на други, които са стояли на пост при оръдията. Нищо друго. Има някаква... мъгла над двореца, жълтеникава мъгла.

— Какво става? — обърна се царицата към Тото. Стражите го изправиха на крака, а Макзех отстъпи крачка назад, съзряла нещо в очите му. — Какво си направил? — прошепна тя.

— Всичко свърши — прошепна Тото. Мислеше си колко тежки бяха контейнерите, които пренесе в двореца — три завлече в едно складово помещение на горните етажи, шест в друго на сутерена, четири в гарнизонната казарма. Един от стражите дори предложи да

му помогне, но Тото отказа под предлог, че работата изисквала уменията на квалифициран занаятчия.

„Важно беше да го направя със собствените си ръце. Така вината няма да падне върху никого другого, нито върху Касзаат, нито върху Дрефос. Най-вече върху Дрефос.“

Усети как някой го хваща за брадичката и обръща главата му. Срещна погледа на Макзех, лицето ѝ беше на педя от неговото.

— Какво е станало? — попита го тя. — Бъди ясен. Моля.

— Свършено е с осите — каза простичко той. — Всички в гарнизона са мъртви. Освен малка част, очевидно, които са се намирали извън зоната на поразяване. — Царицата все така го гледаше право в очите и Тото продължи: — Загинаха от собственото си оръжие, което смятаха да използват срещу вас. — Оказало се беше лесно като детска игра. Прикрепи заряди с часовников механизъм към контейнерите и напусна бързо гарнизона. Малки заряди, колкото да пропукаат сандъците, без да вдигнат войниците под тревога.

— Абсурд — не повярва един от офицерите. — Говорим за хиляди войници.

— Да — потвърди Тото. Отново започваше да го втриса. — Също хора от помощната войска, слуги, роби и животни. Сега всички те са мъртви. Градът е ваш. — Следващата мисъл го задави и той продължи след мъчителна пауза: — С изключение на двореца и гарнизона. Поне месец не трябва да ходите там. Или два, за по-сигурно. Добре би било да изтеглите хората си от барикадите, също така. Оставете няколко улици санитарна зона между вас и... онова нещо. Твърде тежко е, за да го разнесе вятърът надалеч, но все пак...

Всички го гледаха втренчено и Тото си помисли, че започват да му вярват. Повярвали бяха на думите му, но това не предизвика триумф, а смесица от потрес и страх.

— Не сме искали да става така — промълви накрая Макзех и поклати глава. — Искахме свободата си. Нима това е толкова лошо? Искахме да ги прогоним и да живеем мирно и тихо в собствения си град. Как се стигна до това? Какво си направил?

Пчелородните се отдръпнаха, сякаш стореното от него можеше да се окаже заразно. Гледаха го и виждаха уродлива жестокост, масов убиец, чиято постъпка надхвърляше представите им за допустимото. Цяла войска погинала за една нощ, без сражение, без бойни викове...

само няколко слаби детонации и жълтеникава мъгла във въздуха. Лицата им казаха, че той, Тото от Колегиум, се е превърнал в чудовище.

Присъда, с която Тото трябваше да се съгласи.

Майор Крелак обмисли възможностите, с които разполагаше, и нито една не му хареса.

Той беше лоялен офицер и изключително надежден по всеобщото мнение на своите началници. Именно затова му бяха поверили подкреплението, което да подпомогне минаския гарнизон в потушаването на бунта. Задачата му беше ясна, тактиката — проста. Полковник Ган го беше изпратил от Сзар с изрични инструкции.

Ала междувременно ситуацията се беше променила и Крелак бързо си даде сметка, че неочаквано се е озовал в центъра на грандиозен поврат и че иска или не, за добро или за лошо, името му ще остане в историята.

За лошо, уви. Натам отиваха нещата, без значение какъв курс на действие щеше да избере.

От една страна, майорът имаше изрични заповеди — да влезе в Мина, да пробие пръстена около обсадения гарнизон и да потуши въстанието. След това се подразбираше, че ще се върне победоносно в Сзар, където полковник Ган и другите висши офицери вече ще празнуват планираната бърза победа над собствените си бунтовници. Заповеди прости и ясни, които не изправяха майор Крелак пред каквато и да било дилема.

Съгледвачите му току-що се бяха върнали от Мина с новината, че вече няма гарнизон, който Крелак да подпомогне. Близо петстотин осородни войници — малцината късметлии, успели да се измъкнат от Мина — се бяха присъединили към неговия отряд и повечето бяха толкова разтърсени от случилото се в града, че не бяха в състояние да докладват смислено за вражеските позиции. Вместо да нападне в гръб банда изтощени въстаници, сега Крелак трябваше да се справи с един поочукан, но обединен град. Полковник Ган му беше дал обсадни оръдия, така че майорът би могъл да разбие портите на Мина и да се сражава със съпротивата за всяка улица, ала не това гласяха заповедите му.

Именно тези неприятни новини се опитваше да смели Крелак, когато пристигнаха куриерите от Сзар. „Куриери“ едва ли беше най-точният термин в случая, но майорът се вкопчи в тази дума, за да избегне другата. Бегълци.

Сзарианският гарнизон бил унищожен.

— Унищожен? — беше повторил глуповато той.

— Да, унищожен — потвърдиха оцелелите. И колкото по-подробен ставаше разказът им, толкова по-силно го втрисаше Крелак — сзарианският гарнизон не беше победен в битка, не беше станал жертва на внезапно нападение, а просто беше... погинал. Появила се някаква мъгла и хората се натръшкали за броени минути. Малцината оцелели били на пост в онзи момент — или патрулирали по периметъра, или охранявали новите артилерийски машини, или наблюдавали бунтовническите барикади. С други думи, намирали се далеч от губернаторския дворец и гарнизона. Никой друг не бил избягал. *Никой.*

В сравнение с това другите новини бледнееха. В Мина бяха пристигнали мухородни пратеници, някои бяха кацнали по навик в града, други се бяха поучили от грешката им, изтеглили се бяха навреме и бяха потърсили най-близкия имперски лагер. Така бяха попаднали при Крелак. Идваха от провинциите северозападно от Мина — територии, които се бяха присъединили към Империята след края на Дванайсетгодишната война с Федерацията. Пратени бяха да предупредят всяка по-голяма войска част в района, че по границите има струпване на отряди от водни кончета и че Федерацията, изглежда, най-сетне е решила да отвори старите рани. Разбира се, Империята разполагаше с многочислена войска в района, ако не за друго, то защото мисълта за нови завоевания във Федерацията беше идея-фикс за не един и двама имперски генерали. Ала какво щеше да стане сега, когато Мина и Сзар бяха под контрола на разбунтувалото се население, а снабдителните маршрути на имперската войска бяха прекъснати?

Всички го чакаха да вземе решение. Част от офицерите му предлагаха да продължат към Мина, други настояваха да тръгнат без бавене обратно към Сзар. Трети бяха на мнение, че трябва да се придвижат към Мейнис — градът беше по-близо до границата с Федерацията — и да се присъединят към тамошния гарнизон. Решението трябваше да вземе Крелак.

Само че той, уви, не беше в състояние да го направи. Свикнал беше да получава заповеди и да ги изпълнява, а сега заповедите изведнъж бяха пресекнали. Прати куриери до Капитас с искане за указания, нареди на хората си да направят бивак. И зачака.

30.

Уктебри се размърда на мястото си, обзет от необяснимо безпокойство.

Тисамон щеше да свърши работа. Самият той отдавна беше стигнал до обосноващото заключение, че богомолкородният е идеалният инструмент. Сега започваше да се пита дали мъжът няма да се окаже прекалено добър, прекалено подходящ за целта. Не се беше сещал за това преди. Видял бе как погледна богомолкородният към Алвдан и видяното не го изненада. Неприятно го изненада реакцията на Алвдан, онова, което се мерна в очите му.

„Той знае“ — помисли си изтръпнал Уктебри, после: „Няма как да знае“, а след това и противно на всяка логика: „Знае.“ Не за заговора, естествено. Не за предателството на Седа или на Уктебри, а за Тисамон. Алвдан се беше досетил, че Тисамон иска да го убие.

Беше невъзможно, разбира се. Не беше по силите и на най-добрите дуелисти, на най-решителните убийци. Въпреки това Алвдан бе трепнал инстинктивно, срещайки погледа на богомолкородния.

— Ваше императорско величество — прошепна угоднически Уктебри и се наведе напред.

Алвдан изрече, без да поглежда към него:

— Този мъж, не го харесваме.

Генерал Максин, седнал от другата страна на императора, изпръхтя.

— Значи сте в идеалната позиция, ваше величество, защото ще го видите как умира.

— Вече издадохме заповед — кимна Алвдан. — Ако не загине на арената, ще бъде екзекутиран.

Уктебри видя как Максин смръщва чело при тази проява на лош вкус, после свива рамене и кимва.

— Както нареди ваше величество.

Алвдан изкриви устни.

— Уктебри — излая троснато той, — робе.

— Тук съм, ваше величество.

— Ще стане тази нощ, както обеща. Повече отлагания няма да приема.

„Това било, значи“ — осъзна Уктебри и се смърри, че не го е проумял по-рано. Съзрял ледената заплаха в очите на Тисамон, Алвдан бе осъзнал по-силно отвсякога своята смъртност. И бе пожелал по-силно отвсякога да се сбъдне мечтата му за вечен живот, с която Уктебри го залъгваше от толкова време, обещавайки му ритуал, който да го избави веднъж и завинаги от тревогите за наследник на трона. Уктебри наистина беше уверил императора, че ще извършат ритуала тази нощ, на годишнината от коронацията му. Дори беше подготвил зала за обещаната церемония — с магически символи по пода, свещи, камбанки и кристали, както и с олтар, разбира се, за жертвоприношението. Всичко това беше фалшификат, заблуда, която да отклони вниманието на Алвдан. Защото ритуалът щеше да се извърши по-рано и със съвсем друга цел.

Бледите ръце на Уктебри стискаха до болка Кутията на сенките в скута му.

Комарородният хвърли поглед вдясно от себе си. Окована за пода и клекнала като домашен любимец, чакаше полуродната дъщеря на Тисамон — допълнителна мотивация, в случай че бащината ѝ решимост се разклати в решаващия момент.

Уктебри погледна към Седа, която седеше между него и императора. Девойката нервничеше. Нейното време — което щеше да е и негово — почти беше настъпило. Всичко беше готово, оставаше само последната съставка — императорска кръв, — а нея Уктебри знаеше къде да намери. С такава кръв по неговите ръце — а следователно и по своите — Седа щеше да премине под негов контрол, тя, както и цялата Империя на осите.

Още не беше решил окончателно накъде да обърне мощта на безчетните имперски армии. Молецородните несъмнено подлежах на изтребление, защото се бяха постарали да заличат преди много столетия неговата раса, но Уктебри все по-често си мислеше, че преди да се разправи с тях, е добре да даде урок на неверниците от собствения си вид. Щеше да ги измъкне от дупките им, да ги изкара на светло и да ги изправи пред трона. Щеше да им покаже своето творение, своята марионетка, вещицарица Седа, а след това може да

обезкърви някои от тях, както са го правели в старите времена. О да, Империята беше узряла за възкресяването на някои обичаи от Вещото време, нововъведения, които едва ли щяха да срещнат съпротива сред един толкова простодушнo свиреп и енергичен народ като осородните.

Седналата до него Седа се огледа за пореден път. Даваше си вид на притеснена и изнервена, но вътрешно отмяташе по списък познатите лица.

„Всички са по местата си, поне онези, които виждам оттук.“ Утре заран или щеше да е победила, или да е мъртва, това ѝ беше пределно ясно. Така или иначе, поне щеше да се е отървала от злoбата на брат си и от постоянните заплахи на Максин. И да е приключила със заговорите.

Клекнала зад Уктебри, Тиниса не отделяше поглед от Тисамон. Ръцете ѝ бяха вързани, краката — оковани за пода. Втрисаше я, гадеше ѝ се от ужасно предчувствие. „Не искам да виждам това.“

„Но трябва.“ Защото някой трябваше да го види, и то някой, който го познава, който го обича. Каквото и да станеше, трябваше да бъде видно.

Когато застана пред тях, тълпата се укроти като по команда, седемстотинте осородни зрители затаиха едновременно дъх. И не само заради него, разбира се, а и заради Фелисе, с която се бяха появили едновременно на арената. Тя също беше участвала в подгриващите двубои. Видяла нея, видяла и Тисамон, тълпата бързо бе стигнала до логичното заключение, че двубоят помежду им ще ознаменува кулминацията на игрите.

Бяха ѝ взели сияйната броня, срещу която жилата бяха безсилни. Носеше само платнена превръзка през гърдите и кожени каиши, стегнати през раменете и гърба. Това, както и широки бричове до коленете като на Тисамон. Осородните обичаха кръвта да се лее свободно, раните да се виждат. Фелисе стоеше с гордо вдигната глава, сякаш никога не са я залавяли. И тя, като Тисамон, беше дошла тук по своя воля.

„Не сме затворници, изправени тук с изтеглени за бой остриета. Не, тук и сега, на тази арена, стоят Тисамон и Фелисе такива, каквито и най-яките решетки не могат удържа.“

Мислите му бяха ясни, нажателни. За пръв път от двайсет години. Точно сега ли трябваше да се отърси от лудостта си! Точно сега ли трябваше да разбере, пред стотици свидетели, че обича Фелисе повече от всичко на света.

Погледна я право в очите. Сблъсъкът на погледите им беше толкова осезаем, че обърка ритъма на стъпките му. Нейният го прободеше с нажеженото острие на клокочещата страст.

Не страстна омраза, а страстна любов. „Тя има всички основания да ме мрази.“ Сред тълпа от врагове, миг преди последната си битка, Тисамон ликуваше вътрешно. „Аз съм истински щастливец и благодаря на съдбата.“

Бяха ѝ оставили меча, разбира се — характерното за Федерацията оръжие с дълга дръжка, което се движеше като светлина и сенки в ръцете ѝ. Самият той имаше ръкавицата си с острието, старата дружка, която чувстваше като част от тялото си. Двубоят им щеше да е единствен по рода си, двубой, какъвто имперците не бяха виждали преди.

Кожените каиши на раменете ѝ не бяха за защита, нито имаха декоративна стойност. Осородните бяха измислили този хитроумен начин, за да попречат на гладиаторите да призоват крилете си, но без да затрудняват движенията им. Исаха Фелисе да се бие, но не и да лети.

Той задържа погледа ѝ. Нямахше нужда да казва каквото и да било, нито да поглежда другаде. Тя го разбра и на свой ред само с поглед му даде да разбере с какво може да му съдейства. Стояха един срещу друг на пясъчната арена като противници, но имаха обща цел. Тисамон усети как собственият му ум се освобождава от излишествата, отгърсва ги едно по едно, оголва се до необходимото за мисията. Тълпата мълчеше, сякаш и осородните бяха част от общия план. Тишината беше почти заговорническа.

Той изтегли сърпа си назад и нагоре, свободната му ръка бе изпъната напред да парира, тежестта му — прехвърлена върху задния крак. Мечът на Фелисе се повдигна вертикално пред нея под лек ъгъл напред. Острието разполовяваше образа ѝ.

Бяха като танцьори, които чакат да започне музиката, помисли си Тисамон.

Когато Фелисе направи първата вихрена стъпка на танца, Тисамон се люшна, първо наляво, после надясно, острието на меч се спусна към лицето му, той го отблъсна с дланта на свободната си ръка. Сърпът се включи на свой ред в танца. Тисамон не й даде време, замахна към главата ѝ, после към хълбока. Тя се отдалечи с пирует.

Помежду им отново се отвори пролука. Започнаха да се обикалят в кръг, да се дебнат; тълпата полудя като в треска. Толкова удари и всеки смъртоносен сам по себе си, а нито капка кръв. И двамата бяха толкова бързи, толкова сигурни в себе си, че зрителите трябваше сами да разгадават по спомени и със закъснение всеки сблъсък и да се дивят, че дуелистите още са живи.

Тисамон подхвана атака; отпусна докрай юздите на уменията си; изпълни се с чиста радост от равностойния танц — сърпът танцуваше около гарда ѝ, плъзгаше се по стоманената дължина на нейното оръжие, стрелкаше се да захапе очите ѝ, корема ѝ, гърлото ѝ. Най-сетне беше свободен да се развихри в пълна мяра — Фелисе беше достатъчно добра да парира атаките му и дори да ги обръща срещу него, без да пести сили. Опитваше се да го убие. С цената на всичко, впрегнали докрай умения и сила, всеки от тях се опитваше да убие другия с пълното съзнание, че това е невъзможно.

„Безсмъртни ли сме?“ Да, докато траеше този танц на откраднати мигове, те наистина бяха безсмъртни.

Тисамон скъси рязко дистанцията. Тя наклони глава и сърпът остави резка на бузата ѝ. Нейният меч ухапа рамото му. Фелисе се усмихваше; Тисамон осъзна, че също се усмихва; усетили бяха възбуждения шепот, ливнал се като вълна през публиката при вида на първата кръв. Разделиха се отново.

Няколко капки от кръвта на Фелисе лъщяха по острието на сърпа. Тисамон вдигна метала към устните си да я вкуси. Тълпата пощуря. Варварският жест на чужденеца ги подпали. Само Фелисе позна целувката.

И разбра всичко докрай.

Нападна го, мечът ѝ разсече широки арки вляво и вдясно от него; той замахна да я прониже в гърдите, тя парира удара с въртеливо движение, което се преля в контраатака, достатъчно силна и целенасочена да разцепи черепа му на две. Той се смъкна на едно коляно и замахна към ребрата ѝ отвън навътре, ала тя скъси

стремително дистанцията и вместо със сърпа, Тисамон я поряза с шиповете на подлакътника си. Фелисе хвана меча си с две ръце и го вдигна високо за удар, той се хвърли напред под върха на оръжието, хвана я през кръста със свободната си ръка, регистрира подсъзнателно шока от допира на кожата ѝ в неговата, топла и силна. Мечът ѝ отвори плитка рана на ключицата му, а Тисамон я завъртя със себе си, сърпът му изписа мълниеносни срезове напреко на раменете ѝ, първо лявото, после дясното.

Пусна я и отскочи назад за следващия сблъсък. Едва се удържаше в кожата си. Бе толкова жив! Фелисе приклепна в отбранителна стойка, готова да посрещне атаката му. Той се напрегна за скок.

За един кратък, изгубен миг Тисамон се зачуди дали не е съществувал и друг път за тях двамата, нещо повече от това. Едва ли. „Били сме обречени от самото начало.“ Трагедия без съжаление — един от крайъгълните стълбове на богомолския мироглед. „Накрая ще се окаже, че съм бил богомолкороден за пример.“

Вече тичаше към нея, когато Фелисе разтърси рамене. Каишите, които Тисамон беше срязал преди миг, паднаха и крилете ѝ се появиха от нищото.

Сърпът му още беше изтеглен назад, когато се срещнаха. Тисамон взе меча ѝ, тя го прихвана под мишниците и се оттласна от опесъчената арена.

Не можеше да излети нависоко, разбира се. Но на него му трябваша само два-три метра височина в добавка към инерцията на собствения му скок. Миг по-късно пред изумените погледи на седемстотинте осородни Тисамон стъпи на оградния зид и уби трима войници още преди да е възстановил равновесието си. Междувременно, Фелисе си беше взела меча и двамата започнаха да се бият наистина.

Войниците по периметъра се юрнаха панически напред — двамата гладиатори бяха кацнали точно срещу императорската лежа, намираха се на някакви си четири-пет метра от императора и бързо скъсяваха разстоянието. Настана хаос от препъващи се един в друг войници, трясък на тежки доспехи и пречкащи се копия. Копията може да бяха идеални за поддържане реда на арената, но не и за близък бой. Паникьосаните войници не можеха да отстъпят назад, защото всяка

отстъпена педя земя беше една педя по-близо до господаря им. Захвърлиха безполезните копия. Жилата им фучаха покрай или между двамата пощурели роби, прогаряха въздуха или телата на други войници. В блъсканицата късите остриета на нейния меч и неговия сърп подложиха на безмилостен тест бронята и бойните умения на охраната и бързо ги развенчаха — всяко слабо място бе пронизано, всеки шев разпран. В първите шеметни секунди осородните стражи от най-вътрешния кръг на мелето полегнаха назад като венчелистчетата на цвете.

Войниците от последната охранителна линия, тази току пред императорската ложа, се хвърлиха напред с къси мечове в ръка, напиряха и крещяха на колегите си да им сторят път. Стражите, които доскоро стояха зад Уктебри и принцесата, също се втурнаха да помогнат. Дори императорският писар стискаше самоотвержено ножчето, с което си остреше перата.

Тиниса гледаше безпомощно, притисната в пълна мяра от тежестта на оковите си. Гледаше немигащо баща си в този миг на страховито величие. Тълпата около арената крещеше, викаше, окуражаваше дори, клатушкаше се на ръба на бунта, ала светът на Тиниса беше онемял. Очите ѝ не виждаха друго освен двете сражаващи се фигури, ту закривани от осородни войници, ту изгряващи отново на личния ѝ хоризонт. Видя, че Фелисе има кървяща рана напреко на ребрата, а гърбът ѝ е пресечен от сочната червена бразда на облизало я жило. Един войник грабна пречупеното си копие и успя да забие върха му в крака на Тисамон, преди богомолкородният да го убие. Раната изобщо не забави Тисамон. Тиниса усети сълзи да се стичат по бузите ѝ. „Няма да се справи. Твърде много са, дори за него.“

Погледна към ненавистния грозник до себе си и разбра, че успехът на Тисамон не влизаше в неговия план. Тисамон беше изпълнил предназначението си, създавайки хаос, от който Уктебри Саркадът да се възползва.

„Идеален е.“ Уктебри изпиваше с ликуващ поглед богомолкородния, гледаше го как тъче между жила, копия и мечове, как сече с неуморния си сърп и отмята покосените мъже като ръкойки жито. Жената водно конче не отстъпваше на бързината му. Мечът ѝ се

стрелкаше и потъваше в плът, движенията ѝ бяха икономични, контролирани и безмилостни, съсичаха китки и вратове, пореха незащитени гърла, изкормваха. А после мечът се заклеши в тялото на поредната жертва, жената го заряза без колебание и разгъна шиповете на палците си. Появата ѝ не влизаше в плана на Уктебри и за миг той се запита: „Дали пък не биха могли с общи усилия да?...“

Абсурд. Още и още войници прииждаха, стичаха се покрай арената или прелитаха над нея. Пък и ако беше възможно да умре от ръката на гладиатор, Алвдан отдавна щеше да е мъртъв. Уктебри осъзна, че се е хванал в собствения си капан, седеше и гледаше с ужас и омая вършеещия възел от кръв и танцуващи оръжия. Имаше работа да върши, а Тисамон и Фелисе, приковали вниманието с прощалната си демонстрация на свръхчовешки умения, му бяха осигурили нужното спокойствие. Никой не го гледаше, дори императорът. Както подобава на гладиаторски борби, всички бяха вперили поглед в клането.

Огледа се и видя, че стражите, обграждали го допреди броени минути, са се включили до един в битката. Подсмихна се развеселено при вида на генерал Максин — вместо да се притече на помощ в защита на сюзерена си, генералът се беше оттеглил в дъното на ложата и не свалеше очи от кървавата схватка, която се люшкаше като разгневен рояк стършели на ръба на арената. Спокойно можеше да забрави за Максин.

„Сега.“ Ръцете му се склучиха решително върху Кутията на сенките, която беше докопал с цената на гигантски усилия. Нуждаеше се от сила, за да го направи, сила отвъд неговите способности, сила от време, когато магията е била навсякъде, а магьосниците не са се спирали пред нищо.

„Летриме, призовавам те — нареди той. — Призовавам те да ми служиш.“

Тя се появи от нищото като бълбукащ въздух, сгърчено петно от шипки и трънаци, побрало в себе си човешкия ѝ силует, прободен като игленик, разпнат. Погледна го с многофасетни очи, озарени от ледената светлина на безстрастната ѝ омраза.

— Убий го — нареди Уктебри. Нямаше нужда да уточнява кого. — Дай ми силата му.

Силата на император, това търсеше Уктебри. Под мантията и короната си Алвдан беше обикновен смъртен, издигнат до висотата на

трона поради произхода си, но сами по себе си символите на властта носеха сила в света на магията. Силата на един император беше спойката, свързката на неговата империя; силата на един брат можеше да обвърже сестрата.

Летриме се метна напред, разбърка въздуха, но Алвдан не видя нищо от това. Той стискаше с ръце облегалките на трона си, притиснал гръб назад. Гледаше към Тисамон, и от центъра на мелето, от окоето на кървавата буря Тисамон отвърна на погледа му. Уктебри видя как Летриме вдига богомолския си сърп — стомана, сляла се с хитинова плът. Видя я и стисна толкова силно Кутията на сенките, че ноктите му изстъргаха в дървото.

Тиниса се хвърли напред с вик, но никой, дори Тисамон, не я чу. Двамата самотни бойци, Тисамон и Фелисе, започваха да отстъпват. Тежестта на осородните ги смазваше. Фелисе имаше кървава рана отстрани на главата си, едното ѝ око беше затворено. Ръцете ѝ бяха покрити с кръв до лактите, палците ѝ вършееха неуморно. Меч потъна в хълбока на Тисамон, шокът заля като вълна лицето му и се оттече без следа. Тиниса го чуваше как крещи — без думи, само протяжен вой, който звучеше почти триумфално. Осородните бавно, но сигурно ги погребваха.

Тиниса извика отново, усетила физически болката, когато отчаян войник заби копието си в гърба на Фелисе. Жената се изви назад, но войникът беше извън обхвата на нейните шипове. Жило прогори въздуха край нея, уцели лицето на страж в далечния край на мелето и го събори на арената. Фелисе заби палците си в очите на друг осороден.

Тиниса продължи да се дърпа неистово напред, посягаше с окованите си ръце, сякаш би могла да спре някак случващото се, да го прекрати, да сложи край. Видя как Фелисе се превива на две, пронизана с меч под ребрата. Лицата на осородните бяха страшни за гледане — разкривени, но не от омраза или гняв, а от героично безстрашие и несъмнена готовност да дадат живота си за своя император.

Фелисе се беше свлякла на колене. Тисамон се хвърли към нея, закла с чисто движение най-близкия войник и отблъсна за миг останалите. Подхвана Фелисе с другата си ръка, ръка нарязана и кървяща. Жената се отпусна безжизнено и Тиниса разбра, че е мъртва.

Един осороден се хвърли напред с копие. Тисамон скочи да го посрегне, пое върха на копието в лявото си рамо и разгъна сърпа да среже гърлото на войника.

Смееше се, видя Тиниса. Не, плачеше.

Алвдан се сгърчи на трона, когато Летриме заби сърпа си в облегалката и продължи да натиска, докато неясното петно на сивия му връх не се показа от гърдите на императора. Уктебри видя как устата на Алвдан зяпва в бездънен ужас, толкова широко, че сякаш челюстите му се разкачиха. А после императорът изчезна за миг, залят от масата на гърчещи се тръни и насекомски крайници. Уктебри видя как лицето на богомолкородната се свежда за пир, красиво въпреки острите си като бръснач мандибули.

Уктебри извади ножа си и го вдигна над кутията. Не беше специален нож, нямаше си позлатена дръжка, нито инкрустация от скъпоценни камъни, нито сребърни заврънкулки по острието, и не случайно — комарородният знаеше, че не му е нужен магически нож, защото да притежаваш Кутията на сенките беше магия само по себе си.

„Дай ми го“, нареди той и кръвта започна да тече — не откъм наглед непокътнатото, но гърчещо се тяло на Алвдан, а по дължината на неговия нож. Няколко капки в началото, после червено ручейче, накрая плътен поток, който се стичаше по ножа, изливаше се върху кутията и пръскаше по дрехата на Уктебри. За неговата раса кръвта беше в основата на всичко.

Той вдигна кървящия нож към устата си и извади език да опита вкуса на императорска кръв. После го протегна към Седа. Червените му очи я приковаха.

— Вкуси — нареди й той.

Тя го погледна с усмивка, но поклати глава.

— Не.

— Безсмъртие — изсъска той. — Не ми казвай, че не вярваш в магията.

— О, вярвам — отвърна Седа. — Вярвам, че можеш да ми сториш разни неща.

— Вкуси я, малка глупачке! — изплю вбесен Уктебри. Кръвта се стичаше по ръката му и капеше на пода. Лицето на Седа се изкриви от

чувство, което дори нейният дългогодишен опит в преструвките не успя да прикрие, тя извика и избяга от ръката му.

— Глупачка! Ти си обвързана с това! Само него имаш, *нищо* друго! — изсъска Уктебри, но Седа вече не го гледаше. Отстъпваше назад с поглед, вперен някъде над рамото му.

Уктебри реагира инстинктивно. Не можа да се сдържи и погледна зад себе си.

Някакъв човек се беше откъснал от мелето. Покрит беше с кръв от глава до пети, едната му ръка липсваше, отрязана при китката, счупена дръжка на копие стърчеше от крака му. Едва откъснал се от битката, човекът получи още един удар — войник заби меч си в гърба му, заби го и изпусна хлъзгавата дръжка. Вече *нищо* не спираше привидението — окървавената, осакатена твар се хвърли с протяжен боен рев към амфитеатралните скамейки.

„Плячката ти вече е мъртва“ — помисли си Уктебри, хвърлил поглед към обезкървения труп на покойния Алвдан Втори, император на всички оси. Тази мисъл още го занимаваше, когато Тисамон стигна до него с вдигнат за удар сърп.

За част от секундата Уктебри впрегна силите си да овладее с магия уязвимото съзнание на богомолкородния, който от толкова време му служеше като послушен инструмент. Съзнанието на Тисамон беше изпълнено с болка, ярост и съкрушена любов, така хлъзгаво от кръв, че захватът на комарородния се плъзна безпомощно при първия си досег с него. При втория успя да го подчини на волята си, ала миг по-късно нещо прониза собствения му крак току под коляното, разкъса робата му, срязва кожа и мускули по цялото протежение на прасеца му, а накрая се заби между пръстите и прикова крака му към дъсчения под на ложата. Заедно с ужасната болка дойде още по-ужасяващата мисъл, че острието, проляло собствената му безценна кръв, е същото, което Седа беше избягала от ръката му... и което сега беше в ръцете на Тиниса.

Стиснала трескаво дръжката на кинжала, Тиниса видя как осороден войник с разсечено от сърпа на Тисамон лице забива до дръжката оръжието си в гърба на баща ѝ, на педя от другия меч, вече забит там. Видя как Тисамон потръпва, чу го да изрича нещо — дума или име, може би. „Фелисе“, сякаш.

Сърпът се спусна, Уктебри изпищя и вдигна единственото нещо, с което можеше да се защити.

Тисамон заби острието на сърпа си в Кутията на сенките. Безсловесният му вик още не беше затихнал, когато покритите с многопластова резба стени на кутията се разхвърчаха на трески. Нещо като малък взрив отекна в ръцете на Уктебри, нещо възвря и се изпари, съсухри се и умря пред очите на Тиниса.

Уктебри чу победоносния вик в главата си, гласа на неговата робиня Летрима и на другите, на всички, обречени заради стореното в Даракион, чу ги да крещят триумфално, когато задържащата ги котва изчезна внезапно, а възелът в тъканта на света се разплете.

Сърпът на Тисамон се заби дълбоко в тясната гръд на комарородния, кръвта му плисна по пода и се изгуби там в откраднатото величие на императорската кръв.

31.

Беше видяла как „Пустота“ пропада разкъсан.

Трупът на „Звездно гнездо“ вече се слягаше над Соларно, а имперските летала продължаваха да нападат. Полудели бяха, надпреварваха се кой да откъсне още едно парче от леталото, дръзнало да нанесе смъртоносна рана на гигантския дирижабъл. Грозната бронирана машина на Вечерницата беше завила назад към града, но имперците го обстрелваха, а Таки с нищо не можеше да помогне. Висеше във въздуха гола, без обичната черупка на своя „Еска Воленти“, слабичко мухородно момиче, въоръжено с нищо и никакъв нож, висеше там и гледаше как загива най-известният пират на епохата.

Прелетял бе над града, следван от орда ортоптери в черно и златно, после пое над Езгнано сякаш с надежда да стигне до някое от островните си убежища. Шрапнелометите разцепваха въздуха около „Пустота“ и поне две имперски машини станаха жертва на приятелския огън, изгубиха управление с разкъсани крила и бързо пропаднаха към водата. Ала имаше още половин дузина ортоптери, които го преследваха неумолимо, кръстосваха небето над него и го засипваха кой с каквото има.

После Таки бе видяла как „Пустота“ килва носа си напред, губи височина и поема по дългия път към студените води на Езгнано, следван неуморно от осородните.

А сега беше стигнала земята в последвалата тишина, седеше и плачеше.

Е, тишината не беше съвсем пълна, защото голяма част от града беше опожарена, а някои сгради още горяха. Тук-там имперски отряди продължаваха да дават отпор. Но за нея си беше тишина, защото ги нямаше звуците на двигателите и свистенето на вятъра.

Бяха спечелили, така излизаше.

Скобран беше загинал, това Таки го знаеше. Разбрала го беше отвъд всяко съмнение, когато полетът на „Вечната едnodневка“ се

промени изведнъж; знаеше, че в търбуха на машината Скобран е мъртъв и ръцете му лежат безжизнено върху контролните лостове. Кръвопиеца беше мъртъв, Вечерницата — също, той, който недолюбваше соларнийците, но беше дошъл да им помогне в борбата срещу общия враг. Те Френа, повече конте, отколкото дуелист по душа, също беше мъртва. Както и десетки други — соларнийски пилоти, пирати от Часме и другите градове по бреговете на Езгнано, водни кончета от Принцеп Изгнана, както и стотици граждани на Соларно, излезли на улицата да се бият с осородните.

И Неро беше мъртъв. Повече нямаше да рисува. Честа, убиецът с кървавите ръце, мразен и ухажван по равно, Честа също беше мъртъв. Таки не можеше да си представи света без неговата ненавистна сянка.

Не за тях плачеше, макар че би могла. Друга загуба режеше сърцето ѝ като с нож, по-безмилостно и от болката, пронизала я когато собственият ѝ брат беше загинал. Нейния „Еска Воленти“ го нямаше, размазал се беше някъде в града заедно с леталото на Аксрад, а вероятно и със самия Аксрад. Щеше да има други ортоптери, повтаряше си Таки, но никой нямаше да е като „Еска“, толкова съвършен, толкова верен. Сред толкова много смърт Таки плачеше горчиво, като осиротяло дете. Оплакваше една машина.

Нечии стъпки я накараха да вдигне зачервените си очи. Ниамед клекна до нея и сложи ръка на рамото ѝ. Нейната „Екзекуторка“ се беше отървала без драскотина от въздушното сражение. Въпреки това Ниамед разбираше мъката на Таки. Зад нея стоеше Древане Сае, водното конче, и се подпираше тежко на тояга, кракът му бе превързан. Изрисуваното му лице беше изопнато, изражението му — мрачно. Ездитното му насекомо, което той беше отгледал от яйце, както повелява традицията, беше загинало, простреляно в корема. Древане също разбираше мъката ѝ.

Имаше работа за вършене, и то скоро. Онези граждани на Соларно, които не бяха заети да скърбят, да спасяват покъщнината си или да гасят пожари, вече гледаха на север. Там се простираше империята, за чието съществуване доскоро никой от тях не бе подозирал, но която сега занимаваше мислите им с един и същи въпрос: „Ами ако се върнат?“

А Империята на осите несъмнено щеше да се върне, освен ако някой не ѝ попречеше. Ако Че и нейните приятели не ѝ нанесяха

жесток удар, днешната победа на Соларно щеше да се окаже напразна. Защото победата, прогонила завоевателя от Соларно, беше като камък, отскочил безобидно от тежката броня на Империята на осите. Камък, който нямаше да остави следа, освен ако и други камъни не политваха с него, толкова много, че Империята да се огъне, да спре, да направи крачка назад и да вдигне щита си.

Таки откри, че всъщност изобщо не ѝ пука. Вече не чувстваше Соларно като свой дом. В този Соларно, в днешния Соларно, вече ги нямаше твърде много неща, които бяха важни за нея.

— И последните стълкновения са приключили — информира я Ниамед. — Оцелелите осородни войници са се предали. Сега остава да ги изпратим на север с някое подходящо за случая предизвикателно послание.

— Подходящо за случая? — Нещо като: „Не ни убивайте, моля.“ Не го изрече на глас, вместо това попита: — И сега какво следва?

— Церемонии — отвърна сухо Ниамед. — Знаеш какви сме ние, соларнийците, опре ли до такива работи. Сигурно ще искат да те възнаградят в знак на признателност. Реших да те предупредя, в случай че решиш да се измъкнеш на пръсти.

— Нека ми дадат ново летало — каза с кух глас Таки. — А после нека ме оставят на мира. — Не искаше нищо друго. Нищо. Писнало ѝ беше от всичко.

Принцесата се изправи. Тълпата по скамейките около арената се тресеше в паника и объркване. Никой не знаеше какво става. Навярно Седа беше единствената, която бе наясно.

Тя сведе поглед към трупа на брат си и за пръв път ѝ стана мъчно за него. Алвдан седеше като статуя на трона си, килнат леко настрана, с избелена кожа и лице, застинало в израз на бездънен ужас.

Седа се обърна наляво и срещна погледа на генерал Максин. Началникът на Рекеф се тресеше. Погледна към обезкървеното лице на императора, после завъртя безумни очи към нея.

Никога не би могъл да се досети за истинските мащаби на заговора, но съобрази най-важното. Разбра, че е нейно дело.

— Дръжте я! — изрева той, надвиквайки крясъците, воя и трясъка на метал. Гласът му прозвуча уверено, като на човек, чиито

агенти винаги са наблизно. — Убийте малката кучка! На място! — Изтегли меча си, но не направи и крачка.

Рекефските агенти се появиха незабавно откъм тълпата. Много са добри, помисли си Седа. Самата тя не ги беше различила сред множеството, преди да излязат напред.

— Тя е виновна за смъртта на императора! — извика Максин. — Убийте я!

Единият му каза нещо. „Съжаляваме, генерале“ — досети се за думите Седа. После му взеха меча, извиха ръцете му назад и го принудиха да коленичи. Лицето на Максин застина в пълно недоумение, после той взе да се мята и да им крещи, навикваше ги за нелепа грешка.

Някаква фигура се появи отдясно и Седа позна силуета на генерал Бруган. Изглеждаше разтърсен от видяното, но си беше свършил работата отлично, бе подменил или привлякъл на своя страна хората, които Максин беше избрал за дискретна охрана по време на игрите. Съсредоточен върху Рейнер, другия си съперник, генералът беше останал сляп за истинската заплаха.

Тя кимна леко — не й беше до излишен драматизъм в момента.

Бруган извади кинжала си и тръгна делово към Максин.

Максин беше шефът на Рекеф, разбира се, и имаше десет пъти повече агенти от Бруган, пръснати по цялата територия на Империята. Негова беше както властта, така и благоволенieto на покойния император. Тук обаче, на това конкретно място в Империята, агентите се подчиняваха на Бруган и ножът беше в неговата ръка.

„Мога ли да смятам, че съм отмъстила за братята и сестрите си?“ Седа поклати глава, решила, че не е в стила й да се самозалъгва.

— Имперци! — кресна Бруган. — Поданици на Империята! — Но побеснялата тълпа не го чуваше. Генералът даде гневен знак и внезапно прозвуча експлозия. Един от хората му при изходите беше стрелял с гвоздистрел, пронизвач или нещо друго с огнепрахов заряд. Тълпата се люшна и се смълча достатъчно, за да го чуе.

— Вашият император е мъртъв! — извика той с цяло гърло. — Убит беше от чуждоземния си роб, предаден от най-близкия си съветник! Аз съм генерал Бруган от Рекеф и току-що убих изменника.

Не последваха аплодисменти. Шепотът на тълпата бе по-скоро уплашен. Хората искаха да видят какво ще стане по-нататък.

— Обявявам принцеса Седа, последната от благородната кръвна линия на Алвдан, за новата императрица! — избумтя гръмовно Бруган.

— Не! — извика някой, а после други подхванаха: — Жена? — крещяха невярващо и гневно.

Седа се изправи с пълното съзнание, че ако везните се наклонят в грешната посока, тълпата ще я разкъса на парчета. Сред възмутения хор се чува и други гласове, които викаха името ѝ и обясняваха, че тя е единственият им избор. Сподвижниците ѝ, начело с Гегевей, бяха свършили добра работа, бяха разпространили нейната популярност. Присъстващите тук, зрителите, допуснати до частните императорски игри, бяха каймакът на Империята, богатите, влиятелните, висшите офицери и служители, мъже и жени от най-добрите семейства. Това бяха хората, които Седа трябваше да спечели на своя страна.

— Чуйте ме! — викаше Бруган. — Кого друг да издигнем? Императорската линия трябва да остане чиста!

Ала хората не изглеждаха убедени и Седа си даде сметка, че ще останат мнозина, които няма да я приемат. Имаше план и за този случай, стига да оцелееше през следващите критични минути. Щеше да приеме партньор в леглото си. Щеше да им даде мъж, когото да уважават, докато самата тя втвърдява хватката си около Империята.

Слушаше напрегнато крясъците на тълпата и чакаше везните да се наклонят.

На следващата сутрин пред портите на Колегиум пристигна осороден пратеник и поиска да се срещне със Стенуолд. Заведоха го под стража до дома на войнемайлстора и там го накараха да изчака. Когато най-после се появи, бръмбарородният изглеждаше полумъртъв — с хлътнали очи и сивкаво лице, рошав и треперещ.

— Какво е станало? — попита той от прага.

— Нося съобщение от генерал Тинан — обяви осородният, като гледаше Стенуолд с нескрито презрение. — Или покана, ако щете. Поканата е лично до вас, войнемайлстор Трудан, и ви приканва тази сутрин да излезете на източната стена, за да видите нещо. Генерал Тинан дори ще отложи щурма за тази цел.

И в този момент Стенуолд разбра. Вече час прашаше куриери из цял Колегиум с надеждата да открият Ариана, която беше изчезнала

без следа. Нямахте нужда имперският пратеник да обяснява повече. Стенуолд го избута и хукна към крепостната стена.

Подмина на бегом собствените си офицери и щурмува стъпалата, като да беше обсадна машина, събаряше всеки, изпречил се на пътя му. Не спря, докато не застана на зида при бойниците. В краката му се разстилаше Втора имперска армия.

Видя, каквото видя, и нададе дрезгав вик от мъка и ужас.

— Войнемайсторе, какво има? — попита озадачено един от защитниците. Явно не познава обичаите на осородните, помисли си горчиво Стенуолд. — Просто две кръстосани копия. Какво толкова?

Стенуолд се пое дълбоко дъх и впи пръсти в каменния парапет. Това беше обичайният начин, по който осородните умъртвяваха най-презрените си затворници, бавната смърт, запазена за предателите, провалилите се офицери, избягалите роби. Облегна лакти на парапета и скри в шепи лицето си.

Когато вдигна поглед, видя осородния пратеник, който стоеше и чакаше с тънка усмивка на лице.

— Да кажа ли на генерал Тинан, че ще разговаряте с него? — попита той.

Стенуолд кимна мълчаливо.

Но дори крилатите куриери имаха нужда от време да си свършат работата, което осигури на Стенуолд четвърт час да обмисли предстоящия разговор.

„Само едно нещо мога да му предложа“ — реши той.

После пратеникът се върна и обяви, че генерал Тинан ще се радва да разговарят.

Разстоянието от стените на Колегиум се стори на Стенуолд най-дългият преход в живота му. Направил беше всичко по силите си да тръгне сам, без ескорт, но трийсетина бръмбарородни настояха да го придружат и останаха глухи за молбите му да се върнат зад защитата на стените. Осородните реагираха спокойно на появата им — готови бяха за поредния щурм, но не бързаха да се хвърлят в атака. Генерал Тинан явно вярваше, че Колегиум ще обяви капитулация, и беше склонен да жертва половин ден за тази цел.

Стенуолд спря при кръстосаните копия. Когато изведяха Ариана, щяха да я набият на копията и да я оставят да виси там, да умира бавно и в нечовешка агония. Този обичай водеше произхода си от

предимперските времена, когато осородните още живеели в невежество. Сега бяха по-образовани и дисциплинирани, но не помалко жестоки.

— Изчакайте ме тук — заръча той на ескорта си. Не за пръв път им даваше тази заповед, но сега, толкова близо до могъщата имперска армия, те най-сетне отстъпиха без спорове и останаха на място. Не че това щеше да ги спаси, ако осородните им вдигнеха мерника. Уплашен и болен от изтощение, Стенуолд подмина кръстосаните копия, подмина и първите редици на строената имперска армия. Редиците ѝ сякаш нямаха край. Стенуолд видя тежката пехота, видя леките въздушни отряди, видя пазителите и занаятчиите. Видя помощната войска — конощипородни, водомерки, мравкородни, скакалецородни. Видя обсадните машини, готови да засипят със снаряди неговия град или да потеглят за двубой със стените му. Светът беше тесен за Втора имперска армия, така поне се стори на Стенуолд, докато крачеше между редиците ѝ. Накрая един адютант на генерала го пресрещна и го поведе към палатката на Тинан.

Имаше десетина военни в палатката, офицери навярно. В очите на Стенуолд бяха просто бронирани осородни. Самият генерал седеше зад сгъваема маса. Вратът и челюстта му бяха превързани. Изглеждаше блед, суров и ядосан. До него, с окови, които я държаха на колене, чакаше Ариана.

Стенуолд не издържа и се спусна към нея. Чу звън на изтеглени мечове, жило изсъска над рамото му. Чу как Тинан нарежда на хората си да прекратят стрелбата и как удря по масата за повече тежест. Чу всичко това, но не му обърна внимание, приласкал треперещата пленница в обятията си.

„О, бедната ми, скъпа Ариана.“ Сети се за Спера, която сарнианците бяха изтезавали почти до смърт. Осородните бяха спестили поне това на неговата любима, а с малко късмет той щеше да я спаси от кръстосаните копия. Ариана се тресеше от плач. Сигурно го проклинаше, задето се е предал във вражески ръце, помисли си Стенуолд. Нищо, нека го проклина.

— Генерал Трудан — поде Тинан с прегракнал глас, който стържеше в нараненото му гърло, — вашата убийца не успя.

Стенуолд го изгледа гневно.

— Не е убийца. Но е моя.

— И аз така разбрах. — Лицето на генерала се изкриви от болка и той оголи с раздражение зъби. — Тя не спря да говори за вас и за глупавия ви град, докато лекарите обработваха раната, която успя да ми нанесе. Дори се опита да отрови ума ми с вашата доктрина.

Стенуолд премести поглед от него към Ариана. Дете на Колегиум, в крайна сметка.

— Както искате, генерале?

— Знаете какво искам.

— Не мога да ви предам града. Това не влиза в пълномощията ми, а и не бих го направил. — Видя как Тинан кима примирено и побърза да добави: — Но съм готов да заема нейното място на копията, така че целият град да ме види. Това със сигурност би ви свършило повече работа, нали?

Ариана извика, опита се да го отблъсне, задърпа отчаяно веригите си. Той я притисна към себе си, умоляваше я да замълчи. През цялото това време Тинан го гледаше с каменно изражение, мълчеше, за да щади гласа си и нараненото гърло. Когато най-сетне настана тишина, генералът проговори:

— Какво ще ме спре да не разпъна и двама ви?

Стенуолд го погледна в очите.

— Нищо, генерале. Абсолютно нищо. Но какво друго мога да ви предложа? Не мога да ви дам Колегиум. Само себе си.

Тинан се изправи, примижал от болка. Мухороден куриер се беше приближил до входа на палатката, стоеше с вдигнати на челото авиаторски очила и даваше трескави знаци на генерала.

— Ако ми носят новина, че Колегиум е нападнал, и двамата ще съжалявате горко — изграчи Тинан и отиде да чуе доклада.

— О, Стен, защо дойде? — попита тихичко Ариана.

— А ти защо си тук? — отвърна с въпрос Стенуолд и се зарадва на бледата усмивка, разведрила за миг лицето ѝ.

— Трябваше да направя нещо.

— И почти си успяла, между другото.

— Ще ни убият и двамата.

— Най-вероятно. — Той я притисна още по-силно към себе си. Генералът се върна, изражението му беше някак странно, изкривено не само от физическата болка. Без дори да погледне към Стенуолд, той повика с жест офицерите да се съберат около него, раздаде им

заповеди и изчака повечето от тях да напуснат палатката. Чак тогава погледна към пленниците си.

Стенуолд срещна погледа му и долови сложната мисловна конструкция, която бе изградил. Тинан беше човекът, смазал Фелиал и притиснал Колегиум в ъгъла. Определено не беше глупак.

— Копията, сър. Трябва да го направим веднага — подкани го един от осородните офицери. — Все още имаме време.

Ала Тинан продължаваше да се взира в Стенуолд и Ариана, толкова дълго, че офицерите му започнаха да губят търпение.

— Свалете й оковите — нареди накрая Тинан. Един от осородните избута грубо Стенуолд и махна оковите на Ариана. Тя се изправи, все още трепереща, и се сви до едрата снага на бръмбарородния.

— Сега ще се върнете в Колегиум — нареди Тинан — и ще инструктирате войската си да стои зад крепостните стени. Ако видим дори и един мухороден да излети, ще сринем града със земята.

Стенуолд смръщи вежди.

— Аз... какво?... — започна той, но гласът му се изгуби сред възраженията на офицерите, които настояваха и двамата пленници да бъдат екзекутирани веднага. Тинан ги стрелна с отровен поглед и дори зашлеви едного през лицето, задето не е млъкнал навреме.

— Навън — заповяда той и сам тръгна към платнището. Стенуолд излезе след него на утринната светлина и видя как Втора имперска армия е развалила строя си и войниците прибират ударно палатки и багаж.

— Какво става, да опустее дано? — вдигна вежди Стенуолд.

— Можех да постъпя както е редно и да нанижа теб и паякородната ти уличница на копията, но какво щях да спечеля от това, освен да си създам още врагове, с които нямам време да се занимавам? — изграчи с продран глас генералът. — Бих могъл дори да превзема града ви, още днес, но какъв е смисълът, щом вече не мога да оставя хора, които да удържат завоеванието. Когато отново се срещнем, войнemainстор Трудан, спомнете си какво съм можел да направя. — Примигна, вперил поглед в белите стени на Колегиум, белязани и почернени тук-там от атаките на неговата армия. — А сега тръгвайте. Вземете си жената и ескорта и се прибирайте по живо, по здраво у дома.

Като гледаше от стените сега, му се струваше невероятно, че само преди броени дни в полето е имало цяла имперска армия на стан. Осородните се бяха изнесли светкавично и почти без да оставят следа.

Вече и в Колегиум бяха научили новината за кървавата разправа в имперската столица, случила се една десетница преди Тинан да разпъне палатките си пред портите на техния град. Новина, заради която генералът и всички висши офицери бяха потеглили по спешност към имперската столица.

Стенуолд облегна лакти на зидания парапет.

— Видял съм много обсади и битки — каза той — и никак не съжалявам, че тази беше прекъсната по средата.

— Същото важи и за мен — заяви паякородният до него.

— Ти нали си боен лорд? — позасмя се Стенуолд. — Боевете са ти работата и прочие?

Теорнис се изкиска.

— Титлата е изцяло церемониална, войнemainсторe. Щастлив съм, че се отървах от нея. Вече съм обикновен човек. Като се върна у дома, ще ме сложат на мястото ми.

— Няма ли да те посрещнат като герой?

— Ти не познаваш моите хора — изтъкна паякородният. — Победих армия и спечелих война, осигурих нови съюзници на народа си, но ще съм много голям късметлия, ако ме пратят някъде далеч, толкова далеч, че никой да не помни къде точно са ме натирили. Аз изложих на риск богатството и позицията на семейството си, рискувах дори суверенитета на Паешките земи. Макар че осородните се изтеглиха от Селдис, семейството няма да ми прости лесно. Не, изобщо не бързам да се връщам у дома и не копнея да чуя духовата музика при посрещането.

Колегиумското летище още пустееше. Покрай векианската обсада и войната с Империята въздушната търговия още не беше възстановила позициите си в града. Откъм морето духаше студен вятър и Стенуолд съжали, че не си е взел наметало. „Остарявам“ — помисли си той. Ариана би възразила горещо, разбира се, и макар че

възраженията ѝ биха били откровена лъжа, пак биха стоплили сърцето на Стенуолд. Тя беше сред малцината, решени да извлекат полза от края на войната. Нещо като вроден инстинкт на паякородните, може би. Беше излязла рано-рано и сигурно обикаляше града и убеждаваше разни хора да подкрепят кандидатурата ѝ за член на Събранието.

Широкоплещестият сарнианец чакаше отговора му.

— Хайде, майстор Трудан, какво мислиш? — Поне той беше зарязал титлата „войнемайстор“. Всички други, уви, продължаваха да го наричат така, сякаш напук.

— Не знам дали мога да си го представя — каза накрая Стенуолд. — Нов град в Равнините.

— Аз пък не е нужно да си го представям — заяви едрият мравкороден. — Защото с очите си видях как му копаят основите. Всички оцелели от хората на Салма и още цял куп ентузиастични от чуждестранния квартал на Сарн. Копаят като луди, казвам ти. Искат да си построят свободен град. Град на всички раси. — Балкус поклати изумено глава. — Не бях чувал за такова нещо, ама е факт. Той накара сарнианците да обещаят и се погрижи обещанието им да стигне до всички. — Ръцете му стиснаха лекичко раменете на дребната мухородна жена, която стоеше до него, облегнала глава на корема му.

— И кой ще го управлява? — поинтересува се Стенуолд.

— О, това със сигурност ще ти хареса. Имат си нещо като съвет, чиито членове се избират пряко от всички граждани, точно като при вас. Един дедик, Сфайот му е името, та той сега е говорител... е, викат му стюард или нещо такова. *Нейният* стюард е. Сецаш се, на шареното момиче.

Стенуолд кимна. Самият той никога не се беше срещал лично със Скръб в окови, любимата на Салма.

— Тя как го приема?

— Не се вижда с никого — отвърна тъжно Балкус. — С никого, освен със съветниците си. Хората там много я обичат, повече, отколкото сарнианците обичаха царицата си дори. Казват, че правят всичко заради нея... и заради него. Той беше добър човек.

— Да, такъв беше.

— Ще нарекат новия град Принцеп Салмае.

Стенуолд помълча, докато се разнесе буцата в гърлото му.

— Изненадан съм, че не си останал там. Звучи забележително, както го описваш.

— О, ще се върна — каза без колебание Балкус. — Дойдох да взема Спера, после и двамата отиваме там. Надявам се, че сега, след войната, ще мога да живея близо до Сарн, без те да ме погнат или мен да ме сграбчи носталгията. Никога няма да съм пак истински сарнианец, а и... — „А и Спера никога не би стъпила отново в Сарн.“ Не беше нужно да го казва, подразбираше се. — Ама си помислих, че преди да се върна там, може да ида с Паропс и да видя как ще изтласкат осородните от Тарк. Таркианците знаят, че в близко бъдеще никой няма да дойде и да им опожари повторно града. — Балкус се ухили изведнъж. — Някои казват, че Паропс щял да им стане цар, ама това са глупости. Той си е командир, нито повече, нито по-малко.

Въздушният кораб, който Стенуолд следеше с поглед от известно време, вече се спускаше бавно към летището. Възможностите бяха две... различил по-ясно силуета му, Стенуолд разбра кой от двата дирижабъла е пристигнал пръв — „Скокливата мома“, собственост на надеждния и винаги готов да помогне авиатор Йонс Аланмост. Йонс беше заминал да изпълни една последна поръчка на Стенуолд, преди да отпраши, по собствените му думи, към Федерацията, за да си търси късмета. Летищните механици се втурнаха да привържат въжетата на „Момата“ и Стенуолд тръгна към кораба.

Йонс вече се спускаше по въже от палубата, ала пасажерът, когото Стенуолд очакваше със свито сърце, просто скочи на парапета, пристъпи напред, разпери криле и кацна тромаво на земята.

Стенуолд понечи да каже нещо, но не намери нужните думи.

Затова просто тръгна към нея, изтръпнал от изражението, което изопваше лицето ѝ и казваше всичко. Челядинка Трудан в униформа на минаски боец, с меч на кръста, който носеше така естествено, че в първия момент Стенуолд дори не го забеляза. Лицето ѝ обаче не беше лице на триумфиращ боец, а на вдовица.

Разбрала го бе още в Мина, в онзи ужасен миг. По-късно щеше да разкаже на Стенуолд как накарала Аланмост да я закара с „Момата“ до Тарн, как някаква молецородна излетяла да ги пресрещне и неохотно ѝ съобщила онова, което Че вече знаела в сърцето си — че

Ахеос провиждащият, пионката на Даракион, е мъртъв. Тя плакала, молила ги, докато не ги ядосала толкова, че те запънали стрели в лъковете си и заплашили да я убият, а Аланмост я завлякъл насила обратно в кораба. Дори не ѝ позволили да види тялото му.

Сега, на летището, Че изведнъж му се стори толкова променена, толкова сурова, че Стенуолд се закова на място. Гледаше я и не знаеше как да постъпи. А после тя го зърна и отново заприлича на старата Че, на неговото момиченце. Видя го и се хвърли в прегръдките му.

— Чичо Стен!

„Жива си. Чук и клещи, поне ти си жива и здрава.“ Продължи да я притиска към гърдите си, докато тя не се размърда, останала без въздух.

Таки пристигна на следващия ден, прелетяла над морето в търбуха на фикс без спирка чак от Порта Мавралис. Никой на летището не я познаваше, затова решиха, че е дошла от Егел или Мери, но бързо промениха мнението си, след като огледаха леталото, с което беше пристигнала. И я засипаха с въпроси от техническо естество. Накрая, след като Таки повтори за стотен път името на Челядинка Трудан, механиците кандисаха да я потърсят.

— Направиха ме посланик — обясни тя, а Че я гледаше, изумена от промените, които откриваше в своята приятелка. Искрящата ѝ жизненост беше изчезнала без следа, заменена от странно безразличие. — Това беше цената за новата машина, която ми дадоха. Сега съм посланик на целите Равнини, щото никой освен мен не дава и пукната пара за това място.

— Какво ще правиш? — попита я Че. Самата тя се стареше да помага по всякакъв начин на Стенуолд, да му бъде дясна ръка. Покрай новите задължения рядко ѝ оставаше свободно време и толкова по-добре, защото само така можеше да преболедува загубата си.

Таки сви рамене.

— Само едно нещо искам. Да полетя с моя „Еска“.

Беше ѝ разказала за успешния бунт в Соларно. Сърцето на Че изкънтя на кухо, когато разбра, че Нери е загинал, че повече никога няма да го види. Още едно име, което да добави в списъка на

падналите и изчезналите. А Таки... Таки очевидно беше съкрушена заради леталото си.

Че вече бе говорила надълго и нашироко с един от летищните занаятчии и с колега на Стенуолд от Академията. Сега сви устни и каза:

— Имам една идея, докато си тук.

Таки я изгледа с вдигнати вежди.

— След войната с осородните всички мислят за бъдещето, а летящите машини определено са част от него. Голяма част, при това. Осородните превзеха Тарк по въздуха. Ние се защитавахме по въздуха. Из целите Равнини има занаятчии, които проглеждат за този факт.

Таки кимна, най-сетне с искрица интерес в очите.

— За разлика от нас — продължи Че, — вие, соларнийците, имате отколешен опит във въздушните сражения. Може би заради съседите си, водните кончета. А тук, в Равнините, ние сме изостанали в това отношение, защото мравкородните предпочитат наземните битки. Така или иначе, вие сте ни изпреварили много. Дори фиксът, с който ти дойде, предизвика фурор сред нашите хора, а той дори не е...

Таки кимна.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Че?

— Казвам ти всъщност, че Колегиум е пълен със сръчни занаятчии — подчерта бръмбарородната. — Всеки от тях би дал мило и драго да работи с теб. Ти ще получиш летало по свой вкус, а те ще си спестят години на проби и грешки. Ние, бръмбарите, не сме летци. Имаме голяма нужда от знанията, които ти можеш да ни дадеш. — И тогава изведнъж ѝ хрумна още нещо. — Знаеш ли от какво друго се нуждаем? От пилоти. В Колегиум се стичат хора от целите Равнини да се учат.

Мухородната изведнъж се притесни.

— Да преподавам? Не мисля, че...

— Кой би се справил по-добре от теб? — настоя Че. — Поне си помисли. Чичо Стен може да ти уреди преподавателско място в Академията. Ще те посрещнат с отворени обятия, гарантирам ти, даже ще създадат нова длъжност специално за теб. Хайде, помисли си, става ли?

Мухородната още се колебаеше, но безразличието ѝ се беше пропукало и в пролуките прозираше нещо от старата Таки, онази,

която Че помнеше от Соларно.

— Още нещо — добави Че. — Мисля, че е време да направиш дебюта си като посланик. Така де, посланиците си имат задължения.

— О?

— Очакваме... скоро трябва да пристигне един специален гост. Въздушният му кораб вече пътува насам, очакваме го всеки момент. Щом си тук от името на Соларно, редно е да се срещнеш с него.

Въздушният кораб маневрираше бавно и тежко над колегиумското летище. Вдигнала поглед към него, Таки с мъка съдържаше подтика си да хукне към своя фикс, да го издигне във въздуха и да влезе в сражение. По някакъв каприз на съдбата и логистиката този кораб беше точно същият като транспортния дирижабъл, който тя помнеше съвсем ясно, чак до четирите раирани ортоптера, прикрепени на понтони под търбуха му. Сигурно беше нормално един важен осороден пратеник да избере транспорта си, воден от съображения за сигурност, но все пак...

На самото летище посрещачите се брояха на пръсти и всички бяха от личната свита на Стенуолд. Големците на Колегиум, Сарн, Селдис и Древната съобщност се бяха сбрали по-близо до града с все почетната си стража, знамената и духовата музика. Тук бяха само Стенуолд и малцината, които бяха извървели пътя с него, но не само пътя до летището — а именно Ариана, Че, Балкус, Спера, Паропс от Тарк, Таки.

„Ветераните — помисли си Че. — Оцелелите.“ Мнозина други бяха заслужили мястото си тук. Знаеше, че същата мисъл терзае и спътниците ѝ.

Имперският въздушен кораб най-сетне се спусна достатъчно ниско, за да го поеме летищният екипаж. Механиците се втурнаха да избутат стълбата на колелца; люкът се отвори. От това разстояние подробности не се различаваха, мъжът можеше да е всеки осороден с поръбена в златно черна роба, облечена върху броня от стоманени ивици.

Шестима осородни понечиха да слязат от кораба. Очевидно имаха желание да запазят строя и подobaващата си военна осанка по стръмните стъпала на подвижната стълба, но не успяха да го сторят.

Накрая водачът им изгуби търпение, разпери криле и кацна без много церемонии на земята. Другите, неспособни да полетят заради тежките си брони, се сбутаха комично да го настигнат.

Стенуолд пристъпи напред, доволен, че е станало така, за да може да си открадне няколко минутки, преди тежката бюрократична машина на Колегиум да поеме нещата в свои ръце.

— Добре дошъл в Колегиум — поздрави той. — Как да те наричам? Регент... или генерал?

— Официалната ми титла е регент-генерал — отвърна осородният, — но ти можеш да ми викаш Талрик, защото от твоята уста титлите и без това не значат много. — Обърна се към един от спътниците си: — Майор Ааген, нека мъжете се строят. Поканете пътника да слезе.

Талрик изглежда по-стар, помисли си Стенуолд и се зачуди кое го е състарило — дали фактът, че е бил затворник на собствените си хора, или че императрицата го е избрала за свой консорт.

— Ааген ще бъде нашият имперски посланик в Колегиум, поне докато има нужда от такъв — обясни Талрик. — Избрах го по две причини. Първо, Ааген разбира от машини и може би ще разбере и вас, бръмбарородните. Второ, той е почтен човек. От известно време експериментирам с доверието. Още не знам дали този подход ще ми допадне, но засега залагам на него.

— Значи смяташ, че има място за доверие?

Талрик сви рамене.

— Едва ли, откровено казано. — Погледна назад към въздушния кораб и към Ааген, който се връщаше със...

Стенуолд усети как сърцето му спира, едновременно с това чу писъка на Че, вик на изненада и искрена радост. Погледна към Талрик и видя същото непроницаемо изражение, което помнеше от затворническото битие на осородния в Колегиум.

После се затича напред да посрещне жената и я притисна в прегръдките си.

— Мислехме, че си загинала — изграчи хрипливо той. — Не знаехме нищо за теб. Мислехме, че си мъртва, Тиниса! Къде беше, да опустее дано!

Тя трепереше цялата, заровила лице в рамото му, и Стенуолд разбра, че отчаяно се опитва да каже нещо, но сълзите и хлиповете я

давят и спират думите. Отдалечи я на ръка разстояние от себе си, но тя така и не го погледна в очите. Накрая все пак успя да изрече през сълзи:

— Съжалявам, Стенуолд. Не можах да го спася.

Държеше нещо в ръцете си, някакви метални значки, и чак когато ги погледна втори път, Стенуолд позна пресечените с меч кръгове. Брошки на оръжемайстор. Едната беше нейната, другата... Другата беше значката, която Тисамон не смяташе, че е достоен да носи повече, и която беше оставил в Колегиум. Посланието беше ясно.

Сякаш в продължение на десетници беше сдържал дъха си в предчувствие за този момент. Неща непотвърдени, но отдавна предчувствани, сега легнаха по местата си и мозайката се нареди. „Мъртъв е, значи“ — помисли си изтръпнал Стенуолд, а после съобрази, че от малката група наивници, тръгнала да се бори с Империята преди толкова много години, само той е оцелял. Мариус и Атриса бяха загинали отдавна, Неро и Тисамон — наскоро, и само той беше още жив, само той щеше да види как делото им се увенчава с успех, пък бил той и половинчат.

— Благодаря ти — каза на Талрик. Зад него Тиниса и Че се прегръщаха като истински сестри след дълга раздяла.

Осородният сви рамене.

— Никой никога не би го повярвал, но когато действам по свое усмотрение, аз всъщност съм почтен човек.

— Как са нещата в Империята... в онова, което е останало от нея? — попита Стенуолд и поведе Талрик към мястото на официалното посрещане, където чакаха чуждестранните гости и членовете на Събранието.

— Имаме напредък — отговори Талрик. — Седа и нейните съветници успяха да убедят почти половината Империя, че една императрица може да управлява не по-зле от един император. Централните градове остават лоялни. Южните територии са в хаос — там има маса генерали, губернатори и полковници, всеки от които иска да управлява света. Връщаме си провинциите една по една. Не знам какво си чул за западните територии...

— Чух достатъчно, за да знам, че вече не са част от Империята.

Това накара Талрик да се усмихне.

— Доста работа отворихме на картографите, нали? Мина, Сзар и Мейнис измислиха онази глупост със Съюза на трите града.

— А Хелерон е обявил независимост, така се чува тук... Без да прекъсва близките си търговски отношения с Империята, разбира се — добави саркастично Стенуолд.

— Там парица е царица — кимна Талрик. — Но когато отново погледнем на запад, всичко това ще е без значение.

— Мислиш, че ще се стигне до това? — попита умърлушено Стенуолд.

Талрик спря на място.

— След броени минути ще ми се наложи да надяна маската на дипломат и да говоря приятни лъжи на хората. Стенуолд, ти знаеш, че отново ще има война между Империята и Равнините. Днес ние ще сложим имената си под пакта за примирие, така наречения Златен договор, и всички ще се радват, но всеки, който положи подписа си, ще знае, че пише върху вода и че вълничките скоро ще се разнесат безследно. Примирието е удобно и за двете страни, но само докато едната или другата не се подготви за нова война. Ще ми се да вярвам, че това няма да се случи, докато ти и аз сме живи.

Стенуолд го погледна и кимна отсечено.

— За това ти вярвам. Или съм те преценил грешно?

Талрик поклати глава.

— Не мисля.

След тези последни думи Стенуолд избърза напред към официалната делегация по посрещането, а Талрик и свитата му изчакаха да бъдат представени според изискванията на протокола. Онзи, който беше решил мирът да се подпише извън стените на Колегиум, не беше предвидил силния вятър и хората бързаха да затиснат с камъни важните документи.

— Талрик? — Беше се приближила към него колебливо, предпазливо почти. Отношенията им бяха преминали през различни етапи — на похитител и отвлечена, на другари по пленничество, на врагове несъмнено, на нещо като приятели дори.

— Челядинка Трудан. — Той я погледна със странна усмивка и задържа погледа ѝ, а тя внезапно се запита дали и в неговата глава не се върти въпросът: „Какво ако?...“ Какво би станало, ако живееше в свят без императрици и войни.

— Дълга ти много — каза тя. — Но това само изравнява резултата, защото ти си ми длъжник от по-рано. Е, почти го изравнява. Направих сметка и излезе, че моят дълг надвишава твоя, макар и с малко. Ти направи страшно много в края на краищата. За Мина.

Осъзна, че се кани да изтърси някой лекомислен коментар, да махне с ръка, да омаловажи стореното, ала нещо пресуши думите в устата му и той замълча, само продължи да я гледа тъжно в очите. Беше ѝ казвал, че има осородна съпруга, сега имперският закон му беше натрапил още една, а и като цяло осородните, изглежда, се събираха само за удобство и с цел да продължат рода. Въпреки това в очите му се четеше съжаление, съжаление и топлота от един човек, който беше твърде прагматичен, за да съобразява действията си с подобни дреболии.

Тя го прегърна несръчно, усети студената броня и побърза да го пусне.

— Благодаря ти — каза Че, после тръгнаха напред. Договорите чакаха да бъдат подписани, историята — да бъде написана.

Собственикът на работилницата се мушна обратно в стаята под скосения таван. Мансардната стаичка беше малка, а след като внесоха машините, съвсем отесня.

— Само това мога да ти отделия — обясни той на сериозния млад мъж, който вървеше след него. — Ако се справиш добре, може да ти измисля нещо по-голямо. Ако ми загубиш времето обаче, ще съжаляваш, разбрахме ли се? — Изражението му лъхаше на подозрителност и неприязън, но от предразсъдъци нямаше и следа. Защото и той беше полуроден като Тото.

Часме беше град на полуродни. Тото никога не беше виждал толкова полуродни на едно място — до вчера, когато пристигна тук. Всеки втори беше със смесена кръв — мравешка и пчелна, паешка и на водно конче, на соларнийски боен бръмбар и муха, както и вторични коктейли от всякакъв вид. Тук човек като Тото се сливаше с тълпата.

Е, забелязал бе, че повечето са роби, слуги или работници в множеството фабрики. Ала нямаше общо правило, което да обрича хората със смесена кръв на нискоквалифициран труд. Часме беше гъвкав град, а не закостенял като градовете в Империята и Равнините.

Работилничката в мансардата надхвърли очакванията му. Часме беше малко средище на цивилизацията на един иначе варварски бряг, охранявано от нуждата на Принцеп Изгнана да поддържа въздушните и военноморските си сили на равна нога с конкуренцията от Соларно. Следователно градът беше като неочакван дар от съдбата, удобно провинциално прибежище за един занаятчия, който иска да работи.

— Гледай да ми покажеш нещо до края на месеца — предупреди го собственикът. — Инак изхвърчаш на улицата.

— Ще ви покажа още сега — каза Тото. — Като един вид предплата. Само ми донесете чучело или каквото използвате тук.

Мъжът го изгледа с присвити очи. Самият той беше с толкова омесен произход, че отделните съставки бяха неразличими. Накрая махна на един от робите си, който след няколко изпълнени с неудобство минути се върна с кожено чучело на стойка, цялото в кръпки и разрези.

Тото му посочи къде да го остави, свали от рамото си последния прототип и натисна няколко пъти лоста, за да нагнети въздуха в батерията. Този екземпляр използваше за демонстрации — беше твърде деликатен за бойното поле, но достатъчно зрелищен, за да вземе ума на публиката.

— Представям ви бъдещето — обяви той и изпразни щраколъка в чучелото, раздробявайки всичко над кръста, включително и дървената подпора.

Собственикът на работилницата мълча дълго. Сигурно брои парите наум, помисли си Тото. Тук предприятията бяха малки, печалбите — скромни, но скоро дейността им щеше да надскочи границите на Часме. Скоро тук, в мърлявия Часме, щеше да има революция. Прогресът, препънал се в края на имперската война, щеше да поднови похода си тук.

— Е, аз да те оставя да си работиш — рече собственикът почти с благоговение и се обърна да си ходи. Ала бързо отскочи встрани, когато спътникът на Тото с дълга роба и качулка влезе в мансардата.

— Това ще свърши работа като за начало — каза му Тото. — Материали и работна ръка също има в изобилие. Мислех първо да довършим ръката ти, а после...

Дрефос подръпна с една ръка качулката си.

— А после бъдещето — предложи той. — А после света.

То се разбуди между дърветата, осъзна себе си, опозна агонията на едно съществуване, пронизано от тръни и шипки.

„Къде?...“

Наоколо му гората беше разкривена и тъмна, всяко дърво бе болно и умиращо без край, умиращо, но никога мъртво. То позна мястото веднага, по инстинкт. Това място не можеше да се сбърка.

Даракион.

Ала това не беше истинският Даракион, призрачният лес източно от Хелерон, който от векове беше плашило за по-разумните пътници и смърт за по-неразумните. Истинският Даракион беше осиротял, отколешните му призраци се бяха стопили в пролуките между изтерзаните му дървеса, а слънцето си пробиваше път през тежкия му балдахин. Петвековното проклятие, застигнало го заради надменността на група магьосници, сега беше вдигнато.

Значи оставаше само едно място, разбра то. То беше докосвало Даракион. Беше участвало във велик ритуал. То беше вътре в Кутията на сенките.

Сетивата се връщаха, а с тях и ехото на спомени. То... не, *той* плъзна поглед наоколо си. По границата на дърветата се беше надигнала мъгла, която бързо плъзеше навътре. Навсякъде по пътя ѝ шипките се сгърчваха, дърветата губеха ясните си очертания и се стопяваха без следа.

Кутията на сенките беше унищожена. Възелът, с който бележеше доскоро вътъка на света, беше развързан. А миниатюрният свят наоколо му се разпадаше и скоро щеше да изчезне заедно с него.

За един проточил се миг, докато гледаше как сивотата приближава, той не можа да се сети защо това би трябвало да го тревожи. Животът не го беше дарявал с много радости, особено към края си, така че защо да възразява срещу угасването му? Дърво след дърво, сърцето на Даракион отмираще, а той, последният наследник на силата му, наблюдаваше това с безразличие.

Животът му беше странен и пълен с насилие, живял бе в постоянно противоборство със собствените си хора, които не проумяваха амбицията, тласкаща го напред. Защо да не се откаже сега, защо просто не вдигне ръце?

А после си спомни. Отломки от живота му го приковаха като кинжали и той разбра, че не може да се откаже.

Не.

Не, не, не така. Нямахте да се откаже от света и да приеме тази сива смърт в смъртта. „Имам работа за вършене“ — каза си.

Той се изправи, разгъна се, извлече материята на тялото си от тръните, чворестите дървета и изпаряващия се мрак.

„Не съм приключил.“

Сега всичко му беше ясно. Едно нещо беше оставил недовършено и нямаше кой друг да го свърши. Оголи зъби срещу пыпещата пустота.

„Трябва да има някакъв изход.“ Разпадащият се свят на Даракион му нашепваше, че изход няма, но той не беше човек, който спазва чуждите правила. Хукна от дърво на дърво, все по-бързо, в стесняваща се спирала, в един смаляващ се свят с излиняващи краища. „Няма да се откажа. Няма да се предам. Не съм приключил. Това не е краят.“

И после, накрая, когато светът се беше свил до няколко разкрача, той го намери.

Ритуалът, Даракион, всичките древни магии, разкъсани и насъскани срещу студения свят на Умелите... те още бяха тук. Живееха в него, нищо че той беше мъртъв, и...

И не беше сам. Долови далечния зов на сродна сила. Някъде навън, в света на живите, имаше друг... Ако само успееше да намери пътя...

Пресегна се към тази тъничка нишка, слабото ехо на даракионската мощ в света.

А сетне настана тишина — Кутията на сенките беше унищожена, Даракион пустееше, изтерзаните му пленници бяха свободни.

Ала той беше избягал, преди мъглата да погълне всичко, издърпал се беше педя след педя в света на живите.

„Не съм приключил.“

Имаше работа за вършене.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.